Mireasa
purta perle
LIZ CARLYLE

COLECȚIA

Iubiri de poveste

SERIA „FAMILIA MACLACHLAN"

Sub luciul elegant al înaltei societăți englezești, pericolul și dorința sunt singurele reguli care se aplică bărbaților misterioși care sunt membri ai Societății St. James.

Bestseller *New York Times*, romanul lui Liz Carlyle îi duce încă o dată pe cititori în acest tărâm al intrigii și al pasiunii, în această uimitoare poveste de dragoste istorică. Este povestea sexy a unei femei care fuge de acasă din India, un colț îndepărtat al Imperiului Britanic, încredințându-și siguranța și inima unui crai periculos, în Londra victoriană.

„Liz Carlyle țese pasiunea și intriga
cu măiestrie desăvârșită."
KAREN ROBARDS

În timpul frecventelor sale călătorii la Londra, Liz Carlyle își împachetează întotdeauna perlele, papucii de dans și corsetul din os de balenă, încrezătoare că, în cele din urmă, va primi o invitație la bal. Din păcate, nu a primit nici una. Atunci când nu trăiește în secolul al XIX-lea, Liz locuiește în Cary, Carolina de Nord, împreună cu soțul ei, avocat, și patru frumoase feline.

Alma

voxa audiobooks

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-9404-1
9 786063 394041

The Bride Wore Pearls
Liz Carlyle
Copyright © 2012 by Susan Woodhouse
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Mireasa purta perle
Liz Carlyle
Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Laura Runcanu
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CARLYLE, LIZ
Mireasa purta perle / Liz Carlyle
trad. din limba engleză: Anca Mihăilescu. –
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9404-1

I. Mihăilescu, Anca (trad.)

821.111

LIZ CARLYLE

Mireasa purta perle

Traducere din limba engleză
Anca Mihăilescu

LITERA
București

Prolog

Dacă e să se facă atunci când se va face,
atunci ar fi bine să se întâmple repede.

Închisoarea Newgate, 1834

Era o zi frumoasă pentru spânzurare. În Londra, aerul de primăvară promitea sosirea unei veri bucolice, iar sus, deasupra spânzurătorii, turlele de la St. Sepulchre-without-Newgate se topeau ca o cremă caldă pe norii unui cer azuriu.

Vremea frumoasă strânsese, bineînțeles, o gloată mai mare decât de obicei de privitori și vânzători ambulanți, care se aflau acum înghesuiți unul lângă altul, bucurându-se de o distracție capitală. Iar asta, chiar înainte ca persoana condamnată să fie adusă afară ca să se roage și ca să implore și, dacă mulțimea era norocoasă, poate chiar să se pișe pe ea.

Deasupra vacarmului mulțimii se auzeau strigătele plăcintarilor și ale târfelor, dar și sunetele vioaie ale unor cornuri mânuite de un marinar brunet care se plimba prin mulțime, cu o maimuță cocoțată pe un umăr. Ultimii veneau băieții de la ziare, fluturându-și gazetele și strigând titluri pe cât de macabre, pe atât de senzaționale, pentru că astăzi era ziua în care se relata fiecare detaliu al uciderii brutale a lui Lord Percy Peveril și toate urmările sale excesiv de grotești.

La urma urmei, ce și-ar mai putea dori cineva de la o astfel de poveste prevestitoare de angoasă și nenorocire? Un fiu de duce, ucis cu sânge rece de un celebru și elegant jucător de cărți, lăsându-l pe tatăl nobil să jure răzbunare. Totul urmat de o sinucidere, un proces și o frumoasă logodnică leșinată de două ori de durere. Într-adevăr, pentru gazetarii de pe Fleet Street, ocazia nu putea fi mai bună.

În acel moment, ușa spre eșafod se deschise și călăul păși afară. Logodnica sus-menționată țipă și apoi se prăbuși – a treia oară – pe umărul surorii sale, jelind nefericită. Deja de luni de zile,

domnișoara Elizabeth Colburne își proclamase curajoasă intenția de a rămâne neclintită până la sfârșit – deși acela nu era, de fapt, sfârșitul ei. Ca să nu mai vorbim de faptul că, înainte de această melodramă prelungită, domnișoara nu stătuse niciodată neclintită în fața a ceva mai catastrofal decât o panglică de păr prost înnodată.

În jurul ei, însă, mulțimea se uni într-un oftat colectiv, iar condamnatul, omul al cărui sfârșit era cu adevărat menit să se petreacă, își ridică bărbia și păși fără ezitare pe eșafod, fără haină și fără pălărie, buclele sale dese și întunecate fluturând ușor în vânt. Mâinile îi erau legate strâns la spate; atât de strâns încât vesta fină de brocart era întinsă zdravăn peste pieptul lat, dezvăluind o cămașă din in, scumpă, care fusese cândva scrobită și apretată și albă ca laptele, dar care de mult timp devenise cenușie de la mizeria din Newgate.

Îi fu prezentat un cleric cu guler negru, pe nume Sutherland. Un scoțian cu o figură sumbră, care păși pe marginea eșafodului, cu o Biblie deja deschisă, pentru a rosti câteva pasaje superficiale despre moarte și iertare, urmate de o invectivă înflăcărată la adresa răului inerent al jocurilor de noroc.

Apoi, așa cum era obiceiul, condamnatul fu invitat să rostească ultimele sale cuvinte.

Tânărul cu pieptul lat aprobă scurt din cap și făcu un pas în față, îndreptându-și privirea fermă, de un albastru de cristal direct asupra domnișoarei Elizabeth Colburne. Era ca și cum ar fi știut cu precizie de milimetru unde se afla ea în mulțimea tăcută și încordată.

– Domnișoară Colburne! Vocea lui puternică, din înalta societate, conținea o urmă din accentul nordic tărăgănat. Nu i-am făcut lui Percy al dumitale nici un rău, l-am ușurat doar de câteva sute de lire. Și, în cele din urmă, îți voi dovedi asta, dumitale și tuturor oamenilor de rând din această gloată lipsită de umanitate.

La auzul acestor cuvinte, călăul slobozi o ocară, iritat. Bărbatul legat fu tras cu nerăbdare înapoi de la marginea eșafodului. Într-o clipă, sacul negru îi fu aruncat peste cap, iar știreangul fu întins. Întreaga mulțime răsuflă ușurată. Apoi, cu o smucitură puternică pârghia fu aruncată și platforma căzu, lăsând corpul să atârne ca o marionetă.

Mulțimea răsuflă din nou și izbucni într-un amestec de râsete, lacrimi și aplauze zgomotoase.

Elizabeth Colburne dădu drumul brațului surorii sale, apoi căzu în genunchi, prăbușindu-se cu un plâns sfâșietor în mizeria străzii.

Timpul în care trebuia să stea neclintită ajunsese, se pare, la sfârșit.

– Gata, gata acum, Ellie!

Sora ei îngenunche ca să o îmbrățișeze, murmurându-i încet în păr.

– Tata și lordul Percy sunt răzbunați, așa cum a promis domnul Napier. Vino, dragă, s-a terminat! Această situație îngrozitoare s-a terminat.

Dar nu se terminase. Și – deși nu știa nici una dintre ele asta – situația îngrozitoare era foarte, foarte departe de a se fi terminat.

Capitolul 1

Fără de invidie în fața unor tărâmuri mai fericite,
Acest loc binecuvântat, acest pământ, acest regat, această Anglie.

The Docklands, 1848

Aristocrația engleză avea două principii sacre: în primul rând, că se născuse pentru a conduce prin dreptul sângelui și, în al doilea rând, că locuința unui om era castelul său. Cu toate acestea, scoțienii, care erau mai pragmatici, credeau doar că sângele apă nu se face și castelul unui om era căminul său doar până când vreun englez avar îl asedia în încercarea de a-l fura. Caz în care castelul era mai degrabă susceptibil să devină mormântul cuiva – al unui englez, era de sperat.

Dar cei care se aventurau de pe acea insulă nobilă, de pe acel giuvaier așezat în marea de argint, învățau repede că, odată ce ajungeau destul de departe, sângele conta mai puțin decât supraviețuirea, iar căminul devenea ceva ce trebuia să cari într-un cufăr de călătorie. Acest lucru era în special adevărat pentru aventurierii Companiei Indiilor de Est, care, oricât de mult ar fi încercat să creeze o Britania de Răsărit, nu reușiseră niciodată să o facă, pentru că Hindustanul nu voia să se lase îmblânzit pentru a deveni acasă. Și uneori îi îmblânzea el.

Scoțienii, însă, obișnuiți cum erau cu capriciile sorții, se chinuiau mai puțin cu noua realitate dură care era India și aveau un admirabil succes, căci un scoțian fie se întorcea acasă bogat, fie, ca un spartan căzut în luptă, se întorcea acasă pe scut. În primii ani, unii se integraseră destul de temeinic încheind tratate, respectând obiceiurile și, ocazional, luându-și de soție femei de acolo, care, la rândul lor, le născuseră copii frumoși și puternici. Iar câțiva pur și simplu nu se mai întorseseră niciodată acasă, alegând, în schimb, să rămână în India și să moară acolo.

Și să moară al naibii de incomod.

Aceasta, cel puțin, era părerea lui Lady Anisha Stafford, care, într-o după-amiază fierbinte din Calcutta, își puse deoparte gândurile și lucrurile de cusut pentru a deschide faldurile groase ale scrisorii pe care un servitor aflat în trecere i-o înmânase, doar ca să descopere o nouă realitate dură. Nu numai că bogatul ei tată scoțian era acum în mormânt, dar și soțul ei englez scăpătat îl urmase, și mai repede decât și-ar fi dorit. Ceața și nisipul de pe câmpul de luptă sângeros de la Sobraon îl înghițiseră pe bărbatul cel arogant, iar Anisha devenise, în scurt timp, cea mai demnă de milă dintre creaturi – o femeie singură.

O femeie singură într-un ținut care nu prea o revendica – și cu doi orfani de tată pe care să-i crească, împreună cu un frate tânăr și haimana, care devenise aproape periculos de fermecător. Și în următoarele săptămâni, care se transformaseră în luni lungi, în timp ce trupul soțului fu dus acasă, iar afacerile lui se aranjară încet-încet, Anisha înțelese că nu mai existau prea multe pentru ei în India. Că, de data aceasta, îi revenea ei sarcina de a-și împacheta cufărul de călătorie și de a-și croi o viață nouă și mai bună de dragul familiei sale.

Dar și Marea Britanie era un tărâm care s-ar putea să nu o revendice, pentru că, la fel ca mulți dintre cei de felul ei care veniseră din India, Lady Anisha nu era nici pește, nici pasăre. Fratele ei mai mare, însă, găsise Londra pe placul lui. Începuse o viață nouă. Și când îi scrisese, insistând ca ea să aducă băieții în Anglia, Lady Anisha își permise să plângă mult și bine, apoi începu procesul de înfășurarea casei familiei sale în pânză de Olanda și concedierea a jumătate din servitori.

Totuși, o nesiguranță sâcâitoare o urmărea peste ceea ce i se părea a fi jumătate din cele șapte mări și printre visele ei neliniștite într-o zi mizerabil de rece, când fu trezită din somn de un sunet aspru, de frecare, care vibră prin pereții cabinei sale. Trezindu-se complet, se agăță orbește cu o mână, apucându-se de patul ei din lemn, în timp ce ochii ei clipeau, adaptându-se la lumina slabă a felinarului care se legăna de cârligul său, aruncând umbre sălbatice pe pereții cabinei.

Pământ?

Se dădu jos agitată și se îndreptă spre mica fereastră de la pupă, dând la o parte perdeaua de muselină. Prin ceața provocată de

stratul de sare depus, ea zări un șir parcă nesfârșit de lumini galbene uleioase care părea să-i facă cu ochiul, aproape batjocoritor.

Un țărm. Nu, un mal de râu.

Și, dincolo de acesta, pe un cer cenușiu închis, se putea distinge doar o urmă de roz, un răsărit de iarnă. Lady Anisha blestemă în sinea ei.

În acel moment, ușa se deschise brusc. Janet dădu buzna înăuntru, cu părul roșcat sălbatic răsărindu-i de sub scufia de noapte.

– Vai, milady! spuse slujnica. Credeți că asta e deja Londra?

– Cum n-am văzut-o niciodată, n-aș putea spune, bombăni Anisha, grăbindu-se deja prin cabina minusculă și trăgând halatul pe ea, în același timp. Dar, în mod sigur, nu este Calcutta. Janet, trebuia să mă trezești la... cum îi spunea? La Gravesend?

– Da, și cum să fac asta, milady, dacă nu m-a trezit nimeni? se plânse aceasta, apucând mantoul Anishei și aruncându-l deschis pe saltea. Și eu i-am zis prostului ăluia de băiat de cabină, clar ca lumina zilei de trei ori noaptea trecută, că trebuia să fiu trezită imediat ce intrăm pe râu!

Slujnica începu să arunce ciorapii și lenjeria de corp din sertarul de sub pat.

– Și în februarie e foarte frig aici, milady, adăugă ea, așa că aveți grijă să vă puneți cei mai călduroși pantalonași. În ceea ce mă privește, voi fi atât de fericită să cobor de pe acest vas infernal, încât cred că voi dansa o gigă.

– Și eu cred că voi participa.

Anisha își scoase pieptănul și agrafele de păr din trusa de toaletă.

– Du-te, Janet! Pot să mă descurc singură. Grăbește-te și îmbracă-te! Așteaptă! Unde este Chatterjee? L-a trezit pe Lord Lucan? Pe băieți?

Pe chipul lui Janet se așternu panica.

– Mai bine verific, nu-i așa?

La fel de repede cum venise, slujnica plecă, fiind foarte aproape de a-și prinde tivurile în ușa cabinei când zbură din nou afară.

Lady Anisha avu nevoie de mai puțin de zece minute ca să se spele, să se îmbrace și să-și aranjeze părul. O soție de militar știa să călătorească cu puține bagaje și să se miște repede. Și, cu siguranță, era nevoie de grabă, pentru că deja Anisha auzea mai multe zgârieturi și trosnituri, sunetul încărcăturii care era ridicată din cală.

În plus, deși fratele ei mai mare avea multe calități – atât bune, cât și rele – nici întârzierea, nici răbdarea nu se numărau printre ele.

În mod ciudat, totuși, gândul de a-l revedea pe fratele ei Raju după atâția ani de despărțire o neliniștea puțin. Dintr-odată, i se părea că scrisorile lor frecvente nu fuseseră suficiente. Nesiguranța sâcâitoare se transformă într-un nod îngrozitor în stomac.

Ce va crede el despre ea acum? Părea prea străină? Arăta el prea englez?

Oare va ajunge să se resemneze cu venirea ei aici? Se schimbase el cumva în anii de suferință și de dor de ducă? Se schimbase ea?

Tom și Teddy cu siguranță se schimbaseră, pentru că fuseseră copii. Iar Lucan... Luc nu fusese decât un copilandru zburdalnic.

Ei bine, poate că toți vor trebui să se maturizeze acum.

Mai dur decât ar fi vrut, înfipse ultimul ac de păr la locul lui, apoi, după o clipă de ezitare, deșurubă micul cercel de nas din nara stângă. Deși tatăl ei dezaprobase, Anisha îl purtase în timpul primei ei sarcini pentru a alunga boala și durerile nașterii. După moartea lui, îl purtase mereu. Ca să se mulțumească pe sine. Pentru a face o declarație, presupunea ea.

Ah, dar Calcutta rămăsese mult în urma ei acum.

Cu un oftat, îl aruncă în cutia de bijuterii de călătorie, alături de perlele bunicii ei și de neprețuitul colier *kundan* al mamei. Dar se simți brusc... prost. Nelalocul ei. Ceea ce și era într-un anume fel. Învățase cu mult timp în urmă că, nici dacă își scotea cercelul din nas, tot nu ar putea îndepărta Rajputra din ea, și nici nu-și dorea să o facă.

Dar își dorea, de dragul băieților, să se integreze. Și își dorea, sincer, să își ușureze propria tranziție în acest imperiu friguros, legat de apă. În același timp, Anisha obosise de-a lungul anilor să fie când aici, când acolo; prinsă pentru totdeauna în acel dans schimbător între cine era ea și cine credeau alții că ar trebui să fie.

Pentru o clipă, încruntarea dezaprobatoare a lui John îi trecu prin minte. Anisha o respinse rapid, se apropie și își lăsă ochii să alunece pe corsetul rochiei ei englezești obișnuite, apoi să urce din nou spre fața ei nu tocmai englezească.

– Și când eram copil, șopti Anisha în sinea ei, vorbeam ca un copil, înțelegeam ca un copil, gândeam ca un copil.

Dar acum venise momentul – momentul dureros și sfâșietor – să lase deoparte lucrurile copilărești. Sau să renunțe, cel puțin, la confortul copilăriei. Căci adevărul era că, la fel ca fratele ei mai mare, Anisha nu fusese niciodată cu adevărat un copil. Iar acum era, presupunea ea, pe atât de pregătită pentru prima ei apariție în Anglia – pentru noua ei viață – pe cât putea spera.

Cu un alt oftat, începu să împacheteze ultimele lucruri, dar în clipa următoare simți un impuls să verifice ce fac băieții. Tom tocmai împlinise șase ani, iar Teddy opt. Împreună formau o pereche de maimuțe obraznice și, cu toată sinceritatea față de Janet, nu era o sarcină pentru care fata se angajase. Dar această călătorie fusese dificilă pentru toți. Băieții deveniseră mai neastâmpărați decât de obicei, și până la Cape Town se despărțiseră deja de profesorul lor. Teddy turnase ultima picătură în pahar, când atârnase izmenele bietului om de prora.

Din șase pași repezi, Anisha ajunse la ușa cabinei. O deschise fără să se mai gândească și se ciocni de un zid înalt, cu umeri largi, de o impenetrabilitate masculină.

– Ho! făcu zidul, care mirosea a piele caldă și a lemn de santal afumat. O echilibră cu o pereche de mâini largi, fără mănuși. Lady Anisha Stafford, presupun...

– O, vă rog să mă iertați! Anisha clipi spre o pereche de ochi albaștri veseli, gândurile ei alunecând pe punte ca niște alice fără țintă. Îmi cer scuze. Nu am vrut... adică...

Ea se îndreptă și făcu un pas înapoi.

– Îmi pare rău. Vă cunosc?

Era o întrebare lipsită de sens, desigur. În afară de Raju, ea nu cunoștea nici un suflet în acest loc rece și cenușiu. Cu un zâmbet la fel de larg ca și umerii, bărbatul își plecă capul și o urmă cumva din umbră în lumina cabinei minuscule.

– Nu, nu am avut plăcerea, spuse el, cu vocea ca un vuiet scăzut în pieptul lui, ceea ce acum îmi dau seama că a fost o tragică neglijență din partea mea.

– Mă tem că nu prea înțeleg, zise ea, dându-se și mai mult înapoi, doar pentru a se lovi de capătul cușetei sale.

Intrat pe jumătate în spațiul îngust, bărbatul se sprijini cu umărul de cadrul ușii, părând cu desăvârșire relaxat.

– Vreau să spun că aș fi venit eu însumi până în India dacă bătrânul Adrian s-ar fi deranjat să-mi spună cât de uluitoare era surioara

lui, vorbi el, cu un zâmbet tot mai profund. Pe de altă parte, eu am fost până nu demult... ei bine, să spunem că am fost un oaspete al Coroanei, astfel încât călătoriile mele au fost restrânse.

Întinse spre ea o mână puternică, plină de bătături.

– Rance Welham la dispoziția dumneavoastră, milady!

– O! Ochii Anishei coborâră spre acul de aur împodobit cuibărit în faldurile lavalierei sale. O! Sergentul Welham!

Uşurarea şi recunoaşterea o cuprinseră deodată, iar ea îi strânse mâna.

– Mă bucur, desigur. Dar fratele meu...?

– A fost reținut cu afaceri de la Fraternitas. La privirea ei întrebătoare, el continuă: Doar probleme obişnuite în Paris. Guizot e pe cale să fie dat afară, iar confederația galică nu poate decide dacă suntem prieteni sau dușmani. Din păcate, lordul Ruthveyn este singurul nostru diplomat.

– Aha!

Anisha se întrebă dacă acei ochi albaştri limpezi încetau vreodată să mai sclipească. Sau era mai degrabă vorba de o sclipire periculoasă? Chiar era greu de spus.

– Ceea ce înseamnă că Ruthveyn regretă, continuă bărbatul. Eu, însă, nu. Şi din moment ce sunt mai degrabă muşchii decât creierul organizației, m-a trimis pe mine, o pereche de lachei şi trei trăsuri frumoase ca să vă urez bun venit şi să vă aduc acasă în Mayfair.

Acasă. În Mayfair. Oriunde ar fi fost asta.

– Şi atât de repede, murmură ea.

– Avem un călăreț de pază la Dartford de o săptămână, milady, zise el, desprinzându-se de uşă. Cred că Ruthveyn este nerăbdător să-şi vadă surioara.

Sergentul Welham zâmbea în continuare cu ochi sclipitori şi părea aproape periculos de chipeş. Anisha ştia câte ceva despre acest bărbat din scrisorile fratelui ei, dar nimic care să o pregătească pentru o asemenea revărsare de farmec masculin.

Cu pălăria sa elegantă ascunsă sub cot, Welham afişa o grămadă ciufulită de bucle negre şi o pereche de gropiţe adânci de o parte şi de alta a unei guri cu buze atât de pline încât era clar că aparţinea unui sibarit.

Mai rău, înălțimea şi lățimea lui umpleau literalmente cabina.

– Acum, domniță, zise el, păşind în spațiul mic şi schițând cumva o plecăciune elegantă, aveți o cameristă pe aici?

– Nu, a fost o călătorie destul de dificilă, rosti Anisha. Am pierdut-o în Lisabona.

În sfârșit, o parte din strălucirea cochetă îi dispăru din ochi.

– Febră, nu-i așa? Un tragic risc la bordul unei nave.

– O, nu! Anisha clătină din cap. Mă tem că plictiseala i-a tulburat creierul și a fugit cu valetul lui Lord Lucan.

Zâmbetul lui reapăru.

– Ho, căsătorie! O adevărată tragedie, atunci.

– Mă tem că nu știi nici măcar jumătate din ea, zise Anisha sec, pentru că nu l-ai văzut pe valetul lui Luc.

– Cum, morocănos? Bețiv? El îi făcu cu ochiul. Am fost și eu de amândouă, din când în când.

– Nu, chel și plin de bube, spuse Anisha. Și vorbăreț.

Welham râse sănătos.

– Ei bine, nu te poți pune cu gusturile, nu-i așa? Să le fie de bine! Acum, e ceva ce aș putea duce? Acest cufăr mic, poate?

Cufărul cu pricina nu era mic și, de fapt, ocupa tot colțul din spate al cabinei.

– Mulțumesc, dar nu sunt hamali aici?

Zâmbetul lui se adânci.

– Cred, milady, că mă pot descurca eu cu un bagaj neînsemnat.

– Atunci, te rog chiar.

Anisha se întorsese deja să îndese în geamantan ultimele lucruri pe care le mai avea.

– Lasă-mă doar să termin...

– Ah!

Privirea îi coborâse spre podea, iar Welham se aplecă să apuce ceva, cu capul atât de aproape încât atinse franjurii șalului ei. Apoi se îndreptă imediat, cu obrajii săi cu pometi înalți ușor îmbujorați.

– Mă tem, milady, că v-a căzut un... ăăă... un articol de îmbrăcăminte de natură personală. Mă voi abține de la tentația de a-l recupera.

Anisha privi în jos și își zări halatul de mătase verde sub cușetă. Ușor jenată, îl apucă și-l îndesă în bagaj. Welham înghiți ușor rușinat, de parcă i s-ar fi uscat gura.

– Mulțumesc, reuși ea să rostească și închise apoi încuietoarea. Ei bine, atunci, să ne grăbim. Deși ar trebui mai întâi să mă ocup...

Dar, cumva, reușiseră să se miște sincron; ea spre ușă, iar Welham spre cufăr, înghesuindu-se stângaci între cușetă și una dintre scândurile masive de lemn care se întindeau de-a lungul peretelui.

Pentru o clipă, încremeniră, atât de aproape încât abdomenul ei se atingea de vintrele lui. Atât de aproape, încât Anisha putu să vadă barba neagră-albastră de sub pielea lui și cicatricea albă și mică de sub ochiul stâng.

– O! Anisha dădu drumul geamantanului din strânsoare. Cât de îngrozitor...

– De jenant? completă el.

Dar Welham nu mai rânjea, iar privirea lui degaja ceva mult mai mult decât o simplă căldură.

– Cred, domnule... Anisha încercă să se miște spre dreapta și auzi o cusătură rupându-se. La naiba! Dacă te-ai putea întoarce...

Dar, din nou, se răsuciră la unison. Și deodată, așa cum se pare că era obiceiul lui, Welham zâmbi spre ea privind-o în ochi; zâmbi într-un mod care îi încălzi Anishei tot corpul.

Ea își feri privirea.

– Ei bine, uite ce o să urmeze, reuși el să rostească. Într-o zi vom fi prieteni vechi și vom râde zdravăn despre asta.

Dar Anisha, cu sânii presați aproape de peretele solid al pieptului lui, nu se simțea deosebit de amuzată. Se simțea ca și cum s-ar fi topit; ca și cum bunul ei simț ar fi fost înecat în parfumul lui bogat și masculin. Sângele îi pulsa în cap atât de puternic, încât era sigură că el trebuia cu siguranță să-l audă.

Simțindu-i disconfortul, sergentul Welham o apucă de umeri și, cu un mic mârâit, reuși cumva să se strecoare înăuntru. Marginea ascuțită de stejar a cușetei alunecă pe lângă coloana ei vertebrală. Dar mâinile lui nu îi dădură drumul, iar ea simți căldura privirii lui arzătoare.

Rămasă fără prea multe opțiuni, Anisha își ridică ochii spre ai lui și fu șocată de neașteptata tandrețe pe care o zări în ei.

– Te rog să mă ierți, spuse el cu blândețe. Am uitat că nu ești obișnuită cu relele obiceiuri de la oraș. Flirtez absolut incorigibil, știu, dar nu ar trebui să flirtez cu tine. Într-adevăr, bătrânul Adrian o să-mi ia capul pentru asta.

Deodată, Anisha avea gura uscată.

– Flirtai? reuși ea să întrebe.

– O, un pic, poate, spuse el și îi făcu cu ochiul.

Când își plecă privirea, stânjenită, Anisha putu citi chiar inscripția de pe acul de aur masiv al lavalierei. F.A.C. Era membru al Fraternitas Aureae Crucis. Frăția Crucii de Aur. Încă din copilărie, fusese învățată să apeleze la ei în vreme de necaz. Și Welham venise, respectându-și jurămintele, să o ajute, chiar și în acest mod mărunt. Poate că era incorigibil, dar omul nu voia decât să îi arate bunăvoință.

Acest lucru o liniști și o făcu cumva să se regăsească. Îndepărtându-se din strânsoarea lui, Anisha își puse pelerina grea, apoi își luă geamantanul într-o mână și cufărașul de toaletă în cealaltă. Momentul de neliniște trecuse.

– Le-am luat eu pe acestea două, domnul meu, zise ea zâmbind. Dacă ai cum să aduci cufărul...

Câteva clipe mai târziu, ieșeau la suprafață spre un răsărit de soare aspru și rece, cu cufărul greu, cu bandă de alamă, echilibrat fără efort pe umărul lui Welham, spre un ținut înconjurat de ziduri de cărămidă impunătoare și de cursul inconfundabil al râului, care nu era nici pe departe drept, așa cum presupunea ea că ar trebui să fie.

Își închipuise că va curge drept, precum râul Hooghly, care trecea pe lângă casa ei?

Presupunerile – despre orice – erau în mod clar deplasate.

Anisha aruncă o privire neliniștită în jur și îi văzu pe băieți pe jumătate agățați de bordaj și arătând în josul râului, în timp ce Lucan privea. Cușca lui stătea pe punte, lângă ei trei, papagalul Milo se legăna pe o stinghie înainte și înapoi în timp ce privea agitația.

–Auuu! se plânse el, privind cu atenție cum se apropia ea. Prizonier britanic! Dați-mi drumul! Dați-mi drumul!

Lăsându-și bagajele, Anisha îi îmbrățișă pe băieți pe rând, apoi îngenunche lângă cușcă.

– Teddy, unde este păturica lui Milo? îl certă ea. Bietul de el nu poate suporta frigul ăsta îngrozitor.

– A vrut să se uite în jur, spuse Teddy în defensivă.

– Mamă! Mamă! strigă Tom, în vârstă de șase ani. Am văzut un om mort!

Anisha îi luă pătura în formă de clopot și îngenunche ca să înfășoare cușca lui Milo.

– Un om mort? întrebă ea, aruncând o privire rapidă și neliniștită către fratele ei mai mic.

Lordul Lucan Forsythe se îndepărtă alene de balustradă.

– Într-adevăr, se pare că a existat un cadavru, rosti el dezinvolt. Vino la babord, dacă vrei, și îți voi arăta!

– Doamne, nu!

Anisha fixă ultimul cleștișor de pe pătura lui Milo, în timp ce Welham se aplecă să o ajute să se ridice în picioare.

Dar, pe bune, un om mort? În apă?

– Nu, era atârnat, spuse Tom, cam prea vesel.

– Spânzurat, prostule, îl corectă fratele său, arătând în josul râului. Se leagănă de un braț în spate, acolo. Și e într-o cușcă.

– Teddy, e de ajuns.

Ușor oripilată, Anisha făcu prezentările în grabă.

Lordul Lucan îi strânse mâna lui Welham cu căldură, dar băieții nu reușeau să treacă peste emoția macabră a cadavrului.

– Și nu avea ochi, mamă! vorbi Tom, cu fața contorsionată grotesc.

– Pentru că i-au ciugulit păsările, *boka chele*, spuse fratele său.

– Băieți, asta e de ajuns! Anisha ridică o sprânceană ca avertisment. Teddy, vom discuta mai târziu de unde ai învățat această expresie.

– Este ceea ce Chatterjee numește *punkah wallah*, spuse Teddy. Înseamnă doar...

– Știu ce înseamnă, interveni ea. Și domnii nu se insultă unul pe altul în prezența unei doamne. Și nici nu vorbesc despre cadavre. Eu sunt delicată. Aș putea să leșin.

– O, mamă! Teddy își dădu ochii peste cap. Tu nu leșini niciodată.

Welham se aplecă să îi ciufulească părul lui Teddy.

– Și mie mi se pare destul de rezistentă, băiete, murmură el. Dar nu e un cadavru adevărat, ci doar o glumă veche.

– O glumă, domnule?

Teddy se uită la el, nedumerit.

Welham le zâmbi băieților.

– Da, i se spune Dashing Davie, prințul pirat. Din când în când, unii dintre docheri beau prea mult și îl atârnă doar pentru distracție. Dar bătrânul Davie nu e decât vată și pânză de bumbac. Ceva care să-i sperie pe turiști.

– O! exclamă Tom, evident abătut.

Welham păru să se înmoaie și îngenunche ca să-l privească pe băiat în ochi.

– Dar spânzurătoarea și cușca sunt reale, spuse el aproape consolator.

– Uite, vezi locul acela mlăștinos de dincolo de cotul râului? Acela este Blackwall Point. Acolo îi spânzură pe adevărații pirați și le lasă cadavrele să putrezească drept avertisment.

Tom făcu ochii mari.

– Chiar așa?

– Ei bine, a trecut ceva timp, zise Welham și îi făcu cu ochiul. Dar nu se știe niciodată.

La această veste plină de speranță, băieții se luminară. Serios, oare omul își exercita farmecul sclipitor și strălucitor asupra tuturor celor pe care îi întâlnea?

Tocmai atunci, însă, singurul lor servitor rămas traversă puntea, cu Janet în urma lui.

– Toate bagajele au fost descărcate, milady, rosti Chatterjee cu o plecăciune elegantă.

– Excelent! Mulțumesc. Ea se întoarse spre băieți. Acum să nu mai vorbim despre spânzurători, adăugă ea, incluzându-l și pe Welham în privirea ei cuprinzătoare. Din partea nici unuia dintre voi.

Welham râse.

– Sună ca un avertisment, băieți! rosti el. La drum, atunci! Londra și toate aventurile ei frumoase ne așteaptă.

Dar băieții observară că era mai probabil să îi aștepte un nou profesor, sunând de parcă urmau să meargă la spânzurătoare împreună cu Dashing Davie. În curând începură să discute despre decapitări și despre Poarta Trădătorului, întrebându-se dacă vor putea sau nu să vadă Turnul pe drum.

– Îl voi ruga pe vizitiu să treacă pe lângă el, îi asigură Welham.

– Nu sunt sigură, sergent, șopti ea, că mă ajuți aici.

Cu toate acestea, promisiunea lui Welham păru să-i liniștească pe băieți, așa că Anisha își petrecu următoarele minute uitându-se la noul ei cămin, sau la ceea ce se zărea din el. Cu toate că luminile sclipitoare ale docurilor și ale țărmului se dizolvau odată cu răsăritul, imensitatea Londrei – sau cel puțin a depozitelor ei – era încă vizibilă.

Niciodată în viața ei Anisha nu văzuse atâta activitate ca la East India Docks în zorii zilei. Deja veliere și barje se mișcau încoace și încolo pe apă, iar o duzină de nave păreau pregătite să descarce, în

timp ce multe altele pluteau în sus și în jos pe Tamisa. Lucrătorii mișunau ca furnicile în jurul lăzilor și al butoaielor, iar depozitele întunecate se profilau în spatele lor în fiecare direcție.

La început, portul mirosea foarte asemănător cu cel din Calcutta; greu de la mirosul de putregai și de zoaie. Cu toate acestea, când, în cele din urmă, trecură dincolo de umbra East Indiaman și se apropiară de depozite, Anisha fu izbită de mirosuri mai plăcute de piper și ghimbir și de sute de alte lucruri pe care nu le putea identifica – mirosul de bani, cum l-ar fi numit răposatul ei tată.

Cu pași săi lungi și cu șolduri subțiri, Welham tăia o potecă lină prin mulțimea care se îndepărta respectuos din calea lui, în timp ce el îi escorta în siguranță pe o alee largă care trecea prin spatele unui rând de depozite. În scurt timp, erau instalați în trăsuri. Chatterjee și Lucan o luară pe prima, cel dintâi fiind obligat să ia locul valetului fratelui ei.

Janet îi mână pe băieți în alta și, după ce verifică dacă totul era în ordine, Welham deschise ușa celei de-a treia, un landou frumos, complet închis, cu o stemă aurită pictată pe ușă.

– După dumneavoastră, milady.

În mod ciudat, ea era puțin temătoare pentru că se afla din nou singură alături de Welham, dar mândria o făcu să-și îndrepte spatele, așa că își ridică fustele poate puțin mai mult decât ar fi făcut-o în alte situații, și urcă înăuntru. El o urmă elegant înăuntru, închizând ușa și aruncându-și pălăria înaltă pe scaunul de lângă el. Aproape imediat, Anisha auzi prima trăsură cum porni la drum cu harnașamentul zornăind. Erau din nou complet singuri, în întunericul și în spațiul strâmt al trăsurii, care-i înconjurau cu același sentiment de intimitate pe care îl simțise în cabina ei.

Trăgându-și pelerina un pic mai strâns din cauza frigului și a umezelii, Anisha rupse tăcerea grea.

– Sergent Welham, poate că ar trebui să-mi cer scuze.

– Ar trebui? murmură el. Pentru ce, rogu-te?

– Tom și Teddy, răspunse ea. Toată discuția aceea. Despre... ei bine, despre spânzurătoare. Mai ales în fața ta. Nu au intenții rele, iar tu ai fost tolerant. Cu toate astea...

În ochii lui reveni sclipirea veselă.

– Mi-e teamă că mi-am pierdut sensibilitatea delicată pe câmpurile de luptă din Maghreb, milady, rosti el. Apropo, băieții par totuși destul de greu de controlat. Câți ani au?

– Tom tocmai a împlinit șase ani, răspunse ea, iar Teddy opt. Iar Luc, la numai optsprezece ani, își închipuie că este un bărbat în toată firea.

Expresia din privirea lui Welham deveni brusc serioasă.

– Atunci să ne rugăm ca lordul Lucan să învețe curând cum stau lucrurile, căci Londra are tendința de a-i învăța pe tineri lecții aspre într-o școală dură.

Vorbea, Anisha știa, din experiență.

Chiar atunci, luară o curbă bruscă. Prin fereastra de sticlă vălurită, privirea ei urmări priveliștea largă de catarge și depozite. Într-o clipă treceau pe sub bolta arcuită a unei porți cu turn cu ceas, încastrate în zidul de cărămidă care înconjura șantierul naval, trăsura legănându-se în lateral când vira la dreapta. Câțiva metri mai departe, trăsura încetini din nou, de data aceasta pentru a intra pe o stradă principală.

„Barking Road", scria pe indicator.

Ce denumiri ciudate aveau acest locuri. Trăsura se îndepărtă spre vest. Și apoi, chiar când ieșeau din curbă, Anisha îl zări. Un tânăr îmbrăcat într-o haină lungă stând lângă un stâlp de iluminat, privirea lui urmărind-o pe a ei ca și cum ar fi fost fixată de ea.

Fără să vrea, Anisha se răsuci ca să se uite în urmă. Chiar înainte de a dispărea din vedere, bărbatul își ridică pălăria ca într-un salut tăcut, dezvăluind o șuviță de păr castaniu și un zâmbet straniu, misterios, aproape insolent.

Ea se întoarse, privirea ei îndreptându-se imediat spre Welham, care înjurase încet în barbă. Și el o privea, uitându-se dincolo de umărul ei cu ochi care nu mai râdeau, ci, în schimb, străluceau aproape amenințător.

– Tânărul acela, murmură ea, îl cunoști?

O privire întunecată apăru pe chipul lui înainte amabil, iar Anisha fu lovită de certitudinea înfiorătoare că Welham ar fi un dușman brutal.

– Nu-l cunosc, scrâșni el din dinți. Dar acum se pare că va trebui să o fac.

– Nu înțeleg.

Fiecare mușchi al lui Welham părea brusc încordat, ca o pisică mare gata să atace.

– Mi s-a spus că omul lucrează pentru un ziar, răspunse el. Până în acest moment, însă, mi-am imaginat că numele lui nu prea conta.

– Dar fratele meu a scris că lordul cancelar ți-a anulat condamnarea. Anisha aruncă o privire neliniștită peste umăr, dar bărbatul, bineînțeles, dispăruse de mult. Ce ar putea ziarele să vrea de la tine acum?

– Din experiența mea, cele mai multe dintre relele lumii au legătură cu banii. Maxilarul lui Welham tresări. Mai exact, cu câștigarea lor. Și, de obicei, pe cheltuiala altcuiva.

– Adevărat, admise ea, dar...

El ridică din umeri.

– Foarte multă lume crede că tatăl meu mi-a cumpărat dreptatea, zise el. Nu puțini ar fi încântați să mă vadă căzând în dizgrație. Și asta, îndrăznesc să spun, ar vinde un număr mare de ziare.

Pentru o clipă, Anisha se gândi la asta.

– Este un gând urât, spuse ea încet. Cât de oribil pentru tine!

– Oribil, reluă el, cu o voce periculos de blândă. Nu, milady. Oribil este să fii lăsat să putrezești în închisoare pentru o crimă pe care nu ai comis-o. Oribil este să ți se pună un ștreang în jurul gâtului și să nu știi că vei respira în continuare. Oribil este să vezi soldați buni lăsați să moară în sângele și noroiul Africii pentru că nu au o modalitate mai bună de a-și câștiga existența. Și dacă poți supraviețui, atunci, în general, nu-ți pasă de ce cred oamenii. Dar individul a început să pună întrebări despre tatăl meu. Și despre fratele tău. De două ori a fost văzut furișându-se pe lângă Societatea St. James, încercând să se strecoare înăuntru.

– Societatea St. James? Ochii Anishei sclipiră alarmați. Acesta este noul nume pentru Fraternitas aici în Anglia, nu-i așa?

– Mai degrabă un camuflaj.

Maxilarul lui Welham era încordat, iar ochii lui erau încă duri.

– Un fel de casă conspirativă și o modalitate de a explica toate cercetările științifice pe care le desfășoară doctorul von Althausen. Fosta poziție diplomatică a fratelui tău ajută la justificarea unora dintre intrările și ieșirile ciudate.

Anisha ezită, nesigură cum să pună următoarea întrebare.

– Și acest reporter, spuse ea. L-ai cunoscut? L-ai atins?

Zâmbetul lui era încordat.

– Mă tem, Lady Anisha, că sunt mai degrabă banal, zise el. Nu am nimic asemănător cu talentele ciudate ale fratelui dumneavoastră.

– Așa am auzit, răspunse ea. Și mă bucur pentru tine.

El ridică din umeri.

– Poate că, dacă aș petrece ceva timp în compania reporterului, totuși, aș putea afla câte ceva din adevărata lui natură, admise el. Sau poate că nu. În unele zile, nu sunt convins că am vreo abilitate specială în această privință.

– Și eu nu pot fi convinsă să cred asta.

– Credeți ce doriți, milady, dar mulți oameni îmi sunt de nepătruns.

Privirea lui dură era fixată cu atenție pe fereastră acum.

– Pe dumneavoastră, de exemplu, aș paria. Dar eu cred că există câțiva oameni pentru care răul este atât de natural, atât de mult o parte din ceea ce sunt, încât nu mai este nimic de perceput. Iar reporterul ăla îi urmărește pe cei de la Fraternitas, ne urmărește fiecare mișcare, fiecare respirație.

– Doamne Sfinte!

– Și acum, se pare că vrea să vă urmărească și pe dumneavoastră. Pe copii și pe tânărul Lucan, poate. Și sunt câteva lucruri, pentru Dumnezeu, pe care nici măcar eu nu le voi tolera, căci el este periculos de aproape de a descoperi totul. Așa că e timpul să rezolv această problemă.

Vocea lui deveni și mai joasă, ca și cum ar fi vorbit doar pentru el.

– E cazul, ba era deja de mult cazul să fac ceea ce am jurat că voi face.

Orice urmă de umor dispăruse de pe chipul bărbatului. Și, oricât de mult farmec ar fi putut să afișeze, Anisha nu se lăsă păcălită. Incorigibil nu era cuvântul potrivit pentru acest om. Chiar și dacă nu ar fi știut nimic despre trecutul său întunecat, își dădea seama că Rance Welham se purta cu bruschețea cu greu de controlat a unui soldat.

Privirea lui era rapidă – neliniștitor de rapidă – și acum era convinsă că ar putea deveni letală într-o clipă. Exista în el o furie voalată, simțea Anisha, care îl pârjolise până în adâncul sufletului; o amărăciune care se hrănea ca un cancer în spatele acelei fațade amabile și al acelor ochi râzători. Aceasta o neliniștea și totuși i se părea ciudat de umană.

Anisha știa din scrisorile fratelui ei că, în tinerețe, Welham fusese condamnat pentru crimă și închis de două ori. Prima dată, el scăpase cu iscusință de spânzurătoare. A doua oară îl salvase retractarea declarației unui martor pe patul de moarte. Între timp, fugise din Anglia, ajunsese la Paris, apoi plecase în Africa în Legiunea

Străină Franceză – o organizație formată din infractori, bătăuși și mercenari, și doar un pic mai puțin mortală decât spânzurătoarea.

Își continuară drumul în tăcere o vreme, dar atmosfera din interiorul trăsurii se schimbase în mod ciudat.

În aer se simțea o senzație de neliniște pe care chiar și ea, cu abilitățile ei limitate, o putea discerne.

Neștiind ce să spună, Anisha privi, în schimb, prin fereastră cum mica lor caravană își croia drum pe străzile care alternau de la întunecate și înguste la largi și elegante. Niciodată în viața ei nu văzuse atâtea turle de biserici, iar pe măsură ce înaintau, străzile erau din ce în ce mai sufocate de trafic și de oameni. La fiecare cotitură, se puteau observa căruțe și cărucioare descărcate și pragul ușilor fiind măturat, în timp ce băncile și vitrinele magazinelor din Londra se deschideau ca să îmbrățișeze comerțul zilei.

Totuși, în mod inexplicabil, noul ei cămin nu reușea să-i rețină atenția Anishei, iar privirea îi aluneca înapoi la însoțitorul ei. Îmbrăcat mai degrabă pentru o plimbare la țară decât pentru o plimbare cu trăsura, Welham era un bărbat înalt, cu picioare lungi și cu puține pretenții de splendoare vestimentară. Purta o haină de culoare neagră cu croială strâmtă din lână superfină, dar nu atât de strâmtă încât să fi necesitat asistența unui valet. Cizmele sale înalte și pantalonii îi dezvăluiau picioarele musculoase destul de frumos, deși Anisha bănuia că pantalonii ar fi putut fi o alegere în ton cu moda.

De fapt, singurul indiciu de eleganță la Welham era o vestă de mătase negru tăciune, cu nasturi din baga, o cravată de un alb orbitor și pălăria neagră înaltă, așezată lângă el. Iar când își dădu haina la spate ca să-și extragă ceasul de buzunar, Anisha văzu curbura zveltă a taliei sale, și aproape că simți forța care se afla sub mâneca lui.

Rance Welham era, decise Anisha, un bărbat adevărat – ceea ce, din păcate, îl făcea cu atât mai interesant.

După ce verifică ora și puse ceasul la loc, el se relaxă pe banchetă, cu un braț așezat pe spătar, picioarele încălțate cu cizme așezate atât de larg încât părea că deține fiecare centimetru de spațiu din jurul său. Își înclină capul spre fereastră, o șuviță de păr negru căzându-i pe frunte, în timp ce privirea lui rapidă cercetă străzile de dincolo de fereastra trăsurii, întreaga lui atitudine dându-i Anishei vaga senzație că lui Welham îi scăpau prea puține și era și greu de intimidat.

Răscoli în minte ce mai spusese fratele ei despre el. Welham descindea dintr-o familie bogată din nordul Angliei, dar mama lui fusese o scoțiană de la graniță. Raju și Welham se cunoscuseră poate cu patru sau cinci ani mai devreme în Maroc – sau fusese în Alger? –, dar făcând ce, mai exact, fratele ei refuzase să spună. Ceva care nu era pentru urechile unei doamne, dedusese Anisha pentru că, la un moment dat, în istoria lor zbuciumată împreună, Raju ajunsese să realizeze că atât el, cât și Welham purtau semnul Gardianului.

Și așa deveniseră inseparabili.

Semnul era cel mai adesea gravat sus, pe șoldul stâng, pentru a indica faptul că un om fusese ales de familia sa – datorită temperamentului, tradiției și alinierii cerurilor – ca un gardian al vechiului și nobilului Ordin al Fraternitas Aureae Crucis. În parte ordin religios și în parte societate secretă, Fraternitas era în aparență dedicată studiului filozofiei naturale și legăturii sale cu marile mistere grecești și druidice.

Gardienii serveau ca braț protector al societății, asemenea soldaților creștini care juraseră credință sabiei. Semnul în sine era pur și simplu o cruce latină poziționată deasupra unei penițe și a unei spade încrucișate.

Uneori, dacă familia descindea pe linie scoțiană, marca lor era inclusă într-un cadru cu ciulini. Simbolul, în ambele forme, era comun, ascuns la vedere pe frontoane, blazoane și pietre funerare din întreaga Europă, la fel ca și în cazul irisului.

Fraternitas își avea rădăcinile, se șoptea, în lumea celtică antică și în tradiția creștină a templierilor, poate avea chiar o vagă legătură cu masoneria. Vag părea să fie cuvântul de ordine când venea vorba de organizație. Cu toate acestea, tatăl Anishei făcuse parte din ea, la fel ca generații de familii Forsythe înaintea lui.

Dar nimic din toate acestea nu conta, de fapt, pentru Anisha. Copiii ei nu se născuseră în Semnul Focului și al Războiului. Ei puteau fi inițiați în F.A.C. datorită unor capacități intelectuale, juridice sau religioase dacă ar fi dorit – puteau fi savanți, avocați sau preoți, dar fiii ei nu vor fi niciodată Gardieni.

Niciodată nu vor fi blestemați cu Darul, slavă Domnului!

Nu, fiii ei nu vor avea niciodată nevoie de un Gardian. Era o mică binecuvântare pentru care Anisha era profund recunoscătoare.

Trebuie să fi oftat, pentru că își dădu seama că sergentul Welham se uita fix la ea de cealaltă parte a trăsurii, cu ochii lui, altădată scânteietori, acum foarte concentrați, ca și cum ar fi analizat ceva și nu prea îi plăcea concluzia la care ajunsese.

– Individul acela de la colț, zise el, cu o voce joasă și răgușită. Toată afacerea asta, într-adevăr, te face să te întrebi de ce fratele tău m-a trimis tocmai pe mine, dintre toți oamenii, să te aduc. Chiar l-am sfătuit să trimită pe altcineva, dar...

Aproape fără să se gândească, Anisha întinse mâna pentru a-i pune un deget înmănușat pe buze, cu o expresie ușor mustrătoare.

– Dar tu ești cel în care are cea mai mare încredere, spuse ea încet. Prin urmare, tu ești cel în care eu am cea mai mare încredere.

Zâmbetul lui fu slab.

– Cred, totuși, că Ruthveyn speră că vă veți integra aici în oraș, Lady Anisha, vorbi el. Mă îndoiesc că să fiți văzută în compania mea v-ar ajuta – și i-am spus asta.

– Poftim? Unde să mă integrez?

El zâmbi din nou, dar, de data aceasta, zâmbetul nu îi ajunse până la urechi.

– Ruthveyn dorește să vă faceți legăturile sociale adecvate, o lămuri el, și să vă făuriți o viață nouă și fericită aici, în Londra. El este hotărât, din ce înțeleg, că te vei căsători din nou, așa că compania mea nu este ideal...

Anisha încremeni.

– Poftim?

Expresia lui Welham se înăspri.

– Îmi pare rău, am vorbit prea direct – sunt mai din topor, veți constata – dar îndrăznesc să spun că veți auzi aceleași cuvinte de pe buzele lui în decurs de o săptămână.

Anisha trase adânc aer în piept ca să se calmeze.

– Așa o să fie? vorbi ea rigid. Și spune-mi, domnule, fratele meu l-a și ales deja pe acest nou soț?

Ochii lui Welham se măriră. Apoi, aparent, recunoscându-i supărarea drept ce era, zâmbetul îi reveni, micile linii din jurul ochilor săi albaștri strălucitori încreținându-se din nou.

– Eu cred, milady, că el are, de fapt, în minte unul sau doi candidați, murmură el. Și pot deja să văd că veți fi perfect mulțumită să lăsați chestiunea în mâinile lui pricepute.

– O, chiar așa, răspunse ea, cu dulceață. Iar eu, la rândul meu, voi fi la fel de fericită să îl ajut. Într-adevăr, după ce abia dacă l-am văzut în ultimii cinci ani – și fără să știu nimic despre viața lui aici, nici despre dorințele lui, nici despre speranțele sau visele lui –, sunt absolut sigură că văduvia asta nu îi convine deloc.

– Lady Anisha, iertați-mă! Privirea lui deveni serioasă. N-ar fi trebuit să sugerez...

– Nu, nu, sugerează, te rog, interveni ea, cu o voce stridentă. Intenționez să fac exact asta. Trebuie să existe cel puțin două duzini de roze engleze care vor să se agațe de fiecare perlă de înțelepciune a fratelui meu și să-i spună ce diavol fermecător este, totul în schimbul coroanei de contesă și al averii lui generoase. Și, credeți-mă, sergent Welham, voi reuși să intru în grațiile fiecăreia, dacă fratele meu va îndrăzni să mă arunce în așa-zisa lui societate englezească.

– Într-adevăr, spuse el.

– Să nu te îndoiești niciodată, răspunse ea. Și apoi îi voi aduce acasă, pe rând, la cină, până când iadul va îngheța. Dar, în timp ce aștept această ocazie fericită, îmi voi îndrepta atenția spre relele sale obiceiuri. La legăturile lui cu femei. La beția lui. Consumul său obișnuit de opiacee. Nu, sergent Welham, secretele lui Ruthveyn nu-mi scapă. Într-adevăr, voi fi absolut neobosită în eforturile mele de a-l perfecționa. Ce părere ai despre asta? Îi va face viața mai fericită, ce crezi?

Dar sergentul Welham nu mai părea atât de relaxat sau de optimist pe bancheta sa.

– Doamne Sfinte, murmură el.

– Și tu? întrebă ea, înclinând capul într-o parte. Poate că și tu ai putea beneficia de ajutorul meu?

– O, nu cred, ezită el. Deși vă mulțumesc, milady, pentru că v-ați oferit.

– Ești destul de sigur, nu-i așa?

– Destul de sigur, da, răspunse el. Și acum, dacă vă uitați în stânga dumneavoastră, puteți vedea Turnul Londrei.

– Mulțumesc, spuse ea tăios. Dar nu mă interesează deloc atracțiile turistice.

– Hm! făcu Welham, apoi își puse pur și simplu pălăria la loc pe cap și o înclină în față peste ochi.

Anisha își forță privirea spre fereastră și se uită cum pereții sumbri și gri treceau în goană pe lângă ei.

Înaintară în tăcere o vreme, prin labirintul de străzi ce părea nesfârșit, până când Welham chiar începu să sforăie încet.

Aruncă o privire exasperată în partea cealaltă a trăsurii. Bărbia îi căzuse pe piept, iar degete îi erau împletite în vesta lui. Serios, cum putea să doarmă? Și cât de enervant de mare era Londra! Oare nu aveau să ajungă niciodată acolo unde trebuiau să ajungă? Nerăbdarea o pișca asemenea unei muște obraznice în ceafă.

Apoi își dădu, brusc, seama de ceea ce era evident. Că tocmai îl împușcase pe mesager, iar acum... ardea să-și înfigă ghearele în fundul arogant care îl trimisese.

– Sergent Welham, spuse ea un pic cam tare.

– Ce...? Capul îi tresări brusc, pălăria lui elegantă căzându-i în poală. Am ajuns?

– Nu, vreau doar să îmi cer iertare, zise ea. Am vorbit la supărare. Sunt furioasă pe fratele meu. Iar dumneata ai fost foarte amabil, îmi pare rău.

– Hm! făcu el din nou, punându-și pălăria la loc.

– Acum, această frumoasă biserică veche pe lângă care trecem, zise ea, cum se numește?

– O, exagerați, doamnă dragă, zise el, în mod sumbru. Nu vă interesează atracțiile turistice din ce îmi amintesc.

Ea clipi din ochi de două ori, încet.

– Văd că nu intenționezi să mă lași să ies din asta cu grație, zise ea. O merit, aș îndrăzni să spun.

– St. Clement, atunci. Vocea lui era aspră. Se numește St. Clement Danes.

– Și ar fi biserica dumitale? întrebă ea pe ton de conversație.

– Doamne, nu!

El ridică din ambele sprâncene întunecate și tăioase.

– În plus, Londra are o mie, iar eu nu am mai întunecat ușa unei biserici de... da, ei bine, nu știu de când.

Dintr-odată, umerii părură să-i cadă, iar el se frecă cu o mână aproape gânditor în jurul maxilarului.

– O voi face, totuși, în scurt timp, mă tem. Și mult prea curând, de altfel.

Anisha își dădu seama imediat despre ce vorbea. Tatăl lui Welham, scrisese Raju, era pe moarte.

– Mi-a părut rău când am auzit de tatăl tău, murmură ea. Ultima scrisoare a fratelui meu mi-a parvenit la Lisabona. Spunea că sănătatea contelui de Lazonby se deteriorase.

– Da, distrusă de anii de suferință și de eforturile sale necontenite ca să obțină anularea condamnării mele, rosti Welham cu mâhnire.

– Îmi pare foarte rău, spuse ea din nou. Raju spune că titlul îți va reveni ție. Sunt sigură că nu te bucuri deloc.

– Da, dar voi mai avea timp câteva luni, dacă Dumnezeu este bun, spuse el, iar ochii lui nu mai zâmbeau. Și nu, nu-mi face nici un fel de plăcere. Abia a împlinit șaizeci de ani, iar acum suntem amândoi privați de ultimii lui ani de viață – și cineva, în cele din urmă, va plăti pentru asta.

Anisha nu avu nici un răspuns la asta. Mai mult decât atât, nu avea nici o îndoială că el vorbea serios. Welham arăta ca un om care făcea promisiuni, nu amenințări inutile.

Welham își îndreptă privirea spre fereastră, privind aproape orbește afară. Cu lumina de iarnă aruncând o umbră sub pomeții lui curat cizelați, profilul lui avea o înfățișare de o frumusețe atât de aspră, încât abia dacă îl recunoscu pe bărbatul zâmbitor care pășise în cabina ei în dimineața aceea.

Și gura aceea – o, acea gură generoasă și frumoasă! Era singurul lucru care îl îmblânzea, poate chiar îl salva.

Fără milă, Anisha se forță să privească în altă parte, simțind cum o cuprinde un val de căldură. Doamne, ea nu era o gâsculiță fără experiență care să se lase influențată de un bărbat, indiferent de frumusețea lui robustă – și simțea suficient de mult din natura umană ca să recunoască chinul și durerea atunci când le vedea în carne și oase.

Se întoarse spre fereastra de vizavi și încercă să se gândească la ceea ce avea să urmeze. Acum de sus turna o ploaie înghețată, promisiunea răsăritului roziu se transformase într-un cer plumburiu, cu un vânt care zdruncina ramurile goale ale copacilor și șuiera prin ușa trăsurii. Dintr-odată, nostalgia vagă după India se transformă într-o durere adâncă, iar ea era îngrozită că făcuse o greșeală irevocabilă.

Groaza nu dispăruse nici atunci când, câteva minute mai târziu, vehiculul încetini și opri între doi stâlpi de poartă masivi și luminați pe o alee semicirculară a unei clădiri grandioase, cu porticuri,

situată puțin mai departe de la stradă. Cu reticență, ea își ridică reticulul, apoi își strânse puțin mai tare pelerina, ca și cum acest lucru ar fi putut să împiedice inevitabilul.

Purtând umbrele negre și sumbre, un trio de servitori îmbrăcați în livrele coborâră în pas alert pe trepte, amintindu-i Anishei un pic de un pluton de execuție. Îngrijorarea ei trebuie să i se fi reflectat pe chip, pentru că imediat Rance Welham îi prinse mâna și o duse la buze.

– Curaj, draga mea! spuse el cu blândețe. Fratele tău te așteaptă. Noua ta viață te așteaptă. Și mai sunt doar două luni până la începerea Sezonului londonez.

Ea simți cum face ochii mari.

– Sezonul londonez?

– Atunci vei pune societatea pe jar cu frumusețea ta, continuă el, cu zâmbetul său frumos acum ferm la locul lui.

Pentru o clipă, ea ezită.

– Sergent Welham, spuse ea în cele din urmă, trăgându-și mâna dintr-a lui, să fim realiști, chiar dacă fratele meu nu poate. Societatea londoneză mă va tolera, da. Dar va avea la fel de mult interes real față de o văduvă de militar cu sânge mixt pe cât voi avea eu față de ea.

– Nu v-aș fi crezut atât de lașă, Lady Anisha, spuse el, cu un zâmbet estompat.

– Eu nu sunt..., expiră ea brusc, strivindu-și gentuța în poală cu ambele mâini. Eu nu sunt o lașă, sergent, vorbi ea din nou. Sunt doar... diferită. Asta e tot.

– Doar diferită? reluă el cu blândețe. O, da, draga mea! Ei bine, asta ești cu siguranță.

Dar ochii albaștri strălucitori ai lui Welham zâmbeau iarăși, adevărata lui natură din nou ascunsă.

Capitolul 2

De la an la an, bătălii, asedii, averi
Pe care le-am trecut...

Așa cum se întâmplă atât de des cu majoritatea schimbărilor de temut ale vieții, ceea ce la început Lady Anisha resimțise ca pe o bulversare aproape intolerabilă fu repede înecată de o mulțime de mici dezastre cotidiene. Trebuiau angajați tutori, menajere și maeștri de muzică. Tom și Teddy aveau nevoie de pelerine, de paltoane și de tot felul de haine de lână ca să se ferească de teribilul frig englezesc. Lada în care se aflau colecția de frunze presate a băieților și Enciclopedia Britannica dispăruse de pe fața pământului. Păsării nu-i plăceau pisicile lui Raju. Pisicilor, pe de altă parte, le plăcea foarte mult pasărea.

Și apoi mai trebuia să îl convingă pe Raju să renunțe la ideile lui tâmpite despre societate și căsătorie, noțiuni pe care Anisha nu i le înăbușise, poate, atât de temeinic sau de nemilos pe cât ar fi trebuit.

Cu toate acestea, de bine, de rău, Londra se năpusti asupra ei ca un ciclon bengalez, începând din momentul în care Rance Welham o ajutase să coboare din trăsură, lăsându-i Anishei prea puțin timp să se agite sau chiar să-și plângă iubita ei casă, iar ea deveni curând, dacă nu îndrăgostită de noua ei viață, atunci cel puțin obișnuită cu ea – toate acestea în timp ce abia își dădea seama de schimbarea care se producea.

Și, în acest fel, iarna se transformă în primăvară și vara în toamnă, până când, într-o zi, Lady Anisha se trezi de dimineață dându-și seama că primul ei an la Londra trecuse de mult și, odată cu el, mare parte din furtună. Băieții intraseră într-un fel de rutină. Lucan se împrietenise cu un grup de tineri gentlemeni eleganți și le imita stilul de viață mai destrăbălat. După ce fusese disperat din pricina lui Lucan și își ridicase exasperat mâinile în aer, Raju îi șocase pe toți, îndrăgostindu-se de guvernanta băieților.

Iar Anisha... ei bine, nesăbuită cum era, se îndrăgostise puțin de Rance Welham, proaspăt investit conte de Lazonby.

Dar era atât de greu să nu o facă atunci când ochii lui o tachinau, zâmbetul lui era atât de enigmatic, iar adâncimile firii lui ascunse erau atât de palpitant de neatins pentru ea. Iar el era – exact așa cum mărturisea – un flirt incorigibil, cel puțin aparent. De zeci de ori Anisha se gândise la ceva mai mult decât un simplu flirt. Dar, de fiecare dată, instinctul de femeie o avertizase să nu o facă.

Și apoi venise ziua aceea, cu câteva luni în urmă, când dăduse peste el pe neașteptate și înțelesese cu o claritate bruscă și crudă că poate că instinctele ei o îndepărtaseră dintr-un motiv foarte bun. Că poate flirturile lui erau cu adevărat lipsite de sens; profunzimea lui era mult mai departe decât își imaginase chiar și ea.

Lazonby avea treizeci și cinci de ani și nu exista nici o femeie în viața lui – nici nu existase vreodată, din câte știa ea. Iar Anisha începuse să se întrebe dacă acum înțelegea de ce; dacă nu cumva pasiunile lui îl împingeau într-o cu totul altă direcție.

Dar aproape că nu mai conta, pentru că el era cel mai drag prieten al fratelui ei – și prietenul ei, de asemenea. Mai mult decât prietenie, totuși? Nu. Lordul Lazonby era prea închis în sine; prea obsedat de noțiunile lui nebunești și furioase despre adevăr și răzbunare. Iar Anisha era suficient de înțeleaptă ca să recunoască o fațadă când vedea una; suficient de înțeleaptă ca să știe că, la un anumit nivel, nu-l cunoștea deloc și probabil că nu-l va cunoaște niciodată.

Așa că Anisha se uitase în jur căutând ceva care să o distragă de la acei ochi dansatori și diabolici. Și, ca urmare, se apucase să facă ceea ce acum se temea că era un lucru foarte prostesc. Își ascultase fratele.

Făcuse exact ceea ce îi spusese lui Lazonby că nu va face.

Iritată de această amintire, Anisha puse o bucată imensă de unt în mijlocul kedgeree-ului ei. Faptul că nu-i plăcea în mod deosebit felul de mâncare – și, cu siguranță, nu adăuga niciodată unt în plus – părea să îi fi scăpat în această dimineață. Se înfipse în el cu o poftă vicioasă.

În partea opusă a mesei, Lucan își coborî capul și o privi precaut peste omleta lui. După ce îi aruncase o privire iritată – poate a treia sau a patra din această dimineață –, Anisha începu să mestece. Era puțin supărată; nu pe el, ci pe Raju.

Venise aici în mare parte de dragul lui Lucan, pentru ca fratele lor mai mare să îi dea tânărului un pic de îndrumare ca un gentleman – sau cel puțin o cizmă tare în fund. Acum, iat-o aici, la Londra, încă se holba la Luc peste masă, iar Raju era plecat într-o călătorie de nuntă de câteva luni.

Așa că astăzi nu era în mod cert ziua în care Lucan să ceară bani.

Din nou.

Dar o făcuse.

Bărbații, începuse să creadă ea, nu erau decât o molimă.

Dar Lucan încă o privea peste masa de mic dejun pe sub genele lungi, aproape feminine. Lady Anisha își lovi furculița cu un zgomot amenințător.

– Încetează, Luc, îl avertiză ea. Să nu îndrăznești să te uiți la mine cu ochii ăia mari și triști. Nu fac asta, îți spun eu. Doar pentru că Raju a plecat în străinătate nu înseamnă că mi-am pierdut brusc curajul, pentru că te asigur că nu aveam nevoie de el ca să mă susțină. Sunt destul de supărată pe tine și singură.

Lucan își lăsă capul să atârne un pic mai jos.

– Doar un împrumut, Nish, până la ziua de Sânziene? imploră el. Doar cât să...

– Pentru ce? răbufni ea. Ca să-ți plătești casa de pariuri? Pe croitorul tău? Amanta? Lasă-mă să-ți reamintesc că, în ultimul an sau mai bine, ai risipit fiecare bănuț din alocația ta și o dată ai ajuns chiar într-o casă a datornicilor. Și, dacă nu aș fi fost eu, probabil că acolo ai fi fost și acum.

– Nu, aș fi progresat la închisoarea datornicilor, așa cum intenționa Raju, zise el cu melancolie.

– Sunt dureros de conștientă de asta. Anisha își dădu la o parte ceaiul cu dosul palmei. Așa că te-am scos de acolo. Și în condiții exorbitante, de asemenea. Și am suferit mânia lui Raju pentru eforturile mele. Așa că da, roagă-te să nu se mai ajungă la asta. Ei bine, continuă. Ce este de data asta?

– Baccarat, mormăi el în farfurie. La clubul Quartermaine. Și acum nu mai există altă soluție pentru asta. Trebuie să mă comport ca un gentleman, și tu știi asta la fel de bine ca și mine. Putoarea de nabab e încă suficient de aproape ca să atragă mustele.

Vocea lui deveni sumbră.

– Și nu voi permite să se spună asta, Anisha. Nu despre mine și, cu siguranță, nu despre tine.

Fu rândul Anishei să se uite în altă parte – nu că i-ar fi fost rușine de ceea ce era. Era nespus de mândră. Și totuși, era obosită să se tot gândească la asta.

Absentă, scotoci în mătasea plisată a fustelor ei auriu cu turcoaz, brățările ei subțiri de aur ticăind ușor în timp ce făcea asta. Era adevărat că unii l-ar fi putut numi pe tatăl lor un nabab, pentru că, la fel ca mulți alții de felul lui, plecase în India cu un venit confortabil și se întorsese șocant de bogat. Jumătate diplomat, jumătate om de afaceri, tatăl Anishei le lăsase copiilor săi o situație foarte bună, într-adevăr. Dar asta nu-i dădea lui Lucan un motiv să trăiască pe picior mare.

Spre deosebire de Anisha și Raju, Lucan era produsul celei de-a doua căsătorii a tatălui ei; o căsătorie din dragoste, nu din interes, așa cum fusese prima. Pamela fusese la fel de pură ca un trandafir englezesc. Fusese și bună, și afectuoasă. Prea mult, poate, pentru că îl răsfățase pe Lucan dincolo de orice limită. Și totuși, Anisha îl iubea; îl iubea la fel de mult, și în unele privințe mai mult, decât îl iubea pe Raju, pentru că Pamela murise prea tânără, lăsându-l pe Lucan să aibă nevoie de sora lui într-un mod în care cel mai mare nu avusese niciodată.

La fel cum avea nevoie de ea acum.

Și ea avea să-l ajute, desigur. Dar nu avea de gând să-i ușureze sarcina. Anisha își mușcă buza, încercând să se gândească la ce era cel mai bine de făcut.

– Nish... Tonul precaut al lui Lucan îi întrerupse gândurile. Nish, iar îți muști buza. Acum promite-mi că nu te gândești să vorbești cu Ned Quartermaine. Aș muri pur și simplu de rușine.

Hotărându-se brusc, Anisha își împinse scaunul înapoi cu o zgârietură aspră.

– Nu-ți mai pot împrumuta bani din nou, Luc, rosti ea ferm. Nu pot, pentru că nu înveți niciodată nimic din asta. Și nici nu voi vorbi cu domnul Quartermaine în numele tău. Pot, totuși, să fiu convinsă să negociez – și să negociez ca un bun scoțian, fii atent.

– Da, dur și necruțător, vrei să spui.

Lucan oftă și își trecu o mână printr-un ciuf care fusese, până în acel moment, domolit în niște bucle aurii impecabil pomădate.

– Dar, te rog, Nish, te implor. Nu mă face să mă joc din nou de-a bona! Tom și Teddy... sunt... Doamne Dumnezeule! Sunt mai presus de mine! Dacă nu sar pe jumătate dezbrăcați în Serpentine sau nu

aleargă prin trafic în Piccadilly Circus, atunci ziua nu mai are nici o provocare pentru ei.

– O, nu, nu vreau să iobăgești din nou.

Anisha îl cântări peste masa de mahon și își împinse brățările mapoi pe braț, gânditoare.

– Eu cred că nici un împrumut, nici o afacere nu vor fi de ajuns de data asta.

Lucan răsuflă și se lăsă pe spate pe scaun.

– Nu, de data aceasta, spuse ea, ignorându-i suspinul de ușurare, vom avea o tranzacție curată, directă.

– O tranzacție? Lucan se îndreptă din nou brusc, cu ochii mijiți cu precauție. De ce fel?

Gura largă și frumoasă a Anishei se curbă încet într-un zâmbet.

– Noua ta trăsură, murmură ea. Faetonul înalt, vreau să spun, cu frumoasele roți roșii? Mărturisesc că îți atrage privirea.

– Faetonul meu? spuse el îngrozit cu ochii mari. Cu siguranță nu poți vorbi serios! Ce ai vrea să faci cu...

– Și caii, continuă Anisha, fără să se descurajeze. Acei negri încântători, săltăreți? Da, cred că mi-ar plăcea să-i am și pe ei.

Dar Lucan începu să se bâlbâie.

– Perechea mea de cai negri? Cred că ești nebună. Păi, am petrecut două zile la hazard ca să îi câștig de la Frankie Fitzwater! În plus, nici o doamnă la modă nu ar îndrăzni să conducă un astfel de echipaj.

– Vrei să spui că nu sunt în stare?

Anisha își arcui o sprânceană.

– Ei bine, nu, te pricepi pentru o femeie, dar...

– Și dintr-odată mă consideri o doamnă la modă?

– Eu... ei bine, ceea ce am vrut să spun e...

– Haide, Lucan.

Anisha se ridică în picioare, cu spatele drept în toată măreția ei – care însemna cam un metru și jumătate.

– Cred că amândoi știm că lumea la modă din Londra abia dacă irosește o a doua privire spre mine.

Ochii lui Lucan sclipiră.

– Dar mama lordului Bessett o face, o avertiză el.

Dar Anisha nu se lăsă intimidată.

– Lady Madeleine nu se pune, răspunse ea, aruncându-și șervețelul. Îmi este doar bună prietenă, nimic mai mult.

– Ha! Lucan își încrucișă brațele peste piept. Deci nu ești îndrăgostită de el?

– Doamne, Luc! Nu fi ridicol!

– Dar o să te căsătorești cu el.

Lucan își ridică bărbia aproape provocator.

– S-ar putea, spuse ea cu răceală. Sau s-ar putea să nu. Nu am consultat încă astrele.

Lucan slobozi un mârâit disprețuitor.

– Astre sau nu, Raju i-a spus mătușii Pernicia că o vei face, chiar înainte de a pleca în călătoria de nuntă – mai exact, imediat ce lordul Bessett se va întoarce de la Bruxelles, familia noastră va avea de anunțat un eveniment fericit.

În sinea ei, Anisha își blestemă propria prostie, precum și gura mare a lui Raju. Mătușa lui Lucan, Pernicia, era sora mult mai în vârstă a Pamelei, bine văzută în societate și o babă bârfitoare. Iar Bessett era unul dintre cei mai râvniți burlaci din Londra.

Dar Anisha își păstră atitudinea rece.

– Ei bine, Raju nu este aici acum, nu-i așa? zise ea, punându-și ambele mâini pe masă și aplecându-se spre el. Așa că singurul eveniment fericit pe care ar fi bine să îl anticipezi este plata datoriilor tale la jocuri de noroc – înainte ca Claytor să-i scrie lui Raju sau să afle mătușa Pernicia.

Obrajii lui Lucan deveniră de un roșu aprins.

Anisha se forță să zâmbească dulce.

– Deci ce va fi, dragul meu? Dezastru social? O pedeapsă frățească? Sau acel faeton nou și strălucitor?

Lucan își ridică exasperat mâinile în sus, dar orice comentariu pe care ar fi putut să-l facă fu oprit de intrarea majordomului lor.

Higgenthorpe făcu o plecăciune scurtă din cap.

– Vă rog să mă scuzați, milady, spuse el, dar Claytor este în biroul lordului cu niște hârtii care necesită semnătura dumneavoastră.

Claytor, secretarul fratelui ei, se ocupa de toate afacerile familiei. Lady Anisha oftă și aruncă o privire în jos la ținuta ei. Cum nu așteptau oaspeți, era îmbrăcată pentru intimitatea casei sale și în confortul hainelor tradiționale pe care le prefera adesea.

Astăzi, Anisha își pusese pe ea o veche *lehenga cholis*, o fustă diafană și o tunică scurtă care fuseseră ale mamei sale, ambele generos brodate cu fir de aur fin. Totuși, pentru a se feri de frigul englezesc, pusese peste ele un șal simplu din cașmir, așa cum ar

fi purtat orice doamnă englezoaică. Asemenea colecției ei ciudate de bijuterii, combinația era o metaforă, presupunea ea, pentru întreaga ei viață.

Își încrucișă mâinile cu seninătate în fața ei.

– Ar trebui să urc să mă schimb, răspunse ea. Roagă-l să aibă bunătatea să aștepte.

Majordomul se înclină din nou și se întoarse dând să plece.

În ultima clipă, însă, Anisha se încruntă.

– Higgenthorpe, ai cearcăne întunecate sub ochi, spuse ea. Iarăși nu poți dormi?

Zâmbetul de răspuns al majordomului era slab.

– Mă tem că da, doamnă.

– *Vata dosha* a ta, murmură ea. Suferi un nou dezechilibru. Voi prepara ulei de muștar pentru picioarele tale, dar trebuie să te freci în fiecare seară înainte de culcare. O vei face?

– Desigur, răspunse el iute. Și praful, doamnă? Pentru laptele meu?

– Ți s-a terminat? întrebă ea. Higgenthorpe, trebuie să spui lucrurile astea.

– Nu-mi place să deranjez, zise majordomul încet.

Anisha îl dojeni cu degetul.

– Nu deranjezi, zise ea. Pune-l pe bucătar să pregătească ghimbir proaspăt, apoi adu niște păstăi de cardamom de la individul acela micuț și ciudat din Shepherd's Market – și ai grijă să nu-ți vândă verde, pentru că nu este deloc la fel. Îl voi prepara diseară după cină.

Higgenthorpe părea ușurat.

– V-aș fi foarte recunoscător, doamnă.

– Și îți vei aminti să petreci câteva momente concentrându-te asupra respirației? sugeră ea. Dorești să îți arăt din nou cum se face?

– O, nu, doamna mea, zise el. O fac în fiecare seară, fără greș.

– Excelent, spuse Anisha. O, apropo, intenționez să mă duc la Societatea St. James la ora două. Vrei, te rog, să aduci faetonul roșu cu negru?

– Faetonul? Majordomul păru brusc alarmat, dar își controlă repede expresia. Da, doamna mea.

Anisha porni să îl urmeze afară, dar Lucan o prinse de braț când trecu pe lângă el.

– Un avertisment, Nish?

Uitând de Higgenthorpe, ea se încordă.

– Avertisment? zise ea, întorcându-se cu fața la el. De ce fel?

Dar, pentru prima dată, Lucan părea serios.

– Crezi că este cu totul înțelept să te duci din nou la St. James? murmură el. Bessett s-ar putea să nu fie prea încântat să se întoarcă din Belgia și să afle că aleasa lui se plimbă prin Londra cu lordul Lazonby, ca să nu mai vorbim de faptul că individul încă mai trece pe aici cel puțin o dată pe săptămână.

– O, pentru numele lui Dumnezeu! răbufni ea. Rance este ca un membru al familiei, și tu știi asta. În plus, nu sunt logodită și, cu siguranță, nu mă plimb.

Era vina, poate, care o împingea să vorbească atât de tăios.

– L-am dus pe Lazonby la teatru la cererea mamei lui Bessett – nu că ar fi treaba ta. Și am mers cu el la Whitehall ca să-l văd pe comisarul adjunct Napier, la cererea acestuia. În plus, omul trece pe aici pentru că Raju i-a spus să ne supravegheze cât timp el este plecat. Acum mă duc la St. James să o vizitez pe domnișoara Belkadi. Ai vreo problemă cu asta?

Lucan afișă un zâmbet sceptic, cu un colț al gurii ridicat.

– Draga de Saffy..., zise el. Nu știam că are o viață socială.

– Ai o problemă cu asta? repetă ea, mai aspru.

Dar Lucan doar o privea prin ochii lui somnoroși și cunoscători.

Anisha ieși afară, măcinată de propria-i vină.

Samir Belkadi era un tânăr remarcabil, foarte puțin răbdător. Înzestrat cu niște ochi negri și duri, care văzuseră multe și nu ofereau nimic la schimb, domnul Belkadi era, de asemenea, binecuvântat cu un bun gust înnăscut, grație tatălui său francez. De la mama sa, însă, moștenise talente mult mai utile: capacitatea de a se adapta, de a se schimba și de a depăși dificultăți incalculabile; pe scurt, capacitatea de a supraviețui. Era, de asemenea, secretos, cinic și, dacă circumstanțele o cereau, complet lipsit de conștiință.

Belkadi era angajat, nominal vorbind, ca manager de club al Societății St. James, o poziție pentru care aceste talente diverse îl făceau deosebit de potrivit. Societatea în sine era o insulă de eleganță într-un ocean de sofisticare – ceea ce însemna că, în micul său colț rarefiat din Londra, casa abia dacă ieșea în evidență.

Acest lucru era exact așa cum intenționaseră fondatorii săi, căci adevăratul scop al Societății St. James nu era unul care să necesite publicitate. Totuși, scopul era marcat pe frontonul ei, dacă

știai ce să cauți: o cruce latină deasupra unei pene și a unei săbii încrucișate. Pentru cei care înțelegeau semnificația acestui simbol, casa oferea un adăpost sigur și solidaritate oricărui membru al Fraternitas care se afla în situația de a călători prin sau de a se refugia în Marea Britanie.

Casa se afla pe o fundătură, lângă clubul Carlton, la o aruncătură de băț de acele bastioane ale cluburilor, White și Brooks. Într-adevăr, la prima vedere, nu exista nici o diferență notabilă între ele; toate erau clădiri mari, cu intrări impresionante, deservite de portari îmbrăcați impecabil, care își petreceau zilele făcând plecăciuni în fața unui flux constant al celor mai bogați și mai nobili dintre englezi.

Dar nici una nu semăna cu Societatea St. James. Și nici una nu era condusă de cineva măcar pe jumătate atât de machiavelic ca Belkadi. Mai mult, în această instituție specială, toți cei implicați în conducerea ei erau, de asemenea, membri, ceea ce îl lăsa pe Belkadi în poziția deloc de invidiat de a nu avea cui să se plângă atunci când lucrurile mergeau prost.

Astăzi, lucrurile mergeau prost.

Acest lucru se datora în parte faptului că doi dintre cei trei fondatori ai casei, lordul Ruthveyn și lordul Bessett, plecaseră în străinătate; primul din dragoste, al doilea pentru a dezamorsa o situație periculoasă la Bruxelles. Acest lucru, din păcate, îl lăsase doar pe dezinvoltul lord Lazonby în reședință.

La propriu, în reședință.

Și asta nu era de ajuns.

– Din nou, Lazonby, nu avem decât cele două apartamente, repetă Belkadi, punându-și deoparte ceaiul. Domnul doctor Schwartz este un tip destul de chipeș, dar, dacă nu-i interpretez greșit înclinațiile, mă îndoiesc că va dori să se culce cu domnul Oakdale.

La asta, Lazonby încercă să zâmbească, dar nu îi ieși decât o tresărire, încercând cu o mână să-și apere ochii de lumină.

– Ai putea să tragi draperiile alea blestemate? bombăni el.

– Bea mai multă cafea, sugeră Belkadi. Sau, mai bine, nu mai bea deloc și nu vom mai avea de-a face cu prostiile astea.

Lazonby îl privi cam urât peste masa din camera de cafea.

– Sarcastic ca întotdeauna, nu-i așa, Sam?

Belkadi ignoră remarca.

– Vrei să știi ce cred eu despre toate astea? continuă el, fluturând o mână elegantă ca să indice întreaga casă.

– Nu, dar tot ai de gând să-mi spui, fir-ar să fie, mormăi Lazonby.

– *Oui*, făcu Belkadi, pentru că tu ești omul care a pus să fiu târât aici ca să preiau conducerea. Și ceea ce cred eu este că aceasta nu este casa ta – și nici nu trebuia vreodată să fie.

– Am cumpărat o casă, spuse contele pe un ton sumbru. Nu începe iar să te iei de mine.

– Ai cumpărat o casă, fu de acord Belkadi. În Ebury Street. O casă frumoasă, nouă, cu toate facilitățile moderne. Ai angajat chiar și un servitor sau doi. Și totuși, nu stai niciodată acolo. Dar, de acum înainte, trebuie. Vei sta.

– Pari foarte sigur pe tine.

– Foarte sigur.

Belkadi deschise registrul pe care îl purta cu el când îl doborâse pe Lazonby.

– Safiyah i-a pus pe lacheii de la etaj să îți împacheteze lucrurile chiar în timp ce vorbim.

Lazonby părea rănit.

– Serios? După tot ce am făcut pentru tine, Samir? Asta e ca un cuțit în inima mea, să știi.

– Păstrează-ți răsuflarea pentru a-ți răcori terciul, spuse Belkadi aproape absent. Nu e o expresie scoțiană?

– Pentru un tip care pe vremuri nu vorbea nici un cuvânt din engleza regelui, ai reușit să reții foarte repede zicerile, spuse Lazonby sec. Cele mai răutăcioase, în orice caz.

– Am descoperit că răutatea are rostul ei, oui. Dar Belkadi își consulta registrul capitonat cu maximă seninătate, bifând un rând de cifre. Acum... vrei să demisionez din funcția mea aici, sergent-șef-major?

Folosirea fostului său grad fusese făcută cu un scop, știa Lazonby.

– Bineînțeles că nu, bombăni el. Cum poți să mă întrebi asta?

– Atunci, rogu-te, lasă-mă să-mi fac treaba, replică Belkadi. L-am scos, în sfârșit, pe Ruthveyn de aici, iar tu trebuie să-i urmezi bunul exemplu. Lucrurile tale vor fi duse înapoi în Belgravia până la ora cinei. Acum, trebuie să te pun la curent cu treburile din Saxonia.

Lazonby slobozi un căscat uriaș.

Belkadi îl țintui cu ochii lui întunecați și reci.

– Saxonia, spuse din nou. Este o chestiune serioasă. Regele a permis trupelor prusace să intre în Dresda. A fost o baie de sânge, iar curtea s-a retras la Königstein.

La asta, Lazonby se dezmetici și se îndreptă de spate.

– Blestemații de continentali certăreți, murmură el. Curran a scăpat?

– Acum trei zile, zise Belkadi. O duce pe Frau Meyer și pe copiii ei la van de Velde în Rotterdam. Intenționează să o lase acolo pentru moment.

Lazonby se relaxă.

– Atunci, cu toată seriozitatea, zise el apăsat, nu am ce să fac în legătură cu Saxonia, nu-i așa?

Belkadi ridică din umeri.

– Cu toți ceilalți plecați, îți revine ție sarcina de a fi la curent cu ceea ce se întâmplă în lumea mare, răspunse el. Și să te ocupi și de amănuntele enervante de zi cu zi. Așa că, înapoi la vin roșu. Quinsac din ,44 poate fi cumpărat mai ieftin decât...

– Întreabă-l pe Sir Greville, interveni Lazonby.

Samir își ridică privirea aspră din registru.

– Ăsta e răspunsul tău? Să întreb pe altcineva?

– Nu, întreabă-l pe Sir Greville, repetă Lazonby. Dacă vrei să mă trimiți în Saxonia pentru a-i respinge pe prusaci, voi încerca și voi face vărsare de sânge pentru asta. Dar, dacă vrei să știi despre vin, întreabă un avocat. Pentru tipi ca mine există doar vinul roșu, alb și cel rosé. Orice bun ofițer de teren trebuie să știe, totuși, cum să delege. Dacă nu te-am învățat nimic altceva în acești mulți ani, Samir, sper că te-am învățat măcar asta.

– Mie îmi sună a eschivă.

Belkadi închise registrul cu un pocnet.

– *Très bien*. O să iau doar '42 și la naiba cu banii. Ruthveyn are bunul gust să-l prefere și, cu puțin noroc, se va întoarce înainte să se termine din nou.

În acel moment, ceasul bătu ora două și jumătate. Brusc, Lazonby se ridică de pe scaun.

– Mă scuzi, zise el. Tocmai mi-am amintit că sunt căutat peste drum, la Ned Quartermaine.

Ieși și coborî pe scara elegantă de marmură înainte ca Belkadi să poată formula un răspuns suficient de tăios.

Lazonby era al naibii de obosit de decizii. Știa cum să acționeze, fir-ar să fie! Gândirea nu fusese niciodată punctul lui forte – ceea ce era, recunoștea asta, sursa multora dintre problemele lui în viață. Și tocmai acum, avea nevoie de aer, decise el, mâna lui apucând clanța masivă de alamă a ușii. Avea nevoie de Westmorland. De blestematul de deșert nord-african. De orice loc cu puțin spațiu. Londra avea să-l sufoce. Voia un singur lucru de la locul ăsta uitat de Dumnezeu, și nu-l primea.

Da, el credea în Fraternitas – credea în tot ceea ce reprezentau, și aproape că își dăduse viața pentru ea în câteva ocazii. Înțelegea, de asemenea, că această casă – Societatea St. James – era un front critic pentru organizație. Știa că unii cu Adevăratul Dar aveau nevoie de protecție, mai ales femeile și copiii, și mai ales atunci când revoluția era în toi în toată Europa. Dar el nu prea avea nevoie de ceremonii sau de știință. Și, cu siguranță, nu dădea doi bani pe politică.

Un om care se simțea mai bine dormind într-un cort și trăind într-o pereche de cizme de călărie murdare găsea constrângerile Londrei ca pe o încercare, iar ochii indiscreți ai societății, ca pe un deranj interminabil. Dar, în această după-amiază anume, durerea se mutase în cap, după o noapte de chefuri și băutură în sala de joc. Nici el nu-și dorea companie, căci, deși Fraternitas ar fi putut jura să fie în slujba lui Dumnezeu, nici unul dintre ei nu era sortit sfințeniei.

Cu toate acestea, trebuie să recunoaștem, cafeaua tare a lui Belkadi îi curățase pânzele de păianjen de pe creier. Și acum era timpul să facă apel la Quartermaine. Se miră că nu se gândise niciodată să facă asta până acum. Păstrătorul localului lor de jocuri de noroc era un ascuțitor regal, dar era priceput la joc – în toate felurile. Un om ca el, chiar și tânăr cum era, ar putea foarte bine să știe unde erau îngropate unele dintre cadavre. Cu siguranță, cunoștea oameni care ar putea descoperi câteva dintre ele...

Acest gând îl înveseli considerabil, iar Lazonby cobora deja fluierând pe treptele din fața clubului când un faeton negru cu roți roșu rubinii sosi cu viteză de după colțul din St. James's Place. Trecu stropind prin ceea ce mai rămăsese din bălțile de dimineață, apoi se opri pe pavaj la doar câțiva metri distanță.

Caii negri cu osatura fină, perfect asortați, tropăiau și clătinau din cap de nerăbdare, dar vizitiul îi stăpânea cu ușurință.

– Bună ziua, Rance! strigă Lady Anisha Stafford în jos. Ce surpriză plăcută!

El privi cu o ușoară stupefacție cum doamna cobora, toată numai grație compactă și energie vibrantă, pentru a-i arunca frâiele lacheului clubului care coborâse în goană scările ca să se ploconească în fața ei.

Lazonby era surprins să o vadă, cu toate că n-ar fi trebuit să fie. Deși era adevărat că femeilor nu li se permitea să se alăture Fraternitas – cu toate că o tânără deosebit de hotărâtă încercase de curând și fusese trimisă la Bruxelles cu Bessett pentru deranjul ei –, membrilor publicului cu preocupări științifice li se permitea adesea să folosească sălile de lectură și bibliotecile Societății St. James.

Dar, mai important, fratele lui Lady Anisha era membru fondator al Societății. Așa că, da, avea tot dreptul să se afle aici, indiferent cât de inconfortabil l-ar putea face pe el să se simtă. Indiferent cât de mult i s-ar fi tăiat respirația când se uita la ea. Erau prieteni, și încă buni.

Se forță să afișeze zâmbetul său obișnuit, larg și binedispus.

– Măi, măi, Nish! zise, sprijinindu-se pe bastonul său cu mâner de alamă. Trebuie să te descurci singură, nu-i așa?

– E o viață grea.

Lady Anisha zâmbi, dându-și jos mănușile pentru condus atelajul în timp ce cobora pe trotuar.

– Îți place?

Se referea la trăsură, bineînțeles.

– Este... elegantă, răspunse Lazonby, străduindu-se să nu stea cu gura căscată. Doar că nu sunt sigur că e stilul tău.

– Ei bine, poate că ar trebui să fie? murmură criptic doamna.

Ochiul critic al lui Lazonby cercetă vehiculul, găsind multe lucruri de admirat. Era înalt, dar nu periculos de înalt. Era perfect înclinat, cu roțile din față ajungând până la umărul lui Lady Anisha și cu vopseaua care strălucea ca onixul incrustat cu rubine. Era o trăsură la care nici un tânăr la modă nu ar fi renunțat de bunăvoie – și pe care foarte puține doamne ar conduce-o.

– În orice caz, continuă Lady Anisha, o păstrez doar, ca să spunem așa, pentru fratele meu Lucan.

– Ah, zise contele înțelegând. Cățelușul a dat din nou de greu, nu-i așa?

Zâmbetul lui Lady Anisha se înăspri.

– Chiar așa, confirmă ea. Baccarat de data aceasta. Dar a învățat pe pielea lui că, dacă dorește ajutorul meu, trebuie să plătească un preț. Iar de data asta prețul este faetonul său. Mărturisesc că a ajuns să-mi placă. Nu sunt deloc sigură că-l va primi înapoi.

Lazonby își întoarse atenția de la faeton la femeia de o frumusețe rafinată.

– Ai venit să-l vizitezi din nou pe reverendul Sutherland? întrebă el curios. Pentru că el este încă plecat în sălbăticia din Essex.

– Ei bine, cu greu putea să meargă până la Colchester și să nu-și viziteze sora, nu-i așa? întrebă Anisha. Dar eu am venit de fapt să o iau pe Safiyah. Voiam să mergem împreună în parc.

Lazonby se retrase cu un pas. Safiyah Belkadi, sora lui Samir, care ajuta la îngrijirea casei, o părăsea foarte rar.

– Ei bine, mult noroc cu asta, murmură el.

– Știu, se încruntă Anisha. Probabil că va refuza. Dar cu tine cum rămâne? Îndrăznești să-ți pui viața în mâinile mele?

– Mă pot gândi la prea puțini în care aș avea încredere atât de ușor, spuse Lazonby cu sinceritate. Dar nu, tocmai mă îndreptam peste drum, spre clubul Quartermaine.

– Rance! zise ea dojenitor. Doar nu joci din nou.

El îi zâmbi.

– Nu la Ned, asta e sigur, răspunse el. Nu va lăsa pe nimeni de la Societatea St. James să stea la mesele lui.

– Doamne, mă întreb de ce! murmură ea. Uite, măcar invită-mă puțin în sala de lectură. Am ceva ce trebuie să-ți spun și nu vreau să stau în stradă.

Cu o reticență bruscă și gravă, Lazonby își înclină capul și îi oferi brațul, realizând încă o dată cât de rafinată era ea. Minionă și cu osatură fină, Lady Anisha nu-i ajungea nici măcar până la umăr. Părul ei era la fel de negru și de elegant ca pana corbului, iar o pereche de sprâncene în unghi ascuțit nu făceau decât să-i accentueze trăsăturile delicate și pielea caldă și fără cusur. Ochii de onix păreau să sclipească asemenea unor diamante înfocate atunci când era supărată, ceea ce se întâmpla adesea. Pe scurt, Anisha era cel mai frumos, cel mai exotic lucru pe care-l văzuse vreodată.

Dar el nu se referea la nimic din toate acestea. Niciodată nu o făcuse. În schimb, o conduse pe scări, sporovăind ușor, așa cum făcea întotdeauna, și despre nimic altceva mai important decât vremea.

Două minute mai târziu, erau așezați pe canapelele lungi din piele din biblioteca privată a clubului, privindu-se unul pe celălalt puțin jenați peste masa de ceai. Lazonby spera din tot sufletul că Lady Anisha uitase ultima dată când dăduse peste el în această încăpere.

Atunci fusese într-o stare îngrozitoare, frământat de furie înăbușită și de altceva la care ar fi preferat să nu se gândească. Fusese prins de fratele lui Nish în ceea ce fusese o poziție extrem de compromițătoare; prins cu Jack Coldwater, reporterul de ziar care se pare că își făcuse o ambiție de viață din a-l ruina pe Lazonby.

Ei bine, Coldwater, micul ticălos obraznic, apăruse prea târziu pentru asta. Lazonby se distrusese cu mult timp în urmă.

Dar, din păcate, Nish fusese cu Ruthveyn în acea zi. Spera doar că ea nu văzuse cu adevărat... ei bine, orice se întâmplase. Fratele ei, cu siguranță, văzuse – și îl certase serios pentru asta. Nu pentru că Ruthveyn era un om care judeca; nu era. Nu, mustrarea fusese din cauza lui Nish.

O privea acum; ochii ei întunecați sclipind, sânii ei mici și perfecți, atât de bine înveliți în rochia neagră de mătase de zi, gâtul ei lung și elegant ca al unei lebede, și își dorea cu o oarecare disperare să nu fi renunțat atât de repede la ea în favoarea lordului Bessett.

Nu că Nish ar fi fost proprietatea cuiva pentru a fi dată mai departe. Nu era. Dar asta nu prea conta. Ar fi putut fi mai apropiați decât frații, legați pentru eternitate, dar Ruthveyn îi spusese clar lui Lazonby că nu va fi niciodată destul de bun pentru sora lui. Și Dumnezeu știa că îi era dator lui Ruthveyn – practic, îi datora viața.

Mai mult, știa în inima lui că Ruthveyn avea dreptate.

Poate că se închina la pământul pe care călcau papucii ei minusculi, incrustați cu giuvaiere, dar Lazonby trăise o viață de răutate și desfrânare care uneori îl șoca chiar și pe el. Și, după ce supraviețuise, ajunsese să facă din răzbunare obsesia vieții lui. Nu, dacă avusese vreodată o șansă cu Lady Anisha Stafford, o pierduse de mult.

Ca și cum ar fi vrut să rupă momentul stânjenitor, Lady Anisha se întinse să scoată acul lung de la pălăria ei cu boruri, apoi le puse jos lângă ea.

– Așa, spuse ea cu un oftat. Mă împungea. Acum, Rance – ai fost foarte rău că m-ai abandonat la Whitehall zilele trecute. Cum ai putut face așa ceva?

El se ridică brusc în picioare.

– Nu te-am abandonat, spuse el supărat. Ți-am lăsat trăsura mea, vizitiul meu și valeții mei, cu instrucțiuni de a te duce în siguranță înapoi pe Upper Grosvenor Street. M-am gândit că e mai bine să merg pe jos până acasă, pentru că eram nervos și nu eram o companie potrivită pentru o doamnă.

Anisha privi cum o expresie aproape insesizabilă trecea peste fața de o frumusețe aspră a lui Rance. Așadar, ea îl înfuriase. Nu era sigură că îi păsa. Erau încă prieteni, da, dar se săturase să îl lase să scape atât de ușor.

Se dusese cu el la Whitehall – practic, la Scotland Yard, un loc pe care majoritatea doamnelor ar fi preferat să moară decât să-l viziteze. Dar se dusese la cererea lui Rance, și împotriva bunului ei simț, pentru a-i cere o favoare personală comisarului adjunct, un om care părea să-l urască pe Rance cu toată ființa lui, dar care, mai degrabă din nefericire, îi datora fratelui ei mai mare o favoare.

Și așa că se dusese. Dar Rance – în obișnuita lui căutare încăpățânată a unei dreptăți pe care probabil că nu o va găsi niciodată – îl presase pe om până când temperamentul lui Napier cedase. Nu era de mirare, când Rance îi ceruse cu atâta aroganță omului să redeschidă vechea anchetă de crimă. Napier, bineînțeles, refuzase, susținând că Rance fusese condamnat în mod corect. Moment în care Rance își ieșise din fire de furie.

– M-ai părăsit, întări ea, urmându-l până la fereastră. Sincer, Rance, nu îmi dau seama ce te-a apucat în ultimele luni. Te comporți foarte ciudat.

Lazonby privea fix țintă spre intrarea în clubul Quartermaine, la Pinkie Ringgold, unul dintre bătăușii clubului, care ieșea să deschidă ușa unei trăsuri care aștepta. Dar până la urmă se întoarse cu fața la ea.

– Îmi pare rău, rosti el răgușit, iar ochii lui, dintr-odată sumbri, păreau să-i cerceteze fața. Ce voiai să-mi spui, Nish?

Ea ignoră micul val de căldură care o cuprinsese și își feri privirea.

– Două lucruri, zise ea. În primul rând, ce știi despre trecutul lui Royden Napier?

Lazonby ridică din ambii umeri.

– Nimic, în afară de faptul că este urmașul bătrânului scelerat Nick Napier.

– Doamne, Rance, ce limbaj ai!

Anisha își dădu ochii peste cap.

Dar Rance, în adâncul sufletului, avea să fie întotdeauna un legionar, acolo unde doar cei mai duri dintre cei duri supraviețuiau. Iar sceleratul de Nick Napier fusese unul dintre oamenii care îl împinseseră la asta, trimițându-l la spânzurătoare pentru o crimă pe care nu o comisese. Acum, fiul său deținea cheia răzbunării lui Rance – poate.

– În orice caz, continuă ea, Lady Madeleine mi-a spus ceva interesant aseară, la cină.

Lazonby zâmbi.

– Te-ai împrietenit bine cu noua ta mamă soacră, nu-i așa?

Anisha simți cum se înfurie.

– Taci din gură și ascultă! îi porunci ea. Acum câteva luni, când Napier s-a grăbit să ajungă la unchiul său aflat pe patul de moarte...

– Da, la Birmingham, spunea cineva, interveni Lazonby. Probabil vreun argintar nepriceput. Ce-i cu asta?

– Ei bine, nu a fost la Birmingham, zise Anisha coborându-și vocea. Belkadi a înțeles greșit. Era vorba de Burlingame – ca în Burlingame Court.

Pentru o clipă, Lazonby o privi nedumerit.

– La lordul Hepplewood?

– Ei bine, Hepplewood este mort, nu-i așa? Sau cel puțin așa spune Lady Madeleine.

Anisha flutură din mână cu dispreț.

– Mărturisesc că nu știu nimic despre acești oameni. Dar mi se pare ciudat ca Napier să fie nepotul unui aristocrat atât de bine conectat.

– Conectat, atunci, dinspre partea lui Lady Hepplewood, murmură Lazonby.

– Lady Madeleine spune că nu, replică Anisha. Mă întrebam dacă nu cumva Napier este ilegitim.

– Nu, dar bătrânul Nick ar fi putut fi.

Apoi Lazonby ridică din nou din umeri.

– Dar eu nu dau doi șilingi pe numele lui Napier. Vreau doar să-și facă treaba.

Voia ca Napier să-i reabiliteze numele, dar, pentru a face asta, Napier trebuia să discrediteze ultimul caz, cel mai proeminent, al tatălui său. Așa că urmau să vadă, se gândea Anisha, din ce era făcut Royden Napier...

Trase adânc aer în piept.

– Ceea ce mă duce la al doilea punct al meu, continuă ea.

– Care ar fi?

Pentru o clipă, Anisha își prinse buza de jos între dinți.

– L-am convins pe Napier să mă lase să mă uit la dosarele din cazul Peveril, zise ea în cele din urmă.

– Ce ai făcut?

El o privea neîncrezător.

– O să mă lase să văd dosarele, repetă ea. Nu pot să le iau din biroul lui, bineînțeles. Dar sunt o chestiune de interes public – ei bine, într-un fel – așa că mă va lăsa să le văd. Însemnările tatălui său. Declarațiile martorilor. Lucruri de acest gen. Deci... ce vrei să știi?

Rance nu-și putea lua ochii de la ea.

– Eu... Doamne Sfinte... totul, reuși el să spună. Tot ce poți afla. Dar cum...?

Anisha își feri privirea.

– Oțet și miere, Rance, murmură ea. Cunoști vechea zicală. Cred că ar fi mai bine să mă lași pe mine să mă ocup de Napier de acum încolo, mai ales că nu te poți stăpâni să fii civilizat.

Rance închise ochii și înghiți în sec.

– Mulțumesc, Nish, șopti el. Nu știu ce ai făcut, dar... mulțumesc.

Așteptă preț de o bătaie de inimă – și totuși fu o clipă care părea să se întindă în eternitate. Dincolo de fereastra deschisă, Anisha putea auzi trăsurile troncănind și porumbeii uguind pe streașină. Iar când Rance deschise ochii, ea nu reuși decât să se holbeze la el; la expresia lui obosită și tristă, care de atâtea ori părea să îi pătrundă în inimă și în suflet, tăindu-i răsuflarea.

– Cu plăcere, reuși ea cumva să spună.

Și în acel moment suprarealist de lângă fereastra deschisă, el își puse mâinile calde, cu degete lungi, pe umerii ei și o trase încet, inexorabil, la pieptul lui. Ea se lipi de el cu un oftat, iar buzele lor se întâlniră.

O sărută ușor la început, înclinându-și gura peste a ei, în timp ce nările îi fremătau. Iar ea îi răspunse; îi răspunse așa cum își închipuise atât de des că ar face-o, sărutându-l la rândul ei, apoi deschizându-se sub el. Invitându-l. Tentându-l. Iar ca răspuns, Rance adânci sărutul, strecurându-și limba în gura ei, iar scânteia de dorință care o străbătea se transformă într-un râu furios și întortocheat de pasiune, amenințând să spulbere toată reținerea Anishei.

Asta – o, da, asta era fantezia ei...

Apoi, brusc, aproape fără milă, fantezia luă sfârșit.

Rance își smulse buzele de pe ale ei și o îndepărtă de el. Respirația lui era sacadată, ochii sălbatici și, sub talia pantalonilor lui, ea putea vedea conturul dur al erecției lui. Una destul de impresionantă, dacă era să fie sinceră.

– Îmi pare rău, reuși el să rostească răgușit, lăsându-și mâinile să cadă. Doamne, Nish! Iartă-mă!

Ea își lăsă mâinile să cadă și se îndepărtă, brusc înfuriată pe ea însăși. Dar, în acea clipă, surprinse o urmă de mișcare cu coada ochiului. Aruncă o privire spre ușă, alarmată.

Nimic.

O cuprinse ușurarea – dimpreună cu o strălfulgerare de vinovăție.

Dintr-odată, Rance se întinse spre ea.

– Așteaptă! rosti el răgușit.

– Nu, spuse Anisha încet, dându-se înapoi cu încă un pas.

În mod ciudat, o certitudine calmă o cuprinsese.

– Eu nu aștept. Lucrul ăsta dintre noi... nu va fi niciodată, nu-i așa, Rance?

El clătină din cap.

– Nu, fu el de acord. Aș putea să fac dragoste cu tine, Nish. Aș putea. Aș vrea. Dar Ruthveyn m-ar ucide. Iar Bessett... Doamne, cum pot să mă gândesc la așa ceva?!

În cele din urmă, ea se uită la el cu fața înflăcărată.

– O întrebare mai bună ar fi: cum am putut eu să mă gândesc la asta?

– Ar trebui să te căsătorești cu el, Nish, zise Lazonby. Este un om bun. Îți va da un nume vechi, onorabil și nepătat – ceva ce eu nu aș putea face niciodată. Și va fi un tată extraordinar pentru băieții tăi. Ar trebui să te căsătorești cu el.

– Da, spuse ea, cu mâinile încleștate pe lângă corp. Ar trebui.

– Și o vei face? întrebă el. O vei face? Sper că da.

Ea nu-i putea susține privirea.

– Poate, spuse ea în cele din urmă. Dacă el îmi va cere – și nu a făcut-o – atunci da, de dragul băieților, poate că o voi face.

Rance slobozi un oftat de ușurare evidentă.

– Bine, zise el. Nu vei regreta niciodată.

Ea îl țintui cu privirea, hotărâtă, în sfârșit, să obțină un răspuns la cel puțin una dintre întrebările ei.

– Și nici tu nu vei regreta niciodată, spuse ea, nu-i așa?

El își țuguie buzele și privi în altă parte.

– Tu nu mă iubești, Nish, zise el încet.

O clipă lungă și plină de așteptare se așternu între ei.

– Nu, nu te iubesc, rosti ea în cele din urmă, cu o voce surprinzător de puternică. Te doresc ocazional, Rance. Ești... ei bine, genul de bărbat care scoate la iveală ce e mai rău într-o femeie, presupun. Sau poate că e cel mai bun. Dar nu, nu, nu te iubesc.

Diavolul arogant o privi ca și cum ar fi fost luat prin surprindere.

– Mai este și altceva, atunci? întrebă ea cu răceală. Înainte să mă întorc la Whitehall? Nu știu câte drumuri pot face înainte ca răbdarea lui Napier să cedeze.

Fața lui Rance părea să se aprindă de căldură. Dar el era, ca întotdeauna, perfect nerușinat.

– Da, rosti el în cele din urmă. Există un lucru anume.

Se dus la micul birou de lângă ușă și scoase o foaie din hârtia de corespondență a clubului. Nerăbdător, scrijeli un nume pe ea și i-o înmână.

– John Coldwater.

Ea aruncă o privire iritată către el.

– Sau Jack, rosti Rance răgușit. Jack Coldwater.

Într-o clipă, inima i se ridică în gât. Scena din acea zi îngrozitoare îi reveni în minte.

– Știu cine este.

– Sau orice nume din dosar care ar putea avea o legătură vagă cu o persoană pe nume Coldwater.

– Și de unde să știu eu asta? se răsti ea.

– De aceea mă îndreptam spre Ned Quartermaine, răspunse Rance. Am de gând să-l angajez pe unul dintre bătăușii lui informatori ca să-l scoată la lumină pe individ. Să aflu de unde a venit și cine este familia lui.

– De ce? Anisha simți cum buzele i se subțiază de dezaprobare. Aș crede că ți-ai învățat lecția în această privință.

Cumva, ea rezistă impulsului de a-i arunca hârtia înapoi în față. Se întrebă încă o dată ce făcuseră el și Coldwater în acea zi fatidică în care ea și Raju dăduseră peste ei împreună. Părea foarte... fizic. Și foarte furios – ca și cum furia și frustrarea înăbușite și da, chiar și ceva asemănător cu dorința, poate, l-ar fi împins pe Rance până la limita nebuniei.

Dar furia era o emoție complexă, iar bărbații... ei bine, Anisha nu putea pretinde că înțelegea ce îi mâna. Și, într-adevăr, emoțiile lui Rance erau problema lui. Începuse să obosească să își tot facă griji pentru el.

Rance își drese glasul, ușor stânjenit.

– Coldwater mă urmărește cu un motiv, Nish, răspunse el. Este mai mult decât faptul că cei de la *Chronicle* sunt în căutarea unui subiect, pentru că eu sunt o știre veche de-acum. Nu, e ceva personal.

– Personal.

Anisha îndesă bucata de hârtie în buzunar.

– Îți voi spune ce cred eu, Rance. Cred că obsesia ta pentru Jack Coldwater este personală.

– Așa crezi? întrebă el ușor ironic.

– Da, răbufni ea. Și foarte, foarte nechibzuită.

Pentru o clipă, el ezită, maxilarul i se încordă nemilos. Și pentru o clipă, Anisha fu perfect convinsă că el voia să o sărute din nou – și că de data aceasta nu va fi atât de blând. Că de data aceasta nu se va opri până când ea nu o va implora, și poate nici măcar atunci...

Gândul trezi din nou dorința în ea, fierbinte și lichidă.

Până la urmă însă, el nu o sărută deloc.

– Să mă ierți, te rog, reuși el într-un târziu să rostească cu voce încordată. Sunt căutat în altă parte.

Apoi Rance se întoarse pe călcâie și ieși pe ușă, lăsând-o singură în bibliotecă.

Trântind ușa în urma lui, Lazonby păși afară, orbit de furie și de o dorință zbuciumată și înăbușită pe care o reprimase prea mult timp. Doamne, își dorea, brusc, să o sărute pe Anisha Stafford până când ea va tăcea naibii din gură și se va preda lui – se va preda dorinței lui pe care ea trebuia de-acum să știe că exista.

Dorință care existase mereu.

Atât de orbit era de această idee, încât se ciocni direct de lordul Bessett, care stătea la câțiva pași pe coridor, cu spatele lipit de peretele pasajului, cu degetele ciupindu-și puternic podul nasului, ca și cum și-ar fi reținut o emoție puternică.

– Iisuse Hristoase! exclamă Lazonby, ridicând brațele în sus. De unde ai...

Prea târziu își dădu seama că Bessett își pusese un deget pe buze.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Rance, reuși el să spună, cu vocea gâtuită fie de furie, fie de râs, pune să fie unse balamalele de la ușa aia blestemată, dacă vrei să continui să săruți persoane pe care nu ar trebui să le săruți în spatele ei.

– Ce naiba cauți aici? întrebă Lazonby, cu mâinile încleștate pe lângă corp.

– Se pare că aș putea să te întreb același lucru, bătrâne, zise Bessett. Dar eu... ei bine, am venit doar să scot niște castane din foc. Higgenthorpe a spus că s-ar putea să o găsesc pe Nish aici.

– Castane din foc?

– Da, spuse Bessett, cu ochii dansând de veselie, deși, sincer, bătrâne, părea mai degrabă că faci tu treaba în locul meu.

Lazonby fu izbit de un val de greață pură.

Dumnezeule! O, Doamne!

Deschise gura. Din nefericire, scuzele jenante pe care le cerea situația păreau să i se blocheze în gât și nu reuși să scoată decât un fel de sunet gutural, gâtuit.

Dar veselia lui Bessett se schimbă încet în exasperare.

– Trebuia doar să-ți declari interesul pentru doamnă, Rance, zise el, cu voce joasă, dar dojenitoare. Te-am întrebat, știi, înainte de a pleca la Bruxelles. Ți-am dat toate ocaziile.

– Dar eu nu am... eu nu...

Lazonby făcu o pauză ca să înghită în sec, căutând disperat în minte cuvintele potrivite. Cuvintele care să anuleze o mie de mici regrete. Pentru a-și salva prietenia cu Bessett și pentru a-i oferi Anishei viața fericită pe care o merita – cu un bărbat decent, care poseda bogăția, luciditatea și caracterul pe care le merita.

– A fost un moment de nebunie, izbucni el în cele din urmă. Mi-am pierdut capul și am forțat-o să mă sărute. Nu sunt interesat.

Dar asta, în mod ciudat, nu părea să fie ceea ce Bessett dorea să audă.

– O, ai face al naibii de bine să fii interesat, bătrâne.

Fața prietenului său se întunecase.

– Există un cuvânt pentru un gentleman care se joacă cu afecțiunea unei doamne, iar cuvântul... ei bine, nu este gentleman. Este „ticălos". Și ar trebui să-ți dau o palmă în față pentru asta, pe Dumnezeu.

Lazonby se retrase ca și cum ar fi făcut-o, de fapt.

– Îmi cer scuze, spuse el încet. Da, ai tot dreptul. La urma urmei, Nish este... ei bine, este aproape ca soția ta.

Dar acum tot sângele păru să se prelingă de pe fața lordului Bessett. Viitorul mire își drese glasul, dar nu spuse nimic. Viziunea cu Nish și Bessett stând în fața unui preot încetă să se mai învârtă în capul lui Lazonby, iar un sentiment rece de teamă începu să îl cuprindă cu oțel.

– Geoff...? El lungi cuvântul, dându-i toate șansele de a-l întrerupe. Sărutul acela a fost în întregime din vina mea. Provoacă-mă. Pocnește-mă! Nu voi tresări nici măcar o clipă. Dar Anisha este a ta. Merită... ei bine, pe cineva ca tine.

Bessett înghiți în sec.

– L-am întrebat pe Ruthveyn dacă aș putea să o curtez, e adevărat, murmură el în cele din urmă.

– O, ai făcut mai mult decât atât! Lazonby îi aruncă o privire încruntată. Mama ta o tot sprijină prin tot orașul, Geoff, umflată în pene de mândrie și făcând aluzii peste tot. Oamenii vorbesc.

Dar Bessett stătea pur și simplu acolo, întorcându-și pălăria de jur împrejur de bordura ei.

– Deci...? insistă din nou Lazonby.

Pălăria se opri. Aerul, în fapt, părea să nu se mai miște.

– Deci lucrurile s-au schimbat, rosti Bessett după ce trecuse un moment lung.

Simțurile lui Lazonby intrară în alertă maximă.

– Care lucruri...?

– Lucruri. Vocea lui Bessett era joasă, dar încordată. Afecțiunile mele. Sunt – au devenit – ale altcuiva.

Bessett se foi ca și cum ar fi vrut să treacă pe lângă el.

– Uite, dă-te din calea mea, Rance. Am venit să vorbesc cu Lady Anisha. Poți să te duci dracului.

– Ale altcuiva?

Lazonby îl apucă de rever și îl trase înapoi, un amestec de neînțeles de furie și ușurare explodând în capul lui.

– Ce naiba înseamnă... o, ia stai! Văd de unde bate vântul! Practic, i-ai jurat credință Anishei, apoi ai plecat la Bruxelles cu fătuca aia toscană cu părul negru, și acum ți-a sucit mințile? Și ai tupeul să-mi spui mie că sunt un ticălos?

– Domnișoara de Rohan.

Scăpând din strânsoarea lui, Bessett își aruncă pălăria la o parte.

– Numele ei este domnișoara de Rohan, ceea ce ar trebui să știi foarte bine, după ce ai sponsorizat-o aici într-unul dintre capriciile tale nebunești la beție. Și nu este o fătucă. Și nici nu este toscană, mai exact. Dar este o doamnă, pe care tu, Rance, o insulți pe riscul tău.

– Risc? O să-ți arăt eu ție risc, pui de cățea!

Lazonby se rostogoli în picioare.

– Îndrăznești să arunci darul lui Dumnezeu ca și cum ar fi un nimic? Ca și cum n-ar avea sentimente? Și pentru ce...? Pentru Anäis de Rohan? Amazoana aia, mânuitoare de toporișcă, nu va fi niciodată nici măcar o fracțiune din femeia care este Nish. Ar trebui să-ți dau o mănușă în față, nenorocitule fără credință. Dar cum nu sunt un domn, poate că o să-ți bag dinții pe gât.

Bessett își ridică o mânecă de la haină ca să se îndrepte spre el, dar deodată aerul fu cuprins de sunetul unor aplauze lente și solitare.

Cu o înjurătură în barbă, Lazonby se întoarse să o vadă pe Lady Anisha ieșind din umbrele din adâncul pasajului.

– O, bravo! exclamă ea, înaintând alene spre ei, încă aplaudând. Asta, domnilor, a fost o interpretare foarte merituoasă.

– Lady Anisha. Roșind abundent, Bessett făcu o plecăciune. Vă rog să mă scuzați!

Lazonby nu putea decât să se întrebe, în tăcere, dacă exista vreo posibilitate ca această zi îngrozitoare să se înrăutățească. Dar când Anisha ajunse în cele din urmă lângă ei, cu ochii ei negri scăpărând un foc și mai negru și semănând atât de tare cu demonul ei de frate încât îl făcu să tresară, Lazonby începu să se întrebe, în schimb, cât de repede putea să alerge.

Privirea Anishei se abătu de la Bessett pentru a-l cerceta cu dispreț de sus până jos pe Lazonby.

– Nu pot să spun care dintre voi mă insultă cel mai mult, spuse ea gânditoare. Tu, Geoffrey, pentru că ai presupus că voiam să fiu curtată și apoi ai încercat cu disperare să mă pasezi altcuiva. Sau tu, Rance, pentru că ai încercat să-i forțezi mâna lui Geoff doar ca să scuteși... ei bine, orice ai fi vrut să scuteși.

– Dar Nish..., rostiră ei la unison.

– O, tăceți din gură, amândoi! Temperamentul Anishei scăpără la viață în holul clădirii. Lord Bessett, am douăzeci și opt de ani, sunt văduvă de mult timp, am o situație financiară confortabilă și – dacă

pot să spun așa – sunt rezonabil de frumoasă. Deși sângele meu nu este chiar ceea ce și-ar dori unii, nu mă îndoiesc că îmi pot găsi un soț undeva – dacă și când îmi voi dori unul.

Bessett se albise de-acum de tot.

– Dar, fără îndoială...

– Dacă și când, repetă ea, întrerupându-l. Dar mi se pare acum, domnule, că numai un laș se apropie de fratele unei văduve pe la spatele ei. Dacă ai fi avut vreo afecțiune reală pentru mine, m-ai fi căutat, ți-ai fi declarat intenția și m-ai fi sărutat cu pasiune. Poate chiar m-ai fi invitat în patul tău, ca să-mi demonstrezi, ca să zicem așa, ce anume ai de oferit?

Bessett devenise rigid ca un stâlp.

– Serios, Anisha...!

– Doamne Sfinte, bombăni Lazonby.

– Dar n-ai făcut nimic din toate astea, nu-i așa? continuă Anisha. Ai lăsat ca prietenia ta cu fratele meu să prevaleze asupra oricărei pasiuni pe care ai fi putut-o simți pentru mine. Și asta, domnule, nu este deloc un fel de pasiune.

– Are dreptate, afirmă Lazonby de alături. Nu te-ai descurcat bine.

– Iar tu... Anisha se răsuci spre el, cu ochii reaprinși de furie. Ești un laș mai mare chiar și decât Bessett. Bessett este pur și simplu lipsit de pasiune – cel puțin în ceea ce mă privește pe mine. Dar tu, domnule, ești un laș.

– La naiba! Lazonby se simțea ciudat de rănit. Eu... aș merge pe cărbuni încinși pentru tine, Nish! Știi că aș face-o.

– Domnule, nu așa vreau să mergi.

Brațele îi erau încrucișate de-acum, iar vârful unui picior bătea nerăbdător pe covor.

– Știi, Rance, obișnuiam să visez că te invit în patul meu. De fapt, tânjeam după asta, tâmpită ce eram – chiar dacă știam ce ticălos cu idei fixe ești. Dar acum mă bucur nespus de mult că nu am cedat niciodată acestei înclinații idioate. Îndrăznesc să spun că nu ai fi făcut altceva decât să mă dezamăgești – așa cum ai făcut-o astăzi.

Rance nu reuși decât să se holbeze la ea, cu gura căscată.

Bessett însă își drese glasul și făcu un pas înainte cu îndrăzneală.

– Ai dreptate, Anisha, vorbi el liniștit. Te stimez foarte mult – te ador, de fapt. Și ești, foarte probabil, cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Dar nu am simțit niciodată mai mult

decât un interes trecător pentru tine – sau, sincer să fiu, pentru orice altă femeie.

– Lingău, rosti Lazonby ironic.

Anisha ignoră comentariul.

– Și acum...? întrebă ea, fluturând o mână expansiv.

– Și acum... e diferit, răspunse Bessett, părând perplex. Am întâlnit femeia potrivită pentru mine și nu am ezitat nici o clipă. Nu am cerut permisiunea nimănui. Nici măcar a ei. Nici măcar, din păcate, pe cea a tatălui ei – o împrejurare pe care acum intenționez să o rectific, cu binecuvântarea ta.

Anisha încetă să mai bată din picior.

– Bine, Geoffrey, rosti ea încet. Asta e foarte, foarte bine. Și fie ca ea să te ducă de nas la altar. O va face, îndrăznesc să spun. Pari complet îndrăgostit.

– Ei bine. Bessett, întotdeauna puțin cam arogant, își drese iarăși glasul și-și luă pălăria. Ei bine, îndrăznesc să cred că o va face. Dar mai întâi, doamnă, cu permisiunea dumneavoastră...?

– O, pentru numele lui Dumnezeu, pleacă! Iritarea apăru din nou pe fața Anishei. Nu trebuie să-mi ceri permisiunea, Bessett. Mă bucur nespus de mult să mă despart de tine. Și, așa cum am spus, nu mi-ai cerut niciodată să mă curtezi și cu siguranță nu am intenționat niciodată să te rog. Așa că, da, du-te și fă-i propunerea ta acestei doamne misterioase – această domnișoară de Rohan. Sper că va accepta – dar nu, sper că nu, până când nu te va face să te îngenunchezi și să te milogești ca un prost.

Cu asta, Geoff își declară admirația nemărginită pentru Anisha, îi luă mâna pentru a o săruta, apoi plecă în grabă pe scări.

Lazonby îl privi plecând cu coada ochiului.

– Doamne, vorbi el din nou când ușa de la intrare se închise cu un zgomot puternic în holul de jos. A fost un mic șoc.

– Pentru tine, poate, replică ea.

Încercând să își valorifice farmecul, Lazonby afișă cel mai seducător zâmbet al său.

– Ei bine, spuse el încet. Unde ne duce asta, bătrânico?

– Ei bine, bătrâne, reluă Anisha, cu dinții scrâșnind un pic, aș îndrăzni să spun că ne duce exact acolo unde am fost întotdeauna. Absolut nicăieri.

Capitolul 3

Ei bine, sir, în ceea ce mă privește, spun că domnul a băut până când și-a pierdut mințile.

Târziu în acea după-amiază, lordul Lazonby se duse acasă; acasă, la casa lui din Belgravia, căci Samir nu-i lăsase prea multe opțiuni. Odată închis în apartamentul său de la etaj, se dezbrăcă, își puse un halat de mătase uzat și, după ce desfăcu o sticlă nouă, făcu dragoste cu La Fée Verte pentru tot restul nopții.

Era un obicei prost; unul dintre multele pe care le adusese cu el acasă din armata franceză. Era, de asemenea, o greșeală îngrozitoare, având în vedere starea lui de spirit. Furia, frustrarea și, da, chiar și dorința erau întotdeauna amplificate de absint. Și în timp ce stătea singur în fața șemineului rece, privind, aproape fascinat, cum apa se scurgea prin zahăr și argint, până în golul verde de dedesubt, se gândea la Anisha și se întrebă: „Oare era un laș?"

Ei bine, îi era frică – ceea ce era chiar definiția unui laș, presupunea el.

Se gândi din nou la cum arătase ea în după-amiaza asta, atât de elegantă, atât de frumoasă și atât de furioasă. Nish, ai cărei ochi conțineau adesea un indiciu că favorurile ei ar putea fi ale lui, dacă doar îi cerea. Și sărutul ei... Doamne! Fusese cel mai neînsemnat lucru. Și totuși, fusese cu totul altceva.

Nu-și putea permite să se gândească la ce ar putea fi acel altceva.

Ar fi o asemenea nebunie! Ca să nu mai spună că ar însemna încălcarea promisiunii pe care i-o făcuse fratelui ei. Și totuși, o privi din nou și se întrebă ce fel de bărbat adevărat nu ar fi dorit-o renunțând la orice altceva în viață, chiar și la onoare. Datoria lui față de Ruthveyn, ura lui față de Coldwater, răzbunarea pe care o căuta cu disperare – toate acestea ar fi trebuit să pălească în comparație cu acel simplu sărut.

Aproape că ar fi făcut-o.

Ar fi făcut-o, dacă el ar fi permis-o.

Și ăsta era, poate, cel mai înspăimântător lucru dintre toate.

Întotdeauna, întotdeauna existase acel ceva eteric între el și Anisha. Și avusese destule amante ca să recunoască acea privire piezișă, înfierbântată, pe care o femeie i-o aruncă unui bărbat atunci când îl cântărește, ca să spunem așa. Câteva doamne din înalta societate găsiseră chiar suficient de interesante atitudinea dură și reputația proastă ale lui Lazonby pentru a-l invita în paturile lor – dar niciodată, desigur, la cinele lor.

Anisha, însă, îl plăcea cu adevărat – sau îl plăcuse până astăzi. Dar el nu era liber să o iubească, asta dacă ar fi fost măcar în stare să o facă.

O, nu era întemnițat, întocmai, și nici nu avea șanse să fie. Influența Fraternitas în Marea Britanie devenise prea puternică – și, sub conducerea abilă a lui Ruthveyn, prea utilă Coroanei. Până când Lazonby nu va ucide cu adevărat pe cineva – astăzi îi venea în minte Bessett – și nu va fi prins în flagrant delict, cu mâinile pătate de sânge, până atunci Royden Napier nu îndrăznea să se atingă de el.

Ciudat cât de puțină satisfacție îi oferea asta acum.

Niciodată nu va fi cu adevărat liber până când numele său nu va fi reabilitat și onoarea nu va fi redată familiei sale. Pentru tatăl său. Și Coldwater deținea cumva cheia. Cu toate acestea, după mai bine de un an de urmărire tenace, Lazonby nu era mai aproape de acest obiectiv decât în ziua în care ieșise din Newgate. Era înghețat în timp. Încătușat de propria lui ură. Nu se putea mișca nici înainte, nici înapoi cu viața lui.

Acum stătea tolănit, ca un pașă indolent, pe un șezlong cu ciucuri de lângă fereastră – o piesă de mobilier aproape feminină pe care agentul său imobiliar o achiziționase împreună cu toate celelalte din casă – și simțea cum letargia i se prelingea adânc în oase.

Putea să meargă, presupunea el, la doamna Farndale pentru o seară, să le privească pe fetele ei cum se zbenguiau și râdeau și cum se prefăceau interesate când, de fapt, nu erau. Dar era greu să te bucuri prea mult de asta când simțeai cu fiecare fibră că dorința era doar o șaradă cumpărată și plătită. Că, în realitate, astfel de femei erau la fel de obosite și amorțite în plictiseală ca și el. Era nevoie de mult alcool – sau de cine știe ce altceva – ca să-i amorțească intuiția și să simtă o plăcere fizică ce nu era deloc plăcere.

Rareori se mai obosea. Nu se deranja în seara asta. În schimb, privi cum soarele aluneca încet pe acoperișul de vizavi. Aplecându-se spre geam, savură răcoarea care emana din el. De sus în jos, pe strada de dedesubt, îi putea vedea pe bancheri și pe avocați coborând din trăsuri și urcând treptele pentru a-și săruta copiii sau pentru a bea un pahar de vin cu soțiile lor.

Curând, însă, ușile și trăsurile aveau să tacă. Apoi, peste încă o oră, familiile se vor retrage pentru cină și va începe un al doilea val. Era clasa mijlocie superioară a Marii Britanii în cea mai harnică formă a ei – ceea ce însemna că nu foarte – și Lazonby nu avea mai mult de a face cu ea decât cu așa-zisa lui clasă.

Trăise prea mult timp într-o lume diferită, uitase de confortul și de nebuniile mărunte ale unei vieți obișnuite și se simțea mai bine acolo decât aici. Locul lui era alături de oameni asemănători cu el; cel care devenise după ani lungi petrecuți, atât emoțional, cât și la propriu, în deșert. Fusese închis de două ori și, între acei ani, se afundase în sânge și desfrâu. Locul lui nu era alături de cineva ca Anisha – sau de cei doi copii mici și impresionabili ai ei.

Așa că era mai ușor să nu se gândească pur și simplu la ceea ce ar fi putut fi și să trăiască doar cu ceea ce era. Cu ce trebuia făcut. Și în timp ce învârtea ce mai rămăsese din lichidul verde tulbure în paharul său, se forță să se gândească de ce nu reușise să mai ajungă la Quartermaine.

Pentru o clipă se gândi să se îmbrace și să se întoarcă în Westminster pentru seara asta. Deși nu mai era infamul jucător de jocuri de noroc care fusese cândva – bătrânul Nick Napier îl vindecase de acest obicei –, Lazonby încă se simțea atras de locanta de jocuri. De atmosfera elegantă. De speranța și disperarea de acolo. De fețele febrile de emoție sau palide de spaimă. Și mai erau și femeile, atât de frumos înfățișate cu pene și panglici și antrenate să îndemne bărbații să-i dea înainte; să-i încurajeze să se despartă de încă un sou – pentru că acesta, acesta, acesta, va fi cu siguranță cel care le va schimba norocul.

Dar el nu plecă. *L'heure verte*, împreună cu inevitabila ei lâncezeală, se pogorâse peste el acum, iar Lazonby nu se putea gândi la nimic în afară de Lady Anisha Stafford. La situația complet lipsită de speranță.

Goli paharul, al patrulea, poate, apoi mai luă o bucată de zahăr din bolul de argint și o plasă delicat în vârful lingurii găurite pentru

a începe din nou procesul. Privi smaraldul lichid care se scurgea prin ea ca să se adune ca o otravă dulce în clopotul paharului său. Apoi urmă apa și nebulozitatea învolburată care îi amintea de viața însăși; atât de clară și de limpede într-o clipă, atât de complet obscură în următoarea, toate adevărurile sale multiple ascunse într-o ceață lăptoasă, de culoarea celadonului.

Bău, știind, desigur, că absintul îl afectase deja și că ceea ce părea o intuiție strălucită era puțin mai mult decât divagațiile minții unui nebun. Dar abia dacă-i mai păsa. În timp, sticla se goli pe jumătate, carafa cu apă la fel, iar Lazonby nu-și mai amintea de paharul care urmă – sau de cel de după.

Cum nu coborî la cină, un servitor aduse o tavă care rămase uitată acolo. Își amintea vag că auzise un ceas bătând miezul nopții. Trebuie să se fi dus la culcare după aceea, pentru că la un moment dat începu să se trezească în întunericul profund, prins în tentaculele unui vis mult prea familiar.

Se afla din nou pe eșafod, iar ștreangul se strângea din ce în ce mai tare. Și de data asta nu mai avea nici un suport sub guler. Nici un nod șmecher care să-l încetinească. Înțelese, cuprins de spaimă, că Sutherland nu era acolo. Că preotul purta, în schimb, o mantie cu glugă, cu ochii arzând ca niște cărbuni ai iadului. Se luptă să-și forțeze plămânii să lucreze și nu reuși. Simțea că moartea se apropie.

Apoi, ștreangul se înmuie, cedă, deveni cu totul altceva, iar el plutea deasupra, privindu-se de sus. Zăcea dezbrăcat pe un pat, prins într-o încâlceală de cearșafuri în timp ce se mângâia. Frânghia aspră devenise un șnur de mătase. Coldwater zăcea dezbrăcat lângă el, mâna lui trăgând încet în jos nodul, urmărind aproape cu dragoste fața lui Lazonby în timp ce viața îi părăsea trupul. Și totuși, nu simțea durere, ci doar senzația unei plăceri extreme, orbitoare. O plăcere care nu se deosebea de o eliberare sexuală, și totuși strălucea peste tot în jurul lui, în timp ce vederea începea să i se întunece.

Era „le petite mort" în cel mai literal mod.

În cea mai rafinată formă.

Apoi dintr-odată nu mai putea să respire, iar moartea adevărată se abătea asupra lui, iar Lazonby știu că fusese păcălit. Ademenit. Că Jack îl sedusese în cele din urmă și că se răzbunase...

Cu un horcăit, Lazonby se ridică în pat, trăgându-se cu disperare de gât.

Mădularul lui era atât de rigid și camera atât de întunecoasă încât, pentru o clipă, Lazonby crezu că murise; că, de data asta, Jack găsise în sfârșit ceea ce căuta de atât de mult timp. Dar când mâna i se desprinse de gât, Lazonby observă doar cravata de mătase de la halatul lui. Erecția dinaintea morții era doar o erecție obișnuită, iar restul veșmântului i se încurcase în jurul genunchilor.

Strangulat în timp ce se masturba.

Și chiar cu propriul halat. O moarte rușinoasă, într-adevăr.

Dar nu era mort. Sunetul sec al respirației sale care intra și ieșea din pieptul său îi confirma asta. Dându-și jos halatul și îndepărtând așternuturile, Lazonby se răsuci pe coate, ochii cercetând întunericul. Ferestrele. Umbrele. Toate erau exact așa cum trebuiau să fie.

Da, îl păcălise pe călău pentru încă o noapte.

Totuși, își făcea griji pentru sine. Chiar se îngrijora. Nici într-o mie de vieți, nu ar fi ghicit că o viață grea și plină de desfrâu ar putea lăsa un om atât de obosit. Să-l facă să viseze astfel de lucruri. Uneori, noapte după noapte...

Și de ce era Jack Coldwater mereu amestecat în coșmarurile lui de execuție și erotism? Doamne, se săturase de moarte să se gândească la el. Ce avea omul acela de îl obseda atât de mult? Simțea răutatea care iradia din fiecare fibră a bărbatului – aici nu greșea – și totuși, când se afla în preajma lui, simțea o conștiință bolnavă, contorsionată, aproape senzuală.

Și se temea că și ceilalți o vedeau. Că Anisha o văzuse. Că asta îi provocase dezgustul față de el.

Dintr-odată, se auzi scârțâit de balamale și o lumină strălucitoare și șovăielnică îi apăru direct pe față.

– Milord? Șoapta aparținea noului său valet. Milord, vă simțiți bine?

Folosind cearșafurile pentru a-și acoperi erecția în scădere, Lazonby ridică un braț ca să blocheze lumina.

Doamne, arăta probabil ca un nebun, stând astfel în întuneric.

– Da, reuși să rostească în cele din urmă. Mulțumesc... Horsham, nu-i așa? Destul de bine. Doar un vis urât.

Horsham își drese brusc vocea.

– Este absintul, domnule, dacă îmi permiteți să spun asta, spuse valetul. Diavolul se ascunde în sticla aia verde.

– Da. Respirația lui Lazonby se liniștea acum. Da, cred că l-am întâlnit în seara asta.

Servitorul încă mai ținea lampa ridicată.

– Mulțumesc, Horsham, vorbi Lazonby răgușit. Poți să pleci.

Urmă o clipă de ezitare.

– Domnule?

– Da? întrebă el puțin nerăbdător.

Spre consternarea lui Lazonby, omul intră complet în cameră și așeză lampa pe noptieră. În umbrele pâlpâitoare, consternarea se citea clar pe fața bărbatului. Întinse mâna ca și cum ar fi vrut să-l atingă.

Lazonby se trase înapoi.

– Fir-ar să fie, Horsham, nu mă mai cocoloși! zise el aspru. Sunt un om cu obiceiuri proaste. Am spus-o și când te-am angajat. Du-te naibii înapoi în patul tău!

Horsham îl șocă atunci prinzându-l de încheietura mâinii și ridicându-i-o din încâlceala de așternuturi.

– Dar, domnule, mâna dumneavoastră sângerează.

– La naiba!

Atunci, Lazonby se uită în jos. Horsham îi ridicase forțat mâna pentru a dezvălui o tăietură de la baza degetului inelar direct în palmă. Lazonby se întoarse să vadă că pernele erau brăzdate de sânge care devenea deja roșu-maroniu pe lenjeria proaspăt scrobită.

– Ei bine, să fiu al naibii, bombăni el.

– Probabil, domnule. Horsham îi lăsă mâna să cadă. Și cu atât mai repede dacă veți sângera până la moarte.

– Hm! făcu Lazonby. Un om cinstit. Îmi placi din ce în ce mai mult, Horsham.

Dar valetul dispăruse sub marginea patului. Lazonby se aplecă să îl vadă pe bărbat în genunchi, culegând cioburi de pe covorul persan.

– L-ați zdrobit, domnule, spuse el, lâna groasă înăbușindu-i puțin vocea. Probabil că v-ați culcat ținându-l în mână și ați suferit un coșmar.

– La naiba! zise el din nou.

Dar Horsham avea dreptate. Sticla goală zăcea pe o parte lângă noptiera lui. Zaharnița de argint era cu capul în jos, iar capacul și lingura nu se vedeau nicăieri. Doar tija paharului său zăcea intactă.

Horsham îl ridică, iar lumina lămpii sclipi în el, trimițând cioburi de lumină prin cameră. Era un *cristallo* venețian antic – un alt lux

al agentului său imobiliar – și el îl zdrobise. Îl distrusese, așa cum făcuse cu fiecare lucru frumos din viața lui.

„Îndrăznesc să spun că nu ai face altceva decât să dezamăgești..."

„Slavă Domnului!", se gândi el. Slavă Domnului că ea avea destulă minte ca să știe asta.

Dar teroarea visului dispărea acum, iar amintirea privirii negre și fierbinți a Anishei îl acapara în timp ce letargia îl cuprindea din nou.

Nu își mai aminti nimic până când se trezi cu o rază de soare de dimineață strecurându-se printre draperii și cu sunetul unei păsări ciripind undeva dincolo de fereastra lui. Întins pe burtă, își duse o mână pe față, doar ca să-și dea seama că fusese bandajat cu muselină.

Horsham.

Cu o înjurătură înăbușită, se răsuci, trăgându-și brațul peste ochi ca să blocheze razele de lumină care amenințau să îi pătrundă în creierul înțepenit de absint.

Tocmai atunci, cineva din adâncul camerei își drese glasul.

Lazonby se ridică pe un cot, mâna bandajată venind să-și acopere ochii. Un bărbat stătea în umbră lângă fereastră, cu o farfurie într-o mână și o ceașcă de ceai strânsă delicat între două degete. Ceașca de ceai pocni ușor pe farfurioară și fu pusă în grabă deoparte.

– Ah, bună dimineața, Rance! Văd că te-ai întors printre cei vii.

Forțându-și ochii să se focuseze, Lazonby lăsă mâna în jos. Contrastul dintre lâna neagră și gulerul alb al clericului îi dezvălui imediat identitatea celui care îl chema neinvitat.

– Asta e o doamnă foarte periculoasă.

Reverendul Sutherland apucă sticla goală de gât ca și cum ar fi fost un șarpe care ar putea ataca – ceea ce poate că și era.

– Zâna Verde i se spune la Paris. Se spune că provoacă nebunie.

– Prostii! reuși Lazonby să zică, târându-se pe jumătate în picioare, cu cearșafurile adunate în jurul taliei. Ține departe malaria.

– Hm! Sutherland puse sticla deoparte cu un zgomot surd. Dar absintul nu este doar băutură spirtoasă, băiatul meu. Doctorul von Althausen susține că pelinul îl face chimic asemănător cu canabisul. Este halucinogen.

Lazonby se scărpină pe piept și nu spuse nimic. Dar, după visele de noaptea trecută, începuse să se întrebe dacă nu cumva el și Madame la Fée trebuiau să se despartă.

– Apropo, ne-a fost dor de tine aseară.

Sutherland se dusese la draperii și le dădu la o parte pe inelele lor care scoteau un zgomot îngrozitor. Von Althausen făcu o demonstrație a ultimului său experiment de galvanizare și a efectului său asupra simțurilor.

Lazonby mârâi.

– Nu am chef să mă uit la Dieter și la amfibienii lui săltăreți, zise cu o voce groasă de dimineață. Oricum, cine te-a lăsat să intri?

– Tipul cel nou. Horsham. Cu asta, Sutherland deschise unul din geamuri și se aplecă în stradă, respirând adânc. Cred că se temea să nu fi murit – și cine mai bine să se ocupe de această mică neplăcere decât un membru al clerului? Mereu ne trimit încoace și încolo, știi, după ce e mult prea târziu.

Cumva, Lazonby reuși să se ridice complet în picioare și aștepta ca încăperea să nu se mai învârtă. Aerul rece de primăvară pătrundea acum în cameră. Își trecu ambele mâini prin părul rebel, rezistând impulsului de a-și arunca vizitatorul afară de-o ureche.

Sutherland era un vechi prieten al tatălui său și fusese mult timp un Preost important – un mare preot – în cadrul vechii Fraternitas. Jucase un rol important în resuscitarea și reorganizarea frăției și își asumase datoria de a reconstrui vechile genealogii, astfel încât să se asigure că nimeni care ar putea deține Darul nu se pierdea sau rămânea neprotejat.

Sutherland, poate mai bine decât oricare dintre ei, înțelegea istoria comună a organizației. Mai mult, Lazonby îl respecta. Îl iubea, de fapt.

– Mai ai o ceașcă acolo, părinte? spuse el mai amabil. Dacă da, ai milă și adu-o încoace.

Preotul făcu mai mult decât atât și cără întreaga tavă de ceai până la noptiera lui Lazonby.

– Am primit o scrisoare de la Ruthveyn, spuse el, turnând din ibric în ceașca goală.

Lazonby clipi.

– Da? De unde?

– Mallorca, spuse Sutherland.

– Face progrese lente, nu-i așa?

Lazonby luă ceaiul oferit, ceașca zornăind cam periculos pe farfuria sa.

– Mă gândeam că e la jumătatea drumului spre Gibraltar până acum.

– Cred că au fost reținuți la Paris, spuse Sutherland, trăgându-și scaunul mai aproape. Lady Ruthveyn a dorit ca noul ei soț să se întâlnească cu unchiul ei, fratele comandantului Gauthier.

Henri Gauthier fusese ofițerul superior al lui Lazonby în Maghreb și unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunoscuse vreodată. Singurul copil al lui Gauthier, Grace, era unul dintre puținii prieteni adevărați ai lui Lazonby din afara Fraternitas. Dar acum, printr-o ciudată întorsătură a sorții, se căsătorise cu Ruthveyn.

– Deci ai venit să-mi spui ce era în scrisoare, mormăi Lazonby.

Sutherland chicoti.

– Ești foarte isteț, Rance, chiar și atunci când abia dacă ești cât de cât treaz.

– Este o deducție destul de simplă, spuse Lazonby. Ruthveyn nu este o persoană care să scrie. Iar tu nu apari niciodată decât dacă vrei să mă certi sau să mă trimiți în vreo misiune. Deci ce era în scrisoare?

Reverendul păru să se lase puțin în jos în scaunul său.

– Mă tem că lordul Ruthveyn a aflat de aventurile lui Bessett la Bruxelles.

– Dar el a stat cu noi la masă în timp ce puneam totul la cale, argumentă Lazonby. Jumătate din plan a fost ideea lui.

Bărbatul de lângă el ridică o privire obosită.

– Mă referem la partea cu fiica lui de Vendenheim.

– Dar știa și asta. A fost de acord ca domnișoara de Rohan să meargă cu el.

Sutherland doar își mângâie barba căruntă cu degetul mare și arătătorul.

– Dar s-a întâmplat ceva între ei la Bruxelles, zise el vag.

– Ah, acel ceva.

Lazonby ridică ambele mâini.

– Da, Bessett se crede îndrăgostit de fată. Am aflat deja toată povestea.

– Și eu la fel. Sutherland își luă ceașca de ceai aproape absent. I-am întâlnit în Harwich, știi, când se întorceau. Și, ca să fiu sincer, sunt chiar perfecți unul pentru celălalt. Dar cum rămâne cu Lady Anisha? Mă îngrijorează, Rance.

– O, ea știe. Lazonby pufni din nas cu dezgust. Întotdeauna un gentleman perfect, Bessett i-a spus imediat. Și, sincer, cred că s-a simțit ușurată.

Sutherland își ridică privirea puțin neîncrezător, apoi oftă și el.

– Ei bine, Lady Anisha poate că s-a simțit ușurată, dar mă îndoiesc că fratele ei va fi. Deja a devenit suspicios. Simte ceva, sau a văzut ceva – îl cunoști pe Ruthveyn. Darul este puternic în el – și nu va fi prea încântat de această întorsătură a evenimentelor. Bessett și-a forțat norocul doar cerând să o curteze pe doamnă. Acum, să renunțe la ea...

– Da, s-ar putea să bage ceva în vinul lui Bessett când se va întoarce, admise Lazonby.

Sutherland păru să se gândească la asta.

– Nu, nu cred. Ruthveyn nu este la fel de nechibzuit ca tine, băiatul meu. El caută să mențină această nouă fațadă – Societatea St. James – cu orice preț.

– Cu prețul fericirii surorii sale?

– Poate. Poate că fericirea unei singure persoane este depășită de importanța binelui pe care îl facem. Într-adevăr, nu am făcut cu toții sacrificii?

Lazonby slobozi un hohot de râs tăios.

– Eu am făcut al naibii de puține, admise el. Afacerea asta cu St. James, reorganizarea formală a Fraternitas din întreaga Europă – toate acestea au fost ideea lui Ruthveyn și Bessett, pusă la cale în timp ce eu eram în spatele gratiilor așteptând funia.

– Din nou, spuse Sutherland sec.

Zâmbetul lui Lazonby era amar.

– Da, și dacă m-ar fi dus a doua oară la spânzurătoare, nici o șmecherie de pe pământ nu m-ar fi salvat, zise el. Din momentul în care jandarmii aceia m-au prins în Maroc, chiar mă așteptam să mor.

Se opri și-și trecu o mână peste față.

– Îți mulțumesc, Sutherland – ție și tatei – pentru că l-ați convins pe Henry East să mărturisească pe patul de moarte. Pentru că, dacă n-ați fi reușit...

– Fraternitas are grijă de ai săi, băiatul meu, îi răspunse preotul. Nu te mai gândi la asta. S-a terminat. Și, apropo, tu te sacrifici – uneori mai mult decât oricare dintre noi. Nu tu te-ai oferit voluntar să-l abați pe Jack Coldwater de pe urmele noastre în noaptea în care plănuiam misiunea de la Bruxelles? Și l-ai condus într-o urmărire periculoasă prin mahalale, aș putea adăuga, doar pentru a-l ține departe de afacerea noastră.

– Dar eu sunt afacerea lui Coldwater, protestă Lazonby. Deși motivele lui mă depășesc. Totuși, nu se poate nega faptul că povestea mea a atras interesul *Chronicle* asupra Societății St. James. Asta e vina mea – așa că îmi revine mie sarcina de a o repara. Să-l fac să ne piardă urma.

În acel moment, Sutherland se întinse și-și puse mâna peste cea a lui Lazonby.

– O, tânărul Coldwater nu este decât un radical băgăcios, mă gândesc. Unii dintre ei urăsc aristocrația. Asta are mai puțin de-a face cu tine, și mai mult cu politica *Chronicle*.

Lazonby strânse pumnul.

– O parte din mine crede că, dacă aș putea să-l demasc pe ucigașul lui Peveril – dacă aș putea să reabilitez numele familiei mele – toate astea s-ar termina, zise el. Cu toate acestea, sunt împiedicat la fiecare pas. Nimeni nu știe nimic. Cei mai mulți nici măcar nu mă primesc. Scotland Yard refuză să-și deschidă dosarele. Sunt liber – și profund recunoscător – și totuși sunt încă condamnat.

– Cât despre asta, băiatul meu, mă rog ca adevărul să iasă la iveală. Vei găsi rezolvarea în timp.

– Mi-aș dori, sincer, să cred asta, bombăni Lazonby. În orice caz, ce ai de gând să-i spui lui Ruthveyn despre această mică idilă?

– Nimic, cred.

Sutherland se relaxă din nou în scaunul său.

– Nu e treaba mea să o fac, nu-i așa? Este a lui Bessett. Iar el este, așa cum spui, întotdeauna un gentleman. Cel mai probabil a scris deja scrisoarea.

Lazonby mârâi, mai luă o înghițitură lungă din ceai, apoi puse ceașca deoparte și se întoarse să se așeze pe marginea patului, trăgând cearșaful după el ca să se acopere.

– În toată agitația de ieri, zise el, sprijinindu-și coatele pe genunchi, am uitat să întreb dacă Bessett și domnișoara de Rohan au scos Cadoul în siguranță din Bruxelles.

– Într-adevăr, copilul a plecat la bunicul ei, lângă Colchester. Am numit un nou Gardian.

– Da? Pe cine?

– Pe Henfield.

– Aha.

Lazonby îl întâlnise o dată pe Henfield, când venise la Londra pentru a fi studiat în laboratorul din subsolul doctorului von

Althausen. Von Althausen confirmase că bărbatul nu avea nici măcar o urmă a Darului el însuși, dar provenea dintr-o veche familie Fraternitas și era un robust gentleman de țară, cu temperament echilibrat și bun-simț.

Sutherland se ridică și se îndreptă spre fereastra de lângă garderoba lui Lazonby, unde Horsham, mereu optimist, așezase haine curate pe un scaun.

– Nu s-a renunțat în întregime la tine, zise el, aruncând o privire în jos spre ele, asta dacă nu cumva Horsham intenționa să te îngroape în straiele astea.

– „Și iată, iată că a venit blânda ciocârlie, obosită de odihnă!", cită Lazonby, rânjind. Ar fi bine să îmi fac apariția înainte să trimită pe Strand după un antreprenor de pompe funebre.

Se ridică, trăgând cearșaful în jurul lui în timp ce mergea.

– Trage clopoțelul de acolo, fii bun! Am nevoie disperată de o baie.

Sutherland făcu cum i se ceruse.

– Mă duc la clubul Traveler pentru prânz. Te aștept dacă vrei să vii cu mine? zise el apoi.

– Mulțumesc, nu, spuse el. Am planuri pentru după-amiaza asta.

– O? De ce fel?

– Am o vizită de făcut în Upper Grosvenor Street.

– Lady Anisha?

– Da, am căzut din nou din grații.

Expresia lui Sutherland deveni solemnă.

– A fost o vreme, Rance, când am sperat că tu și ea ați putea face o pereche, spuse el. Speranțele mele au fost cumva spulberate complet în această privință?

Lazonby simți cum încremenește ceva înlăuntrul său. Inima lui, poate.

– În întregime, domnule, răspunse el, în cele din urmă. Îmi pare rău. Vă rog să nu mai aduceți vorba despre asta.

– Lady Anisha este o tânără atât de încântătoare, spuse reverendul, mângâindu-și gânditor barba. Și știu că îți foarte mult la ea.

– Profund îndrăgostit, da, aprobă Lazonby cu tărie. Prea mult, domnule, ca să îi împovărez pe ea și pe copiii ei cu reputația mea. Știi că am dreptate în ceea ce spun.

Sutherland părea trist.

– Da, Rance, dar și ea ține la tine. Și vei rezolva această afacere. Eu am încredere. Poate că... Poate că doamna va aștepta?

– Nu pot să-i cer asta, zise Lazonby, îndreptându-se spre baie. Nu o voi face. Dar mă găsesc din nou în situația de a-i datora încă o scuză pentru că am fost grosolan. După aceea mă duc la clubul Quartermaine.

– Rance, sper că știi mai bine decât să pariezi. Vocea mustrătoare a reverendului răsună prin ușa deschisă. Quartermaine nu prea este genul de loc pentru un om cu norocul tău... ei bine, hai să-i spunem ghinion.

Lazonby scutura deja praful de dinți.

– A, sunteți un maestru al subestimării, părinte!

În timp ce Sutherland se lansa în inevitabila prelegere, el continuă să frece praful și să se spele pe dinți, abia reușind să audă ceva. Dar nu spuse nimic. Sutherland avea dreptul să îl certe. Bietul om își făcuse multe griji din cauza lui.

Dojana fu totuși întreruptă, când Horsham intră cu trei lachei care purtau în fiecare mână căni masive de alamă cu apă fierbinte. Noul valet părea să aibă el însuși darul presimțirii – fie asta, fie doar o sincronizare al naibii de bună.

Lazonby îi privi cum turnau apa, aruncă cearșaful pe podea, se urcă în cadă, savurând pentru o clipă căldura apei în timp ce se revărsa în jurul lui.

Dar asta nu putea să dureze. Pacea nu dura niciodată.

– Poți să intri, îi strigă el reverendului prin ușă. N-aș vrea să te privez de bucuria pe care o simți când mă dojenești temeinic.

Sutherland apăru în prag.

– Fii serios, băiete! spuse el, sprijinindu-se cu umărul de tocul ușii, privind cum Lazonby își desface mâna bandajată. Ești mai mult decât un Gardian. Tu ai Darul. Și trebuie să fii mereu foarte atent cu el. Fraternitas nu-și poate permite să te ascundă din nou în Africa, când ar putea fi nevoie de tine aici.

Lazonby amână ceea ce ar fi fost un răspuns tăios, adunând pumni mari de apă pe care și-i vărsă pe cap.

– Cel mai mare dar pe care îl am, zise el în cele din urmă, este darul unor prieteni buni care țin la mine. Și vă mulțumesc. Dar am avut această discuție de o mie de ori și, pentru Dumnezeu, nu vreau să o mai am încă o dată.

– Rance..., începu reverendul.

Acesta își mai turnă apă în cap, apoi îl privi pe Preost cu încrâncenare printre șuvițele de păr umed.

– Eu nu sunt mama mea, Sutherland, interveni el. Nici pe departe. Și nu sunt nebun – ei bine, nu încă, în orice caz.

– Nu ești nebun, spuse Sutherland cu calm. Nu vei fi niciodată. Și nici biata Moira nu era nebună. Pur și simplu... a obosit.

– Darul, zise Lazonby categoric. Recunoaște. A secătuit-o încet, iar eu i-am pus capac. Și toate astea i-au distrus viața tatălui meu.

Sutherland nu răspunse pentru o vreme. Apoi răsuflă prelung.

– Da, într-un anume fel. Dar tatăl tău a fost un Gardian, Rance, așa cum ești și tu. Își cunoștea datoria față de Moira. Dar a ales să se căsătorească cu ea. Nu doar ca să o țină în siguranță, ci și pentru că o iubea.

Lazonby însă nu avea de gând să discute despre tragedia căsătoriei părinților săi.

– Iar eu nu joc jocuri de noroc.

Apucă săpunul și începu să frece cu ceva mai multă vigoare decât era nevoie.

– Nu joc nici măcar la hazard, un joc de pură și totală șansă. Nu pariez nici măcar pe faptul că va răsări soarele. Nu pentru că aș ști ceva, ci pentru că nu vreau să fiu numit din nou trișor.

– Când știi ce este în inima unui om, Rance, nu înseamnă că trișezi, spuse Sutherland cu blândețe. Să simți ce simte un om sau de ce se teme în adâncul negru al sufletului său. Dar îți dă un avantaj la masă, băiatul meu.

– Un avantaj nedrept, vrei să spui.

– Nu există un alt fel de avantaj.

Vocea reverendului era fermă, dar blândă.

– Și dacă nu ți-ai fi petrecut jumătate din viață negând că Darul era al tău – chiar și în acest mod mic și subtil –, atunci ani și ani de tragedii ar fi putut fi evitați.

Era o discuție în contradictoriu pe care o purtaseră atât de des încât Lazonby pierduse deja șirul. La naiba, nici măcar nu era o ceartă. Lăsă săpunul să cadă cu un pleoscăit zgomotos și se afundă în apa fierbinte până când aceasta îi ajunse în jurul urechilor.

Sutherland avea dreptate – măcar în parte. Acum, la vârsta aparent străveche de treizeci și cinci de ani, Lazonby înțelegea. Poate că ar fi negat-o în fața Anishei în trăsură cu toate acele luni în urmă,

dar în sinea lui, știa. El nu era ca alți bărbați – cel puțin nu ca majoritatea dintre ei.

Avea el Darul? Nu un Dar ca acela pe care îl aveau Ruthveyn și Geoff. Nici pe departe ca acel lucru infernal care o cuprinsese pe mama lui – și slavă Domnului pentru micile miracole!

Dar, la fel ca zeci de generații de strămoși scoțieni ai mamei sale, îl purta puternic în sânge. Și, ca majoritatea bărbaților Welham născuți în semnul Focului și al Războiului, jurase să îi păzească, și pe toți cei care o posedau. La vârsta de cincisprezece ani, fusese însemnat pentru asta, iar datoria îi fusese prezentată.

O datorie pe care ar fi putut să o refuze. Dar Darul, dacă îl avea, nimeni nu-l putea refuza. Acesta venea de la Dumnezeu. Sau de la diavol.

Îl avea el oare?

De un milion de ori își pusese această întrebare. Și de un milion de ori se asigurase pe sine însuși că avea doar instincte bune. Că putea mirosi furia, frica și duplicitatea pe pielea unui om. Sau că putea să vadă aceleași emoții în mica sclipire a ochilor cuiva ori în felul în care își crispa gura sau îi tresălta obrazul.

Oare îl avea?

Avea ceva. Deși nu poseda nimic în materie de clarviziune, tot putea să citească unii oameni, câteodată. Unii oameni radiau emoții ca sângele dintr-o rană deschisă. Alții pur și simplu supurau doar sau nu lăsau să transpară nimic.

Dar avea destule ca să devină un jucător de cărți al naibii de bun – cel mai bun, poate, pe care îl văzuse vreodată infernul Londrei. Și era un soldat și mai bun, mai ales în lupta corp la corp. Gauthier remarcase adesea că avea reflexele unei pisici și lovitura unei cobre, căci știa instinctiv care va fi următoarea mișcare a inamicului său. O știa nu într-un mod calculat, ci într-un mod care îl găsea reacționând la ea chiar înainte de a ști la ce reacționa.

Le serpent de la mort.

Sau cel puțin așa îl numise adesea Henri Gauthier. Și această abilitate îl ținuse în viață, uneori chiar și atunci când ar fi preferat să moară. Dar dorința de a lupta, de a supraviețui și chiar de a prospera a izbucnit atât de puternic în el, încât nici măcar Lazonby însuși nu a putut să o înăbușe. Era semnul Focului și al Războiului. Era motivul pentru care era ceea ce era – și, la fel cum se întâmpla

cu instinctele reactive ale lui Lazonby, nu se gândea la asta și nici nu făcea vreo alegere. Era ceva primar.

Se ridică în cadă cu un pleoscăit puternic și își lăsă umerii să atârne.

– Ei bine, zise Sutherland, îndepărtându-se, în sfârșit, din cadrul ușii. Ar trebui să te las acum. Ne vedem în St. James mai târziu, în seara asta? Safiyah l-a pus pe bucătar să frigă o pulpă.

– Nu pot să spun.

Lazonby pescui săpunul din apă, apoi se uită la vechiul său prieten.

– Îmi pare rău, Sutherland. Am o mahmureală îngrozitoare.

Zâmbetul lui Sutherland era mâhnit.

– Nu e nevoie de scuze.

– Ba da, este, răspunse el. Dar nu te neliniști, pentru că nu se joacă la Ned la ora asta, iar eu nu aș juca nici dacă m-ar lăsa – ceea ce nu va face, pentru că acum este bănuitor față de noi toți.

– Atunci de ce te duci? Nu pentru că ești un bun vecin, sunt sigur.

Lazonby reuși să râdă.

– Nu, pur și simplu mă gândesc că Ned ar putea ști ceva despre moartea lui Peveril sau despre jocul de la Leeton din acea noapte de demult. S-ar putea să fi auzit ceva de-a lungul anilor. Ceva pe care, poate, nu l-a luat în seamă sau nu i-a înțeles semnificația.

– Quartermaine are relații bune, e adevărat. Reverendul se uită în sus, ca și cum ar fi meditat la ceva. Dar nu poate fi mai în vârstă decât tine.

– Considerabil mai tânăr, fu de acord Lazonby. Dar intenționez să-l întreb și despre Coldwater. Îl văd uneori zăbovind la intrarea în club cu acel câine scârbos de portar.

– Pinkie Ringgold?

– Da, el. Lazonby strâmbă din nas. Și știm că Pinkie poate fi cumpărat. Așa că poate ar trebui să-l cumpăr eu? Sau, cel puțin, să-l mituiesc ca să-mi spună tot ce știe despre Coldwater și *Chronicle*?

Sutherland se gândi la asta, jucându-se absent cu ceasul său de mână.

– Ce zici de Leeton? sugeră el. Crezi că te-ar primi?

– Aș zice că da, dar ce a mai rămas de spus, ce nu s-a spus cu atâția ani în urmă? întrebă Lazonby. El și-a dat declarația, iar aceasta părea puțin valoroasă pentru mine – sau pentru Coroană. În plus,

acum este un om de afaceri cinstit. Mă îndoiesc că ar dori să revizuiască trecutul său rușinos de proprietar de iad secret.

– Dar este el cinstit? întrebă Sutherland.

– Doamne, nu! exclamă Lazonby. Înșală cât e ziua de lungă. Cum ar putea fi altfel, în genul ăsta de muncă? Dar, de fapt, nu am simțit niciodată prea multă emoție din partea lui.

– Da, așa ai spus.

– În orice caz, a fost un joc privat între mine și Peveril și a fost o pură întâmplare că am jucat la Leeton. În plus, Leeton a fost cel care m-a avertizat că a venit poliția. Nu, cred că a făcut tot ce a putut.

– Da, ai dreptate. Sutherland zâmbi și se întoarse, ca și cum ar fi vrut să plece. Ei bine, noroc cu Quartermaine, băiatul meu. Sper să te văd la cină.

– Vom vedea, răspunse el din cadă.

Cu ochii închiși din pricina săpunului, Lazonby ascultă cum pașii grei ai lui Sutherland se îndreptau spre ușă, apoi se opriră și se întoarseră.

– O, și Rance? zise Sutherland din prag.

Lui Lazonby i se alertară pe dată simțurile. Știa că mai era ceva în afară de scrisoarea lui Ruthveyn care îl punea pe reverend pe jar.

– Ce este?

– Am instituit o mică schimbare la Societatea St. James, zise preotul. Una pentru care voi avea nevoie de ajutorul tău.

Lazonby își șterse săpunul de pe față și deschise ochii.

– Ajutor? întrebă el cu suspiciune. De ce fel?

Zâmbetul lui Sutherland era crispat.

– Am inițiat-o pe domnișoara de Rohan.

Lazonby se uită la el cu fața lipsită de expresie.

– Ce...?

– Ieri, la gara din Colchester, răspunse reverendul. Am terminat ceremonia noastră. Inițierea. Acum este una dintre noi.

Pentru o clipă, Lazonby nu putu decât să se holbeze.

– Ce naiba spui? reuși în cele din urmă să îngaime.

Dar chipul lui Sutherland căpătase o înfățișare încăpățânată.

– Da, așa e, răspunse el. Începând de... acum douăzeci și nouă de ore... domnișoara Anäis de Rohan este un Gardian și membru cu drepturi depline în Fraternitas Aureae Crucis, ca și generațiile de oameni de dinaintea ei.

Lazonby îi aruncă o privire de avertisment.

– O, Sutherland..., rosti el încet. O, asta nu va fi primită bine.

Preotul ridică din umeri.

– Nu pot spune că-mi pasă, răspunse el. Cunosc lucrarea fetei și cunosc voia lui Dumnezeu când o văd. Da, băieții se vor agita puțin, cu siguranță. Dar tu ești un Fondator, așa că îți revine ție sarcina de a impune asta și de a-i face să se obișnuiască cu ideea.

– Eu? De ce eu?

– Pentru că tu ai sponsorizat-o, răspunse Sutherland categoric. Și pe bună dreptate, după cum se întâmplă. Dar ai crezut că e o glumă, nu-i așa? Acum s-a întors împotriva ta, băiete. A fost antrenată și trimisă de cea mai bună armă a noastră în Toscana. Ne-a adus actele și a spus toate cuvintele potrivite. Acum a trecut o probă de foc în Belgia. Doar un Preost poate iniția un nou membru, iar eu am făcut-o.

– Da, dar, Sutherland, ei vor...

– Nu, ea este membru și trebuie să rămână membru, interveni Sutherland, sau voi toți veți da socoteală în fața mea – și, îndrăznesc să spun, în fața lui Bessett.

– Drace! rosti din nou Lazonby, căci părea singurul răspuns.

– Nu diavolul, flăcău, vorbi reverendul cu încrâncenare, ci bunul Dumnezeu. Fie ca voia Lui să se facă întotdeauna.

Lazonby stătea încă în apă, cu ochii mari, când ușa dormitorului său se trânti. Aproape imediat, însă, se deschise din nou pentru a-l lăsa să intre pe eficientul Horsham, care îndepărtă tava neatinsă de la cină, apoi se întoarse să pregătească lucrurile de bărbierit.

Ei bine. Anäis de Rohan obținuse ceea ce-și dorea. Era un Gardian. Un frate, ca să zic așa.

În sinea lui, Lazonby ridică din umeri. La urma urmei, ce-i păsa lui? Într-adevăr, avea o mare admirație pentru curajul doamnei, în ciuda comentariilor sale răutăcioase la adresa lui Bessett. Fusese o simplă întâmplare că dosarul ei ajunsese la el pentru aprobare și pură perversitate care îl făcuse să îl aprobe și să o dea mai departe pentru inițiere.

Ceremonia de inițiere, însă, nu ajunsese prea departe. Nu, se pare, până ieri. Dar Sutherland avusese dreptate – ea era indiscutabil calificată.

Totuși, o femeie...

Dar acest gând nu făcu decât să-i readucă în minte problema sa mai presantă.

– Horsham? strigă Lazonby prin ușă. Ce știi tu despre flori?

Valetul ridică privirea de la munca sa.

– Câte ceva, domnule.

– Ce fel de flori îi trimite un bărbat unui prieten? întrebă el. Unei doamne, prietene, pe care a insultat-o, ei bine, fără să vrea?

Horsham se îndreptă spre ușă.

– Trandafiri galbeni ar trebui să fie suficienți, domnule. Atât pentru prietenie, cât și pentru regret.

Prietenie și regret.

„Asta părea să rezume destul de bine toată mizeria asta nenorocită..."

În plus, lui îi plăceau trandafirii. Iar doamnelor le plăceau trandafirii. Se încrezu în sfatul lui Horsham.

– Excelent, spuse el. Adu-mi niște trandafiri, bine?

Horsham făcu o mică plecăciune.

– Cu siguranță, domnule, răspunse acesta. Aveți nevoie de foarte mulți?

– O, da, foarte mulți. Lazonby înșfăcă prosopul și se ridică, șiroind de apă. De unde ai știut?

Cea mai slabă urmă de amuzament trecu pe fața valetului, și dispăru la fel de repede cum apăruse.

– O, e doar o presupunere, domnule.

Capitolul 4

Te rog, nu te îndrăgosti de mine,
Pentru că sunt mai fals decât jurămintele făcute la beție.

După-amiaza devenise destul de caldă în momentul în care Lazonby se îmbrăcă, își scrise biletul de scuze și îșI chemă cabrioleta. În ciuda spaimei ușoare care fierbea în el, conduse până în Mayfair cu viteză, savurând senzația brizei de primăvară pe față, învățat fiind de mult timp să nu ia niciodată astfel de plăceri mărunte drept garantate.

Totuși, când o coti spre Park Lane, începu să-și reconsidere strategia. Ar fi fost mai bine, poate, să fi trimis pe unul dintre lachei în această misiune. Casa lui Ruthveyn se afla, practic, pe drumul spre St. James, se gândise el inițial – ceea ce și era, asta, dacă prefera să o ia pe drumul lung. Tocmai în momentul în care noua lui teamă începu din nou să își croiască drum, Lazonby avu norocul să-l vadă pe Higgenthorpe, majordomul lui Ruthveyn, înaintând la o oarecare distanță pe trotuar, ținând în mână un coșuleț de piață plin cu ceea ce părea a fi niște păstârnac mic și diform.

Ah, iată, asta era scăparea lui.

Trăgând imediat la trotuar, Lazonby sări jos, iar argatul său îl urmă, cu buchetul de flori înfășurat în hârtie, în brațe.

– Du-te la grajdurile Adams, Jacobs! îi zise el, luând buchetul de flori. Voi veni în câteva clipe.

Higgenthorpe traversase deja Mount Street și cotise. Grăbindu-se după el pe Park Lane, Lazonby se strecură printre pietonii care se apropiau – în mare parte doamne care învârteau umbrele de soare, sporovăind braț la braț și care veneau dinspre Mayfair în direcția Oxford Street, fără îndoială pentru o după-amiază de cumpărături.

Părea o prostie să urmărești un majordom, dar salonul Anishei se afla chiar deasupra ușii de la intrare și ea avea prostul obicei de a se

uita afară ca să vadă cine intra și ieșea. Nu era nevoie să o vadă; de fapt, nici nu dorea să o vadă. Ce mai aveau să își spună unul altuia, în afară de scuzele lui jalnice? Disprețul ei de ieri îi făcuse clară poziția. Iar Higgenthorpe, își dădu seama Lazonby, intenționa în mod evident să intre pe la intrarea servitorilor.

Majordomul lui Ruthveyn însă avea un avans considerabil și picioare aproape la fel de lungi ca ale lui Lazonby. Higgenthorpe traversă Park Street, apoi o luă pe o alee într-un ritm alert. La câțiva metri mai departe, Lazonby auzi poarta din spate închizându-se în urma lui cu un clinchet.

Dar grădina lui Ruthveyn era mare, iar cărarea lungă. Ajungând la poartă chiar în momentul în care Higgenthorpe începuse să urce treptele din spate, Lazonby deschise gura ca să strige după el, dar tocmai atunci o străfulgerare de mișcare i-a atras atenția.

Anisha.

Lazonby rămase perfect nemișcat. Stătea în micul foișor de la marginea estică a grădinii lui Ruthveyn, ușor întoarsă de la el, cu capul aplecat, făcând ceva. Printre ramurile de forsythia galbenă care se legănau ușor în jur, el putea distinge cu ușurință claia întunecată de păr negru, lucios, căci Anisha purta arareori pălărie. De fapt, ea purta pălăriile și le considera o ciudată modă englezească, afectată.

Era unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult la ea, își dădu seama.

Nu disprețul ei pentru pălării, ci disprețul ei tăcut pentru convențiile pe care le găsea prostești.

Iar când ea își ridică mâna ca să dea după ureche o șuviță de păr, el își dori, brusc și acut, să fi fost un alt fel de bărbat. Ca viața lui să fi decurs altfel. Sau să nu fi părăsit niciodată Westmorland ca un tânăr nebun și înfierbântat și să nu fi pornit spre agitația orașului.

Avusese doar optsprezece ani și, cu adevărat, nu înțelesese faptul că greșelile unui om îl pot urmări toată viața. În ciuda viziunilor răului care o bântuiseră pe mama sa și a propriei sale pregătiri riguroase de Gardian, el își dorise să evadeze; să își alunge propriile temeri secrete cu excese mizerabile. Tânăr, bogat și fermecător, crezuse că lumea toată era a lui și se avântase în acei curenți periculoși cu o naivitate care acum, mai în vârstă și mai înțelept fiind, îl uimea.

Tocmai atunci Anisha își înălță capul și râse. Râsul ei era ușor și întotdeauna îi aducea aminte de clopoței. Clopoței mici și eleganți.

Atunci își dădu seama că încă stătea la poarta ei ca un cerb speriat, pur și simplu flămând – și, mai mult, că Anisha nu era singură. Într-adevăr, chiar în acel moment ea se ridică și se întoarse, ca și cum ar fi vrut să se întoarcă pe aleea sinuoasă din grădină. Iar când ea încremeni, el știu că fusese văzut.

– Lazonby...?

Vocea ei răsună prin grădină, ascuțită în aerul de primăvară.

Păcat că nu urcase treptele din față și nu sunase la sonerie, așa cum ar fi trebuit să facă un gentleman.

Păcat că era atât de prost.

Dar nu mai era nimic de făcut acum, decât să meargă mai departe cu îndrăzneală.

– Lady Anisha! zise el și se aplecă peste poartă. Iertat fie-mi deranjul. Mi s-a părut că ți-am auzit vocea prin spate.

Era o minciună evidentă, căci casa era masivă și vântul sufla spre nord, dar ea nu părea să observe asta și coborî treptele ducând pe cineva de mână.

– Ridică zăvorul și intră! strigă ea. Uite, am avut un vizitator. Cred că poate o cunoști?

O a doua lady o urmă din foișor – și chiar și de la distanță, era ușor de recunoscut.

„Dumnezeule mare."

– Lazonby! Ce întâmplare!

Anăis de Rohan purta una dintre rochiile ei întunecate și vibrante, cu părul strâns în vârful capului fără vreo coafură anume.

Rămas fără alternativă, Lazonby împinse poarta și porni pe alee, precaut acum pe două fronturi. Domnișoara de Rohan veni pe aleea grădinii alături de Anisha, fiind cu un cap mai înaltă și afișând zâmbetul ei moale, ca de Madonă. Poteca era sinuoasă, lăsând timp pentru ca starea lui de neliniște să se instaleze cum trebuie.

O amazoană mânuitoare de toporișcă, o numise el. Asta fusese o răutate – și neadevărat.

Dar când ajunse la el, domnișoara de Rohan îl apucă de mână aproape cu afecțiune, apoi ezită.

– O, Doamne! zise ea încruntată. Să-mi pun acum palma pe umărul tău drept și să mă adresez în latină?

Era salutul formal al Fraternitas, dar Lazonby nu fusese niciodată adeptul tradițiilor.

– Nu te deranja, spuse el, înclinându-se peste mâna ei. Văd că ți-ai făcut o nouă prietenă. Îți laud bunul-gust.

Domnișoara de Rohan se îmbujoră și făcu un pas înapoi.

– Am decis să vin să o vizitez, zise ea, prinzând brațul Anishei în al ei. Îndrăznesc din partea mea, nu-i așa?

Lazonby își lăsă privirea să alunece spre cea a Anishei, sondând-o ușor. Îi venea aproape să o întoarcă pe domnișoara de Rohan pe genunchi pentru o bătaie – și, ca sponsor al Fraternitas, probabil că ar fi putut să o facă.

Totuși, chipul Anishei era la fel de încântător și de senin ca întotdeauna. Dacă faptul că noua logodnică a celui care ar fi trebuit să o curteze pe ea venise să o viziteze o tulbura în vreun fel, nu se putea distinge. Dar, pe de altă parte, Anisha era o adevărată lady – și poseda experiența de o viață, bănuia Lazonby, în a-și camufla rănile și a trece cu vederea stângăciile sociale.

– Mă bucur că ai venit, pentru că avem vești, zise Anisha, ridicând privirea spre interlocutorul ei cu ceea ce ar fi putut fi căldură autentică. Trebuie să o feliciți, Lazonby. Domnișoara de Rohan se va căsători foarte curând.

– Felicitări, atunci, spuse Lazonby, cu vocea puțin rece. Este al doilea triumf al tău în tot atâtea zile.

– Mulțumesc.

Domnișoara de Rohan făcu o mică reverență, apoi aruncă o privire timidă către gazda ei.

– Ar fi mai bine să plec, spuse ea. Verișoara Maria spune că trebuie să avem covoare noi înainte de ziua cea mare, așa că trebuie să mă întâlnesc cu ea în Strand. Apreciez bunătatea dumneavoastră, Lady Anisha, mai mult decât pot spune. Mai ales pentru cină – dacă sunteți într-adevăr sigură?

– Nimic nu ne-ar face mai multă plăcere, răspunse Anisha.

– O cină? murmură Rance.

– Ca să sărbătorească logodna, îi zâmbi Anisha. Lucan și cu mine vom da o cină pentru fericitul cuplu. Va fi, îndrăznesc să spun, singura mea lovitură socială. Și da, Lord Lazonby, ne așteptăm să vă puneți cea mai bună haină și să vă prezentați. Sâmbătă la ora șase.

– N-aș lipsi pentru nimic în lume, rosti el politicos.

Anisha se întoarse spre domnișoara de Rohan.

Voi întocmi o listă de invitați, spuse ea, și o vom finaliza mâine, la un ceai.

Domnișoara de Rohan zâmbi.

– Sunteți cu adevărat prea amabilă, spuse ea. Și să o faceți într-un timp atât de scurt. Acum mi-e teamă că trebuie să plec. Dar vă mulțumesc din nou, Lady Anisha, pentru că mi-ați povestit totul despre India. Și pentru... ei bine, pentru sfaturile dumneavoastră bune.

– Sfaturi de nuntă, nu? întrebă Lazonby.

– Nu chiar.

Domnișoara de Rohan îi aruncă Anishei o privire furișă, cu obrajii ușor îmbujorați.

Anisha schiță unul dintre zâmbetele ei calme.

– Hasta Samudrika, Lazonby, zise ea, cu mâinile împreunate cu seninătate. I-am văzut palma.

Domnișoara de Rohan ridică o mână, acum înmănușată.

– Cred că Lady Anisha s-a convins de natura caracterului meu și mi-a explicat cu amabilitate cum să-l gestionez cel mai bine pe Geoff, zise, părând pe deplin sinceră. Va fi o provocare, întrucât amândoi ne-am născut în zodia Mesha, Berbecul. Totuși, mă voi căsători cu el cu binecuvântarea ei. De asemenea, sunt sănătoasă, longevivă și extrem de fertilă. Ar trebui să-l avertizez imediat în legătură cu ultimul aspect, nu-ți imaginezi, Lazonby?

Lazonby simți cum cască ochii, dar nu se putu gândi la un răspuns adecvat. Domnișoara de Rohan, aparent, nu se aștepta la nici unul și, în schimb, își puse mâinile în aceeași poziție ca ale Anishei, apoi se înclină în fața gazdei sale.

– *Namaste*, Lady Anisha, spuse ea. Aceasta a fost o mare onoare. Pot să ies prin spate?

– Da, răspunse Anisha. Bineînțeles.

Dar, în ultima clipă, domnișoara de Rohan se întoarse spre el.

– O, apropo, Lazonby, zise ea cu nonșalanță. Părinții mei se grăbesc să se întoarcă acasă de pe continent. Să înțeleg că nu-l cunoști pe tatăl meu?

– Știu despre el, zise Lazonby cu reticență. Dar nu, nu am avut plăcerea să-l cunosc.

Tânăra lady zâmbi puțin cam șovăitor.

– Este greu să-l cunoști, admise ea. Dar, prin munca sa la Whitehall, are contacte – chiar și eu, de fapt, cunosc pe unii dintre

...adică genul de oameni care ți-ar putea fi de folos în... ei bine, să numim căutarea ta? Acum nu este momentul, bineînțeles. Dar îți voi aminti, sper, că m-am oferit?

Lazonby făcu o plecăciune scurtă și îi mulțumi.

O privi cum pleacă, nefiind pe deplin sigur de ceea ce tocmai sugerase domnișoara de Rohan. Ajutorul tatălui ei, poate, în schimbul sprijinului său pentru căsătoria ei? Asta nu avea absolut nici o valoare pentru ea, deși poate că ea nu știa asta.

Dar nu exista nici o îndoială în ceea ce privește influența tatălui ei; de Vendenheim era un fel de eminență cenușie în cadrul Ministerului de Interne și, deși nu fusese niciodată angajat sau ales oficial – niciodată oficial nimic, de fapt –, era o forță de luat în seamă când venea vorba de probleme de poliție în Londra și mult dincolo de ea.

De fapt, probabil că îl ținea pe Royden Napier în palmă...

Ei bine... Ce sugera ea?

Adevărat, exista o legătură masonică în cadrul Fraternitas. Juraseră unul pentru bunăstarea celuilalt. Acesta fusese motivul pentru care Sutherland îl ajutase să scape de spânzurătoare. Motivul pentru care Bessett și Ruthveyn îl urmăriseră din Maroc și pentru care frăția galică îl trimisese pe Geoff în Belgia. Poate că, la fel ca toți ceilalți, domnișoara de Rohan voia doar să-și facă datoria?

Pentru prima dată după multă vreme, Lazonby simți o tresărire de speranță.

Dar tânăra domnișoară ajunsese deja la poartă și îi făcea cu mâna de rămas-bun, cu zâmbetul ei de Madonă încă ferm la locul lui.

Lazonby își ridică pălăria, iar domnișoara de Rohan se grăbi să plece. El și Anisha rămaseră împreună pe aleea din grădină, la mai puțin de un braț distanță unul de celălalt. El se uită în jos la ea și, deodată, din motive care îi scăpau cu totul, simți că i se taie răsuflarea.

Ochii ei întunecați erau mari, chipul ei deschis și serios ca întotdeauna și pentru o clipă simți că întreaga lui lume se schimbase cumva; ca și cum negrul ar putea fi un pic mai spre cenușiu decât crezuse cândva, și tot ceea ce fusese certitudine ar putea – doar ar putea – să fie greșit.

La naiba cu asta.

Îl lăsase pe Sutherland să-i bage în cap noțiuni nebunești.

Atunci Anisha rupse vraja râzând, degetele ei subțiri și elegante ducându-se imediat la gură.

– Îmi pare rău, spuse ea printre hohote de râs, dar arăți de parcă ai fi jefuit o seră.

Lazonby privi în jos și își dădu seama că încă ținea buchetul masiv de trandafiri în brațe – cam o jumătate de tufă, după socoteala lui.

– Aceștia sunt pentru tine, spuse el, rezistând impulsului de a-i împinge în față. Pot să îi duc înăuntru?

– Pentru mine?

Privirea ei căzu pe flori, înghițind în sec.

– Ei bine, ce ciudat!

– Ciudat?

Ea își ridică din nou privirea spre el.

– Nu cred că mi-a adus nimeni flori vreodată.

Soțul ei, se gândi Lazonby, fusese de zece ori prost.

Îi trecu scurt prin minte să-i spună asta. Dar momentul trecuse, iar tonul indiferent al Anishei revenise.

– Pune-le jos, iar Chatterjee le va pune în apă.

Se întoarse și arătă spre o bancă aflată la umbră.

– Îți mulțumesc. Sunt minunate... și uriașe. Acum vino să stai cu mine în foișor! Vreau să vorbesc cu tine.

Dar el îi prinse brațul, aproape că o forță să se întoarcă cu fața la el.

– Anisha, eu...

Ea făcu ochii mari.

– Da?

– Spune-mi, te simți bine?

Sprâncenele ei delicate se ridicară.

– Bine? În ce sens?

Ea nu voia să-i ușureze situația. Ei bine, el nu merita asta.

– Domnișoara de Rohan, zise el, îndreptându-și capul spre poarta pe care ea tocmai ieșise. A fost destul de îndrăzneț din partea ei să vină aici, nu-i așa?

– Mie mi se pare o domnișoară destul de îndrăzneață, da, zise Anisha. Înțeleg că a mers până la Bruxelles cu Bessett și, practic, l-a străpuns cu sabia ei pe un francez rău, salvându-l pe bietul copil. Iar

Rance, dacă vrei să spui că acele flori sunt un gest de simpatie, mai bine le-ai lua din nou. Nu vreau mila nimănui.

Ea porni din nou – și îi folosea numele de botez, așa cum făcea atât de des în particular. Lazonby lăsă florile jos și se duse după ea, prinzând-o din nou de braț.

Ea încremeni, privirea ei coborând spre degetele lui, unde îi prindeau brațul gol. El putea simți căldura pe care ea o emana; aproape că putea simți sângele curgând – și emoțiile la fel – pe sub pielea ei. Nu era furioasă, simți el, dar în ochii ei se citea un mesaj. Nefiind sigur ce era, Lazonby își retrase mâna și extrase biletul din interiorul hainei sale.

– Aceste flori sunt un act de căință, spuse el. Împreună cu aceste scuze profunde. M-am comportat abominabil ieri – abominabil când te-am sărutat, și chiar mai rău când am...

– Rance, oprește-te! interveni Anisha. Jur, de fiecare dată când deschizi gura mai nou, reușești să te afunzi și am adânc.

– Ce...? îngăimă el.

Dar pe fața ei se instalase exasperarea.

– M-am săturat atât de mult ca bărbații să mă trateze ca și cum nu aș avea o minte proprie, bombăni ea. Sărutul ăla... l-am vrut... să mă ia naiba de proastă. Și dacă nu l-aș fi vrut, crede-mă, ți-aș fi dat una zdravănă peste față pentru obrăznicia ta.

El se retrase cu un pas, puțin surprins de vehemența din ochii ei.

– Rance, tu ai... Ea se opri, închise ochii și își strânse pumnii ca și cum s-ar fi luptat cu dorința de a-l lovi. Tu ai ceea ce Bessett nu are – ai pasiune brută. Este ceea ce îi atrage pe toți în sfera ta. Este ceea ce te face îndrăzneț pe câmpul de luptă și ceea ce te face să arzi pe dinăuntru. Este, aș îndrăzni să spun, ceea ce te ține treaz noaptea. Este Mesha. Dar nu este ceva pentru care cineva ar trebui să se scuze.

– Haide, Anisha, nu mă face să par...

– Nu te fac să pari nimic! răbufni ea, cu ochii mari. Dar tu... tu te faci să pari a fi doar un desfrânat fermecător într-o clipă și un înger mizantrop răzbunător în următoarea clipă – nici una dintre ele nu este ceea ce ești.

Ea îi smulse biletul din mână.

– Îți mulțumesc. Îți accept scuzele. Te-ai făcut de râs cu Bessett și m-ai înfuriat.

El își lăsă capul în piept.

– Știu.

– Dar nu-ți cere scuze pentru sărut, continuă ea, mototolind biletul, necitit, în pumnul ei. Suntem niște idioți, amândoi. Dar suntem adulți și, dacă vrem să fim idioți, este dreptul nostru dat de Dumnezeu.

– În regulă, spuse el în cele din urmă. O să țin minte asta.

Lazonby își lăsă capul în jos ca și cum ar fi fost rușinat.

– Îmi voi aminti, Anisha, că nu ești un copil...

– Mulțumesc, murmură ea.

– Dar că ești, după cum ai admis singură, o idioată.

Pentru o clipă, grădina amuți, chiar și păsările, se părea. El o simțea acolo, tremurând de emoție reprimată, deși nu îndrăznea să se uite. Dar când, în cele din urmă, ridică capul și întredeschise un ochi, ea tremura.

Izbucniră de-odată în hohote de râs.

– Nenorocitule...! strigă ea, luându-și avânt și lovindu-l o dată în piept cu putere.

– Tu ai vrut-o, Nish, declară el, prinzându-i brațul înainte ca ea să-l lovească din nou. Acum, vino cu mine, fata mea! Urma să stăm în foișor. Și tu aveai de gând să-mi spui ceva.

– Cred că aveam de gând să-ți spun să nu lași poarta să te lovească în fund la ieșire, bombăni ea.

El își dădu capul pe spate și râse.

– Nu, sunt destul de sigur că nu era asta.

Ea se trase de lângă el, își ridică disprețuitoare ușor fustele și trecu pe lângă el, cu spinarea țeapănă ca o regină.

Dar nu era supărată; nu cu adevărat. Iar spaima lui fusese în zadar.

La urma urmei, erau încă prieteni.

Nu-și dăduse seama până în clipa aceea cât de îngrozit fusese să piardă asta.

Putea să suporte multe – de fapt, suportase multe; pierderea bunului său nume, a prietenilor și a libertății sale, a familiei pe care o iubise atât de mult –, dar nu era deloc sigur că ar fi putut suporta pierderea prieteniei ei. Ar fi fost, era brusc sigur, ultimul pai pus pe spinarea unei cămile deja împovărate până la refuz.

Și astfel se împăcaseră.

Ceva înțepa și plutea în ochii lui Lazonby, iar el clipi din ochi, nedorind să se gândească la ce era. Nu avea importanță. Pur și simplu avea să fie mai atent pe viitor; atent să pună puțină distanță între ei și să păstreze lucrurile vesel și pe un ton de tachinare lejeră. Își va relua flirtul ușor, sigur de faptul că nici unul dintre ei nu avea nevoie de mai mult. Nevoile sale cele mai josnice, acelea le putea satisface oriunde. Dar prietenia? Ah, asta era ceva rar.

Și totuși, nu se putea abține să nu privească felul în care fustele ei de mătase se mișcau atât de ispititor pe șoldurile ei subțiri. Nu pentru prima dată simți cum dorința se agită adânc în vintrele lui; ceva primitiv și crud, și își dădu seama cu o certitudine sumbră cât de ușor ar fi fost să treacă de la afecțiunea profundă la dorința furioasă.

Nu-i va face asta; nu-i va atașa nici măcar umbra unei bârfe din cauza lui. Dumnezeu știa că avea destule probleme și așa. Titlul și bogăția lui Ruthveyn ar putea depăși moștenirea lui anglo-indiană, dar Anisha nu avea avantajul lui. Nu avea nevoie ca numele ei să fie târât în noroiul în care se bălăcea deja al lui.

Își forță privirea până la răsucirea elegantă a părului ei care era împletit astăzi cu cordoane de mătase de un albastru-deschis, care se potrivea cu rochia ei cu dungi albe și albastre vii. Aranjamentul era elegant în simplitatea lui și nu era deosebit de la modă. Cu toate acestea, Anisha avea un talent în a alege exact culorile și țesăturile care se potriveau osaturii ei fine și pielii ei măslinii.

Și, deși disprețuia pălăriile, Lazonby o zărise o dată purtând un voal diafan peste păr, unul care îi atârna aproape până la șolduri, împreună cu una dintre fustele și veșmintele cu croială strălucitoare și asemănătoare unui șal pe care le adusese cu ea din India.

Ținuta arătase în același timp senzuală, practică și elegantă; lucrurile mamei sale, Sarah, în mare parte, spusese Ruthveyn, căci până la moartea ei, cele două fuseseră inseparabile. După moartea lui Sarah, însă, tatăl lor nu prea avusese nevoie de o fiică. Anisha fusese lăsată în grija celor câțiva servitori din Rajahstan și a unei mătuși materne, trimisă la Calcutta pentru a avea grijă de ea.

Așa era în firea lucrurilor, presupunea Lazonby. Dar, în timp ce o privea acum, se întreba dacă cineva o apreciase vreodată pe Anisha Stafford pur și simplu pentru ceea ce era. Băieții ei, bineînțeles, o iubeau ca pe mama lor; Lucan, fără îndoială, simțea la fel. Cu alte

cuvinte, o iubeau pentru ceea ce le oferea. Soțul ei, după spusele lui Ruthveyn, o iubise mai ales pentru zestrea ei. Ruthveyn o adora, dar o vedea și ca pe o obligație și încerca să o cocoloșească.

Iar Anisha știa toate acestea. Se putea vedea în tristețea infinită care i se reflecta uneori în privirea blândă.

Se trase lângă scaunul din foișor și își netezi grațios fustele sub ea în timp ce se așeza, apoi îi făcu semn să i se alăture.

– Așadar, l-am vizitat pe domnul Napier în această dimineață, așa cum am promis, spuse ea, trecând direct la subiect. Din păcate, era din nou plecat.

– Ai așteptat?

– Ar fi trebuit să aștept prea mult, spuse Anisha. A plecat din nou la Burlingame, iar dacă funcționarii lui știu de ce sau cât de mult intenționează să stea, nu aveau de gând să-mi spună.

Rance înjură încet în barbă.

– Cel puțin o săptămână, nu crezi?

– Ba da, zise ea puțin încruntată. În orice caz, se pare că vom fi ocupați cu o nuntă. Această cină va fi doar începutul.

Se opri și oftă.

– O, aș fi vrut ca Raju și Grace să nu fi plecat.

El puse relaxat un braț pe spătarul scaunului din foișor, având grijă să nu o atingă efectiv.

– Știu că ți-e dor de ei, bătrânico, spuse el ușor, dar tu și tânărul Lucan puteți organiza o cină la fel de bine ca oricine.

– Aș zice că da, răspunse ea uitându-se la el cu un zâmbet.

– Mărturisesc, totuși, că sunt surprins, spuse el și o cercetă cu privirea, căutând în continuare durere sau nefericire. Nu trebuie să faci asta, Nish. Nimeni nu se așteaptă la asta de la tine.

– Nu, se așteaptă ca eu să fiu distrusă, spuse ea. Sau furioasă. Nu sunt nici una, nici alta și nu vreau să creadă nimeni că sunt. Chiar și eu am un pic de mândrie.

– Nu cred că intențiile lui Bessett erau cunoscute pe scară largă, o liniști Lazonby. Deși atât el, cât și Ruthveyn mi-au vorbit despre asta.

Anisha ridică din ambii umeri într-un gest de resemnare.

– Mi-ar fi plăcut să fi fost scutită chiar și de asta, spuse ea. Dar, în orice caz, asta ar fi vrut să facă fratele meu. El ar fi vrut să o primim pe domnișoara de Rohan în Fraternitas și în familia noastră.

Lazonby nu era pe deplin sigur de prima.

– Înțelegi, atunci, spuse el cu calm, că Sutherland a inițiat-o?

– Și am o părere mai bună despre el pentru că a făcut-o, zise Anisha. Dar sunt extrem de bucuroasă că nu sunt în locul ei.

– Ah, zâmbi el, dar cred că ești foarte îndrăzneață, Nish, în felul tău liniștit.

Anisha ridică din nou umeri.

– Viața aceea nu este pentru mine, zise ea cu blândețe. Băieții mei, Rance, ei sunt viața mea. Și mă bucur că m-am născut când stelele erau altfel aliniate – nu că tatăl meu ar fi fost vreodată de acord cu așa ceva.

– Nu sunt sigură că al ei a fost de acord, spuse Lazonby sec, privirea lui alunecând peste un rând lung de narcise. În orice caz, i-ai văzut palma astăzi. Ea susține că nu are Darul. O crezi?

Anisha ridică din umerii înguști.

– Cum se definește acest cuvânt? întrebă ea gânditoare. Eu nu am înțeles niciodată. Am eu Darul? Tu îl ai? Domnișoara de Rohan citește tarot, spune ea. Este acesta un dar? Nu știu.

– Poți să citești în palmă și în cerul nopții, deci care este diferența...

– Astea sunt științe, Rance, spuse ea pe un ton de exasperare. Timp de mulți ani lungi am studiat, mai întâi cu mama mea, apoi cu mătușa mea, ca să dobândesc aceste cunoștințe. Nu-mi denigra munca grea susținând că mi-a fost dăruită. În ceea ce o privește pe domnișoara de Rohan, ea are... instincte bune. Dar nimic nu-i bântuie visele, fie că e trează sau nu.

– Ah, murmură el. Dar abilitățile tale depășesc simplul studiu, Nish. Știi bine că da.

Anisha alese să ignore asta.

– Domnișoara de Rohan seamănă mai mult cu tine decât cu Geoffrey, adăugă ea. Ea simte lucruri – dar nu vede nimic. Mai mult, este o abilitate pe care încă nu o înțelege pe deplin.

– Ai văzut toate astea în palma ei, nu-i așa? observă el.

Dar nu se îndoia nici o clipă că așa era.

Era amestecul lor ciudat de sânge scoțian și Rajasthani, spusese Ruthveyn odată. Familia tatălui lor făcuse parte din Fraternitas încă de pe vremea preoților druizi, iar mama lor fusese o *rishika* – un fel de mistică, foarte citită și înzestrată cu viziuni extraordinare;

viziuni care îl lăsaseră pe tatăl ei dornic să o căsătorească cu oricine ar fi vrut să o ia, căci un astfel de dar, deși foarte apreciat, era totuși nedorit la o soție.

Se pare că tatăl Anishei nu înțelesese prea bine ce primea în alianța sa politică anglo-indiană. Saraswati Singh fusese rebotezată Sarah Forsythe, dar adevărul își spusese cuvântul în copiii lor. Înzestrarea Anishei nu era la fel ca a mamei sale, nici măcar ca a fratelui ei mai mare, dar, aidoma mamei ei, studiase scrierile indiene antice și înțelesese lucruri precum medicina, chiromanția și mișcarea cerului într-un mod pe care puțini englezi l-ar fi putut înțelege.

Lazonby înțelegea, de asemenea, ce voia să spună Anisha despre faptul că domnișoara de Rohan nu-și pricepea pe deplin abilitățile. Fusese aproape un bărbat în toată firea înainte de a bănui măcar faptul că simțea lucruri pe care alții nu le simțeau – și chiar și atunci, încercase să nege acest lucru.

Tatăl său asemănase asta cu povestea bătrânului lor fierar Clackham, care, în calitate de ucenic, primise ordin să aducă de la hanul local, pentru reparații, trăsura verde a unui tânăr lord bogat. Dar, negăsind nimic în neregulă cu ea, și fiind așteptat la nunta surorii sale la vreo treizeci de kilometri distanță, Clackham se mulțumise să frece un pic rugina de pe roți și să o returneze la han, căci, așa cum știa orice om muncitor, nu se putea ține cont de nebunia celor bogați.

Tânărul lord nu fusese amuzat; rămăsese în drum cu axul crăpat și ratase cursa de două mii de guinee de la Newmarket. Iar după aceea, nimeni nu reușise să-i explice lui Clackham că luase o trăsură roșie, nici măcar atunci când clientul său furios le așezase una lângă alta, îl forțase să treacă dedesubt și îi vârâse nasul în axul spart.

Bietul Clackham nu pricepuse că era daltonist. Și clientul său arogant fusese orb, pentru că nu reușise să înțeleagă că un om putea discerne ceea ce altul, atât de clar, nu putea.

Dar Lazonby înțelegea acum că acel tip de ignoranță putea fi letal.

– Un bănuț pentru gândurile tale, murmură Anisha.

– O, nimic care să merite să fie menționat. Se întoarse puțin pe bancă, îndepărtându-și brațul. Ascultă, Nish, mă bucur că ai adus vorba de Napier. Am vrut să vorbesc cu tine despre el.

– Despre Napier? zise ea un pic prea repede. De ce?

Lazonby își puse coatele pe genunchi, cu mâinile împreunate lejer și cercetă mușchiul care creștea prin crăpăturile gresiei din curtea lui Ruthveyn.

– Poate că plecarea lui este spre binele tuturor, zise el, dând glas unei îndoieli sâcâitoare. Ceva din oferta lui Napier mă îngrijorează. Și nu sunt sigur că vreau să te amestec și pe tine în asta.

Degetul ei, ușor și rece, îi atinse obrazul, întorcându-i fața spre a ei.

– Rance, e prea târziu, zise ea, ochii ei căprui inteligenți căutându-i pe ai lui. Sunt deja amestecată în asta. Iar Napier îi este dator fratelui meu. Ai putea la fel de bine să mă folosești la adevărata mea valoare.

Lui Lazonby chiar nu-i plăcea cum formulase ea – cuvintele alese atingeau miezul a ceea ce începuse să-l tulbure.

– Nu, plecarea lui este cel mai bun lucru, spuse el mai ferm. Nu există nici un motiv întemeiat pentru ca Napier să te ajute. Îi este dator lui Ruthveyn, da. Dar mă urăște de moarte. Nu, cred că tipul pune ceva la cale.

Timp de o clipă lungă, de așteptare, el putu simți ezitarea din ea. Ea își mută privire și și-o concentră undeva spre adâncurile grădinii.

– Rance, cred că Napier are propriile lui motive ca să coopereze cu mine, spuse ea încet.

– Da? întrebă el și își înclină capul într-o parte studiind-o. Care ar fi acestea?

– Cred că este... ei bine, este doar puțin intrigat. De mine, vreau să spun.

– Intrigat?

Cu mișcări încordate, controlate, Lazonby se ridică de pe bancă și se întoarse încet spre ea. Ce vrei să spui? În ce sens?

– Rance.

Cu mâinile încrucișate în poală, Anisha ridică din sprâncenele de culoarea cernelii.

El se sprijini cu mâna pe stâlpul foișorului și așteptă.

– Da? spuse el.

– Mă vei face să o spun, atunci?

Obrajii ei se îmbujorară într-o nuanță frumoasă de roz.

– Cred că amândoi știm că există un singur mod în care un bărbat este intrigat de o femeie. De altfel, tu ai sugerat acest lucru când m-ai convins să mă duc să-l văd.

– La naiba! zise el. Nu am făcut așa ceva!

– Ba da. Ai făcut-o.

Ochii aceia de ciocolată caldă căpătară o expresie dură, până la un negru sclipitor acum – și ea se uita cu siguranță la el.

– Vorbeai despre faptul că Napier m-a urmărit la banchetul de nuntă al lui Raju.

– Ce? O, asta! Am vrut să spun...

– Nu, nu, îmi amintesc ce ai spus, îl întrerupse Anisha. Ai spus – și citez – omul nu și-a luat niciodată ochii de la tine. Îi plăcea de tine – fie asta, fie credea că îi furai argintăria lui Ruthveyn.

Lazonby nu putu decât să se holbeze la ea. Oare spusese el asta? Și când se întorsese lumea lui cu susul în jos?

– Deci care dintre ele este? insistă Anisha de-acum cu vocea periculos de dulce. Oare Napier își imagina că sunt un hoț? Sau își imagina că eu eram goală în patul lui? Nu poți să le ai pe amândouă – și dacă ai fi crezut că era prima variantă, nu m-ai fi invitat de la bun început la Whitehall.

El simți cum mâinile i se strâng în pumni.

– Anisha...

Dar Anisha începuse să tremure puțin – și nu din cauza nervilor.

– O, înțeleg că nu sunt pe gustul unor bărbați! rosti ea brusc. Acest lucru e foarte limpede. Dar te șochează atât de profund faptul că ar putea exista cel puțin un bărbat chipeș care să mă dorească?

– Ce? Nu! Doamne, bineînțeles că nu! Lazonby se uită la ea simțind cum i se încordează stomacul. Și chipeș? Napier este... Doamne, Nish, omul are un nas ca o secure și ochi ca o pereche de cuțite de bucătărie.

– Știu, spuse ea încet. Este... elegant, cred, într-un fel letal.

– Elegant? Ești nebună? Napier nu e destul de bun ca să-ți șteargă praful de pe papuci! Este... este un polițist, pentru numele lui Dumnezeu.

– Cu siguranță că nu este, răspunse Anisha acru. Este un funcționar public respectabil, deși din clasa de mijloc, nu că statutul social ar conta prea mult pentru mine. Și așa cum i-am spus fratelui meu de la început – o afirmație pe care ar fi trebuit să o mențin – nu vreau un alt soț. Poate că eu caut altceva.

Pentru o clipă, el rămase cu răsuflarea în gât.

– Altceva...?

– Nu că asta ar fi treaba ta, continuă ea, vorbind peste el. În plus, dacă se poate crede în zvonuri, Napier este cumva înrudit cu lordul Hepplewood. Asta ar trebui să fie o legătură suficient de bună pentru a se potrivi oricui – din nou, nu că ar conta pentru mine.

– Poate, Anisha, ai fi atât de bună să-mi spui ce contează pentru tine? rosti Lazonby cu buzele strânse. Nu contează pentru tine faptul că acel om a încercat să-mi distrugă viața?

– Ce contează pentru mine este că Napier mă găsește atrăgătoare și interesantă, răspunse ea. Și tatăl lui a fost cel care a încercat să-ți distrugă viața. Faptul că Royden ocupă acum vechiul post al tatălui său și apără reputația tatălui său nu face ca răutatea să fie contagioasă sau chiar ereditară.

– Royden...? spuse Lazonby încet. Deci acum îi spui Royden?

Ea oftă tăios.

– Doar pentru a face diferența față de Nathaniel, tatăl său.

– Nu te cred.

– O?

Anisha se ridică în picioare, într-o atitudine regală, fustele ei fluturând pe pietrele pline de mușchi.

– Foarte bine, atunci poți să crezi ce e mai rău, zise ea. După ce ai ieșit din biroul lui în acea zi, bărbatul mi-a ridicat fustele, m-a aplecat peste birou pentru o partidă frumoasă și rapidă, chiar în mijlocul Whitehall-ului. Și am fost atât de bună la asta, încât mi-a jurat devotament nemuritor și a jurat să-mi ofere tot ce-mi doresc. Așa că am cerut să-ți văd dosarele – până atunci el uitase cine erai oricum – și m-a rugat să-i spun Royden. Așa că, iată. Îți place mai mult această explicație?

Lazonby simțea că-i explodează capul.

– La naiba, Nish, ai de gând să mă obligi, nu-i așa? mârâi el. Ai de gând să mă obligi să-i scriu fratelui tău. Să-l fac să-ți ordone să... să dai dovadă de bun-simț!

– O, să-mi ordone? Anisha râse încântată. Și unde anume îi vei scrie, Rance? În Oceanul Indian? Și, mă rog frumos, ce-i vei spune? Că m-ai târât până la Scotland Yard, că m-ai aruncat în fața lui Napier și că acum vrei să mă scoți de acolo?

Când o spunea așa, suna foarte sumbru, într-adevăr.

Frustrarea alimentă gelozia care-i zvâcnea în inimă.

– La naiba, Anisha! rosti el încordat, lovindu-se cu pumnul de stâlpul foișorului atât de tare încât vița-de-vie de deasupra lor se scutură. Ți-ai pierdut naibii mințile?

– Nu mai înjura, replică ea. Nu sunt unul dintre soldații tăi!

– Dar ești în grija mea, pentru Dumnezeu, spuse el, cu vocea ca o șoaptă răgușită. Și așa ceva nu se poate. Nu voi permite asta, mă auzi?

– Nu vei permite asta? Ea trase aer în piept, tremurând. Ar fi trebuit să știi de-acum, Rance Welham, că nu ești atotputernic! Și dacă sunt în grija ta, nu știu nimic despre asta!

Gelozia explodă, fierbinte și exasperantă. El pocni din nou pumnul în stâlp – din plin de data asta – și simți cum îi trosnește articulația. Un pumn de frunze moarte căzu învârtindu-se în jurul lor. Abia dacă simțea că ea îl apucase de încheietura mâinii.

Tremura, cu fața ciudat de tulburată.

– Rance, oprește-te! spuse ea încet. Oprește-te!

– Anisha, pentru numele lui Dumnezeu...

El închise ochii, nesigur de ce voia să spună.

Ea îl obligă să-și desfacă mâna – cea care nu era deja bandajată.

– Rance, suntem prieteni, vorbi ea din nou. Asta nu poate continua. Pur și simplu nu se poate. De când am început să ne certăm ca niște precupețe? Și să ne spunem cuvinte atât de josnice unul altuia?

El și-ar fi dorit să știe răspunsul la această întrebare.

Dar îl știa. Adevărul era că asta se întâmpla de luni de zile. De când ea coborâse de pe nava aia blestemată și intrase în viața lui.

Și apoi Ruthveyn plecase, lăsând vulpea să păzească cotețul – știind foarte bine că el o va face.

Ruthveyn crezuse, presupuse Lazonby, că o morală severă despre virtutea surorii sale va fi de ajuns. Lazonby crezuse și el asta. Avertismentul lui Ruthveyn și probabila logodnă a Anishei fuseseră suficiente pentru a-l descuraja, chiar dacă îi amplificase frustrările și îi adâncise acel sentiment dureros de pierdere. Chiar și atunci când îl făcuse să se îndoiască de el însuși – aproape să se urască – pentru ceea ce făcuse cu viața lui.

Și acum asta. Anisha nu avea de gând să se mărite cu Bessett. Era liberă. Liberă să aibă o aventură amoroasă. Cu Royden Napier. Și nu era treaba lui – și nici a fratelui ei.

– Ai dreptate, spuse el încet. I-am făcut fratelui tău o promisiune pe care nu o pot ține când m-am angajat să te feresc de rău. Dacă vrei să te apuci de nebunii, e clar că nu te voi putea opri. Și îți cer iertare pentru limbajul meu.

– Rance, spuse ea încet. Te rog, nu...

Să nu ce? Să nu o dorească? Să nu se teamă pentru ea?

Le făcea pe amândouă, își dădu seama. Tot timpul. Lazonby inspiră adânc și nesigur.

Anisha scoase o batistă din buzunar și i-o înfășură în jurul articulațiilor mâinii. Pumnul îl durea – la fel ca mândria și inima lui.

– Las-o baltă! rosti el răgușit. Nu contează.

Ea nu-și ridică privirea de la sângele pe care îl ștergea.

– Rance, spuse ea foarte încet, totul contează. Tot cosmosul – toată dragostea și mânia, fiecare stea și fiecare fir de iarbă, tot ceea ce suntem și tot ceea ce facem – Vedele ne învață că totul este un întreg. Da, totul contează. Noi contăm. Dar dacă vrei să ai un cuvânt de spus în ceea ce fac, există o singură cale de a avea acest lucru.

O tăcere lungă și grea se lăsă peste ei.

– O, Anisha, nu pot... El se opri și trase din nou aer în piept. O, iubire, mă onorezi, dar știi că nu se poate.

– S-ar putea, dacă aș fi cu adevărat iubirea ta, zise ea, aparent concentrată asupra muncii ei. Dar nu sunt. Știu asta.

– Iar tu nu mă iubești, îți amintești? șopti el, uitându-se dincolo de ea și în jungla de liane verzi din grădină. Tocmai am avut această discuție.

El simți cum ea ascunde și ultimul colț al batistei înăuntru și privi cu reticență în jos.

– Iată, spuse ea, ridicându-și privirea spre a lui. Și da, Rance, îmi amintesc că am avut o discuție. Dar se pare că simți... Nu știu ce simți. Ceva mai mult decât simpla responsabilitate față de mine. E prea multă furie în tine ca să fie altfel.

– Nish.

Lazonby închise ochii – ca să se roage pentru putere, presupunea el. Dar, împotriva voinței sale, mâinile lui se ridicară pentru a-i cuprinde fața, degetele lui alunecând în părul moale și mătăsos de la tâmple. Deschise ochii și o sărută din nou; de data aceasta cu o tandrețe rafinată, gura lui jucându-se peste a ei, trecând pe sub ochiul ei, pe obrazul ei.

O trase strâns la pieptul lui, protejată doar de vălul de verdeață. Ea se lipi de el într-un suspin sacadat, iar ceva în interiorul lui se rupse; inima lui, era sigur. Centimetru cu centimetru, el se lipi complet de ea.

Da. Totul conta. Ea conta.

Se întoarse la buzele ei și o sărută adânc, strecurându-și limba în gura ei, înecându-se în senzația catifelată. Mirosul ei cremos, de lemn de santal și căldura ei feminină îl înconjurau, amețitoare. Mâinile ei îl mângâiau în jurul taliei. În vintre simți din nou căldura ei și simți cum lumea dispare în jurul lor.

Ca și cum s-ar fi mișcat prin apă, el o urmă înapoi la bancă, sărutând-o în continuare, în timp ce ea îl trăgea lângă ea, mâinile lui trecând peste rotunjimile ei ușoare și dulci. Împingând-o cu spatele pe bancă, Lazonby depuse sărutări ușoare pe gât, în jos și între sânii ei.

Perfect. Rafinat. Și atât de teribil de lipsit de înțelepciune...

Anisha se foi, iar el își strecură un deget sub scobitura decolteului ei. Îi putea auzi respirația; gâfâielile ușoare care îi trădau dorința. Prinzându-și degetul, el trase țesătura în jos până când un sfârc ieși la iveală. Gura lui îl găsi și îl supse tare, făcând-o să se arcuiască și să scoată un geamăt de plăcere.

El o împinse în jos, își lăsă limba să se rotească în jurul sfârcului, apoi supse din nou cu putere, declanșând la ea o reacție de o inocență dulce și ademenitoare. Căldura pielii ei îi năpădi nările. Degetele ei se răsfirară în părul lui în timp ce-l ținea acolo, respirația ei căpătând un ritm străvechi care îi trezea o dorință atât de profundă și de pură în vintre, încât mintea lui Lazonby începu să-l trădeze și să genereze fantezii nebunești care îi învălmășeau gândurile.

În Africa trăise o viață atât de adânc scufundată în desfrâu încât îi era rușine să-și amintească mare parte din ea; zăcuse atât de mult timp și atât de des într-o stare de stupoare generată de droguri cu Dumnezeu știe cine, încât devenise mai mult animal decât om. Dar în acel moment de inocență perfectă de sub foișor, simți dorința Anishei cum îl străbate ca un lucru pur și curat. Crezu pentru o clipă că era acel om diferit; uită pentru câteva clipe trecătoare de acuzațiile care îl distruseseră.

Cumva, rațiunea îl ajunse din urmă, îi reaminti unde se afla. Cine era. El se opri și ea scoase un oftat de dezamăgire.

– Anisha, șopti el, așezându-și obrazul pe pieptul ei. Asta e o nebunie.

– Este? Ea își puse mâna mică și caldă pe fața lui, ținându-l lipit de ea. Îți cer să fii iubitul meu, Rance. Vrei să minți și să-mi spui că nu mă dorești?

El se așeză în picioare, iar ea îl urmă, aranjându-și hainele la loc cu o smucitură bine plasată.

– Te doresc, Anisha, răspunse el, incapabil să se întoarcă și să o privească în ochi. Te... venerez. Știi asta – dar este, totuși, o nebunie.

– Atunci ne aflăm din nou într-un impas, nu-i așa? spuse ea încet. Dorești să-mi spui ce să fac. Dar nu dorești să împarți viața cu mine în cel mai semnificativ dintre moduri.

Avea dreptate, își dădu el seama. Asta era simplitatea urâtă a lucrurilor. Exista o linie între ei care nu va fi depășită. O cale deja sortită. Promisiuni deja făcute. Nimic nu se schimbase, în afară de acea prăpastie întunecată și adâncă de dorință și de oportunități ratate, care părea să se adâncească în fiecare zi nenorocită.

Nu știa sigur cât timp stătu acolo, în foișor, cu mâna ei care-i cuprindea fața, fără ca vreunul din ei să facă vreo mișcare.

– Trebuie să plec, spuse el în cele din urmă.

– Unde? întrebă ea, retrăgându-și în sfârșit mâna. Unde trebuie să pleci?

– La Quartermaine, răspunse el, îndreptându-se. Eram pe drum. Trebuie să vorbesc cu el. Despre moartea lui Peveril.

– Crezi că știe ceva?

Rance aprobă din cap și se uită spre narcise.

– Nu știu, nu știu. Nu mai știu nimic.

– Așteaptă! spuse ea, ridicându-se pentru a-și netezi fustele. Voi duce florile înăuntru, apoi voi merge cu tine.

El scoase un sunet care era pe jumătate un râs și pe jumătate un sunet de consternare.

– La clubul Quartermaine? întrebă el. Asta ar trebui să-l facă pe fratele tău și mai fericit.

– Și eu cred că am stabilit deja că fericirea fratelui meu nu este problema mea, replică ea, întorcându-se și pornind pe cărare. Și că viața mea nu este treaba lui.

El se ridică și ieși din bolta de verdeață, neputând să facă altceva decât să se uite după ea. Întorcându-se pe aleea din grădină, Anisha

luă florile și porni spre casă. Lumea reală îl ajunse încet-încet din urmă; căldura care se simțea dinspre grajdurile din spate, cu miros de fân și bălegar de cal. Zgomotul traficului care venea dinspre Park Street. Vederea slujnicei lui Ruthveyn în spatele serei, bătând un mic covor cu latul măturii ei.

Anisha voia să meargă la Quartermaine.

Iar el se săturase să se certe cu ea.

Crezuse că Bessett avea s-o salveze de el. Dar nu era așa.

La câțiva metri distanță, ea se întoarse, aruncându-i o privire nerăbdătoare.

– Ei bine? spuse ea, cu ambele brațe pline cu trandafirii lui. Vii? Sau nu?

El îndesă batista ei în buzunarul hainei și se îndepărtă de foișorul lui Ruthveyn.

Strand, la amiază, nu era un loc pentru un cumpărător relaxat. Spre deosebire de locurile liniștite, la modă, care livrau pentru Mayfair – Bond Street, Burlington Arcade și acel paradis în plină expansiune al domnilor, Savile Row – Strand era numai înghesuială, gălăgie și agitație.

Ziua de astăzi era deosebit de frenetică, cu cumpărătorii de la prânz ieșiți în forță, împingându-se unii pe lângă alții printre strigătele vânzătorilor de ziare și ale vânzătorilor ambulanți. Cu toate acestea, Anaïs de Rohan știa cum să își folosească coatele la fel de bine ca oricine altcineva. Și le folosea bine pe amândouă acum, forțând un vânzător de plăcinte deosebit de insistent să se îndepărteze din calea ei, în timp ce ținea în același timp o cutie de pălării și îi deschidea ușa magazinului verișoarei sale în vârstă.

Maria Vittorio stătea pe trotuar, încruntată.

– Nu și aici, cara.

Exasperată, Anaïs pufăi, umflându-și obrajii.

– Aici sunt covoare, Maria, insistă ea. Cele mai bune – și pentru noi, la un preț bun.

Maria aruncă o privire la singurul marcaj al magazinului, o placă discretă de alamă:

M. Jean-Claude Lefèvre
Furnizor de mărunțișuri elegante și de decorațiuni fine

– Vezi? exclamă Anaïs. Sub o nouă conducere.

Maria își dădu ochii peste cap, bombăni ceva în italiană și intră.

Odată intrată în magazin, Anaïs tresări. Ca întotdeauna, vitrine elegante de sticlă se aliniau pe doi pereți, captând lumina de la începutul după-amiezii ca să facă să sclipească strălucitor rânduri peste rânduri de pahare antice și bijuterii încrustate cu pietre prețioase. Într-un colț din spate, un sarcofag egiptean cu aspect misterios stătea în picioare, deschis, dar fără mumia sa. O serie de candelabre străluceau deasupra unor măști hidoase, cu pene de pe tărâmuri sălbatice și a unor statui grecești care supraviețuiseră capriciilor istoriei, în timp ce covoare fine căptușeau podelele și pereții – acestea din urmă intercalate cu rânduri de peisaje olandeze.

Deși nu se pricepea prea bine la antichități, în copilărie, Anaïs obișnuia să vină ocazional cu tatăl ei aici, plecând întotdeauna cu răsuflarea tăiată. Nu era perfect sigură ce îl atrăsese pe de Vendenheim în acest loc; ceva legat de câștiguri ilicite și de afaceri cu poliția, presupunea ea, fostul proprietar dansând mereu la limita legii.

Totuși, indiferent de trecutul zbuciumat al magazinului, era o priveliște impresionantă.

Era, de asemenea, destul de liber.

Trecu pe lângă o masă decorată artistic cu zeci de vase de porțelan albastru cu alb – dinastia Yuan, cea mai rară dintre toate și mai scumpă decât o casă mică din East End –, pe care Anaïs le știa doar pentru că o carte albă și groasă sprijinită pe masă îi spunea acest lucru.

– Nu e nimeni aici, spuse Maria acru. Repede, bagă una în cutia de pălării.

– Am auzit asta!

Dintr-odată, zăngănitul inelelor unei draperii întrerupse liniștea.

Anaïs se răsuci. Un bărbat zvelt, elegant îmbrăcat, purtând un monoclu negru, stătea în picioare, în brațe, lângă draperiile de culoare verde care încă se agitau de la forța cu care fuseseră date la o parte.

– *Il figlio del diavolo*! bombăni Maria în barbă.

– Domnule Kemble! exclamă Anaïs. Ce faceți aici?

– Mă aflu în mahala, draga mea. Și fac îngrozitor.

George Kemble își scoase monoclul de la ochi și se îndreptă spre ele, legănându-l leneș de cordonul său din mătase neagră.

– Ce mai faceți, domnișoară de Rohan? Și priviți! Ați adus-o din nou pe Catherine de Medici!

– Domnule Kemble, spuse Anaïs dojenitor. Cred că o cunoașteți pe verișoara mea.

– Într-adevăr, zise el, făcând un mic ocol în jurul Mariei în timp ce se apropia. Și, deși italiana mea este un pic ruginită, înțeleg că tocmai m-a numit odrasla Satanei.

– Nu, minți Anaïs, prinzându-l de braț și întorcându-l înapoi spre vitrine. A spus că ai gusturi încântătoare în materie de design interior.

– Draga mea fată, știi să recunoști ochiul care te deoache când îl întâlnești. Kemble aruncă o privire peste umăr. De ce am mereu bănuiala că femeia aceea aruncă un blestem toscan ciudat pe mine?

– Da, răspunse Maria ironic. Pe primul tău născut. Când crezi că se va întâmpla asta, ce zici?

Kemble izbucni în râs.

– O, sunteți mereu șireată, doamnă V, zise el.

Anaïs preluă controlul atât al conversației, cât și al brațul lui Kemble.

– Doamne, ce scuipătoare frumoasă! interveni ea, făcând semn prin geam ca să îi distragă atenția. Cât costă?

Kemble se uită la ea ușor disprețuitor.

– O, chiar ești fiica tatălui tău. Este o scuipătoare de jad sculptată manual, din dinastia Qing, montată pe argint masiv. Și este neprețuit.

– Ei bine, neprețuit ar fi peste limitele mele de preț. Anaïs îl îndepărtă și mai mult de Maria. Și da, tata v-a considerat mereu neprețuit. Dar spuneți-mi, de ce sunteți aici? El mi-a spus că ați vândut afacerea.

– Se pare că nici măcar nu pot să dau pe gratis locul ăsta! răspunse Kemble și își trase nasul cu un fluturat trist al mâinii. Jean-Claude este plecat în Provence. Încă o bunică muribundă – cimitirele din Franța trebuie să fie absolut pline cu ele, pentru că este a cincea sau a șasea, sunt sigur. Așa că sunt blocat aici, răcorindu-mi călcâiele printre gunoaiele de pe Strand, în timp ce afidele se pregătesc să se înfrupte din trandafirii mei.

Cu toate acestea, nu părea prea nemulțumit, se gândi Anaïs, privirea ei trecând peste el. Deși nu mai era la fel de tânăr ca odinioară, George Kemble încă arăta slab, iute și cu aerul unui prădător, argintiul de la tâmple servind doar la a-i conferi un aer mai demn – nu că ar fi avut nevoie de el – și nuanța se potrivea perfect cu dunga gri slabă din pantalonii lui atât de la modă.

Anaïs nu avea nici o îndoială că materialul fusese ales tocmai din acest motiv. Prietenul special al lui Kemble, Maurice Giroux, deținea multe dintre cele mai exclusiviste croitorii și mercerii din Londra.

– Îmi pare foarte rău pentru bunica lui Jean-Claude, rosti ea solemn.

– Și cu trandafirii mei cum rămâne? întrebă el acru, oprindu-se să-și lustruiască monoclul cu batista de mătase.

– Ei bine, răspunse Anaïs, zâmbind, cred că îmi va părea mai rău pentru afide odată ce veți putea să vă îndreptați toată mânia asupra lor.

Domnul Kemble oftă, umerii i se lăsară puțin în jos, în timp ce își punea bine monoclul.

– Ei bine, presupun că adevărul este, zise el fără să se uite la ea, că viața în Buckhurst Hill e cam plictisitoare de când bătrânul Dickie Turpin a dat colțul.

Anaïs ezită.

– Dar... asta nu a fost acum o sută de ani?

– Exact asta vreau să spun, zise Kemble cu un pufăit disprețuitor. Plictisitor de moarte, tot satul. Dacă omul ar mai respira, plictiseala l-ar ucide. Dar vacanța ocazională nu era de ajuns pentru Maurice. Voia o grădină adevărată. O bucătărie mai mare. O seră, pentru numele lui Dumnezeu. De câți bani, George, îmi spunea adesea, ai nevoie pentru a fi fericit? Și răspunsul este „ghivece". Dar noi avem destule. Și totuși, câteodată, pur și simplu nu e...

El se opri cu vorbele în gât.

– Câteodată nu e vorba de bani, încheie ea, prinzându-l din nou de braț.

– Chiar așa! E vorba de emoția lucrului. Vânătoarea, ca să spunem așa.

Kemble își flutură teatral mâna liberă în timp ce se plimbau prin magazin.

– Acea tensiune întunecată și strălucitoare de... ei bine, să o numim curiozitate.

Anaïs știa exact la ce se referea. Și ea o simțea adesea. Și el nu vorbea, tocmai, despre achiziționarea de antichități rare. De-a lungul anilor, George Kemble se amestecase în foarte multe treburi, unele mult mai puțin sănătoase decât altele. Iar afacerile sale nu se rezumaseră la a vinde frumoasele piese de porțelan doamnelor și domnișoarelor plictisitoare din Mayfair.

Relația lui cu tatăl ei fusese și ea complexă. Uneori adversari, alteori aliați, cei doi bărbați încheiaseră o alianță ciudată, nefirească, tatăl ei uitându-se adesea în altă parte, întrucât nevoia lui ocazională de a apela la cunoștințele de specialitate ale lui Kemble depășise de multe ori strictele cerințe ale legii.

– Ei bine, rosti ea consolator, cel puțin acum aveți trandafiri.

Kemble zâmbi încordat.

– Am, într-adevăr, spuse el. Ei bine, frământările mele personale nu au cum să te intereseze, copilă. Ce te-a adus astăzi la Jean-Claude?

– O, da! Anaïs reveni cu gândul la misiunea pe care o avea de îndeplinit. Maria crede că ar trebui să cumpăr covoare noi pentru saloane. M-am gândit că el ar avea doar cele mai bune.

– Așa și este, răspunse Kemble încrezător, după ce a fost instruit de cel mai exigent arbitru al bunului-gust și al decorului fin, adică de mine.

– Într-adevăr. Deci mă ajutați să aleg ceva? întrebă Anaïs, scoțând mostra de tapițerie din cutia de pălării.

El oftă din nou. Cineva trebuie să o facă, îndrăznesc să spun, pentru că ambii tăi părinți sunt iremediabil lipsiți de éclat, verve, panache sau orice altă expresie franțuzească la modă, zise el, înșfăcând țesătura. Urmează-mă în spate!

Anaïs aruncă o privire în jur. Maria ațipise pe un scaun lângă ușă.

– Dar sunt foarte multe covoare frumoase aici, spuse ea, iar ochii ei i se opriră asupra unui covor auriu, cu franjuri, de sub sarcofag.

Kemble se întoarse să o dojenească cu degetul.

– Nu, nu, draga mea fată, spuse el. Aceasta este cea mai banală marfă imaginabilă. Îți voi arăta stocul nostru privat.

Anaïs l-a urmat printre draperiile verzi.

– Serios? Mă simt onorată.

– Așa și trebuie.

Kemble se strecură printre bancurile de lucru și dulapuri până la o grămadă de covoare turcești stivuite într-o grămadă înaltă.

– Dar cred că numai cele mai bune vor fi bune, din moment ce am auzit că aceste covoare vor fi pentru o ocazie foarte specială.

– O, ați aflat, nu-i așa? zâmbi Anaïs.

Kemble începu să dea pe spate colțurile covoarelor ca și cum ar fi căutat ceva anume.

– Într-adevăr, și am auzit, de asemenea, că te-ai încurcat cu Fraternitas. Întotdeauna am știut că femeile din familia ta sunt zâne. Acum, soare de dimineață? Sau după-amiaza?

Pentru o clipă, Anaïs încremeni.

– Ăăă... dimineața, în mare parte, zise ea. Și... Fraternitas? Nu sunt sigură că vă înțeleg.

Kemble îi aruncă o privire neîncrezătoare de lângă teancul cu covoare.

– Nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu, spuse el, dând înapoi următoarele cinci covoare. Acum, domnul Belkadi. Iată un tânăr după inima mea. Și chipeșul Lazonby, infamul ucigaș cartofor este pur și simplu prea elegant pentru... aha! Iată-l.

– Iată ce anume?

– Un Bidjar persan, răspunse el, apucându-i țesătura. Și am o pereche.

– O pereche? Deci atunci ne veți face reducere la unul?

Kemble o privi exasperat.

– Ai idee cât de rară este o pereche de Bidjar asortată? întrebă el fluturând mostra de tapițerie până când o puse pe covorul expus. O spui de parcă am discuta despre unt și ouă, când... o, Doamne!

Anaïs se uită în jos, scoțând o exclamație de uimire când văzu cât de perfect contrasta tapițeria cu covorul. Chiar și pentru ochiul ei neavizat, era cu adevărat splendid.

– Asta este cu adevărat uimitor, spuse ea încet.

– Da, da, chiar așa ceva! chicoti Kemble, strângând țesătura la piept în timp ce privea spre cer. O, George! Ești încă cel mai frumos dintre toți!

Capitolul 5

Nu există un viciu atât de simplu, dar presupune
Câteva semne de virtute în părțile sale exterioare.

Anisha nu spuse mare lucru în timp ce se îndreptau din Mayfair spre St. James. Pentru prima dată, simți o fisură adâncă între ei. Rance stătea țeapăn pe scaunul cabrioletei, cu ochii ațintiți drept înainte în traficul de după-amiază, cu maxilarul încordat într-o expresie dură, dar fără să mai tremure din cauza temperamentului său.

Anisha își dădu seama că nu-l văzuse niciodată atât de furios – sau atât de chinuit – cum fusese în grădină. Nu văzu nici un rost să îl preseze mai mult; își spusese punctul de vedere. Dar observa că el se comporta mai degrabă ca proverbialul câine din iesle. Nu o voia, dar se părea că nu voia ca nimeni altcineva să o aibă.

Oare asta era? O dorea?

Oftă în sinea ei. Bineînțeles că o dorea, dar uneori dorința era doar dorință. Cel mai probabil, el vorbise foarte serios. Simțea că trebuia să îi dea socoteală fratelui ei. Iar faptul că ea ar fi putut să lege ceva cât de cât asemănător cu o prietenie cu Napier i se părea pur și simplu o trădare.

Cu toate acestea, Royden Napier i se părea un bărbat foarte interesant. Și era nespus de curioasă să vadă ce scrisese răposatul său tată despre Rance cu atâția ani în urmă. Nu, nu-și va modifica planurile doar pentru a-l liniști pe Rance. Se săturase să tot încerce să-i mulțumească pe bărbații din jurul ei și acum intenționa să se mulțumească pe ea însăși.

Faptul că îl urmărea pe Napier pentru a-l ajuta pe Rance, totuși...

Ah, în fine. La asta mai bine nu se gândea.

Cotiră spre St. James Place și, văzând trăsura familiară apropiindu-se, un lacheu coborî în grabă treptele Societății St. James ca să ia frâiele lui Lazonby. Peste drum, domnul Ringgold, portarul

obișnuit, nu era nicăieri, iar intrarea în clubul Quartermaine era fără personal. Era, presupunea Anisha, prea devreme pentru jucătorii înrăiți, deși îi văzuse adesea pe domnii nearanjați și obosiți ieșind din club la o oră mai potrivită pentru micul dejun decât pentru cină.

La ușă răspunse un servitor corpolent, care părea să fi fost ridicat de la masa de prânz, căci avea o bucată de salată înfiptă între dinți. Ochii Anishei scrutară holul elegant de la intrare, care semăna mult cu cel de peste drum, cu o scară largă de marmură și cu tavane boltite la înălțime de două etaje. Într-adevăr, casa era decorată cu gust, la fel ca și Societatea St. James, cu pereți tapetați cu mătase și o colecție de peisaje franțuzești frumoase care se întindeau pe scări în sus.

Totuși, în ciuda frumuseții sale, casa avea un aspect cavernos și complet gol. Lipsită de suflet, credea Anisha, era cuvântul potrivit.

Rance transmise ce dorea, iar, după ce îi aruncă o privire curioasă Anishei, servitorul îi conduse în jos pe scări la parter. Aerul din casa scării mirosea a fum de țigară și, sub el, un miros mosc, de citrice, care era în mod hotărât masculin. Aici, decorul devenise mai discret, iar Anisha observă că pe holul de jos se înșirau uși; birourile în care își numărau câștigurile obținute ilegal, fără îndoială.

Undeva, în josul coridorului, o ușă se deschise cu balamale care scârțâiau slab, apoi se închise din nou încet, dar nu se zărea nimeni prin preajmă. Anisha se neliniști brusc din motive pe care nu și le putea explica și se bucură foarte mult că venise cu Rance.

Ca și cum i-ar fi simțit neliniștea, el se apropie mai mult de ea și îi puse o mână aproape posesivă la baza spatelui ei în timp ce mergeau. Simțea greutatea palmei lui încălzind-o prin țesătură și se simțea ciudat de liniștită. Întotdeauna era așa când era cu el, își dădu ea seama. Chiar și atunci când se certau, ea se simțea... în siguranță, cumva. Mai împăcată. Și își dorea, nu pentru prima dată, să înțeleagă de ce.

Chiar la capătul coridorului, fură conduși într-o cameră privată care ar fi putut fi biroul unui domn. Decorată în nuanțe de verde-închis și crem, camera era mare, cu tavan înalt și confortabilă, fără a fi ostentativă. Trei glasvanduri dădeau spre o grădină mică, dar luxuriantă din spate, în timp ce cărțile erau aliniate pe doi pereți.

Un birou mare de nuc era plasat în fața ferestrelor, cu o comodă asortată în spate; o piesă de mobilier masiv cu sertare largi acoperite de o pereche de uși mari. Anisha putea să vadă toate acestea pentru că ușile comodei erau deschise, iar un fel de suport glisant acoperit cu piele era tras afară. Un bărbat care arăta ca un funcționar stătea acolo, cu spatele la ei, în timp ce număra teancuri înalte de bancnote aflate pe ea.

Servitorul corpolent își drese glasul.

Bărbatul aruncă o privire peste umăr în timp ce punea deoparte ultimul teanc de bani.

– Bună ziua, rosti el, închizând glisiera.

– Peters, acești oameni sunt aici ca să-l vedea pe domnul Quartermaine, zise servitorul.

Funcționarul păru ușor surprins.

– Desigur, zise el și închise ambele uși, apoi le-a încuiat cu o cheie care atârna ca un breloc de un lanț la brâu. O să văd dacă este aici.

Pe buzele lui Rance dansă un zâmbet ciudat.

– Poți să-i spui că sunt Lazonby, zise el. Dar mă aștept să știi asta deja.

Bărbatul făcu o plecăciune.

– Vă mulțumesc, milord. Da, este treaba mea să știu.

Cu un gest de politețe rigidă, le făcu semn să se îndrepte spre cele două fotolii din piele cu ciucuri poziționate vizavi de birou, apoi dispăru printr-un pasaj îngust încastrat în lambriul de lemn de lângă comoda masivă. Dacă nu ar fi văzut-o deschisă, constată Anisha, ușa ar fi fost aproape invizibilă.

Îi aruncă o privire nesigură lui Rance.

– Este un pasaj secret? întrebă ea.

– Ceva de genul ăsta, răspunse el. Probabil că trece între unele dintre sălile de joc, oferindu-i lui Ned o modalitate de a se deplasa și de a vedea fără a fi văzut.

– Nimic din toate astea nu arată așa cum mi-am imaginat, spuse ea, privind în jurul camerei.

– Te așteptai la ceva mai țipător, nu? Rance îi făcu cu ochiul. Este doar o locantă de jocuri de noroc, Nish, nu un bordel. Iar pentru genul de clientelă pe care o atrage Ned, jocurile sunt o afacere extrem de serioasă. Ei nu-și doresc nimic care să le distragă atenția.

– Doamnele vin aici, totuși, nu-i așa? se interesă ea. Cele mai îndrăznețe.

Întinzându-se, Rance puse o mână peste a ei.

– Te rog, Nish, vorbi el încet. Nici măcar să nu te gândești la asta. Nu chiar acum. Am văzut la tine cam toate schimbările pe care mi le pot imagina într-o zi.

Neavând absolut nici un interes să petreacă o seară într-un iad al jocurilor de noroc, ea îi aruncă o privire întunecată.

– Serios, Rance, bombăni ea. Uneori mă întreb dacă mă cunoști cât...

Restul replicii Anishei se pierdu. Ușa dintre lambriuri se deschise, iar Ned Quartermaine păși înăuntru.

Un bărbat de aproximativ treizeci de ani se mișca cu grație și emana sofisticare, dar și ceva mai sinistru, se gândi ea. Anisha îl văzuse cu alte ocazii de la distanță, dar, când el se apropie, constată că ochii lui erau verzi și avea o privire foarte ageră.

Părul îi era șaten auriu și purta, spre surprinderea Anishei, o pereche de ochelari de vedere. În mod ciudat, ea se trezi întrebându-se dacă nu cumva erau purtați, poate, ca să dezarmeze oamenii.

– Lazonby!

Îi întinse mâna, dar nu părea foarte încântat de vizită.

– Quartermaine! Rance îi strânse mâna. Cred că nu o cunoști pe Lady Anisha Stafford?

– Nu, dar cred că îi cunosc pe frații doamnei. Cu un zâmbet încordat, Quartermaine se înclină peste mâna ei. Ce mai faceți, doamnă?

După un scurt schimb de replici despre vreme, se așezară din nou pe scaunele lor și Quartermaine le oferi ceai.

– Mulțumesc, nu, răspunse ea.

În ciuda ochelarilor, Anisha încă putea vedea o expresie evident precaută, care se ascundea în spatele ochilor bărbatului în timp ce se uita la ei.

– Fără îndoială că te întrebi ce ne aduce aici, adăugă Rance.

– Sunt surprinzător de puține lucruri care mă mai miră, spuse Quartermaine, împreunându-și degetele aproape gânditor. Nu, cu Ruthveyn în străinătate și cu voi doi așezați aici, pot doar să deduc că acest lucru are legătură cu anumite sume de bani datorate acestui stabiliment de către lordul Lucan Forsythe.

– Nu e o presupunere rea, zise Rance aproape cu admirație. Dar nu.

Anisha schiță un zâmbet.

– Se întâmplă că fratele meu își va regla conturile cu dumneavoastră în seara asta.

– Ah. Cu un gest aproape fluid, Quartermaine își duse vârful degetelor arătătoare la buze. Atunci, doriți să vă dau cuvântul meu că nu-i voi mai permite să stea la mesele mele?

– Asta trebuie să fie alegerea dumneavoastră, răspunse Anisha, și a lui, dacă este suficient de prost ca să joace.

Quartermaine își lăsă mâinile în jos și arcui o sprânceană.

– Atunci, vreți să aranjez ca el să piardă? murmură el, cu un ton vag amenințător. Să piardă, adică suficient de mult și de rău încât să nu mai îndrăznească vreodată să se aventureze într-un iad al jocurilor de noroc? Pentru că pot să vă asigur, doamnă, că nu asta este treaba mea. Și nici nu este în interesul meu.

Anisha își ridică bărbia ușor și refuză să se lase intimidată.

– O, nu cred că este nevoie să vă deranjăm cu tutela lui Lucan, răspunse ea. Din experiența mea, domnule, am aflat că, într-un fel sau altul, tinerii învață în cele din urmă lecțiile vieții. El a petrecut deja o perioadă în casa datornicilor. Rămâne de văzut dacă va fi nevoie de o tură și la închisoarea datornicilor.

La asta, Quartermaine râse, iar o parte din neîncredere îi dispăru din privire.

– Ei bine, nu este un jucător rău, dacă asta vă ajută cu ceva.

– Nici pe departe. Zâmbetul Anishei era încordat. În orice caz, mă aflu aici doar în calitate de reprezentant al lui Ruthveyn, nu al lui Luc. Afacerile lui Lazonby sunt cele care ne aduc aici.

Era o scuză subțire, își dădu seama, dar mai bună decât nici una. Iar Quartermaine nu părea să o pună la îndoială.

– Lordul Lazonby nu este bine-venit la mesele mele sub nici o formă, spuse el direct. Dar cred că știe asta deja.

Rance ridică o mână.

– Pace ție, Ned, eu nu mai joc, spuse el. Mi-am învățat lecția.

– La fel ca toți cei care au îndrăznit vreodată să joace cu tine, sau cel puțin așa am auzit, spuse Quartermaine, apoi își deschise larg mâinile. Dar iată. Suntem vecini. Să fim buni vecini. Cu ce vă pot fi de folos?

Rance se foi pe scaun, inconfortabil.

– Ai venit la Londra, cred, cu câțiva ani în urmă? Din armată, nu-i așa?

– Am venit de undeva, da, la un moment dat. Quartermaine zâmbi ușor. Nu cred că are prea mare importanță de unde sau când.

– Nu în mod deosebit.

Rance aruncă o privire spre Anisha.

– Mă întrebam totuși, atunci când ai intrat în afaceri, ce ai auzit prin oraș despre mine. Despre trecutul meu.

Privirea lui Quartermaine se mută neliniștită la Anisha, apoi înapoi.

– Citesc ziarele, milord, zise el, coborându-și vocea. Ce ați mai vrea să vă spun?

– Tot ce dorești, zise Rance. Nu am secrete față de Lady Anisha sau față de fratele ei mai mare. Iar ceea ce te întreb este, din punct de vedere profesional, ce știi despre cazul meu? Ce zvonuri ai auzit despre cum și de ce am ajuns să fiu condamnat pentru crimă?

Quartermaine își scoase ochelarii și îi aruncă pe birou.

– Nici asta nu cred că mai contează, spuse el în cele din urmă.

Anisha se aplecă puțin în față pe scaun.

– Uneori, domnule Quartermaine, trecutul se vede mai bine prin ochi mai imparțiali, spuse ea. Cred că punctul de vedere al lui Lazonby este că poate ați ajuns la Londra după ce el a fost încarcerat, apoi v-ați petrecut acei primii ani construindu-vă afacerea. Cu siguranță, având în vedere domeniul dumneavoastră de activitate, ați auzit zvonuri de la colegii dumneavoastră. Iar când s-a întors din Africa de Nord și a fost exonerat, cu siguranță ați fost avertizat.

Quartermaine își puse ambele mâini pe suprafața bine lustruită a biroului său.

– Foarte bine, dacă vreți să aflați, zise el în cele din urmă. Eram aproape de Londra de fapt, în momentul procesului tău. Se spunea că veniseși în oraș cu câteva luni mai devreme și că ți-ai croit drum, cea mai mare parte prin locante de joc și bordeluri – scuzați-mă, doamnă – și că erai aproape imposibil de învins la orice joc de cărți de strategie, dar că șansele tale nu erau mai bune decât ale oricărui om atunci când venea vorba de jocuri de pură șansă. Cu toate acestea, câțiva au ajuns la concluzia – chiar înainte de proces – că erai un fel de cartofor, și chiar unul destul de bun. Așa că să spunem doar

că proprietarii de cluburi din oraș s-au bucurat să te vadă dispărut și nu s-au bucurat deloc la întoarcerea ta.

– Ca să se știe, răspunse Lazonby cu răceală, nu am trișat niciodată.

– Atunci ai avut un noroc ieșit din comun, zise Quartermaine. Este posibil, dar rar. Și acesta este motivul pentru care nu te voi primi aici, Lazonby. Apropo, acest noroc neobișnuit pare să fie ceva comun întregii străzi. Și nu pot să nu mă întreb de ce.

– Nu înțeleg unde vrei să ajungi, spuse Rance încordat.

Un pic prea dezinvolt, Quartermaine ridică din umeri.

– Am auzit, apropo, că bunul tău doctor lucrează acum cu spitalul St. Thomas, zise el, cu voce joasă, și că face niște experimente interesante care au legătură cu memoria și cu modul în care electricitatea afectează creierul.

– Mă simt flatat că te interesează mica noastră societate științifică și munca doctorului von Althausen, zise Rance cu răceală. În ceea ce privește cărțile și zarurile, jucăm doar între noi zilele astea. Cred că asta trebuie să fie singura ta preocupare.

Era timpul să îndrepte conversația în altă parte. Anisha se aplecă în față pe scaun.

– Vă rog, domnule Quartermaine, continuați, spuse ea. Vorbeați despre zvonuri?

Ca și cum și-ar fi amintit de prezența ei, el se întoarse spre ea.

– Bineînțeles, unde rămăsesem? întrebă el, privirea lui dură îmblânzindu-se. A, da. Unii dintre ceilalți tineri au fost deranjați de norocul tău neobișnuit – lordul Percy Peveril, în special.

– Peveril s-a supărat că viitoarea lui logodnică a căzut în poala mea la Teatrul Haymarket, spuse Rance încruntat, și nu a făcut decât să aștepte să se răzbune. Nu avea nici un motiv să mă acuze, așa că a decis, în schimb, să mă facă trișor.

– Doamne! Anisha ridică ușor o sprânceană. Nu cred că am auzit vreodată partea asta.

Rance se foi inconfortabil pe scaun.

– Pentru că nu e nimic de auzit, zise el. Wilfred Leeton m-a invitat să stau în loja lui într-o seară, iar fata era acolo cu tatăl ei. Leeton își întreținea adesea clienții obișnuiți în astfel de moduri, înainte de a deveni el însuși un proprietar de teatru respectabil.

– În domeniul nostru de activitate, trebuie să ai grijă ca cei mai buni clienți să fie fericiți, murmură Quartermaine.

Rance scoase un sunet disprețuitor.

– Mai degrabă ca vechiul proverb de a-ți ține prietenii aproape și dușmanii și mai aproape, răspunse el. Nu mă amăgeam. Dar, în orice caz, nu știam că Sir Arthur Colburne va fi acolo, altfel nu m-aș fi dus. La vremea aceea, Arthur juca mult, și își tot pregătea fiica cea mare, în speranța disperată ca ea să pună mâna pe un titlu. Era periculoasă – știam cu toții asta – și foarte frumoasă. Am încercat să păstrez distanța.

– Dar ea ți-a făcut sarcina imposibilă? sugeră Quartermaine. A flirtat cu tine?

Rance ridică o mână într-un gest neputincios.

– Presupun, rosti el aproape obosit. Peveril așa credea, în orice caz.

– Presupui...? murmură Anisha.

– Da, atunci, da. A flirtat cu mine. Vocea lui Rance era crispată. Presupun că era din cauza averii și a titlului tatălui meu. Atențiile ei erau atât de evidente, încât era aproape jenant. La un moment dat s-a împiedicat la propriu și era să cadă în poala mea. A trebuit să o prind – chicoteli, decolteu și tot tacâmul – în timp ce jumătate din sală se uita la noi.

– Și după aceea? insistă Anisha.

– După aceea, nu știu ce minciuni i-a șoptit fata lui Peveril la ureche, pentru că nu aveam nici un fel de planuri cu ea, zise Rance. Dar asta l-a montat pe bătrânul Percy și de atunci s-a tot încruntat la mine. Era doar al doilea fiu al unui duce, dar, în cele din urmă, Sir Arthur își bătea buzunarele cu destulă speranță, căci se spunea că ducele încheiase niște înțelegeri de căsătorie profitabile pentru a-i obține băiatului ceea ce-și dorea. Dar adevărul este că Peveril nu era un tip rău; doar răsfățat și puțin cam încrezut.

– Majoritatea tinerilor domni sunt așa, rosti Quartermaine cu voce egală. Într-adevăr, de cele mai multe ori sunt chiar sursa mea de venit. Dar vrei să spui că, după logodnă, gelozia l-a determinat pe Peveril să bea prea mult, apoi să te provoace la joc?

– Da, iar eu eram la fel de înfierbântat când era vorba de cărți, admise Rance. În acele zile, acceptam provocările tuturor.

– Și ai fost la Leeton? murmură Quartermaine. Conducea un stabiliment destul de periculos – și foarte discret, cred?

– Da, în casa lui din Bloomsbury, zâmbi Rance nedumerit. Trebuia să fii invitat, iar el invita numai gentlemeni. Jocul era strict de cărți, fără zaruri, și pentru mize foarte mari. Iar Leeton nu ținea niciodată registre; i s-ar fi părut vulgar.

– Așa că s-a prefăcut că nu era deloc un stabiliment pentru jocuri de noroc.

Quartermaine părea la fel de nedumerit.

– O, era un stabiliment, unul infernal, zise Rance cu un râs aspru. Pentru câțiva indivizi, era un adevărat infern. Dar era organizat extrem de politicos. Dacă îi datorai bani, îi aruncai într-un borcan de sticlă pe pianoforte când ieșeai, sau îi dădeai cuvântul tău. Și la fel și în cealaltă direcție.

– O, mă cam îndoiesc că se întâmpla prea mult în cealaltă direcție, murmură Quartermaine. Și cu această ocazie aș vrea să aud părerea ta despre ceea ce s-a întâmplat.

Rance ridică dintr-un umăr.

– Eram în formă în acea seară și se pare că asta a stârnit mânia lui Peveril. A lansat o provocare în particular, iar Leeton a consimțit. La insistențele lui Peveril, el a produs un pachet nou, dar cum l-am învins din nou, s-a declanșat scandalul, Peveril insistând că erau marcate cărțile.

– Erau? întrebă Quartermaine cu precizie.

– Nu de către mine. Maxilarul lui Rance era fixat într-o expresie încăpățânată. Leeton a declarat că nu au fost, în boxa martorilor. Și el, dintre toți, nu avea nici un motiv să mintă. Nu a făcut nici un ban din joc, iar toată mizeria a aruncat destul de multă lumină asupra afacerilor sale. Mă gândesc adesea că a fost o parte din ceea ce l-a determinat să-și construiască imperiul teatral și să iasă din joc cu totul.

Buzele lui Quartermaine tresăltară.

– O, cred că nu trebuie să ne întristăm pentru bătrânul Will, zise el un pic acru. A reușit să se descurce. Și, în orice caz, Peveril a fost cel care te-a acuzat că ai trișat. Apoi, din câte am înțeles, a refuzat să-și achite datoria?

– Ei bine, în cele din urmă mi-a dat un bilet de mână. Leeton a insistat. Apoi Peveril a plecat și au început șușotelile.

– Și în dimineața următoare, continuă Quartermaine, Peveril a fost găsit mort în camerele sale de la Albany, cu cuțitul încă în

spate – un cuțit care îți aparținea, după cum s-a demonstrat. Apoi portarul, domnul West...

– East, spuse Rance cu tărie. Numele tipului era Henry East.

– A, scuze! Quartermaine își ridică ușor mâinile de pe birou. În orice caz, East a jurat că te-a văzut sau a văzut pe cineva care pretindea a fi tu, urcând în camerele lui Peveril în jurul orei trei dimineața.

– Și am fost acuzat de crimă cu prea puține dovezi, zise Rance. Chiar dacă, după cum s-a dovedit mai târziu, East era miop ca un bursuc bătrân.

Quartermaine zâmbi.

– Nu este o calitate pe care să o cauți de regulă la un angajat, spuse el. Mai ales la unul care a fost angajat să stea în holul din față la un stabiliment atât de select ca Albany.

– Dar tatăl lui Peveril era duce, zise Anisha gânditoare. Presupun că voia să vadă pe cineva în laț pentru uciderea fiului său.

– Da, și era cât pe ce să obțină asta.

Mâna lui Rance i se duse la guler, aproape din reflex.

– Oricine ar fi putut lua cuțitul din camera mea. Dar mărturia lui East... ea este cea care aproape că mi-a bătut cuiele în sicriu.

– Și după aceea, vorbi calm Quartermaine, lucrurile nu au făcut decât să se înrăutățească atunci când Sir Arthur Colburne s-a împușcat. Sau cel puțin așa am auzit.

Anisha făcu ochii mari. Încetul cu încetul își dădea seama cât de sordidă era povestea lui Rance – și cât de puține lucruri știa de fapt din ea.

Rance se uita de-acum afară pe fereastră.

– Da, Arthur și-a zburat creierii două zile mai târziu, admise el, cu vocea șoptită.

– Dar de ce? rosti Anisha.

– Era ruinat, răspunse Rance. Era ruinat de câteva luni. Fata aceea – Elinor, cred – Doamne, frumusețea ei era ca banii în bancă. Dar, când totul s-a prăbușit, Sezonul se terminase. Burlacii eligibili din Londra se mutaseră la proprietățile lor de la țară, iar creditorii lui Arthur deveniseră irascibili. Așa că a ales cea mai rapidă cale de ieșire.

Anisha se aplecă înainte pe scaun.

– S-ar putea ca Sir Arthur să-l fi ucis pe Peveril? sugeră ea. Apoi pe el însuși din remușcare?

Rance clătină din cap.

– Să omoare vaca de muls? Sir Arthur avea nevoie de bani.

– Dar dacă... Anisha își desfăcu mâinile aproape rugător. O, nu știu... dar dacă Peveril voia să anuleze totul? Poate că se răzgândise? Și Sir Arthur și-a pierdut cumpătul?

Quartermaine râse încet.

– Un gentleman englez nu îndrăznește să nesocotească o logodnă, spuse el. Așa-zisa lor onoare este tot ceea ce au unii dintre acești indivizi ca să le țină de cald noaptea – și țin foarte mult la ea.

– Da, are dreptate, zise Rance cu încrâncenare. Iar cuțitul meu... nu, asta vorbește de o premeditare rece. Cineva a vrut să mă vadă în ștreang. Sau avea nevoie de un țap ispășitor.

– *Cui bono*? zise Quartermaine cu blândețe. Cine îți datora bani?

Rance își ridică privirea și o întâlni pe cea a lui Quartermaine.

– Toată lumea, la un moment dat, spuse el. Am jucat în toate cluburile din oraș. Chiar și la Brooks. Dar nu mi se datora nicăieri o sumă imensă. Nimic pentru care să merite să ucizi.

Liniștea se așternu în cameră pentru o vreme, întreruptă doar de tic-tacul ceasului din bronz de pe șemineu. În cele din urmă, Quartermaine își drese glasul.

– Ei bine, în orice caz, tatăl tău l-a convins în cele din urmă pe East să își retracteze mărturia.

– Da. Ochii lui Rance aveau o expresie sumbră. Chiar înainte de a muri, East și-a convocat preotul și magistratul și a mărturisit că era aproape orb.

– Și se spune, de asemenea, că marchizul de Ruthveyn – iertați-mă, Lady Anisha – și-a folosit influența pe lângă guvern pentru a genera dubii cu privire la cuțit, adăugă Quartermaine. A fost un articol destul de urât despre asta în *Chronicle*, după decizia lordului cancelar de a nu te rejudeca.

– Da, East a pretins că se temea că angajatorii lui își vor da seama că nu poate vedea, zise Rance, cu vocea sa tăioasă și plină de amărăciune. A spus că a crezut că-și va pierde postul, dar a recunoscut că tipul care a pretins că sunt eu ar fi putut la fel de bine să fie mătușa lui, Agatha, iar el nu ar fi văzut diferența.

– Pierderea locului de muncă sună ca o teamă logică, murmură Quartermaine. Totuși, cu siguranță, nu este o scuză ca să trimiți un om la spânzurătoare.

Privirea lui Rance se înfierbântă.

– Da, dar lucrul amuzant este că, după proces, East nu a mai lucrat nici o zi din viața lui. Cum crezi că a reușit asta?

Quartermaine slobozi un râs tăios și amar.

– Poate că și el avea un dar ieșit din comun la mese?

Rance pufni disprețuitor.

– Și poate că a dezvoltat un dar neobișnuit pentru șantaj.

– Da, zise Quartermaine liniștit, poate că da.

– Presupun că domnul East nu dorea să moară cu conștiința încărcată, zise Anisha în liniște. Ce păcat, totuși, că a așteptat atât de mult timp ca să vorbească!

– Bătrânul duce murise cu câteva luni înainte, rosti Rance. S-ar putea să fi fost sfârșitul fluxului de venituri al lui East. Poate că... Poate că i-a plătit lui East o sumă din recunoștință? Este cel mai nevinovat motiv la care mă pot gândi.

Pentru o vreme, nu se auzi nici un răspuns. Un nor întunecat se așezase deasupra camerei și îl simțeau toți trei. Chiar și Ned Quartermaine, de regulă un tip hotărât și dur, părea abătut. Fața lui Rance își pierduse mult din culoare, toată vivacitatea obișnuită, iar acum stătea puțin adus de spate pe scaun, privind prin ferestre spre grădina de dincolo, ca și cum cheia tuturor neînțelegerilor, a tuturor urâțeniilor, s-ar fi putut ascunde printre rândurile ordonate de arbuști ale lui Quartermaine.

Pentru prima dată, Anisha începu să înțeleagă nu doar grozăvia a ceea ce suferise Rance, ci și umbra pe care un astfel de lucru îl putea arunca asupra vieții unui om. Două morți și o viață distrusă. Și de către cine? De ce? Pentru că, cu siguranță, acest lucru fusese făcut în mod deliberat.

Realitatea o înfioră. Oare ea se convinsese cumva că fusese vorba de o simplă eroare judiciară? Doar niște ghinion?

Nu fusese așa.

Fusese rău, pur și simplu. Un rău îndreptat spre Rance. Și deodată, simți dorința de a-l lua lângă toate astea. Să-l ducă înapoi la Mayfair, să-i toarne un whisky tare și să-i spună că nu conta pentru ea ce fusese sau ce credea așa-zisa societate despre el.

Dar pentru Rance conta.

Era, așa cum spusese Quartermaine, o chestiune de onoare a unui gentleman. Nu doar a lui, ci și a tatălui său. A întregii sale familii.

Quartermaine întrerupse atmosfera sumbră, dregându-și glasul și ridicând privirea. Deasupra lor, începuseră să se audă o mulțime de bubuituri și zgomote sugestive; sunetul scaunelor care erau mutate, se gândi ea. Saloanele de joc erau măturate sau poate rearanjate.

Quartermaine își împinse scaunul înapoi de la birou, ca și cum ar fi fost nerăbdător să plece.

– Ei bine, ăsta e puținul pe care îl știu, Lazonby, spuse el. Zvonurile așa cum mi-au fost prezentate. Dar, dincolo de asta, nu am alte informații, doar ce am pus cap la cap din ziare.

– Din *Chronicle*, în principal, vrei să spui.

– Se pare că au o antipatie accentuată față de tine.

– Este vorba doar de un reporter în special, vorbi Rance. Acel tip cu părul roșcat, care atârnă atât de des de poalele hainei lui Pinkie-Ring. Știi despre cine vorbesc?

– Cred că da, zise Quartermaine. L-am pus pe Pinkie să aibă o discuție lungă cu individul chiar de la început – doar ca să fiu sigur că nu voia să se amestece în vreo treabă a clubului.

– O? Și când a spus că era vorba de afacerea mea, nu ai avut nici o problemă cu asta?

Quartermaine se încruntă.

– Nu a susținut niciodată asta, zise el. Și nu m-am gândit niciodată să mă interesez mai mult.

– Ei bine, Coldwater s-a interesat, răbufni Rance. Nu cu multe săptămâni în urmă, l-am prins în cimitirul St. Bride chestionându-l pe cel de-al doilea lacheu al meu – nu pentru prima dată, se pare. Ticălosul îmi plătește propriii servitori ca să mă spioneze. L-am concediat pe loc, dar nu prea există nimic care să-l oprească pe Coldwater să o facă din nou.

– Hmm! făcu Quartermaine. Vrei să-l chem pe Pinkie aici? Totul în interesul cooperării între vecini, desigur.

– Da, zise Rance, ridicându-se pe scaun. Da, aș vrea. L-am mai întrebat despre Coldwater, dar poate că prezența ta îi va dezlega limba tipului.

Privirea lui Quartermaine se înăspri aproape cu un avertisment.

– Acum nu vreau să te porți cu el cu asprime, atenție, pentru că este un angajat bun, zise el. Dar poți să-l întrebi orice dorești. Pinkie nu are nici un motiv să mintă.

Dar Quartermaine părea deja că regretă generozitatea sa, chiar în timp ce se ducea să tragă de clopoțel.

Angajatul cu brelocul se întoarse, dădu din cap și, la scurt timp, apăru și domnul Ringgold – aparent deranjat de la masa de prânz pe care o lua cu individul care deschisese ușa, căci vesta lui era pătată de muștar.

Un bărbat voinic, cu părul castaniu care i se ridica în vârful capului ca țepii unui arici, Pinkie arăta ca un pugilist, căci o ureche arăta încrețită ca o conopidă, iar nasul îi fusese spart în cel puțin două locuri. Intră în încăpere privindu-i cu suspiciune, ca și cum ar fi evaluat situația și ar fi decis că sunt probleme.

Quartermaine nu îl invită să ia loc.

– Lazonby ar dori să afle, Pinkie, ce știi despre reporterul de la *Chronicle*, zise el. Și mărturisesc că și eu am devenit curios.

– Ce-aș putea ști despre el? întrebă Ringgold în defensivă. Nu suntem chiar prieteni la cataramă. Tipul trece pe aici din când în când, plimbându-se între Fleet Street și Whitehall. E un reporter, nu-i așa? Scrie uneori despre crime și furturi. Și pare destul de amabil.

Anisha se întrebă ce distincție făcea Ringgold, mai exact, între crimă și hoție.

Quartermaine se relaxă pur și simplu în scaun și își deschise larg mâinile.

– Și totuși, nu suntem chiar pe drumul spre Whitehall aici, nu-i așa, Pinkie? zise el cu o voce gânditoare. Ceva îl aduce pe individ pe această stradă, practic, o fundătură. Și dacă nu este vorba de farmecul și inteligența ta, atunci trebuie să fie... ei bine, ce?

Buza de jos a lui Ringgold se împinse puțin în față.

– Ei bine, sunt ceea ce ați numi un tip cu relații, domnule, spuse el. Știți asta. De aceea m-ați angajat. Și Coldwater știe asta. Îi place să-mi ceară informații din când în când. Despre unii, despre alții – de la cei cu bani mărunți până la madame și la bogați.

Quartermaine se dăduse pe spate în scaunul său și manevra un stilou mecanic înainte și înapoi între degete, în timp ce îl privea pe Ringgold de la biroul lat, de nuc.

– Și care este interesul lui cu privire la Lazonby? spuse el încet. Ce te-a întrebat? Și fii precis, dacă ești bun.

Buza lui Ringgold se împinse din nou, iar ochii i se îngustară. Dar nu zise nimic.

– Pinkie...?

De data aceasta, tonul lui Quartermaine nu tolera nici o opoziție.

– Spune că el crede că Lazonby a scăpat nepedepsit pentru crimă, răspunse în cele din urmă Ringgold, dezvelind un set de canini îngălbeniți. Spune că și domnii de la Societatea St. James l-au ajutat să o facă. O cabală, i-a numit – ca pe masoni, dar mai răi. Pretinde că mint și trișează unul pentru celălalt și că fac doar destule lucruri la ordinul Majestății Sale pentru a-i fi de folos, și de aceea sunt mai presus de lege.

– Dacă aș fi mai presus de lege, mârâi Rance, l-aș fi strangulat deja pe nenorocitul ăla mincinos.

– Lazonby, pe bune acum, murmură Quartermaine, înclinând capul în direcția Anishei.

Rance se uită la ea și păli.

– Îmi cer scuze, spuse el, din nou.

– Și tu, de asemenea, Pinkie, continuă Quartermaine. Vorbește respectuos. Acum, ce știi despre acest om? De unde este el? Are o familie?

Ringgold ridică din umeri.

– American, a spus cineva, răspunse el. Eu nu am întrebat niciodată. Are o soră în Hackney, totuși.

– De unde știi? întrebă Rance iute.

Ringgold își mijì un ochi la el.

– Pentru că e treaba mea să știu, zise el cu răutate. Ți se pare că sunt un idiot nenorocit? Un tip trebuie să fie sigur cu cine are de-a face, așa că l-am urmărit într-o seară când a plecat de pe Fleet Street. Dar el nu locuiește acolo cu adevărat. Are camere de burlac pe Shoe Lane.

– American, hmm? Quartermaine părea să se gândească la asta. Un revoluționar adevărat, atunci. Nu-i de mirare că lucrează pentru *Chronicle*.

– Da, s-ar putea să fie american, zise Rance, cu un aer gânditor. E ceva ciudat la acest individ... ceva ce îmi scapă.

În sinea ei, Anisha oftă. Cum de se întorsese această conversație complet spre Jack Coldwater? Serios, de ce venise ea aici? Rance nu

avea nevoie de ea; era capabil să-și alimenteze obsesia clocotitoare cu Coldwater fără ajutorul nimănui.

– Cât despre aceste camere de lângă Shoe Lane. Ai fost acolo? întrebă Quartermaine.

Ringgold părea neliniștit.

– O dată sau de două ori, admise el. Se știe că Coldwater plătește atunci când îi poți furniza anumite informații.

Quartermaine îi aruncă o privire întunecată.

– Ar fi bine să nu-i oferi informații despre nimeni de pe strada asta, mârâi el. Și asta include și Societatea St. James, Pinkie. Avem o înțelegere cu domnii de peste drum – ei nu ne deranjează și, în schimb, noi nu-i deranjăm pe ei.

Pe fața lui Ringgold se așternu o expresie vinovată, dar nu spuse nimic.

Quartermaine se aplecă peste birou.

– Sper că m-am făcut înțeles, spuse el pe un ton de avertisment.

Apoi, fără să aștepte un răspuns, extrase o bucată de hârtie din sertarul biroului, îl închise la loc și îi întinse hârtia lui Ringgold.

– Acum notează adresa camerelor lui Coldwater și a surorii lui.

Cu încă o privire întunecată în direcția lui Rance, Ringgold scrise adresele cu un scris surprinzător de îngrijit, în timp ce Anisha privea.

– Mulțumesc, spuse Quartermaine, luând hârtia și fluturând-o ca să o usuce. Acum, de aici încolo, trebuie să-i spui lui Coldwater să nu mai piardă vremea pe aici. Oricare ar fi problema lui cu Lazonby, trebuie să o mute în altă parte – amândoi trebuie să o ducă în altă parte. M-am săturat să aud că au ajuns aproape de încăierare la ușa mea. Nu avem nevoie...

Aici i-a aruncat o privire de avertisment lui Rance.

– ...nu avem nevoie nici unul dintre noi de o atenție nejustificată din partea autorităților pe ulița noastră liniștită. Nu-i așa, Lord Lazonby?

Rance se ridică în picioare, iar Anisha îi urmă exemplul.

– Aș zice că nu, spuse el, luând hârtia oferită. Mulțumesc, Quartermaine, pentru ajutor. Și ție, de asemenea, Pinkie. Nu am nimic cu tine. Sunt un om nevinovat și m-am săturat ca Coldwater să mă tot urmărească.

Ringgold ridică din umeri.

– Ei, băieții de la ziar, spuse acesta cu nonșalanță. Obsedați de aflarea adevărului, presupun.

– Dacă e atât de obsedat să afle adevărul, replică Rance, spune-i să afle cine l-a ucis pe lordul Percy Peveril, pentru că, pentru Dumnezeu, nu am fost eu.

La asta, Ringgold își dezveli din nou dinții galbeni.

– Dacă vrei ca acest mic mister să fie rezolvat, zise el, mi se pare că ești pe cale să-ți bagi în buzunar un prieten influent.

Rance s-a uitat la el cu o expresie nedumerită.

– Cum așa?

Zâmbetul individului se lărgi.

– Ce, nu cumva am văzut clopote de nuntă peste drum? întrebă el. Recunosc că mica ta societate științifică este pe cale să-l prindă pe bătrânul Roughshod Roy de...

Aici, Ringgold se uită la Anisha și păli.

– Ei bine, de nas, să zicem. Fata lui Vendenheim, ăsta da premiu.

Rance mârâi disprețuitor.

– De Vendenheim nu poate să intervină pe lângă Royden Napier în favoarea mea, zise el. El nu mă cunoaște. În plus, se întoarce în Anglia doar pentru scurt timp. Doar pentru nuntă.

Dar Ringgold doar ridică din umeri.

– Se pare că da, dar uneori contează mai mult cum arată lucrurile, Lazonby. Aș spune că Roy nu te va mai deranja. Și de Vendenheim – uite un tip care cunoaște oameni. Oameni care cunosc oameni, și mulți dintre ei sunt dubioși. Dacă știi la ce mă refer.

Anisha pricepu. La fel ca și Calcutta, Londra avea o clasă de jos disperată și alunecoasă – o lume în care statul de drept însemna puțin, iar viața unui om putea însemna și mai puțin. Proxeneții, hoții de buzunare și prostituatele se întreceau cu drogații și escrocii pentru a vedea cine putea separa cel mai ușor cealaltă parte a societății de banii lor – sau de moralitatea lor. Dar și mai interesant era faptul că, de două ori în tot atâtea ore, cineva sugera că noua mireasă a lui Geoff ar putea valora mai mult decât fața ei frumoasă.

Nu mai era nimic de spus pe această temă. Quartermaine intenționa să-și continue ziua și deja îi strângea mâna lui Rance ca să-și ia rămas-bun.

Câteva clipe mai târziu, Anisha se trezi urcând din nou scările la brațul lui Rance, până la marele hol de intrare, luminat de soare.

– Ei bine, a fost interesant, spuse el, împingând ușa pentru ea și așezându-și din nou mâna aproape protectoare pe spatele ei.

Afară, Anisha se întoarse pe trotuar ca să-l privească, dar mâna lui mai zăbovi o clipă înainte să se retragă.

– Ei bine, ce ai reușit să discerni din toate informațiile? murmură ea, lăsându-și capul într-o parte. Este Quartermaine cinstit? Dar Pinkie?

Rance clătină din cap.

– Quartermaine a fost întotdeauna greu de judecat, admise el. În domeniul ăsta de activitate, așa sunt oamenii. Altfel nu se poate supraviețui.

– Crezi că este malefic? a întrebat Anisha.

Rance ridică din umeri.

– Definește răul, spuse el, întorcându-se pentru a-i oferi brațul. Este periculos, da. Dar este, de asemenea, un om de afaceri. Pinkie, pe de altă parte, este atât de cinstit pe cât trebuie să fie. Nimic din ceea ce a spus astăzi nu a fost o minciună – și nici nu a fost în întregime adevărul.

– Încă te mai gândești să angajezi pe cineva care să investigheze?

Rance clătină din cap, apoi o trase lângă el și își puse mâna protectoare peste a ei.

– Nu, spuse el în timp ce porneau la drum. Nu, nu cred că am încredere în ei.

Cel puțin stânjeneala dintre ei se risipise, iar ea se bucura că erau din nou prieteni.

– O, bine, exclamă ea. În ceea ce mă privește, mi s-a părut totul destul de interesant. La urma urmei, a fost un stabiliment de jocuri de noroc.

Dar Rance nu răspunse. În schimb, se uita în lungul trotuarului – se uita pe lângă ea și în direcția St. James's Street.

– Ce este? întrebă ea, urmărindu-i privirea.

Ceva în interiorul ei încremeni.

Jack Coldwater chema o trăsură la colț fluturându-și umbrela neagră, cu spatele la ei. Dar silueta sa subțire și mackintosh-ul de culoare ternă erau inconfundabile, chiar și pentru Anisha.

Ea se opri brusc.

– Cred că iar a dat târcoale pe aici.

– Da, căutându-l pe Pinkie, aș îndrăzni să spun.

Maxilarul lui Rance era încordat.

– Ar trebui să-l urmăresc, să-l încolțesc și să-i explic punctul meu de vedere sau să i-l aplic cu pumnul.

Anisha aruncă o privire spre Societatea St. James. Argatul lui Rance plimbase deja calul până la capătul aleii și întorsese trăsura. Iar Anisha se săturase.

– Pleacă, atunci, zise ea dintr-odată. Fugi după el, fă pe bruta – sau orice alt joc ai vrea să joci – și fă-te din nou de râs.

Vizitiul își mânase echipajul, iar vehiculul se îndepărta. Rance privea, parcă transpus, cum Coldwater se îndrepta în lateral spre o femeie slabă cu un coș mare de piață. Roata trecu peste ceva, făcând ca vehiculul să se clatine, iar Coldwater fu aruncat stângaci în scaun.

Rance înjură în barbă. Calul său se oprise în loc și acum stătea la cotul Anishei, molfăind și sforăind nerăbdător.

Anisha se simțea cam la fel.

– Uite, zise ea, este o trăsură care se oprește lângă clubul Carlton. Du-te. Ia-o. Pot să mă întorc singură cu trăsura în Mayfair.

Ea vedea că Rance era nerăbdător să facă exact ce îi sugerase – destul de agitat, ca un câine de vânătoare la vânătoare de vulpi așteptând să fie eliberat.

– Am spus să pleci, pentru numele lui Dumnezeu, repetă ea.

Ceva din tonul ei tăios pătrunse atunci până la el. Rance se întoarse pe trotuar pentru a o privi, cu spatele la stradă. Mâinile lui o apucară în partea de sus a brațelor, ca și cum ar fi putut să o scuture.

– Anisha, te rog. Eu...

Se opri, ochii lui alunecând peste fața ei, sumbră și tristă.

Ea se desprinse de el și se retrase în umbra ușii lui Quartermaine.

– Ce e? șopti ea. Doar pleacă, Rance. Nu te opresc. Nu-mi datorezi nimic.

El înghiți în sec, gâtul mișcându-i-se în sus și în jos.

– Anisha, uneori cred că îți datorez mai mult decât îți pot plăti vreodată. Și mi-e teamă că... Mi-e teamă că poate nu vei ști niciodată.

Nu vorbeau despre faptul că el o escortase până la St. James și acum era obligat să o conducă din nou acasă. Nu, conversația luase cumva – și brusc – o cu totul altă direcție.

Dar Anisha nu se lăsa păcălită.

– Tot ce am înțeles este că ești încă obsedat de Jack Coldwater, spuse ea, cu vocea joasă și tremurândă. Îl urăști și totuși te gândești la el în mod constant. Te gândești... Doamne, Rance, nu știu ce gândești. Dar Coldwater nu te poate ajuta să te disculpi. Vrea să fii spânzurat, nu înțelegi?

– Dar el știe ceva, spuse Rance. Nu-i așa? Vreau să spun... trebuie să știe.

– Știe cum să te provoace, cu siguranță, replică ea. Acum am de gând să-l iau pe Jacobs și să mă duc în Mayfair. Să-ți trimit trăsura acasă? Sau o vei recupera tu?

– Nish, nu te pot lăsa să faci asta, spuse el.

– De ce? M-am invitat singură, nu-i așa?

Se întoarse și urcă singură în cabrioletă, apoi plesni din degete pentru frâie.

– Urcă în spate, Jacobs, te rog!

Fără să se uite măcar la stăpânul său, Jacobs sări să-i îndeplinească ordinul.

– Anisha, serios, spuse Rance, dar era un protest slab.

– O, pentru numele lui Dumnezeu, dacă pot conduce faetonul lui Luc, mă pot descurca și cu asta, spuse ea grăbită. Acum, uite. Ți-ai pierdut trăsura, iar diligența e probabil la jumătatea drumului spre Strand. Grăbește-te până la colțul palatului și cheamă alta.

Și, zicând asta, Anisha îi apucă biciul, pocni scurt din el și porni la drum.

Capitolul 6

Hai să analizăm complotul; care, dacă e rapid,
E un lucru rău, deși nu e ilegal.

Restul săptămânii trecu înainte ca Anisha să mai facă vreun efort pentru a-l contacta pe Napier. Și fură zile mohorâte, cu totul descurajante, pline de ploi reci de primăvară și de numeroase reproșuri. Într-adevăr, încă mocnind de furie o mare parte din prima zi, ea își jură să nu se mai ducă deloc la Napier, amintindu-și că Rance abia dacă merita eforturile ei.

Domnișoara de Rohan se întoarse la jumătatea dimineții ca să planifice cina festivă. Anisha se simțea o impostoare pentru că aspira să fie o gazdă londoneză, dar noua ei prietenă părea să nu observe. Într-adevăr, domnișoara de Rohan părea nespus de recunoscătoare pentru ajutorul oferit. Anisha decise că biata fată era, într-adevăr, destul de disperată.

Cu toate acestea, se trezi că o simpatiza pe domnișoara de Rohan și îi era și ea recunoscătoare, pentru că o salvase pe Anisha de la o decizie dificilă: dacă să facă ce era mai bine pentru Tom și Teddy, care erau întotdeauna principala ei preocupare, sau dacă să facă ce era mai bine pentru ea însăși – nu că ar fi fost deosebit de lămurită în privința acestui din urmă aspect. Bessett ar fi fost un tată vitreg ideal, de asta nu se îndoia. Era singurul motiv pentru care permisese ca lucrurile să meargă atât de departe.

În acea seară, Lucan decise să ia cina la White înainte de a ieși în oraș cu partenerul său de desfrâu, Frankie Fitzwater, lăsând-o pe Anisha singură să mediteze la certurile ei cu Rance. Se simțea ca și cum ar fi zgândărit coaja de pe o rană. În cele din urmă, Anisha hotărî că nu era vorba doar de faptul că Rance nu merita eforturile ei, ci și de faptul că ea nu merita inevitabila rană.

Dar asta nu era, până la urmă, sfârșitul. A doua zi se trezi realizând brusc faptul că, dacă ea nu mergea să-l viziteze pe Napier, îi dădea lui Rance o satisfacție destul de mare. Și că ar putea chiar – ce

oroare! – să-i lase bărbatului autoritar din el impresia că o înduplecase. Anisha trimise pe dată un bilet la numărul patru, întrebând dacă domnul Napier se întorsese din călătoriile sale.

A doua zi, însă, fu nevoită să lase deoparte ezitările dintre indignare și îndoială, când Tom se întoarse de la o partidă de joacă în Green Park cu o febră bruscă și înfricoșătoare, care alungă orice altceva din mintea Anishei. Îl convocă imediat pe Chatterjee, care le ordonă lacheilor să mute patul lui Teddy afară.

După ce Tom fu băgat în pat, zăboviră lângă băiat.

– Doamna mea, ce vreți să fac? întrebă servitorul.

Anisha puse degetele pe fruntea lui Tom.

– Du-te în seră, la vasele din spatele cuștii lui Milo, murmură ea. Vom avea nevoie de un pumn mare de tulsi – busuioc sfânt. Du-l în camera de liniște și scoate-mi semințele – coriandru, chimen și fenicul pentru început.

Și astfel, Anisha își petrecu următoarele zile amintindu-și ce învățase din textele antice ale *Charaka Samhita Sutra*, în timp ce tăia, măcina și punea la macerat lucrurile necesare pentru a ține febra sub control, lăsându-i în același timp suficientă libertate de acțiune pentru a arde boala lui Tom.

Ca de obicei, când febra devenea prea mare, ea înmuia cârpe în apă sărată și le punea pe fruntea și pe burta lui Tom până când aceasta scădea. Când acesta devenea prea agitat, stăteau împreună pe pat, în timp ce ea îi arăta cum să execute o *kapalabhati pranayama* simplă ca să-l ajute să epureze boala cu ajutorul respirației. La fiecare șase ore, ea îi masa picioarele, apăsând toate punctele potrivite pentru a-i elibera energia vindecătoare.

Tom era un soldățel stoic. Și în tot acest timp nu se gândi prea mult la Rance și la răzbunarea lui. Cu toate acestea, vreme de aproape două zile, copilul zăcu palid și transpirând abundent, iar servitorii englezi priveau curioși cum ea îl îngrijea. În acele ore rare în care Anisha dormea, Chatterjee și Janet făceau cu rândul la căpătâiul lui Tom, fără să-l lase niciodată singur până când, în zorii celei de-a treia dimineți, febra cedă, iar privirea lucioasă dispăru.

– Doamne, și-a revenit băiatul, șopti Higgenthorpe, care trase cu ochiul o oră mai târziu, cu o bonetă de noapte pe cap și în halat.

Anisha își ridică privirea obosită de pe scaunul pe care stătea.

– Higgenthorpe, ar trebui să te culci.

– Ceva m-a trezit, murmură majordomul. Mă bucur, pentru că voi dormi mult mai bine acum.

– Higgenthorpe, cârâi Tom din pat, ce fel de budincă a fost la cină?

Anisha reuși să scoată un râs ușor.

– O, încă nu ai voie, dragostea mea.

Tocmai atunci intră Chatterjee, care îl expedie pe Higgenthorpe și îi porunci Anishei să se ducă în patul ei. Ea se duse și abia atunci se relaxă pe deplin, trăgând plapuma pe ea și prăbușindu-se în somnul adânc și netulburat al unei mame liniștite.

La scurt timp după răsărit, însă, se trezi și găsi patul lui Tom gol și, după un moment de panică, îl descoperi la bucătărie, fiind legănat ca un bebeluș pe genunchii lui Janet, cu zâmbetul întins până la urechi, cu obrajii plini ca ai unei veverițe cu bucățele de pâine caldă înmuiată în melasă.

– Poate că nu e în Ayurveda dumneavoastră, doamna mea, zise Janet în defensivă, dar mama mea spunea întotdeauna că melasa neagră întărește sângele. Iar eu nu știu nimic despre respirații fanteziste sau energii speciale. Dar e slab, bietul micuț.

Tom nu mai era bolnav, nu grav, asta era evident – și, la vârsta de șapte ani, nu mai era foarte mic, oricât de mult o durea pe mama lui să recunoască asta. Și Janet avea dreptate. Era timpul ca băiatul să înceapă să mănânce. Așa că, atunci când clopoțelul din față sună o oră mai târziu, aducând un mesaj de la Whitehall în care se spunea că comisarul adjunct ar fi încântat să o vadă pe Anisha când îi va conveni, nu mai avea nici o scuză ca să ignore ceea ce jurase să facă – și nici ca să-și mai domolească puțin curiozitatea.

Și era vorba despre condamnarea lui Rance pentru crimă, se asigură ea însăși, de care era curioasă. Acea emoție fierbinte și pătrunzătoare din ochii lui Royden Napier, când o privise, nu o intrigase câtuși de puțin pe Anisha.

Era, totuși, un pic de balsam pentru psihicul ei rănit.

Așa că, lăsându-l pe Tom în mâinile pricepute ale lui Janet, își puse rochia de călătorie preferată, de culoarea chihlimbarului, apoi își înfășură părul și umerii cu un șal negru și auriu, îndeși unul dintre sulurile lui Raju cu hârtie albă și ordonă să fie adusă trăsura mare de călătorie.

Clădirea cunoscută sub numele colocvial de „Numărul Patru" era neschimbată de la prima ei vizită, încă mai mirosea a varză prea

fiartă, a registre de contabilitate mucegăite și a trupuri nespălate. De data aceasta, cel puțin, portarul din față era de serviciu.

După ce aruncă o privire la ținuta ei evident scumpă, deși ușor netradițională, o consideră aparent demnă să intre și îi făcu semn să urce scările scârțâitoare și prost luminate până la etajul al doilea. Acolo, se îndreptă spre partea din spate a clădirii pentru a aștepta într-unul dintre scaunele rigide de stejar, sub privirile piezișe ale funcționarilor lui Napier, care nu semănau cu o pereche de ciori negre cocoțate pe o pereche de stâlpi de poartă.

Așteptarea i se păru interminabilă, dar în realitate dură mai puțin de o oră, pentru că putu auzi ceasul de la St. Martins-in-the-Field bătând, sunetele ușor plângăcioase răzbind în aerul aspru de primăvară.

Din când în când, una dintre ciori cobora de pe scaunul său înalt ca să zboare prin birou, ciugulind câte ceva înainte de a se urca din nou la loc. În Great Scotland Yard, în spatele numărului patru, Anisha auzea prin ferestrele deschise cum intra ocazional câte o trăsură, aducând poate suspecți de infracțiuni pentru a se prezenta în fața judecătorului, căci de două ori se auzi un ușor vuiet urmat de zăngănit de lanțuri în curtea de jos.

După o vreme, Anisha uită de toate acestea, închise ochii și se concentră, în schimb, pe a elimina tensiunea din corpul ei. Era o abilitate învățată; una care o ajuta să-și mențină echilibrul și ordinea prin tribulațiile vieții. Și în timp, așa cum se întâmpla întotdeauna, tensiunea dispăru, respirația îi deveni ușoară, iar o pace calmă curse prin ea.

Dar doar câteva clipe mai târziu, ușa lui Napier scârțâi, iar pacea se pierdu din nou.

Un domn elegant, îmbrăcat în straie întunecate, purtând o geantă neagră, ieși pe ușă – un tânăr avocat, probabil – și, după ce îi aruncă Anishei o privire lungă și cercetătoare, porni pe coridorul întunecat.

Anisha se uită în jur și îl văzu pe Napier holbându-se la ea – cel puțin se holba fu cuvântul care îi veni în minte prima dată – cu picioarele așezate depărtat pe prag.

– Lady Anisha Stafford. Vocea lui, întotdeauna joasă, era acum parcă mai profundă. Ați dorit să mă vedeți.

Anisha se ridică, apucând sulul de hârtie.

– Într-adevăr, dacă aveți timp.

Pe buzele lui apăru un zâmbet amar.

– Pentru sora lordului Ruthveyn? murmură el, mișcându-se să țină ușa deschisă. Dacă aș întreba-o pe regină, fără îndoială că m-ar asigura că am tot timpul din lume pentru o astfel de sarcină.

Anisha simți cum se ambalează din nou, dar își ținu gura și trecu pe lângă el. De îndată ce ușa se închise, puse foile pe marginea biroului lui Napier și se întoarse cu fața la el.

– Haideți să ne înțelegem, zise ea pe cât de dulce reuși. Eu nu sunt o sarcină. Nu i-am cerut reginei o favoare. Pot să vă asigur că nici fratele meu nu a făcut-o. Ați promis, din proprie inițiativă, să îmi permiteți să citesc dosarul de crimă al lui Peveril.

– Nu, sarcină este un cuvânt cu totul nepotrivit pentru dumneavoastră, Lady Anisha, interveni el încet. Cu privire la asta, mă corectez. Dar iată. V-am întrerupt diatriba, înțeleg. Continuați, rogu-vă!

Mâinile lui Napier păreau a fi încleștate la spate. Postura lui era rigidă, ochii lui întunecați de ceea ce părea a fi o furie nerostită și, dacă ghicea bine, studiind fiecare centimetru din ea.

Dându-și șalul de cașmir jos din cap, ea trecu pe lângă el spre fereastra deschisă, având brusc nevoie de aer.

– Tot ce vreau să spun, răspunse ea, așezându-și o mână pe pervaz, este că, dacă acum intenționați să vă retrageți oferta, vă rog frumos să spuneți asta. Nu am nevoie de o altă prelegere – nu de la dumneavoastră – despre influența fratelui meu, nici despre vinovăția lui Lazonby. Omul nu a fost un înger după definiția nimănui.

Până când el nu își așeză mâna peste a ei, Anisha nu-și dădu seama că Napier o urmase până la fereastră.

– Îmi cer scuze, Lady Anisha, spuse el încet, dar este greu să te văd obsedată de această afacere josnică. Mai ales când Lazonby, mă tem, nu este demn de considerația ta.

Ea se întoarse atunci, cu ochii în flăcări.

– Într-adevăr, îl respect foarte mult pe Lazonby, replică ea, dar asta nu mă face mai oarbă la greșelile lui decât sunt la ale tale.

El își retrase imediat mâna. Zâmbetul lui se curba aproape indolent.

– Am eu foarte multe defecte, atunci, doamna mea? întrebă el. Și ați vrea să mi le enumerați?

– Ar fi o conversație scurtă, dar gravă, domnule.

– Vă rog, chiar, murmură el, ochii lui alunecând pe fața ei, faceți-mi hatârul.

Anisha cumpăni doar o clipă.

– Vedele – Sfintele Scripturi hinduse – ne învață povestea lui Yajnavalka, care a devenit atât de învăluit în propriile certitudini, încât a îndrăznit să conteste cunoștințele gurului său, ale învățătorului său, și a fost alungat din rândul învățaților, spuse ea. Este modul hindus de a spune, presupun, că mândria merge înaintea distrugerii, iar un spirit îngâmfat înaintea căderii.

– Aha! Așadar, sunt mândru. Vocea lui Napier era moale. Sau este îngâmfat?

– Există vreo diferență? întrebă ea. Mărturisesc că engleza mea nu este întotdeauna atât de nuanțată pe cât s-ar putea dori.

Napier o șocă atunci izbucnind în râs; un hohot puternic, care suna cu totul nedemn – asta din partea unui bărbat care era, din câte văzuse Anisha, întruchiparea demnității însăși.

– O, haideți, Lady Anisha, zise el. Engleza dumneavoastră, oricât de slabă ar fi ea, este cam la fel de imprecisă ca lama unui chirurg. Dar continuați. Mă pedepseați, cred?

– Și păreați să aveți o plăcere perversă în asta, răspunse ea, privirea ei studiindu-l. Sunt bărbați care o fac, mi s-a spus. Deși nu v-aș fi luat drept unul dintre ei.

Napier ridică o sprânceană întunecată și tăioasă.

– Într-adevăr, nu, doamna mea, spuse el. Prefer să-mi obțin plăcerea în cu totul alt mod. Dar, ca orice om care își câștigă pâinea în slujba guvernului, sunt călit la critici. Trageți la liber...

Anisha își ridică bărbia.

– Foarte bine, atunci, da, sunteți mândru, zise ea. Și dacă nu aveți grijă, aceasta vă va fi pieirea. Umilința, chiar și puțină, ne poate uni. Dar mândria nu poate decât să ne orbească – mai ales la propriile greșeli. La fel ca Yajnavalka, aveți cunoștințe vaste, dar deocamdată, puțină înțelepciune. Nu puteți privi dincolo de propriile presupuneri.

El păru să cumpănească serios la asta, cel puțin pentru o clipă.

– Și ce ați vrea să fac?

– Oferiți-mi informațiile dumneavoastră, spuse ea, făcând semn cu o mână în direcția biroului său. Faceți ceea ce ați promis. Acesta este, la urma urmei, dosarul Peveril, nu-i așa? L-am văzut când mi-am lăsat hârtiile acolo.

El tăcu o clipă, privirea lui îndreptându-se spre interior.

– Cred că sunteți la fel de inteligentă ca fratele dumneavoastră, Lady Anisha, murmură el, dar mult mai subtilă.

Cum ea nu spuse nimic, el doar o privi o vreme, atmosfera din cameră schimbându-se în mod ciudat.

– Sunteți îndrăgostită de Lordul Lazonby, nu-i așa? întrebă el în cele din urmă.

Pentru o clipă, Anisha nu reuși să-i susțină privirea lui Napier.

El sugerase același lucru, deși mai puțin direct, atunci când venise aici cu Rance prima dată. Și ea îl întrebase – destul de direct, după ce Rance fusese trimis la plimbare – de ce nu înceta să se uite la ea.

El nu-i răspunsese. Dar nu avea nimic de-a face, era destul de sigură, cu ajutorul banilor fratelui ei. Napier o dorea. Și la vremea respectivă, ea voise să-l facă să spună asta, din motive pe care nu le înțelesese pe deplin.

Poate că fusese în căutarea unui balsam pentru mândria ei feminină rănită. Sau poate că se jucase cu ideea unei aventuri. Nu era sigură acum. Dar era sigură, dacă el o întreba, care ar fi fost răspunsul ei. Inima îi zburase spre altcineva – organ trădător ce era – și să încerce să se imagineze cu oricine altcineva în afară de Rance era doar un exercițiu inutil.

Ar fi trebuit să fie entuziasmată de interesul lui Napier. Într-adevăr, era o proastă că nu-l voia. Era un bărbat captivant. Iar ea... ei bine, era singură de foarte mult timp, și suferise de singurătate încă și mai mult.

Ea credea că Napier se înșela, iar Rance era încăpățânat. Dar era, de asemenea, posibil ca Napier să o fi înșelat complet; să o fi înșelat în legătură cu toate acestea – dorința lui, onestitatea lui și adevărata lui intenție de a o ajuta – și să o fi făcut atât de inteligent, încât ea nu reușise să își dea seama. Nu credea asta. Dar numai un prost nu ar pune la îndoială motivațiile unui astfel de om.

El întrerupse tăcerea cu un oftat lung, cu bărbia în jos, cu mâinile înfipte adânc în buzunarele pantalonilor, aproape ca și cum ar fi uitat de prezența ei. Soarele după-amiezii strălucea prin fereastra înaltă care dădea spre curte, aruncând o rază de lumină peste părul lui îngrijit și negru și făcând lanțul de aur al ceasului său să sclipească. Nasul lui era într-adevăr coroiat, iar ochii îi erau mai mult pătrunzători decât calzi. Și totuși, nu era lipsit de farmec.

Anisha își drese glasul, scoțându-l din aparenta sa reverie.

El ridică din nou acei ochi duri spre ai ei, dar de data aceasta expresia lor se înmuiase puțin.

– Auzisem, după ultima noastră întâlnire, că urma să te căsătorești, zise el, cu o voce neobișnuit de liniștită.

– Serios? Cu cine? întrebă ea deodată.

Dar ea știa răspunsul la această întrebare.

– Cu Lordul Bessett, spuse el. Și, sincer, dintre toți domnii din Societatea St. James – oricât de suspicios aș fi față de toți – la Bessett sunt multe lucruri de admirat. Ar fi fost... mai ușor, cumva.

– Mai ușor? Ea se îndreptă încet spre el. Mai ușor în ce sens?

Ea avu satisfacția de a-i vedea fața colorându-se ușor.

– Vrei să mă faci să răspund la această întrebare, Lady Anisha? o întrebă el cu blândețe. Cred că știi că am pentru tine cea mai înaltă considerație – și mai crezi, fără îndoială, că am țintit prea sus cu admirația mea.

– De ce englezii spun întotdeauna „fără îndoială", atât de des și cu atâta autoritate? murmură Anisha. Mai ales atunci când există îndoială? Nu poți să știi ce cred eu.

– Poate că nu, admise el. Dar îndrăznesc să spun că știi ce cred eu – și destul de precis, mă tem.

Anisha nu putu decât să se holbeze la el o clipă, căci presupunerea lui nu era câtuși de puțin retorică.

– Despre asta este vorba în toată această sinceritate? murmură ea. Îți închipui că eu... ei bine, că sunt ca fratele meu? Că știu lucruri, chiar și atunci când acestea rămân nerostite?

– Fratele dumitale mi se pare neliniștitor, mărturisi Napier. Îmi face părul să se ridice în cap, ca să fiu sincer.

– În cea mai mare parte a timpului, fratele meu este un mister pentru mine, zise ea cu sinceritate. Dar eu sunt perfect obișnuită, te asigur.

– O, nici pe departe, interveni el.

– Și dacă știu la ce te gândești, continuă ea, este pentru că am o intuiție de femeie, și nimic mai mult. Spui că țintești prea sus. Eu spun că îmi faci un mare compliment dacă măcar țintești spre mine. Tu spui că mă stimezi. Dar eu aș spune că abia dacă mă cunoști.

Zâmbetul lui era estompat.

– Adevărat, dar se pare că nu contează, răspunse el. Iar dumneata, îndrăznesc să spun, te folosești de acest fapt ca să obții ceea ce dorești. Sau Lazonby o face. Dar, în mod ciudat, aproape

că nu mă deranjează. Mă rușinează un pic să admit că aș putea fi atât de slab.

Anisha nu putu decât să răspundă sincer.

– Poate că mă folosesc de dumneata, admise ea. Dar, oricât de arogant mi s-ar părea că ești, compania dumitale mi se pare ciudat de reconfortantă. Dacă alegi să îți retragi oferta, domnule Napier, ne vom despărți ca prieteni.

– Oare? interveni el, cu un zâmbet îndoielnic.

– Așa va fi, spuse ea mai ferm. Și nu, așa cum probabil ai dedus, nu mă voi căsători. Dar lordul Bessett da. Poate că fratele meu și-a dorit mult să ne vadă ca pereche, dar asta a fost o simplă dorință din partea lui.

– Și astfel ne-am întors la lordul Lazonby, rosti el încet.

– Presupun că da, răspunse ea în cele din urmă.

– Ai... vreun fel de înțelegere cu el?

– Asta chiar nu este treaba dumitale, spuse Anisha, dar nu, nu am.

– Dar totuși vrei să vezi dosarele lui?

– Doresc să văd dosarele pentru cazul uciderii lordului Percy Peveril, îl corectă ea, așa cum am discutat zilele trecute. Acum, îmi permiți?

Ochii lui se încălziră într-un mod periculos.

– Da, spuse el. Pentru un preț.

– Ce fel de preț?

– O seară în compania dumitale, spuse el.

Anisha își mijì privirea.

– Faci asta ca să-l faci gelos pe Lazonby? Nu va funcționa, să știi. În majoritatea zilelor mă întreb dacă știe că sunt în viață.

Napier ridică din umeri.

– Atunci amândoi sunteți niște proști, concluzionă el. Dar nu, o fac pentru că mă intrigi. O fac pentru că mi-ar plăcea să petrec o seară în compania ta.

– O seară? întrebă ea cu prudență. Sau o noapte? Pentru că aceasta din urmă, te asigur, nu se va întâmpla.

Căldura din ochii lui se intensifică până aproape de veselie.

– O noapte...? murmură el. Ei bine... Asta ar însemna într-adevăr să țintești la mare înălțime, doamna mea.

Anisha simți că i se înroșesc obrajii.

– Foarte bine, nu ceri decât o seară, acceptă ea. Poate fi o seară la alegerea mea? Fără constrângeri sau condiții prealabile?

De data aceasta, el ezită.

– Da, răspunse el încet.

– Atunci accepți să iei cina cu mine? întrebă ea. În casa mea, mâine-seară?

El clipi o dată înainte de a răspunde.

– Foarte bine, da. Poftim, ești mulțumită, Lady Anisha? Se pare că mă aflu la porunca dumitale.

– Minunat, spuse ea. Vino la ora șase! Cred că știi adresa. Acum, pot să petrec două ore cu dosarul acela gros de pe biroul tău?

– Te rog să te simți ca acasă.

Napier făcu semn cu mâna spre birou cu un gest de mulțumire.

– Sir George mă așteaptă la Ministerul de Interne pentru o întâlnire. Între timp, îi voi instrui pe funcționarii mei să nu te deranjeze.

– Mulțumesc.

Anisha se duse la birou și începu să desfacă șalul din cașmir.

Napier, însă, o urmă.

– Și, Lady Anisha...? Mâna lui țâșni să o prindă de încheietura mâinii – cu blândețe, dar foarte ferm. Ești liberă să copiezi tot ce vrei din acel dosar. Dar dacă îndrăznești să iei ceva – orice – voi afla. Și îmi rezerv dreptul de a-ți percheziționa persoana înainte de a pleca.

Anisha nu putu decât să se uite la el și să dea din cap.

Lazonby se sprijini de bancheta rudimentară a tavernei și sorbi primul centimetru dintr-o bere aspră, sugând și spuma, cu privirea concentrată puternic prin fereastra din față. Zgomotul conversației de amiază din jurul lui fusese împins în depărtările minții sale, căci o căsuță de piatră aflată la vreo treizeci de metri mai jos pe uliță îi reținea întreaga atenție.

Casa era mare pentru o căsuță, cu șase ferestre în sus și două bovindouri în jos, o ușă din față vopsită în albastru lucios și o poartă largă de grădină arcuită cu o încrengătură de trandafiri cățărători. Situată direct în soare, așa cum era, iar anotimpul apropiindu-se de sfârșitul lui mai, mărăcinii erau deja presărați cu muguri verzi și strânși, atât de mici încât ochiul trebuia să caute, foarte aproape, pentru a-i vedea.

Vor fi trandafiri albi, se gândi el, când florile vor izbucni.

Alb ca și ornamentul din jurul ferestrelor cabanei și ca și mica pergolă acoperită cu viță-de-vie din spate. Văzuse și asta, de

asemenea, cu câteva zile în urmă, când îl urmărise pe Coldwater până în sat, apoi se ghemuise lângă tufa de trandafiri până la lăsarea întunericului, ca să se poată cățăra peste zidul înalt al grădinii. Acolo, vopseaua albă fusese atât de proaspătă, încât chiar și acum putea simți în nări mirosul ascuțit al acesteia.

Așa se întâmpla cu albul. Era o culoare înșelătoare. Culoarea preoților și a purității și a acelui element nou, rochiile de mireasă. Și totuși, era și culoarea giulgiurilor de înmormântare, a norilor grei de ploaie, și a capitulării tremurânde și lașe.

El însuși nu fluturase niciodată steagul alb. Nu în luptă. Nici în viață. Și giulgiul? Și pe ăsta îl evitase cumva. Dar, cu siguranță, că fusese lovit de ploaie, la propriu și metaforic.

Azi, de fapt, fusese lovit de ploaie – pe la patru dimineața, când se întorsese acasă nu după o noapte de chefuri, ci după ce spărsese lacătul biroului de la etajul trei al lui Coldwater. Fusese o mică șmecherie, asta. Și nu obținuse nimic. Biroul lui Coldwater de la *Chronicle* era parcă al unei fantome, lipsit de orice lucru care să spună ceva despre caracterul acestui om.

– Cârnați cu piure!

Această afirmație fu punctată de zgomotul unei farfurii grele care lovea blatul mesei de stejar.

Își ridică privirea și o văzu pe slujnică privindu-l, cu chipul ei simplu fixat într-o expresie la fel de ternă, o cârpă groasă ținută moale într-o mână.

– Mulțumesc, spuse el, afișând un zâmbet larg. Miroase delicios.

În cele din urmă, un zâmbet moale se așternu pe fața fetei.

– O, este bun, domnule, confirmă ea, înclinând capul spre paharul lui aproape plin. Vă mai aduc unul?

– Ah, asta s-ar putea să mă amețească, zise el, făcându-i ușor cu ochiul. Mai rău, vreau să spun, decât frumoșii tăi ochi albaștri.

– O, du-te de aici! Ea îl lovi pe umăr cu cârpa împăturită. Altceva, atunci?

– Nu, deocamdată, spuse el. Dar poate mă voi gândi la ceva, dacă asta înseamnă că te vei întoarce?

Ea râse. Și amândoi știau că el nu avea de gând să se gândească la ceva. Nu acel fel de ceva.

Totuși, era un lucru destul de mărunt de făcut, să înveselești o fată simplă cu un mic flirt ușor. În plus, avea o siluetă încântătoare, deși puțin prea plinuță, și ochi care radiau sinceritate.

Într-adevăr, nu simțea nici un pic de răutate în ea. Și poate că „simplă" nu era termenul potrivit. Adevărul era că majoritatea femeilor cu suflet bun erau frumoase într-un fel sau altul, dacă un bărbat își făcea timp să se uite. Așa că se uită. Și flirtă. Fără nici un motiv. Din orice motiv.

Și, gândindu-se la toate astea, din motive pe care nu și le putea explica, îl făcea să tânjească după singura femeie cu care nu flirta.

Ce pervers! Cât de patetic!

Dar zâmbetul fetei devenise un rânjet larg.

– Pa, atunci, spuse ea, starea ei de spirit și pasul ei înviorându-se în timp ce se întorcea să plece. Să ai o după-amiază plăcută.

Dar, în ultima clipă, el își aminti de ceva și o prinse de încheietura mâinii, mai aspru decât intenționase. Ea trebuie să fi scos un sunet de surpriză, pentru că o tăcere se așternut în încăpere, neîncrederea răbufni, toate privirile se întoarseră spre ei.

– Îmi pare rău.

Lazonby îi dădu drumul. Fata aruncă o privire nepăsătoare în jur. După o clipă de nedumerire, obișnuiții tavernei se afundară din nou în conversație.

Și acesta era un lucru mărunt; un obicei rural, să aibă grijă unii de alții. El era doar un trecător, necunoscut tuturor, căci, deși Hackney se afla la marginea marelui oraș Londra, era totuși un sătuc.

Fata îl privea întrebător.

– Ai voie să te așezi o clipă? întrebă el.

– Presupun că da, spuse ea, alunecând deja pe banca de vizavi. A ta a fost ultima comandă din bucătărie.

Lazonby se căută în buzunar, apoi puse pe masă un florin nou și strălucitor.

– Vaai! exclamă fata, ridicându-l. Ce-i asta?

– O monedă de doi șilingi, zise el. Nou bătută.

Fata întoarse reversul spre lumină.

– Ooo! Destul de drăguță pentru a fi un pandantiv, sigur că da.

– Ți-ar plăcea asta? întrebă el. Să fac un pandantiv din ea? Pot să-i fac o gaură și să o atârn de o panglică de mătase.

Zâmbetul ei dispăru.

– Ce ar trebui să fac la schimb?

– Nimic special, spuse el cu blândețe, simțindu-i neliniștea. Doar că eu nu sunt de pe aici și am nevoie de o casă.

– O casă? Ea făcu ochii mari. Nu știu cum aș putea să te ajut cu asta.

– Am vrut doar să știu despre sat, zise el. Arată destul de drăguț. Și prietenos. Și e destul de aproape de Londra pentru a merge acolo cu trenul sau cu trăsura, nu-i așa?

– Aproape, spuse ea, arătând peste umăr. Diligența vine pe Bethnal Green Road. Și anul viitor se vor deschide două stații. Kingsland și... am uitat.

– Hackney, spuse ocupantul singuratic al unei mese aflate la vreo doi metri de ea. Cum ai putut s-o uiți pe asta, Min?

Fata râse.

– Aveți dreptate, domnule Fawcett! Gara Hackney.

Fawcett se aplecă mai aproape.

– Ce fel de casă căutați, domnule? întrebă el pe ton de conversație. Ceva de închiriat? Sau cu drept de proprietate?

Lazonby ridică din umeri.

– Oricare dintre ele, dacă este genul potrivit de casă, spuse el, încercând să ia măsura bărbatului. Este pentru mătușa mea nemăritată. Îi place viața la sat, dar are o vârstă la care trebuie să o scot din Shropshire și să o aduc mai aproape de Londra – nu prea aproape, totuși, dacă mă înțelegeți.

– O, da, spuse bărbatul, ridicând din sprâncene. Am o soacră în Croydon – și asta e destul de aproape pentru mine.

Fata chicoti din nou. Iar bărbatul, Fawcett, zâmbi. Voia să sugereze ceva, ceva în folosul lui, îi spunea instinctul lui Lazonby. Așa că insistă, arătând cu degetul prin fereastră.

– O să-ți spun ce-mi place, rosti el. Îmi place casa aceea. A fost vreodată de vânzare?

Umerii lui Fawcett căzură aproape imperceptibil.

– Ciudat că întrebi, zise el, dând la o parte halba goală și scoțând o pipă din buzunarul hainei. Și-a schimbat proprietarul probabil acum doi ani.

– Aveai altceva în minte? se aventură Lazonby.

Fawcett păru surprins.

– De fapt, da, admise el. Am un frate care are o casă de închiriat. Dar e la câțiva kilometri spre nord și nu e un sat prea mare.

– Ah, spuse Lazonby. Mulțumesc, dar mă îndoiesc că i s-ar potrivi.

– O, bine. Fawcett ridică din umeri. Dar aceea, cu ușa albastră, este închiriată acum.

– Închiriată, nu-i așa? zise Lazonby. Pe termen lung, credeți?

– N-aș putea spune. Fawcett scutura tutunul dintr-o pungă de piele în bolul său. Doar un frate și o soră sunt acolo acum. Stau singuri, în cea mai mare parte.

– Bucătarul spune că sunt americani, adăugă Min. Nu știu nici eu. Mie mi se par normali.

– I-ai văzut, așadar? zise Lazonby, tăind o bucată de cârnat.

– Doamna Ashton merge la biserică în majoritatea duminicilor, răspunse ea. Este foarte implicată în opere de caritate – școli, orfelinate și altele – dar pe fratele ei, acum, nu l-am văzut niciodată prea mult.

– Stă la Londra o mare parte din timp, cred, spuse Fawcett, apăsându-și adânc degetul mare în castron. Are un fel de muncă în City.

– Nu-l cheamă Ashton, totuși, zise Min gânditor. Water... ceva.

– Waterston? sugeră Lazonby.

– Nu, Coldwater, interveni Fawcett, ca și cum tocmai îi venise în minte.

– Hmm! făcu Lazonby. Mătușa Aggie nu se va urni dacă nu-i ofer o grădină mare și o casă aproape de biserică.

– Nu cea de lângă, pentru că e nonconformistă, avertiză Min, coborându-și vocea. O să vrea la St. John's, îndrăznesc să spun. E la mică distanță.

– O, zise Lazonby. Dar e și ea destul de sprintenă. Da, casa aceea este într-adevăr perfectă. Nu cred că acest Coldwater ar putea fi convins să renunțe la contractul de închiriere?

Dar Fawcett nu mai era interesat. Se ridică, cu intenția de a-și fuma pipa.

– M-aș îndoi, zise el, lăsând să cadă câteva monede pe masă. Ei bine, ar fi mai bine să mă întorc la magazin, Min. O zi bună amândurora și mult noroc, domnule!

Min ridică din umeri în timp ce el pleca.

– Sunt oameni care ar face aproape orice pentru bani, zise ea puțin tristă. Ați putea să faceți o ofertă pentru contractul de închiriere?

– Sora, totuși, spuse Lazonby gânditor. Se pare că este văduvă. Nu mi-ar plăcea să o deranjez de acolo dacă este fericită.

– Poate că nu este? zise Min cu speranță.

– Aș vrea să știu, spuse el gânditor. Nu mă grăbesc foarte tare. Casa aceea ar merita să aștepte. Poate că vor să se întoarcă în America într-o zi? Dacă de acolo sunt.

Min se aplecă peste masă și își coborî vocea.

– Aș putea să mă interesez, spuse ea. Mama o cunoaște pe femeia care se ocupă de spălatul rufelor de acolo.

Lazonby mai luă o mușcătură de cârnat.

– Nu cumva asta i-ar putea da de gândit tipului ăstuia, Coldwater? zise el după ce înghiți. Tipul ar putea să crească prețul ridicol de mult.

Min făcu ochii mari.

– O, nu, domnule, n-aș da nimic de înțeles! spuse ea cu seriozitate. O să stau puțin la taclale cu ea data viitoare când va trece pe aici. O să aflu tot ce pot despre ei.

Lazonby zâmbi.

– Ei bine, ar fi foarte drăguț din partea ta, spuse el. Știi ceva, păstrează florinul ăla – spune-i avans – și eu îți voi aduce altul pentru pandantivul tău.

– Grozav, spuse Min.

– Peste câteva zile, să zicem? sugeră el. Dar nu te osteni prea tare și nici nu-ți provoca probleme. Reține doar ce bârfe afli întâmplător. Promiți?

Timid, ea puse moneda deoparte.

– O, nu vă faceți griji pentru mine, domnule! exclamă ea. Aș putea să vorbesc întruna și nimeni nu s-ar prinde.

El își lăsă privirea să adaste asupra ei, savurând pentru o clipă inocența și onestitatea pe care fata le emana. Rareori Darul său îi aducea vreo plăcere; rareori vedea ceva dincolo de răutatea, înșelăciunea sau lăcomia din interiorul oamenilor. De-a lungul anilor, învățase că cel mai bine era să închidă pur și simplu totul; să ignore Darul așa cum ar ignora un ușor țiuit în urechi.

Păcat că nu erau mai mulți oameni ca Min, care voia pur și simplu să-l ajute, și nici măcar pentru bani, ci din bunătatea sufletului ei. Dulcea clipă însă fu întreruptă când fata aruncă o privire la paharul lui și sări în sus.

– Doamne, v-ați uscat de sete, și eu stau să dau din gură.

– Mă ajutai, spuse Lazonby.

Ea aruncă o privire îngrijorată spre ușa bucătăriei.

– S-ar putea să nu pară așa pentru toată lumea.

Lazonby o privi calm peste masa veche.

– Mă ajutai, Min, repetă el cu fermitate. Dacă ți se reproșează ceva, trimite-i la mine. Numele meu este Smith.

– Mulțumesc, domnule Smith.

Zâmbetul ei se încălzi din nou în timp ce se înclina spre el.

– Dar ar fi bine să mai aduc încă o halbă, oricum.

Când ceasul de la St. Martin sună ora unu și jumătate, Anisha închise dosarul de pe biroul lui Napier. Trecuseră mai bine de două ore fără să fie deranjată, și totuși se simțea ciudat de frustrată. Dosarul prezenta un caz care era exact așa cum îl explicase Rance, într-o ordine impecabilă și metodică.

Era perfect.

Prea perfect.

Nu era nimic în uciderea lui Peveril – cel puțin nimic din ceea ce fusese documentat – care să indice că cineva, în afară de Rance, ar fi avut motive să-l vrea mort.

Cuprinsă de un val de frustrare, Anisha se ridică brusc de pe scaun și se duse la fereastră pentru a privi gânditoare în curtea de jos sau în ceea ce putea vedea din ea. Agitația de amiază a funcționarilor era evidentă judecând după marea de jobene negre care se legănau spre zona Westminster. Doar un singur om rămăsese imobil și complet separat de mulțime – un tânăr subțirel ascuns în umbră, sprijinit de zidărie, cu o broșură închisă la culoare înghesuită sub braț.

Anisha trase brusc aer în piept.

Jack Coldwater?

În ciuda faptului că se lepădase de obișnuitul său mantou de ploaie, era ceva în poziția arogantă a bărbiei care îl făcea inconfundabil, chiar și de la această înălțime. Și, în acel moment de șoc, tânărul se uită spre fereastră cu privirea lui pătrunzătoare.

Ca și cum pervazul i-ar fi ars degetele, Anisha se smuci înapoi.

Se întoarse la biroul lui Napier și încercă să-și adune gândurile. Era o prostie, desigur. Coldwater nu o privea. Ea intrase pe la Numărul Patru, pe partea dinspre stradă. Mai mult, el nu putea ști care fereastră era a lui Napier – și nici măcar că venise să-l vadă pe Napier. Și, lăsând la o parte temerile lui Rance, Coldwater nu putea avea nici un interes cu privire la ea. El era un reporter de ziar.

Și unde să găsească mai bine subiecte de scandal despre care să scrie decât la Scotland Yard?

Asta era, desigur. Coldwater pur și simplu stătea la pândă, sperând să scoată la iveală vreo ticăloșie care să ajute la vânzarea ziarului de mâine-dimineață.

Anisha își dădu seama că-și rodea din nou unghia de la degetul mare. Se opri și se lăsă din nou pe scaunul lui Napier îndreptându-și atenția la adevărata criză, răsfoind încă o dată documentele.

Fiecare bucată de hârtie din dosarul lui Napier, cu excepția a două dintre ele, era atent înregistrată și numerotată. Existau declarații premergătoare procesului de la Sir Arthur Colburne și chiar de la fiica sa, domnișoara Elinor Colburne. Șase domni care fuseseră martori la cearta dintre Rance și Peveril, precum și trei care locuiau alături de Peveril în Albany fuseseră intervievați, iar cei mai mulți, se părea, depuseseră mărturie la proces.

Un bărbat pe nume Wilfred Leeton fusese interogat de trei ori – el, își amintea Anisha, administra stabilimentul, deși, ca majoritatea celor de teapa lui, susținuse că adunarea era una socială și că orice joc de noroc era ceva secundar. Cu toate acestea, Anisha putea vedea din notele numeroase ale răposatului domn Napier că Leeton încetase cu astfel de distracții la puțin timp după crimă, trecând la alte activități economice.

Anisha copie cu conștiinciozitate toate numele lor și își notă esențialul mărturiilor și al declarațiilor lor. În acest fel, ea a reconstruit încet-încet nu doar vechiul caz al lui Nathaniel Napier, ci și un fel de cronologie a evenimentelor.

Cu toate acestea, existau două documente care nu se încadrau în nici una dintre aceste categorii. Ascunse la coada dosarului, ca un gând neașteptat, se aflau două bucăți de hârtie, fiecare de aproximativ 15 centimetri pătrați, care erau în mod clar rupte din hârtia de scris personală a lui Leeton. Erau niște note de datorii – sau, mai precis, însemnări informale de mână – una datată în noaptea uciderii lui Peveril, cealaltă cu două zile înainte. Cea din urmă indica faptul că domnul Leeton – sau, mai corect, casa – îi dădea lui Rance 900 de lire sterline. Hârtia fusese împăturită de mai multe ori, la fel ca bucățile de hârtie pe care Rance le băga mereu în buzunare.

Cea mai recentă fusese împăturită doar o singură dată și stabilea că lordul Percy Peveril îi datora domnului Welham suma de 1 350 de lire sterline. În mod ciudat, pe aceasta, cineva încercuise gravura

cu numele și numărul casei lui Leeton și scrisese cu creionul lângă ea o frază: B.H. Syndicate? Era o mână pe care Anisha o recunoștea acum ca fiind a răposatului domn Napier, deși nu avea nici o idee despre ce însemna.

Anisha aruncă din nou o privire asupra sumelor. Erau sume destul de mari. Și amândouă, bineînțeles, imposibil de executat din punct de vedere legal, chiar dacă se putea dovedi că erau datorii de joc; până și Anisha era în Anglia de suficient timp ca să știe asta. Dar pentru domnii din înalta societate – și pentru Leeton, care aspira să facă afaceri cu ei – astfel de promisiuni erau mai importante decât legile Angliei. Mai sacre decât cele Zece Porunci. Un gentleman își putea amâna negustorul de merinde sau pe cel de vinuri sau chiar amanta. Dar ea știa din numeroasele nenorociri ale lui Lucan că un gentleman își plătea datoriile la jocurile de noroc în decurs de o săptămână – dacă nu mai devreme – sau se făcea de râs pentru totdeauna.

Închizând dosarul, Anisha medită asupra lui. Rance, conform cazului Coroanei, omorâse un om care îi datora bani. Nota de datorie a lui Peveril fusese scrisă sub constrângere, dar scrisă totuși. Cu toate acestea, Nathaniel Napier susținuse că bărbații se certaseră din cauza banilor sau poate din cauza unei insulte. Ceva în legătură cu asta i se păru ciudat Anishei.

O clipă mai târziu, însă, auzi o călcătură dură și apăsată pe podeaua veche de stejar și știu că Napier se apropia.

Dintr-un impuls, Anisha răsfoi spatele dosarului și înșfăcă notițele. Mai târziu, ea nu avea să mai fie niciodată sigură de ce o făcuse, dar în confuzia momentului păruse să conteze cumva. În plus, hârtiile nu erau consemnate în registrul de evidență a dosarului.

Iute, le îndesă în una dintre mâneci, făcându-le să alunece în jurul încheieturii mâinii, astfel încât să se muleze în interiorul manșetei. Până când Napier intră pe ușă, ea era deja în picioare și își înfășura șalul pe cap.

– Ah, văd că ai notat destule.

Anisha zâmbi.

– Mâna mea este atât de amorțită, încât cred că am copiat întregul dosar.

Privirea lui o cercetă în zbor, apoi el dădu ocol biroului ca să deschidă dosarul.

– Trebuie să mă scuzi, milady, spuse el, cu privirea îndreptată spre foaia de cuprins, dacă nu am încredere deplină în tine.

– Ei bine, nu pot spune că nu m-ai avertizat.

Simțindu-se doar un pic vinovată, Anisha se mută de cealaltă parte a biroului și începu să-și strângă propriile hârtii, prefăcându-se că le rearanjează. Napier nu se așeză – nu putea, pentru că ea nu o făcuse –, ci rămase în picioare și parcurse meticulos dosarul, comparând fiecare document cu jurnalul atașat în partea din față a acestuia.

Când, în sfârșit, ajunse la final, Anisha își ținu respirația și se rugă.

Pentru o clipă, el ezită, cu o încreștitură pe mijlocul frunții.

– Ei bine, asta e tot, atunci.

Închise dosarul cu un pocnet și se uită la ea.

– Mai există ceva, Lady Anisha, ce Poliția Metropolitană ar putea să facă pentru dumneavoastră?

– Nu astăzi, zâmbi ea radios. Dar mâine, cina la ora șase. Să nu uiți!

Întâlnirea lui Napier la Ministerul de Interne trebuie să fi fost plictisitoare, totuși, pentru că se pare că îi dăduse timp să devină suspicios.

– Mărturisesc, zise el, că pari mult prea încântată de cina aceea pentru confortul meu.

– Sunt încântată, spuse ea. Îmi place compania ta. În plus, aveam nevoie de încă un domn ca să completeze numărul. Te vei descurca perfect.

– Poftim? Ceva pe fața lui căzu, apoi expresia i se întunecă. Numărul?

Ea își duse mâna ușor la tâmplă.

– O, da, nu am apucat să-ți spun? întrebă ea. Organizez un dineu.

– Un dineu, spuse el, indignarea lui fiind evidentă.

– Într-adevăr, dar este unul la care vei dori să participi, rosti Anisha pe un ton conspirativ, pentru că este în onoarea lordului Bessett și a domnișoarei Anaïs de Rohan.

– Poftim? spuse el din nou. În onoarea lui Bessett și a... cui?

– Domnișoarei de Rohan, îl lămuri Anisha îngăduitor. Logodnica lui Bessett. Cu siguranță, trebuie să o cunoști. Este, cred, fiica cea mare a vicontelui de Vendenheim-Sélestat. Să înțeleg că nu ai aflat vestea fericită?

– Lordul Bessett... Fața lui Napier se întunecase ca un nor de furtună. Lordul Bessett se căsătorește cu fiica lui de Vendenheim?

– Minunat, nu-i așa?

– Minunat? bubui vocea lui. Spune-mi, doamnă, există vreo șmecherie pe care acești oameni nu ar face-o pentru...?

– Care oameni? întrerupse ea.

– Societatea St. James! Napier strâmbă din nas. Să o aibă pe regină în buzunar nu era de ajuns pentru fratele tău? A trebuit să-l însoare și pe Bessett pentru cauză?

Anisha se îndreptă de spate și stătu cât de înaltă îi permitea statura ei de un metru și cincizeci.

– Domnule Napier, fratele meu a câștigat loialitatea reginei riscându-și viața pentru Anglia, spuse ea tăios. Iar în prezent, el se află pe un vas cu destinația Calcutta, fără să știe de această logodnă. Mai mult, cu nici două ore în urmă credeai că a aranjat ca eu să mă căsătoresc cu Bessett.

Napier ezită o clipă, mijind ochii.

– O, asta nu poate fi o coincidență, vorbi el pe un ton sumbru. Faptul că unul dintre cei mai puternici oameni de la Ministerul de Interne – un om aflat la un nivel superior mie – va fi acum un pion al Societății St. James? Este dincolo de înțelegerea muritorilor, doamnă. Este de neconceput.

Anisha îl privi drept în ochi.

– Ei bine, recunosc că sunt nouă la Londra, spuse ea. Dar am înțeles cumva că acest de Vendenheim este un om deosebit de independent și dur. Însăși personificarea binelui care triumfă asupra răului... Așa că noțiunea că el ar fi pionul cuiva este... ei bine, extrem de edificatoare.

Napier își dădu seama atunci de ceea ce tocmai spusese. Deveni foarte tăcut, iar fața i se îmbujoră.

Deschizând sertarul de sus al biroului cu o smucitură feroce, aruncă dosarul lui Peveril în el și închise apoi sertarul cu un pocnet! Era clar că dorea ca ea să plece.

Anisha nu plecă.

– Domnule Napier, vorbi ea, îmblânzindu-și tonul. Recunosc că nu sunt cea mai la modă dintre gazdele Societății, dar te invit în casa noastră cu toată bunăvoința. În plus, îți ofer o oportunitate socială incredibilă.

– Ah, țintesc din nou prea sus, nu-i așa?

El se întoarse acum să privească pe fereastră, refuzând să-i mai susțină privirea.

– Crezi că mă voi agăța de șansa de a mă înhăita cu înalta societate? Ei bine, nici vorbă, doamna mea.

– O, pentru numele lui Dumnezeu, cui îi pasă de înalta societate? spuse ea tăios. Nu, îți ofer șansa de a te împrieteni cu fiica și viitorul ginere al lui de Vendenheim – un om pe care, după cum ai admis, deja tinzi să îl apreciezi. Într-adevăr, nimeni altcineva de la Ministerul de Interne nu a fost invitat. Nici măcar ministrul de interne însuși.

El îi aruncă privire stranie, piezișă.

– Doar eu, nu-i așa?

– Doar tu, zise ea. Și vii în calitate de prieten al gazdei.

– Nici pe mine nu mă interesează politica, bombăni el.

– N-am crezut niciodată că te interesează, spuse ea. Dar îndrăznesc să spun că îți pasă foarte mult de părerea lui de Vendenheim. Într-adevăr, să îl socotești un fel de cunoștință – ei bine, asta cred că ar putea fi de folos în timpul investigațiilor tale.

– Hmm! făcu Napier, dar era clar că se gândea la argumentul ei. Îl cunosc puțin pe de Vendenheim și îi cunosc foarte bine reputația. Am vorbit pripit când am folosit cuvântul pion. El este mai degrabă un berbec. Nu este prostul nimănui.

– Nici tu nu cred că ești, spuse Anisha încet.

– M-ai păcălit, zise el.

– Nu e adevărat, răspunse ea. Ai spus o seară – nu o noapte – la momentul ales de mine, fără condiții prealabile.

– Am vrut să spun... ei bine, ceva mai privat decât o cină, zise el.

– Din păcate, nu ai precizat, spuse Anisha cu ușurință. Deci vei veni?

Ochii lui se îngustară din nou, iar Anisha își dădu seama că s-ar putea să-l fi subestimat.

După ce trecu un moment lung, el vorbi.

– Ai venit aici cu intenția de a mă convinge să particip la acest dineu, nu-i așa? spuse el, cu vocea joasă și acuzatoare. Și erai și foarte încrezătoare. Aveai nevoie de un alt gentleman și ai crezut că voi profita de ocazie.

–Mă faci să par malefică, spuse ea, forțându-se să pară de un calm pe care nu-l resimțea, când eu doar te-am invitat la cină.

– Dar ai lăsat-o destul de târziu, sublinie el. Prea târziu, de fapt, pentru a invita cu amabilitate pe altcineva în cazul în care aș refuza.

– Nu ar avea sens să refuzi, spuse Anisha.

– Ar avea foarte mult sens dacă aș dori să subliniez ceva.

– Și ce anume ai vrea să subliniezi?

– Că nu sunt o jucărie cu care să te joci, doamnă, după cum îți convine, spuse el, punându-și ambele mâini pe birou și aplecându-se în față aproape ca un prădător. Nu, cred că trebuie să refacem înțelegerea noastră într-un mod care îmi convine mai bine.

Anisha nu ezită.

– Foarte bine. Sunt dispusă la compromisuri.

– Atunci, voi veni la dineul tău, rosti el ferm. Îmi voi îmbrăca cel mai frumos costum, voi face tot posibilul să nu-mi pun coatele pe masa lordului Ruthveyn și voi încerca să nu mă bâlbâi...

– O, ce prostie! interveni Anisha. Ești la fel de șlefuit ca orice gentleman, domnule Napier. Continuă, rogu-te.

– Toate la timpul potrivit, răspunse el. Mă gândesc.

– Nu, acum complotezi, răspunse ea.

– Ei bine, ar trebui să știi despre ce e vorba, bombăni el. Tu, Lady Anisha, ești foarte modestă. Îi zăpăcești intenționat pe oameni. Ca o bijuterie frumoasă, ești delicată și vie, astfel încât cineva nu observă la început toate acele fațete ascuțite.

– Dacă vrei să spui că nu sunt un fel de preș, ai perfectă dreptate, răspunse ea. Am fost cândva; nu pot să recomand asta. Dar tu vrei ceva de la mine. Ce anume?

– Vreau să mergi cu mine la teatru, spuse el. Am împrumutat o lojă.

Anisha ridică ambele sprâncene în semn de surprindere.

– La teatru? murmură ea. Ce amabil!

Dar nu era în întregime amabil. Pur și simplu voia, ca majoritatea bărbaților, să își impună punctul de vedere. Anisha, însă, nu era proastă. Dacă era nevoie, îl avea pe Frankie Fitzgerald rezervă pentru a completa numărul oaspeților la cină. Totuși, din motive pe care nu și le putea explica, își dorea foarte mult ca Napier să fie prezent la acel dineu.

Ține-ți prietenii aproape, spusese Rance, și dușmanii și mai aproape.

Dar care dintre ei era Royden Napier? Ea nu știa. Și din moment ce nu știa, nu mai era decât un singur lucru de făcut.

– Dacă putem merge ca prieteni, spuse ea în cele din urmă, și dacă îl pot aduce pe fratele meu, lordul Lucan Forsythe...

– Da, da, bineînțeles, interveni el.

– Atunci da, mi-ar plăcea. Ce vom vedea?

– *Les Huguenots*.

– *Les Huguenots*? Anisha făcu ochii mari. Credeam că nu se mai joacă.

– Se redeschide la Covent Garden. Privirea lui se încălzi brusc. Îți place opera?

Anisha se îmbujoră.

– Ei bine, nu vedeam cine știe ce la Calcutta, spuse ea râzând. Dar da, am devenit într-adevăr foarte pasionată de ea. De fapt, tocmai am văzut *L'elisir d'Amore* de Donizetti cu... ah, dar nu contează asta.

– Da, te-am văzut acolo, interveni el. Cu Lazonby și Lady Madeleine MacLachlan.

O văzuse acolo?

Un fior rece păru să cuprindă încăperea. Chiar era vorba aici de interesul lui Napier pentru ea?

Mai puțin sigură acum, Anisha merse mai departe.

– Deci ne-ai văzut, spuse ea ușor, întrebându-se dacă el fusese acolo din întâmplare sau cu un alt scop. Atunci, fără îndoială, ai observat, de asemenea, că Lazonby a dormit în tot acest timp.

– Așa cum am mai spus, murmură Napier, omul este un filistin, printre alte lucruri mai puțin savuroase.

Anisha deveni foarte tăcută.

– Mi-e foarte teamă, domnule Napier, spuse ea în cele din urmă, că noi doi ne vom despărți curând dacă insiști să insulți un domn pe care îl consider prietenul meu – oricât de puțin luminate ar fi gusturile lui.

Napier făcu o plecăciune scurtă.

– Înțeleg că trebuie să aștept, spuse el rigid, și să-i permit lui Lazonby să demonstreze ceea ce este – ceea ce, inevitabil, va face.

– O, știu deja cu precizie ce este Lazonby, rosti ea, cu mâna deja pe clanța ușii. Iar sentimentele mele pentru el, oricare ar fi ele, nu se vor schimba. Acum, mai dorești să iei cina cu mine? Mai dorești să mergem la teatru? Ca prieteni? Ești liber să refuzi.

Timp de o clipă lungă, el stătu în tăcere.

– Da la amândouă, atunci, răspunse în cele din urmă, dar nu părea fericit. Și acum ar fi bine să-ți spun la revedere, doamnă. Ne vedem mâine la cină. Și la teatru în săptămâna următoare.

Câteva clipe mai târziu, Anisha se trezi ieșind din ceața de sudoare și de legume prea fierte în aerul încă proaspăt al unei zile de primăvară, strângându-și șalul paisley în jurul umerilor în timp ce mergea. Pe partea îndepărtată a Whitehall Street, zărea trăsura și pe Brogden, vizitiul lor voinic, zăbovind aproape cu prudență pe trotuarul din apropierea Amiralității.

Se grăbi în sus pe stradă, dar, chiar când ajunse la colț, o siluetă îi ațină brusc calea. Anisha își ridică iute privirea, direct în ochii albastru-verzui și înghețați ai lui Jack Coldwater.

Acesta întinse o mână ca și cum ar fi vrut să-i ațină calea.

– Îmi cer scuze, spuse el, dar nu-l puteți ajuta, știți, venind aici. Nu puteți schimba adevărul.

Anisha se îndreptă de spate mândră.

– Îmi cer scuze, domnule, dar nu am fost prezenta...

– Aș spera, doamnă, interveni el, cu ochii înflăcărați, că ceva atât de cumplit ca uciderea unui om nevinovat ne-ar permite renunțarea la unele mici formalități.

– Atunci ați gândit greșit. Anisha își ridică fustele pentru a trece pe lângă el. Nu vreau să schimb cuvinte pe stradă cu un străin. Vă rog frumos să vă îndepărtați din calea mea.

Dar Coldwater o blocă, prinzând-o de braț lângă cot și aproape că o trase înapoi. De cealaltă parte a Whitehall Place, doi bărbați înghețau nesiguri. Cu coada ochiului, ea îl putea vedea pe Brogden grăbindu-se să traverseze strada.

Simți cum urcă furia în ea și se smuci din strânsoarea lui Coldwater.

– Dați-mi drumul, domnule.

Dar el nu o făcu.

– Nu știu ce fel de joc joci, Lady Anisha, mârâi el, întărindu-și strânsoarea, dar știu un lucru: Lazonby este un ucigaș cu sânge-rece.

– Ești complet nebun, zise ea brusc. Cum îndrăznești!

– Dar l-ai văzut! Coldwater se înneca de furie. Pe Dumnezeu, l-ai văzut cum m-a atacat în bibliotecă în acea zi. El a fost nebunul! Nu eu...

Cuvintele îi rămaseră în gât când Brogden îl apucă de gulerul hainei, aruncându-l pe Coldwater la o parte ca pe un fulg. Tânărul

zbură cât colo și se izbi de balustrada de lângă Numărul Patru, pălăria i se rostogoli de pe cap și dezvălui o claie de păr roșu aprins.

Vizitiul îl amenință cu pumnul lui mare.

– Ridică-te, nenorocitule! răcni el. Ridică-te și o să-ți dau o mamă de bătaie!

Coldwater răspunse cu o înjurătură, clătinându-se în picioare. Peste drum, celor doi bărbați li se alăturară alți doi, aceștia în uniformă.

– Mulțumesc, Brogden.

Puțin șocată, Anisha se întinse și-i puse mâna pe braț.

– Vino, lasă-l! Să mergem!

Întorcându-se, chipul lui Brogden se îmblânzi.

– Da, atunci, mârâi el peste umăr, și drum bun, cale bătută!

Coldwater însă nu terminase.

– Da, pleacă, Lady Anisha! răcni el, luându-și pălăria. Întoarce-te la acea adunătură blestemată a fratelui tău. Crezi că nu știu ce sunteți voi? Ar trebui să fiți arși toți pe rug, ca vrăjitoarele.

– Nu-l băgați în seamă, doamnă! o sfătui Brogden, îndemnând-o să meargă mai departe.

Dar tânărul continuă să strige după ea:

– N-ai făcut altceva decât să cazi pradă minciunilor lui Lazonby, strigă el. Este un criminal! Și voi toți știți asta!

La marginea Whitehall Street, Anisha încremeni, tremurând de o furie bruscă.

– Așteaptă aici! îi porunci ea, extrăgându-și mâna din brațul lui Brogden.

Apoi se întoarse și porni decisă înapoi pe stradă pentru a-l înfrunta pe Coldwater, care părea dezordonat, cu jacheta de lână răsucită stângaci în jurul lui. Dar rămăsese cu gura căscată, iar ochii i se lărgiseră când văzu că se întoarce.

– Sunteți ziarist, domnule Coldwater, cred, spuse ea tăios.

– Și? spuse el cu ochii mijiți și bănuitori.

– Ceea ce vreau să spun, domnule, este că nu puteți fi chiar complet prost, continuă ea, ci doar un nebun rătăcit. Pentru că, cu siguranță, un reporter cunoaște legile defăimării. Riscul economic, dacă vreți, de a sta pe o stradă publică și de a numi oameni nevinovați vrăjitoare și ucigași?

– Vezi-ți de treaba ta, reacționă Coldwater.

Anisha arătă cu un deget spre el.

– Tu ai făcut din asta treaba mea, replică ea, când m-ai apucat de braț și m-ai lovit. Și când m-ai calomniat în fața acelei mulțimi în creștere. Să mă întorc înăuntru la Numărul Patru și să-i arăt portarului aceste semne de pe brațul meu? Să-i spun că tocmai ai calomniat un membru al aristocrației regatului în mijlocul străzii Whitehall?

– Nu am făcut așa ceva, scrâșni el, dar Coldwater încerca deja să se îndepărteze de ea.

Anisha se întoarse pe stradă pentru a se confrunta cu cei patru domni – care acum erau cinci – și vorbi cu o voce calmă, dar care răzbătea clar.

– Sunt Lady Anisha Stafford, văduva căpitanului John Stafford, ultimul din Cavaleria Bengal, spuse ea. Acest nebun tocmai m-a atacat și m-a calomniat în fața dumneavoastră. Cine dintre voi este suficient de gentleman să intre înăuntru și să-i dea portarului numele dumneavoastră ca martor?

Abia trecu o clipă până când un bărbat mustăcios, îmbrăcat în roșu și negru al celui de-al 11-lea regiment de husari, își scoase pălăria și traversă strada.

– Fratele meu a fost la Sobrahon și Ferozeshah cu regimentul 9 infanterie, spuse el. Voi merge cu plăcere. Dar mai întâi, doamnă, dacă am putea să-l expediem pe acest ticălos pentru dumneavoastră...

Coldwater însă își înșfăcase deja agenda și păși cu pași mari pe stradă în direcția râului. Iar în sinea ei, Anisha se întreba deja ce naiba trebuia să-i spună lui Rance.

Răspunsul îi veni imediat în minte. Nimic.

Coldwater chiar era pe jumătate nebun, așa cum susținuse Rance întotdeauna. Și nu avea rost să mai stârnească furia lui Rance. Nu avea rost să-i scrie lui Raju. Nu avea rost, de fapt, să spună nimănui.

Anisha se întoarse spre ofițer și zâmbi.

– Ei bine, cred că l-ați alungat pe tip! spuse ea. Vă mulțumesc, domnule, și vă urez o zi bună!

Întorcându-se pe artera principală, Anisha așteptă până când Brogden coborî pentru ea treptele trăsurii. Apoi, în timp ce el se îndrepta de spate, ea își duse un deget la buze, cu un avertisment în privire.

Fața amabilă a lui Brogden se întunecă. Apoi cedă și dădu din cap conspirativ.

– Da, bine, doamnă, spuse el. Cum doriți.

Anisha urcă în trăsură.

– St. James's Place, ordonă ea, dar nu pentru mult timp.

Vizavi de Societatea St. James, exact așa cum sperase, domnul Ringgold păzea ușa la clubul Quartermaine, deși acum era abia la mijlocul după-amiezii. Anisha coborî, ordonându-i lui Brogden să întoarcă trăsura la capătul aleii.

– Domnule Ringgold, vorbi ea, traversând strada, ai amabilitatea să cobori și să-l întrebi pe domnul Quartermaine dacă poate să mă vadă. Dar peste drum, dacă ar fi atât de amabil.

– Hm, mârâi Pinkie, aruncând o privire disprețuitoare către Societatea St. James.

Bărbatul plecă, Anisha urmărind prin geam cum cobora scările. Grăbindu-se să traverseze aleea îngustă, ceru să i se trimită ceaiul sus, în sala de lectură privată.

Încă mai stătea lângă fereastră, meditând la cuvintele ei, când Quartermaine își făcu apariția. Intră pe urmele lacheului, cu pălăria încă în mână. Ochii lui erau neîncrezători, dar zâmbetul lui era ironic.

– Ei bine, Lady Anisha, spuse el. Cărui fapt îi datorez plăcerea extraordinară de a fi chemat peste drum în mijlocul zilei de lucru?

Ea simți că i se încălzesc obrajii.

– Vă rog să mă iertați pentru asta, spuse ea. Am procedat rău. Dar m-am gândit că poate nu vă doriți ca o doamnă neînsoțită să vă viziteze.

Privirea lui o studie din cap până în picioare.

– De fapt, nu mă pot gândi la nimic mai plăcut, murmură el, decât o doamnă neînsoțită – mai ales dacă este drăguță.

Anisha simți cum devine rigidă.

– Domnule Quartermaine, nu este necesar să flirtați cu mine.

El ridică din umeri, aproape leneș.

– Cele mai multe doamne din înalta societate par să se aștepte la asta de la mine, spuse el, zâmbetul ironic trecând la ceva mai întunecat. Și nu-mi place să dezamăgesc. Dar asta, deduc eu, este o discuție de afaceri?

– Este un fel de afacere, da, spuse ea cu asprime. Doresc părerea dumneavoastră despre ceva. Vreți să luați loc și să serviți o ceașcă de ceai?

– Cu tot respectul, doamnă, am destule treburi peste drum. Quartermaine se sprijini cu un umăr de tocul ușii, neintrând prea mult în cameră. Mai multă decât pot duce, de cele mai multe ori.

– Da, zise ea iute. Da, am uitat că ai tineri pe care îi jecmănești.

– Exact așa, spuse el fără expresie, cu toată cochetăria dispărută din ochii lui. Dar puteți să-mi cereți orice doriți, atâta timp cât se rezolvă. Vă voi ajuta dacă pot.

Resemnată, Anisha scoase biletele pe care le furase din dosarul lui Napier.

– Aș vrea să vă uitați la acestea, spuse ea, întinzându-i-le.

El o făcu, cu ochii parcurgându-le metodic pe fiecare în parte, apoi slobozi un fluierat mic.

– Nu cred că vreau să știu de unde le aveți.

– Nu vreți, fu ea de acord. Spuneți doar ce părere aveți despre ele. Sunt reale? Ar comite cineva o crimă pentru o asemenea sumă?

– Am văzut oameni înjunghiați pentru doi șilingi, spuse el, dându-i-le înapoi. Și da, mi se par destul de reale. De ce nu-l întrebați pe Lazonby?

Ea își strânse buza între dinți.

– Probabil că va trebui să o fac, mărturisi ea.

– Ah, spuse Quartermaine. Înseamnă că nu vi le-a dat el?

Anisha își dădu seama că el o cerceta.

– Evident că nu, răspunse ea, arătând spre cuvântul încercuit. Și cum rămâne cu această însemnare? B.H. Syndicate? Aveți idee ce înseamnă?

Ochii lui Quartermaine cercetară din nou hârtia, de data aceasta, evident, remarcând expresia.

– Ei bine? spuse ea.

– Mie mi se pare nesemnificativ, răspunse el în cele din urmă, ridicându-și pălăria.

Era în mod clar sfârșitul conversației lor.

– Mulțumesc, răspunse ea, punând biletelele deoparte. Îmi pare foarte rău că v-am deranjat, dar nu știam pe cine altcineva să întreb.

Quartermaine se desprinse alene de ușă.

– Ei bine, m-aș aventura să sugerez, spuse el, că poate nu ar trebui să mai întrebați pe nimeni.

Ea făcu câțiva pași spre el.

– Ce vreți să spuneți?

El arătă cu pălăria spre reticulul pe care ea îl aruncase pe una dintre canapelele din piele.

– Dacă doriți părerea mea sinceră, doamnă, acele bilete mă fac să mă tem că vă amestecați în lucruri care nu vă privesc, spuse el. Lazonby, oricât de nenorocit s-ar crede, este, cel puțin, liber – și încă respiră. Poate că vine un moment în care trebuie să lăsați lucrurile așa cum sunt.

Anisha simți că tremură de indignare.

– Este un fel de amenințare, domnule?

Privirea lui se îmblânzi; sincer, crezu ea.

– Cu siguranță nu, doamnă, spuse el, punându-și pălăria înapoi pe cap în timp ce dădea să plece. Dar este ceea ce noi, cei de aici, din domeniul jocurilor de noroc, am numi un sfat bun.

Capitolul 7

Din perle palide și rubine roșii ca sângele.

– Ooo, milady, arătați splendid!

Cu asta, Janet făcu un pas înapoi pentru a admira splendoarea luciului lungului șir de perle pe care tocmai îl înfășurase în jurul gâtului Anishei – îl înfășurase de două ori, de fapt, și apoi a treia oară.

– O, Janet, nu știu. Anisha se uită în oglinda de toaletă, mâna ei urcând să atingă încuietoarea de rubin. Mi se par atât de... ostentative.

Janet își lăsă capul într-o parte.

– Ei bine, sunt un spectacol, milady, recunosc.

Anisha se ridică, se duse la oglindă și se întoarse puțin într-o parte.

– Câte sunt, mă întreb? murmură ea.

– Două sute nouăzeci și trei, anunță Janet încrezătoare. Le-am numărat o dată.

Șirul cel mai scurt atârna sub sânii Anishei, care erau aproape descoperiți în rochia de seară decoltată. Pe fondul mătăsii verde smarald și al pielii ei de culoarea mierii, perlele păreau palide ca laptele. Aproape simple, de fapt.

Șiragurile neprețuite aparținuseră bunicii ei scoțiene, o femeie înaltă și impunătoare care, chiar și îndoită de vârstă, îi ajungea lui Raju până la umăr. Nefiind deosebit de mulțumită de alegerea fiului ei în privința soției, buna doamnă nu făcuse decât o singură călătorie de un an în India pentru a-și vedea nepoții. Cu toate acestea, la moartea ei, elegantele perle ajunseseră la Anisha, singura ei nepoată.

Iar Anisha le iubea. Se atașase chiar și de bunica ei în mod trecător, căci acum înțelegea cât de greu era să îmbini două culturi într-una singură. A face acest lucru fusese cea mai grea provocare

din viața ei și îi adusese mai multă durere decât chiar și căsătoria ei, care fusese mai degrabă o alunecare lentă în dezamăgire.

Dar, indiferent de asta, Anisha își prețuia cu adevărat jumătatea scoțiană la fel de mult ca și jumătatea indiană. Perlele, însă, după ce fuseseră înșirate pentru o femeie mult mai mare, păreau, pe corpul mic al Anishei, copleșitoare.

Și pur și simplu nu o reprezentau.

Oricât de mult s-ar fi străduit, Anisha își dădu brusc seama că niciodată nu va părea – sau nu se va simți – deosebit de britanică. Iar în seara asta, în mod inexplicabil, se simțea obosită să mai încerce. Dintr-un impuls, ea desfăcu catarama de rubin și puse perlele cu un zornăit în vasul de porțelan de pe noptieră.

– Iată, spuse ea, ridicându-și privirea. Așa e mai bine.

Janet își înclină capul în cealaltă direcție.

– Nu știu, milady, spuse în cele din urmă menajera. Acum arătați... ei bine, mai simplă.

Întorcându-se la scaunul ei din fața măsuței de toaletă, Anisha fu de acord. În lipsa perlelor, rochia de smarald părea să dezvelească multă piele de la umăr la umăr și aproape până la sfârcuri. Rochia era proaspăt confecționată de una dintre cele mai în vogă modiste din Londra și era ultimul răcnet – mult mai mult decât orice altceva deținea Anisha în materie de îmbrăcăminte.

Dar nu. Nu era de ajuns.

Îi veni o idee nebună, impulsivă. Și apoi, cu cât se gândea mai mult la ea, ideea începea să i se pară mai mult genială decât nebună.

– Colierul de kundan al mamei, spuse ea în cele din urmă. De asta e nevoie – și adu-mi sariul ei verde și albastru. Pe cel cu paisley.

Janet făcu o grimasă.

– O, milady, nu cred că doamnele englezoaice poartă astfel de lucruri, spuse ea. Nu la un dineu.

Dar Anisha se uită din nou la umerii ei goi și se decise.

– Această lady o va face, spuse ea. Cel puțin într-un fel. O, și broșa și cerceii! Voi avea nevoie și de ei. În plus, Janet, este dineul meu. Cred că voi face ce vreau.

Janet își puse pumnii în șolduri și zâmbi.

– Ei bine, bravo, milady, spuse ea. O să găsesc lucrurile pe dată.

Menajera se duse în dressing, iar Anisha descuie caseta cu bijuterii și scoase piesele pe care le dorea. Cerceii lungi îi puse cu ușurință.

Apoi, cu ajutorul lui Janet, prinse colierul. Îi stătea rece și greu în jurul gâtului ca un guler larg de aur, metalul fin ciocănit strălucind în spatele rândurilor alternative de diamante tăiate în formă de trandafir și pietre prețioase multicolore. Ultimul rând, pandantivele scurte din smaralde și safire alternate serveau pentru a atrage privirea în sus de la corsetul ei.

Efectul fu sporit și mai mult atunci când Anisha plisă sariul și îl fixă lângă șoldul drept cu broșa. Apoi, înfășurându-l la spate, îl trecu peste umărul stâng și desfăcu puțin pliurile, lăsându-l să atârne până aproape de genunchi, mai degrabă ca un șal lung și elegant.

– Acum, spuse Janet un pic triumfătoare, penele de păun!

– De ce nu? spuse Anisha.

Într-o clipită, penele fură găsite și prinse în părul ei. Nu atât o pălărie, cât un fel de coif, penele lungi și elegante îi confereau Anishei iluzia înălțimii – desigur, relativ vorbind.

Plecând de la măsuța de toaletă, ea se duse în dreptul oglinzii și se studie critic din cap până în picioare. Ansamblul arăta bine, chiar dacă puțin exotic. Sariul nu era făcut pentru a fi purtat în acest mod, era adevărat. Cu toate acestea, Anisha îl găsea confortabil. Așa era viața ei, acum mai mult ca oricând – un haos de lumi diferite.

Janet trăgea de unul din pliseuri pentru a-l îndrepta.

– Îmi place asta, zise ea. Seamănă puțin cu ceea ce Excelența Sa numea un *arisaid*, dar din mătase.

Excelența Sa, știa Anisha, fusese un termen pe care servitorii îl foloseau pentru bunica ei, dar rareori, sau chiar niciodată, pentru mama Anishei.

– Un *arisaid*? repetă ea. Ce este asta?

– Un fel de șal lung, explică Janet. Dar nu v-ați aminti de el, sunt sigură. Doamne, abia dacă îmi amintesc eu. Dar dacă vremea era cât de puțin rece, îl punea pe umeri și îl prindea cu o broșă mare, din argint. Uneori îl punea chiar la brâu. Era ciudat, așa era.

Anisha căută în minte și găsi doar cea mai vagă amintire. Dar aceasta dispăru din nou când auzi sunetul unei trăsuri care înainta încet-încet, zornăind printre stâlpii porții.

– Doamne, Janet!

Mâna Anishei se duse iute la colier, ca și cum acesta ar fi putut să-i dea putere.

– A venit cineva mai devreme?

Împreună se grăbiră să traverseze salonul. La fereastră, Anisha trase draperiile înapoi cu un deget și trase cu ochiul în jos. Trăsura, un elegant landou negru, se opri pe aleea semicirculară. Era ușor de recunoscut, căci purta stema contelui de Lazonby și era aceeași trăsură care o adusese pe Anisha de la docuri în acea zi demult trecută. Rareori, însă, o văzuse de atunci, căci Rance, independent până în măduva oaselor, prefera să conducă el însuși sau pur și simplu să meargă pe jos.

Primul și al doilea lacheu coborau scările, dar Rance, ca de obicei, era înaintea lor, și arăta cu totul prea frumos pentru liniștea Anishei. După ce deschise ușa trăsurii, el sări jos fără ajutor, cu bastonul cu mâner de alamă și pălăria prinse împreună într-o singură mână, iar mantia neagră de seară fluturând în spate, lăsând să se vadă o căptușeală strălucitoare, de culoare argintie. Pe dedesubt purta un frac și pantaloni negri, cu o cravată albă elegantă și, cu excepția buclelor sale indisciplinate, ciufulite de vânt, arăta ca un bărbat la modă.

De aproape, însă, Anisha știa că va fi altfel. Nici o haină la modă nu l-ar fi îmbrăcat vreodată pe Rance Welham pe deplin civilizat, pentru că un mercenar cu nervi duri răzbea întotdeauna prin orice acoperământ pe care moda fină l-ar fi putut oferi.

Janet scoase un sunet mic de apreciere feminină.

– Doamne iartă-ne, milady, dar este chiar Lazonby îmbrăcat la patru ace, murmură ea, ce mai bărbat!

– Da, și el știe asta, murmură și Anisha, amintindu-și de ultima lor despărțire. De asemenea, a venit cu patruzeci de minute mai devreme.

– Vreți să-i spun lui Higgenthorpe să-l ducă în salon să aștepte?

– Nu. Anisha lăsă draperia să cadă. Nu, Janet, mă duc jos. Cum arăt?

Ochiul critic al cameristei o cercetă de sus până jos.

– Ei bine, nu prea arătați a englezoaică, zise ea.

Lazonby urcă treptele simțindu-se ciudat de nelalocul lui din motive pe care nu și le putea explica. Nu intrase în această casă de cel puțin o sută de ori până atunci? Două sute, mai degrabă. Și totuși, în această seară, ceva plutea asupra lui, premonitoriu și nerostit – ceva în afară de această incursiune rară în societatea politicoasă.

Sau poate că era vorba de cravata prea elaborată cu care Horsham îl lînșase practic. Poate că îi sufoca aerul – oxigenul, cum îl numea von Althausen – din creier.

În marele hol de intrare al lui Ruthveyn, totul era ca de obicei; tablourile splendide se înșirau în sus și în jos pe pereți, în aer se simțea mirosul de ceară de albine, iar covorul turcesc verde și gros se întindea pe podeaua de marmură ca o fâșie de gazon luxuriant.

Higgenthorpe îl întâmpină călduros, trecându-și cu grijă mantia de seară a lui Lazonby pe braț și luând pălăria și bastonul, în timp ce treceau prin rutina lor obișnuită de a se interesa unul de sănătatea celuilalt și de a face observații despre vreme.

De data aceasta, însă, Anisha îl întrerupse de pe palier.

– Bună, Rance, rosti ea destul de rece. Ai ajuns cam devreme.

Lazonby se întoarse, simțind că i se taie răsuflarea la vederea ei. Ceva în adâncul pieptului său păru să se răsucească în timp ce ea plutea grațios în jos pe scări, atrăgându-i privirea ca o busolă spre nord.

Dar își reveni și zâmbi.

– Rămăsesem fără whisky, o tachină el. Și știam că o să-ți pară rău pentru mine.

Ea îi aruncă o privire ciudată în timp ce el se apropia.

– Bătrânul fierăstrău de odinioară își pierde dinții, dragul meu, într-un ritm rapid, spuse ea.

El nu îndrăzni să o întrebe la ce se referea, dar îi cuprinse ambele mâini într-ale lui și o sărută totuși pe obraz.

– Anisha, murmură el, retrăgându-se ca să o privească de sus în jos. Arăți... Doamne, ți se taie răsuflarea!

Ea își retrase mâinile cu o privire mustrătoare.

– O, nu flirta cu mine, Rance, spuse ea, trecând pricepută pe lângă el și îndreptându-se spre salon. Serios, vrei un sherry? Sau ceva mai tare?

– Ceva mai tare, spuse el. Dacă nu te deranjează.

Mergând aproape în urma ei, el privi cum chestia de paisley care atârna în urma ei strălucea ca o cascadă de mătase la spatele ei în timp ce se mișca. Părul Anishei era împletit în sus în seara asta pentru a dezvălui curbura de lebădă a gâtului ei, coafura fiind împodobită cu pene de păun care se potriveau cu cerceii lungi de smaralde și safire pe care îi purta în urechi. O ajunse din urmă chiar în

interiorul încăperii și, deși instinctele lui erau, evident, în surdină când era vorba de Anisha, tot îi putea simți nemulțumirea.

Acesta era, așadar, lucrul care atârna deasupra lui. Trebuia să fie așa. Anisha era încă supărată pentru că o părăsise în St. James. Dar adevărul era că ea îl părăsise. Oricât de disperat și-ar fi dorit să meargă după Coldwater, nu ar fi lăsat niciodată o doamnă în picioare pe stradă.

Cu paharul gol deja în mână, ea îi aruncă o privire ciudată, piezișă, un zâmbet jucându-i într-un colț al gurii.

– Măcar ai venit în seara asta, spuse ea, ridicând dopul de la decantorul de whisky al lui Ruthveyn. Mă temeam că nu vei veni, să știi.

– E felul tău de a spune că nu erai sigură că te poți baza pe mine? întrebă el, cu o voce înșelător de relaxată. Pentru că, dacă memoria nu mă înșală, nu te-am dezamăgit niciodată, Anisha. Nu ți-am făcut niciodată o promisiune pe care să nu o respect. Și nu o voi face niciodată.

La asta, ea ezită, decantorul se înclină spre pahar.

– Știi, cred că ai dreptate, admise ea încet. Așadar, ți-ai urmărit omul cu încrâncenare săptămâna trecută?

– Coldwater? spuse el, privindu-i mâinile delicate și pricepute pe cristal. O, da. L-am urmărit până în Hackney. Are o căsuță acolo – și o soră, așa cum a spus Pinkie.

Ea își turnă un sherry, apoi îl conduse spre canapeaua de vizavi de șemineu. În această seară, salonul fusese deschis spre al doilea salon, cel oficial prin intermediul a două seturi de uși duble, în așteptarea mulțimii.

Își dori, dintr-odată, ca aceasta să fie încăperea mică și intimă cu care era obișnuit. Dar se așeză și sorbi pentru o clipă din whisky-ul său – chiar dacă se lupta să-și țină ochii departe de ea. Și totuși, îi simțea privirea caldă a ochilor ei căprui asupra lui, puternică și constantă. Era o privire în care un bărbat se putea îneca, dacă nu era atent.

Îi trecu prin minte, și nu pentru prima dată, că ar trebui să stea pur și simplu departe de Anisha. Ar fi fost mai ușor, poate. Într-adevăr, ar fi trebuit să insiste pe lângă Ruthveyn, cu toate acele săptămâni în urmă, pentru a-i ordona lui Geoff să vegheze asupra familiei sale. Dar Geoff trebuia să plece în Belgia; pentru cât timp,

nimeni nu știa. Iar Ruthveyn – ei bine, Lazonby îi era dator. Îi datora chiar viața lui, de fapt. Măcar atât putea să facă, pentru a-l feri pe tânărul Luc de ruina totală și pentru a-i ține companie Anishei în absența fratelui ei.

Faptul că începea să simtă un cuțit care i se răsucea în inimă de fiecare dată când o vedea... ei bine, era o durere pe care trebuia pur și simplu să o suporte. Și o putea îndura. Anii lungi petrecuți în închisoare îl oțeliseră ca să supraviețuiască chiar și atunci când speranța era pierdută.

– Deci, insistă Anisha, scoțându-l din reverie, ce fel de casă au?

– O, una frumoasă și mare, spuse el cu nonșalanță. Cu o grădină lungă în spate. Am văzut-o și pe sora lui.

– Chiar așa? Cum?

El îi oferi un zâmbet.

– Așa cum ar face orice voyeurist obișnuit, răspunse el. Am așteptat să se întunece, am escaladat poarta grădinii și am privit-o pe fereastră.

– Rance! îl certă ea. Ei bine, cum arată?

El ridică din umeri.

– Chipeșă, cu o claie mare de păr castaniu, spuse el. Ceva mai puțin de treizeci de ani, aș zice.

– Și Dumnezeu știe că ești expert în astfel de chestiuni, spuse Anisha cu doar o urmă de sarcasm. L-ai văzut pe Coldwater?

– Nu, dar era la etaj, căci una dintre lămpi era aprinsă, spuse Lazonby. Probabil că individul muncea de zor, ocupat să cerceteze reputația următoarei sale victime.

Anisha râse, și dacă sunase puțin forțat, ei bine, era mai bine să treacă cu vederea. Așa că Lazonby își petrecu următoarele câteva minute povestindu-i puținul pe care îl învățase în cârciumile și magazinele pe care le vizitase în timpul incursiunilor sale în Hackney, realizând, în timp ce revedea detaliile, cât de mult avea nevoie să discute cu ea.

Coldwater și sora lui veniseră din Boston cu un an sau doi înainte. Ziaristul părea să fie puțin mai tânăr decât ea și nu fusese niciodată însurat. Nu se știa nimic despre soțul surorii lui, în afară de faptul că își lăsase soția fără copii și cu o situație destul de confortabilă pentru ca ea să poată întreține o trăsură, o căsuță frumoasă și doi servitori care locuiau cu ea.

La final, Anisha sorbi gânditoare din sherry-ul ei.

– Și asta e tot?

– Da.

Lazonby căută în minte, dar nu părea să mai fie nimic de spus.

O atmosferă liniștită se așternu în încăpere, întreruptă doar de ticăitul ceasului de pe șemineu și de clinchetul argintului și al porțelanului, în timp ce masa era pregătită în partea cealaltă a salonului. El dădu whisky-ul pe gât și se gândi să-și mai toarne unul – întotdeauna se simțea ca acasă aici – dar o privire la ceas îi spuse că nu ar trebui să o facă.

În schimb, făcu greșeala de a spune ceea ce avea în minte.

– Anisha, ești diferită în seara asta, zise el. Și nu e vorba doar de ținuta exotică. Te simt... distantă.

– Chiar așa? murmură ea, privindu-l peste paharul ei. Credeam că intuiția ta legendară nu-ți folosește la nimic cu mine.

– Și farmecul meu legendar, spuse el, forțând un zâmbet. Întotdeauna ai fost imună la amândouă.

Ea își coborî paharul și, odată cu el, privirea.

– Cred că sunt, zise ea încet. Ceea ce simt pentru tine... ei bine, nu are nimic de-a face cu farmecul.

– Nish.

El se întinse și îi dezmierdă obrazul cu dosul degetelor.

– Noi doi suntem dincolo de ceva atât de banal ca asta, nu-i așa?

Ea își feri privirea.

– Suntem dincolo de o mulțime de lucruri, presupun, zise ea. Am devenit, așa cum ai prezis odată, vechi prieteni.

El își îmblânzi expresia.

– Da, și cred că orice bărbat care valorează ceva poate simți când o femeie la care ține nu este perfect mulțumită, spuse el. Mi-aș dori, draga mea, ca starea ta de spirit să fie măcar pe jumătate la fel de bună ca înfățișarea ta. Nu te-am văzut niciodată mai frumoasă.

Ea dădu paharul la o parte cu un clinchet ascuțit.

– Te rog, Rance, te rog din nou, spuse ea, privirea ei alunecând spre fereastră. Nu flirta cu mine. M-am săturat de asta.

– Nish, eu nu flirtez, spuse el, atingând-o ușor pe umăr.

– Rance, serios! Ea chicoti ușor, dar, când se întoarse, nu avea veselie în privire. Ești cel mai îngrozitor fustangiu din toată creștinătatea. Ai recunoscut singur asta.

– Nu cu tine, spuse el, retrăgându-și mâna. Anisha, eu nu flirtez cu tine. Nu... ei bine, nu de atunci, din prima zi.

– Atunci, nu te mai obosi acum, spuse ea îmbufnată, luând din nou sherry-ul. În scurt timp vor fi aproape o duzină de doamne aici. Una dintre ele cu siguranță ți se va potrivi.

– Anisha, murmură el. Dacă e vorba despre ceea ce s-a întâmplat în grădină...

– Uite, nu contează, spuse ea, ridicându-se brusc. Vreau să vorbesc cu tine despre ceva important.

El ar fi vrut să-i spună că ea era importantă; că în nici un caz nu dorea ca ea să fie nefericită. Dar ceva nu era în regulă între ei în seara asta. Era ca și cum ar fi dansat împreună o melodie cunoscută, dar ritmul nu se potrivea cum trebuie. Așa că tăcu din gură și o privi cum se ducea la micul secretaire de lângă ușă, lăsă în jos partea din față și extrase un teanc de hârtii.

– M-am dus ieri la Napier, spuse ea, întorcându-se la scaunul ei.

– Împotriva dorinței mele, bombăni el.

– Da, dar, în conformitate cu a mea, replică ea. Nu am găsit nici o legătură cu Coldwater, din câte am putut vedea. Dar am luat notițe multe, pe care aș vrea să le citești. Cred că nu este nimic ce nu știi deja, dar vezi dacă vreun nume sau un detaliu îți stârnește vreo amintire.

El oftă și întinse mâna.

– Foarte bine. Și mulțumesc.

Ea deschise dosarul și scoase două bilețele.

– Acum, pe astea le-am furat pur și simplu, zise ea, întinzându-i-le.

– Le-ai furat? întrebă el, făcând ochii mari. Din dosarele lui Napier?

– De fapt, le-am recuperat, spuse ea, pentru că, dacă nu cumva am înțeles foarte greșit legile Angliei, sunt proprietatea ta, nu a Coroanei. Ar fi trebuit să fie returnate în momentul exonerării tale.

El se uită la ambele hârtii, ușor surprins.

– Îndrăznesc să spun că ai dreptate, spuse el. Acestea sunt, cel puțin la suprafață, titluri de creanță cu valoare juridică.

– Da, atât timp cât nimeni nu se gândește la aspectul jocurilor de noroc, adăugă ea sec. Mă consolez, știind că chinurile mele cu Luc mi-au adus cel puțin o educație în privința asta. Deci sunt ele semnificative pentru caz în vreun fel, ce părere ai?

– Nu, probabil că au fost luate din camerele mele în timpul percheziției poliției. El le aruncă înapoi în dosar. Acum a trecut, nu mai contează.

– Totuși, sunt o grămadă de bani, vorbi Anisha pe tonul unui bun scoțian.

– Da, ei bine, jucam mult, Nish, în acele zile, spuse el cu părere de rău. Aceste datorii nu sunt nimic față de unele pe care le-am strâns la mese – și nimic față de unele pe care le-am pierdut, o dată sau de două ori.

– Totuși, lăsând la o parte rarele tale pierderi, trebuie să fi fost foarte mulți oameni care s-au bucurat să te vadă dus spre Newgate.

– O, da, zise el liniștit.

– Și aceste bilete de datorie?

El ridică din umeri.

– Fără valoare, mă aștept, spuse el. În ceea ce privește restul câștigurilor mele, le-am cheltuit pe avocați și mită. Doar plata călăului zdrențăros, ca să se uite în altă parte, m-a costat trei sute de guinee.

– Cum te-ai descurcat? murmură ea. M-am întrebat de multe ori.

El o privi lung și intens peste whisky-ul său.

– Sutherland a făcut-o, spuse el încet. Sutherland și tata. S-au ocupat de tot, pentru că, așa cum spune mereu părintele, Fraternitas are grijă de ai săi.

– Nu s-au ocupat ei de tot, spuse ea cu asprime. Nu ei au suferit în acei ani îngrozitori în Legiunea Străină Franceză, luptând pentru viața lor în Africa de Nord. Nu ei au trăit grozăvia de a fi întemnițat de două ori.

Îl apăra din nou; îl apăra chiar dacă era supărată pe el. Și poate că avea motive să fie. Liniștea grea se revărsă din nou peste ei.

– Ascultă, Nish, spuse el în cele din urmă, lăsându-se puțin în jos pe scaun. Îți datorez niște scuze pentru săptămâna trecută. Pentru ce s-a întâmplat între noi. Și pentru că te-am lăsat să pleci singură cu trăsura în ziua aceea la St. James.

– De parcă ai fi putut să mă oprești, bombăni ea puțin arogant.

– O, aș fi putut să te opresc, spuse el cu încrâncenare. Fii sigură de asta. Și data viitoare, o voi face.

O expresie întunecată și încăpățânată apăru în treacăt pe fața Anishei, ca și cum ar fi vrut să se răstească la el. Apoi, brusc, Anisha sări de pe scaun propulsată parcă de o energie nervoasă,

învăluindu-l în parfumul ei exotic în timp ce trecea pe lângă el. Era un parfum în care s-ar fi putut îneca fericit, se gândea uneori; un fel de magnolie indiană, spusese ea odată, amestecată cu o notă de lemn de santal. Rezultatul era un parfum cremos, picant, aproape erotic, care era chiar întruchiparea personalității Anishei.

– Nu vreau să mă mai cert cu tine, spuse ea, plutind în derivă prin cameră. Ce-a fost, a fost.

– Nish.

Când el se mișcă să o urmeze, ea ridică o mână să-l oprească.

– Te rog, stai acolo, porunci ea. Eu doar... Sunt extrem de agitată. Trebuie să mă mișc.

Atunci, exact în momentul în care se întorcea, șalul îi alunecă, dezvăluind trei vânătăi slabe deasupra cotului ei.

– Anisha...? murmură el, întinzându-se să o atingă.

Ea se îndepărtă de atingerea lui și se uită în altă parte.

– Nu e nimic, spuse ea. M-am jucat cu băieții, cred.

Și nu era nimic. Cu toate acestea, valul de tandrețe bruscă nu făcu decât să-i sporească lui Lazonby confuzia. El îl alungă și aruncă o privire la ceas ca să vadă că era aproape șase. Forțându-se să se relaxeze, își învârti paharul de whisky, rezistând impulsului de a o consola. Chiar și el își dădea seama că în seara asta ea nu avea nevoie de consolarea lui. Și știa că ar trebui să se bucure.

– Nu-ți prea place asta, nu-i așa? spuse el. Să socializezi. Doamne, porți chiar și o pălărie. În fine, niște pene.

Ea ridică din umeri, oprindu-se să apuce un bibelou de Meissen reprezentând o doamnă cu obraji rumeni care ținea în poală un spaniel berbecuț.

– Nu îmi displace neapărat, spuse ea gânditoare, întorcând bibeloul spre lumină. Dar, știi, uneori mă simt un pic ca acest câine. Pare răsfățat, nu-i așa? Toate nevoile lui sunt satisfăcute. Stă, la propriu, în poala luxului.

Lazonby strâmbă din nas și dădu pe gât restul de whisky.

– Da, ei bine, luxul este supraevaluat.

– Poate fi, chiar și pentru acest cățeluș, spuse Anisha. Uneori cred că ești unul dintre puținii oameni pe care îi cunosc care chiar înțelege asta. Putem vedea, tu și cu mine, că panglica de la gâtul lui este, de fapt, o lesă care curge spre mâna ei. El este legat de ea. Legat de datoria lui.

– Și tu crezi că găzduirea acestui dineu este o datorie?

Ea îl privi puțin melancolică.

– Mă simt legată de societatea engleză, spuse ea. Câteodată.

Brusc, Lazonby lăsă deoparte băutura și traversă camera, uitând de jurământul său. Luându-i mâna neocupată, o ridică la buze și o sărută cu putere pe dosul ei.

– Nish, șopti el. Ești cea mai bună persoană pe care o cunosc. Doar... fii tu însăți. Fii așa cum ești în seara asta, în mătăsurile și bijuteriile mamei tale. Poartă acel... acel lucru înfășurat...

– Un sari, îl informă ea.

– Da, asta.

Absent, el dezmierda cu degetul mare dosul mâinii ei.

– Poartă-l cum dorești și, dacă vrei, pune-ți și cercelul ăla la loc în nas...

Ea înțepeni.

– N-ai văzut niciodată asta.

– Nish, există o mică gaură, o mustră el cu blândețe, dacă știi unde să te uiți. Eu știu. Am văzut-o în ziua în care te-am cunoscut.

– Serios? murmură ea. O, bine. Este mai ales pentru naștere, să știi. Dar tatăl meu, el o ura – odată ce a observat-o, la trei luni după ce s-a întâmplat.

Rance simți cum i se conturează zâmbetul.

– Nish, tatăl tău este mort, spuse el, iar acum, ideea este că nimănui care contează nu-i pasă nici cât...

– Nu înjura, interveni ea cu blândețe. Tu nu înțelegi. Nu este vorba despre ceea ce contează pentru mine. Dacă ar fi fost așa, nu aș fi plecat niciodată din India. Dar este vorba despre Tom și Teddy. Aceasta este lumea lor. O lume pe care am ales-o pentru ei, Rance, în ziua în care m-am căsătorit cu un englez. În privința asta, tata a avut dreptate să mă dojenească.

El ezită, înțelegând ce voia să spună. Englezii erau un neam mai secretos.

– Da, îți dau dreptate, fu el de acord cu reticență. Dar, în afară de ceea ce trebuie să faci pentru a-i ajuta pe băieți să se descurce, nu te mai gândi în termeni de „ar trebui" și „poate că". După seara asta, fii Anisha. Nu datorezi nimic celorlalți – cu atât mai puțin mie.

– În unele zile te comporți de parcă ți-aș datora o supunere oarbă, spuse ea, coborându-și privirea. Dar îți datorez loialitatea mea și...

ei bine, prietenia mea, Rance. Tu mi-ai fost întotdeauna prieten. Ai fost un prieten pentru noi toți, de fapt.

Ochii Anishei erau concentrați, își dădu el seama, pe degetele lor, acum împletite. Până în acel moment, abia dacă își dăduse seama că nu o eliberase și că ea nu făcuse nici o mișcare de a se retrage.

În schimb, degetele ei mici și reci zăceau încolăcite în ale lui, mirosul moale de lemn de santal și de flori înotând încă în jurul lor. Capul ei era ușor întors, expunând lungimea caldă, de fildeș, a gâtului ei și micul punct de puls de sub urechea ei; un punct moale și neted care aproape că îi cerea să-și așeze buzele pe el și să-i atragă parfumul mai adânc.

Lazonby închise ochii și își dădu seama cât de disperat tânjea să o tragă pur și simplu în brațele lui. Să-i tragă capul sub bărbia lui și pur și simplu să o țină aproape. Nu într-un mod senzual – deși s-ar fi putut ajunge repede la asta, ci în felul în care cineva ar putea ține un lucru prețios.

Incapabil să reziste complet și uitând de servitorii din apropiere, el îi cuprinse obrazul cu palma, ridicându-i fața și întorcându-i privirea spre a lui. Dar ochii ei calzi și căprui păreau în seara asta să regrete ceva.

O, el nu-și dorea asta. Nu pentru ea, această femeie al cărei preț era cu adevărat mai presus de rubine. Pentru ea, el își dorea doar bucurie și să îi facă drumul lin prin viață.

– Anisha, șopti el, îmi doresc...

Tocmai atunci, se auziră bătăi în ușă, răsunând la parter. El aruncă o privire nerăbdătoare spre ușă. Avea sentimentul cel mai ciudat că erau pe punctul de a realiza ceva. Dar Anisha devenise tăcută, cu o mână în mâna lui, cealaltă ținând încă bibeloul de Meissen.

– Ei bine, spuse el, făcând un pas înapoi, presupun că te cheamă datoria.

În grabă, ea puse figurina la loc.

– Rance, este ceva – cineva – despre care aș vrea să te avertizez.

Dar, aproape imediat, lordul Lucan Forsythe coborî în fugă scările și intră în cameră, cu buclele sale aurii încă umede, cu zâmbetul său însorit bine înfipt în minte.

– Rance! Mă bucur să te văd, bătrâne!

– Bună seara, Luc, răspunse el. Arăți binedispus.

Până când rosti cuvintele, pendula mare de la baza scărilor bătu de șase și, o clipă mai târziu, ușa masivă de la intrare se deschise, iar Lazonby auzi un râs feminin familiar răsunând pe coridor.

– E Lady Madeleine, spuse el, îndemnând-o pe Anisha spre Luc. Du-te! Ocupă-te de oaspeții tăi! Voi fi încă aici când vor pleca toți.

Privirea ei îi mai studie o ultimă dată chipul.

– Nu sunt deloc sigură de asta, spuse ea.

Și apoi ieși din cameră cu pași repezi, șalul ei de mătase plutind în urma ei, lăsând doar un nor de parfum de lemn de santal.

Era prea târziu să o întrebe ce voia să spună.

Lucan o prinse de braț pe Anisha când aceasta ieși din salon.

– Haide, surioară, zise el, zâmbind. Sus cortina!

Ca răspuns, ea îi aruncă o privire răutăcioasă. Dar nu era momentul pentru regrete serioase. Era, totuși, timpul să nu se mai uite în ochii lui Rance și să nu se mai comporte ca o fată proastă. Chiar și acum putea simți căldura reconfortantă a mâinii lui pe fața ei.

Dar probabil că el avea să fie din nou supărat pe ea înainte de sfârșitul serii. Dintr-odată, ceva asemănător cu lacrimile se adună în ochii Anishei. Cât de proastă fusese! Clipind puternic, ea continuă să meargă.

În holul din față, mama lui Geoff, Lady Madeleine și soțul ei, domnul MacLachlan, se dezbrăcau deja de pelerine. Frații mult mai mici ai lui Geoff nu erau prezenți, fratele său fiind la universitate în Scoția, iar sora sa fiind încă elevă la școală.

Domnul MacLachlan era foarte brunet, foarte înalt și mai mult decât intimidant, cu ochi duri și o cicatrice îngrozitoare care i se încolăcea ca o lamă de iatagan pe obraz. Soția lui, în schimb, era ca lumina palidă și clară a soarelui, cu claia ei de păr blond și rochia vaporoasă de mătase galbenă.

Înainte de a pleca în Belgia – și de a se îndrăgosti iremediabil – Bessett o rugase pe mama lui să se împrietenească cu Anisha, iar doamna făcuse cu bunăvoință acest lucru și multe altele. Acum o sărută călduros pe Anisha, iar Anisha își dădu seama încă o dată cât de recunoscătoare era că evitase să o rănească pe noua ei prietenă refuzând avansurile lui Bessett.

Salvarea ei în această privință, Anaïs de Rohan, cobora din următoarea trăsură împreună cu verișoara ei mai în vârstă, Maria

Vittorio, părinții ei nefiind încă întorși din călătorii. Fratele ei adoptiv, Nate Corcoran, și fratele ei geamăn, Armand, îi urmau la coborâre și, deși Anisha nu-i cunoscuse niciodată pe nici unul dintre cei doi domni, era ușor de ghicit cine era cine, căci Armand semăna foarte mult cu sora lui cea brunetă.

Mai sosiră încă trei trăsuri, iar porțile se deschiseră cu adevărat. În curând, oamenii erau peste tot, majoritatea din familia miresei, din Gloucestershire, toți vorbind deodată, toți prietenoși. Anisha abia le reținuse numele când sosi un al doilea set de gemeni, Chip și Lucy Rutledge, la fel de vorbăreți și de vioi ca și verișoara lor mai mare.

Curând începură să zboare pelerinele, mâinile se agitau prin sală, iar Higgenthorpe era ocupat să-i conducă pe cei care voiau să renunțe la îmbrățișări și sărutări în salonul unde se servea vin.

Trecând pe coridor, Lady Madeleine se opri și o prinse pe Anisha de ambele mâini.

– O, draga mea, ești prea amabilă! spuse ea, atingându-și buzele de obrajii Anishei. Sper, totuși, că nu ai de gând să mă dai afară după ce se va termina totul?

Anisha se trase înapoi, nedumerită.

– Ce vrei să spui?

Lady Madeleine îi strânse ambele mâini cu putere, apoi le dădu drumul.

– Sper doar să rămânem prietene, spuse ea. Sper că, atunci când Geoff se va fi liniștit, noi două vom putea relua prietenia de unde am lăsat-o?

Anisha simți cum o cuprinde o mare ușurare.

– Mi-ar plăcea asta, spuse ea. Foarte mult.

Lady Madeleine o luă pe Anisha de braț și porni cu ea.

– Sunt de mult timp prietenă, știi, cu mătușa domnișoarei de Rohan, Lady Treyhern, spuse ea. O să-ți placă de ea, Anisha. Are o înțelegere remarcabilă a... ei bine, a lucrurilor.

Anisha se încruntă.

– Ce fel de lucruri?

– Ei bine, a oamenilor, presupun, zise Lady Madeleine vag. A fost pregătită să fie un fel special de guvernantă. Am consultat-o când Geoff era tânăr. Și ea... ei bine, cred că îl înțelege. O, Anisha, această

familie va fi o partidă bună pentru el. Aproape la fel de bună ca... ei bine, sunt doar liniștită, asta e tot.

Anisha înțelese ceea ce Lady Madeleine nu spusese cu voce tare. Geoff semăna foarte mult cu fratele ei mai mare, legătura lui cu metafizica abia dacă era ținută în frâu uneori. Era o parte din motivul, știa ea, pentru care îi ceruse permisiunea lui Raju să se căsătorească cu ea. Anishei nu ar fi trebuit să-i explice niciodată darurile sale teribile și stările sale sumbre.

Dar înțelegerea, din păcate, era o fundație îngustă pe care să construiești o căsnicie pasională. Una potrivită, poate. Una mediocră, cu siguranță. Dar Anisha suportase deja mediocritatea unei căsnicii. Data viitoare, decisese ea – dacă exista o dată viitoare – va avea parte de pasiune; pasiunea sălbatică, disperată, despre care scriseseră poeții și despre care vorbea Kāmashastra.

Pentru o clipă, chipul lui Rance îi apăru în minte și, în aceeași clipire, închise ochii, dorind să-l îndepărteze.

Lady Madeleine comenta cu privire la rochia cuiva în timp ce se plimba prin salonul mare, dar Anisha pierduse deja firul conversației. Rance stătea alături de domnul MacLachlan lângă pian, căldura albastră a privirii lui o urmărea în mod clar. Întorcându-se ușor, Anisha se uită la el și, pentru o clipă, ochii lor se întâlniră. Fu ca și cum, pentru o fracțiune de secundă, ea ar fi întrezărit un adevăr pur în ochii lui. O dorință pe cât de profundă, pe atât de incontestabilă.

Sau era doar nebună?

Pentru că, dacă era așa, cum putea să nu o recunoască?

Ea îl cunoștea.

El o cunoștea pe ea.

Erau intimi în toate privințele, cu excepția uneia. Ea îl dorea; îl dorea mai presus de orice. Se săturase de acest joc. Sătulă să pretindă că altceva – sau altcineva – ar putea fi de ajuns.

Dar Lady Madeleine încă mai vorbea și se extazia cu privire la ținuta exotică a Anishei. Anisha grăbi pasul și încercă să o asculte.

– Nu le-am văzut pe aceste fete din Gloucestershire de când au crescut așa, spunea Lady Madeleine, schimbând subiectul în timp ce se întorceau în salon. Atât de drăguțe, nu-i așa? Și exuberante în același timp.

Revenind cu gândurile la realitate, Anisha studia grupurile de invitați care pălăvrăgeau și fu nevoită să fie de acord. Deși domnișoara

de Rohan avea o vivacitate incomparabilă, Geoff nu pusese niciodecum ochii pe frumusețea din familie. Premiul acela îi revenea uneia dintre verișoarele ei tinere.

Anisha fusese avertizată că invitații domnișoarei de Rohan vor fi în principal femei, mireasa explicând că a ei era o adevărată familie de la țară și că însămânțarea de primăvară avea prioritate față de sezonul social. Unchii ei urmau să vină la Londra doar cât timp era nevoie pentru nuntă.

Era mai bine pentru Anisha, deoarece invitații Fraternitas înclinau balanța masculină în cealaltă direcție. Cu excepția fratelui mai mare al Anishei, nimeni altcineva din frăție nu era căsătorit – poate pe bună dreptate. Domnul Sutherland o adusese pe sora sa văduvă, iar Sir Greville St. Giles o însoțea pe mama sa, care o cunoștea pe Lady Madeleine prin numeroasele ei eforturi caritabile.

Odată ce toată lumea a fost instalată în salon, Anisha văzu imediat că Lucan flirta cu Lucy Rutledge. Mama tinerei domnișoare observă însă și ea, și se mută imediat lângă ea. Astfel zădărnicit, Lucan zâmbi pur și simplu și își îndreptă atenția către o altă verișoară, Lady Emelyn Rutledge, care părea să fie de o vârstă cu Lucy și era, dacă se putea, și mai frumoasă.

Anisha oftă și se duse să discute cu reverendul Sutherland și cu sora acestuia, doamna Hathaway. Doamnele din Gloucestershire, se temea ea, vor fi nevoite să se păzească singure.

Dar, în următoarea clipă, Anisha își dădu seama că mai era un oaspete care trebuia să sosească. O cuprinse un fior și, ca și cum ar fi fost cronometrat de soartă, Higgenthorpe apăru la ușa salonului.

– Domnul Royden Napier, anunță el.

O tăcere deplină se așternu peste mulțime.

Înghesuită în cealaltă parte a camerei, așa cum era, Anisha nu reuși să se grăbească spre ușă.

Rance, care cu câteva clipe mai devreme o tachinase pe una dintre mătușile miresei, era acum încruntat, privirea lui întunecată plecând de la Napier pentru a cerceta camera în căutarea Anishei. Ochii lor se întâlniră din nou, de data asta ochii lui erau acuzatori.

Napier stătea în prag și părea extrem de inconfortabil.

Dar, în ultima clipă, domnișoara de Rohan ieși din mulțime, cu mâna întinsă.

– Domnule comisar adjunct! spuse ea radios. Ce bine că ați venit! Tatăl meu vă trimite cele mai calde salutări.

Faptul că tatăl ei probabil că nici nu știa de dineu, cu atât mai puțin de lista invitaților, nu conta pentru Anisha. Restul invitaților, cu excepția lui Rance, se întoarseră imediat la conversația lor. Anisha răsuflă ușurată. Nu fusese decât o fracțiune de secundă, și totuși i se părea că trecuse o veșnicie.

Până când reuși să se scuze și să-și facă loc prin mulțime, domnișoara de Rohan și Napier începuseră să converseze, iar el părea perfect în largul lui.

Anisha îi făcu semn unui lacheu să-i aducă șampanie lui Napier, îl salută scurt, apoi îl lăsă să se descurce ca să poată face turul încăperii și să stea de vorbă o clipă cu fiecare dintre invitații ei. Cu toate acestea, pentru tot restul serii, chiar și în timp ce lua masa, simțea ochii lui Rance cum o ardeau.

Cina fu servită prompt la ora șapte și părea un succes copleșitor. Așezat în capul mesei, Lucan reușise să încânte pe toată lumea, în special pe doamnele mai tinere – și pe unele dintre cele mai în vârstă, se părea. Până când sosi desertul, doamna Hathaway era îmbujorată toată, în timp ce domnișoara de Rohan și Lady Madeleine, care îl flancau, începuseră să-l privească aproape cu drag.

În sfârșit, se gândi Anisha sec, farmecul flăcăului era de folos.

În ceea ce o privea, Anisha se descurcă destul de bine. Geoff era așezat în dreapta ei și reveniră imediat la vechile și confortabilele lor obiceiuri. În stânga ei, Rance își îndreptă atenția către mătușa miresei, doamna Rutledge – o altă frumusețe întunecată și vibrantă, care ceru pe dată să i se spună Frederica. Însă, cu înțelepciune, doamna o supraveghea și pe tânăra Lucy, care continua să schimbe priviri furișe cu Lucan.

După cină, Anisha servi cafeaua doamnelor în salon și se trezi puțin nepregătită. Având în vedere rădăcinile lor de la țară, se așteptase ca doamnele să discute despre cele mai bune metode de pus murături și făcut dulcețuri sau despre moda scandaloasă care se purta în oraș. În schimb, conversația luă o turnură politică – o discuție aprinsă despre războiul din Spania care era pe terminate și dacă ar trebui sau nu să li se acorde amnistie carliștilor.

– Tata spune că nu prea contează, declară domnișoara de Rohan. Spune că, indiferent pe care dintre Bourboni îi susține cineva, toți sunt niște scandalagii.

– Și asta o spune un om care și-a pierdut tatăl și jumătate din pământuri în fața lui Napoleon, zise Frederica Rutledge pe un ton de cunoscătoare.

– Ei bine, tu ar trebui să știi, mătușă, spuse Lady Emelyn. Tatăl tău a murit în campania din peninsulă, nu-i așa?

Și încet, pe măsură ce conversația avansa, Anisha începu să înțeleagă că aceste doamne nu erau chiar ceea ce crezuse ea; că doamna Rutledge era, se pare, portugheză și că părinții domnișoarei de Rohan nu erau plecați în străinătate la plimbare, ci în Catalonia ca să împiedice ca viile străbunicii ei să fie incendiate de carliști. După o vreme află că Lady Treyhern era franțuzoaică, fusese educată în Elveția și trăise o vreme la Viena.

De altfel, toate doamnele – chiar și cele tinere – aveau păreri bine informate, dar nu toate la fel, iar Anisha își dădu brusc seama că ea era cea care se făcuse vinovată de presupuneri. Probabil că oaspeții ei nu se gândiseră deloc la trecutul ei neobișnuit.

De asemenea, observase că fuseseră, pe parcursul întregii seri, extrem de calzi cu Rance. Dincolo de cercul Fraternitas, oamenii nu erau adesea așa, știa Anisha. Și o durea inima pentru el.

Nu avu însă mult timp să se gândească la asta, pentru că domnii zăboviră mai puțin de o jumătate de oră cu vinul lor de Porto, Rance și domnul Napier stând cât se poate mai departe unul de celălalt, când intrară din nou în salon.

Anisha se strădui să nu râdă. Le făcea bine, într-adevăr, căci amândoi erau de departe mult prea aroganți.

Cel din urmă se așeză pe una dintre canapele și acceptă o ceașcă de cafea. Când domnul MacLachlan îl antrenă într-o conversație despre furtul din construcții în Docklands, Anisha se scuză și se duse să-l caute pe Lucan. Lucy Rutledge, de asemenea, era absentă, ceea ce îi stârnea Anishei un sentiment de vagă neliniște.

Dar când trecu din salon în cealaltă încăpere, acum goală, cineva o prinse de cot. Se răsuci ca să îl vadă pe Rance încruntându-se la ea.

– Asta e ideea ta de glumă? o întrebă el, făcând semn din cap spre canapelele din salon.

– Nu, deloc. Anisha aruncă o privire în jos, spre mâna lui. Este ideea mea de a-l cunoaște pe domnul Napier.

– Chiar așa? mârâi Rance. În ce scop?

– Cine poate spune? Ea ridică ușor din umeri. Poate că este, așa cum pari să crezi, cel mai viclean om din creștinătate. Sau poate că gândește eronat, cu scrupule puternice, dar deplasate. Sau poate că este pur și simplu un afemeiat.

– Și părerea mea nu înseamnă nimic pentru tine.

– Pentru mine înseamnă foarte mult, răspunse ea cu rigiditate. Dar nu mi s-ar putea permite să mi-o formez pe a mea? Și nu ar fi mai bine ca măcar una dintre noi să se înțeleagă cu el? Pentru binele tău?

El râse ușor și amar.

– Deci de dragul meu faci toate astea, spuse el. Te faci plăcută unui bărbat care este deja îndrăgostit de tine și îl lași să creadă că ai putea...

– Rance, oprește-te! interveni ea. Dacă vrei să mă insulți și să te alegi cu o palmă zdravănă pentru deranjul tău, întoarce-te mâine. Nu am timp acum.

El nu zise nimic, dar privi fix în salon, micul mușchi din maxilarul lui zvâcnind periculos. Era clar că își dorea ca Napier să se ducă dracului. Și poate că avea dreptate; poate că ea era naivă. Își amintea sentimentul rece care o cuprinsese când își dăduse seama că Napier o urmărise la teatru. Dar mândria o făcu să se țină dreaptă.

– Și dacă e mai rău decât o simplă conspirație, Nish? spuse în cele din urmă Rance. Dacă omul este periculos?

– Nu sunt complet idioată, șopti ea, rugându-se ca ăsta să fie adevărul. Sunt prudentă. Dar, în câteva săptămâni, am obținut mai multe prin faptul că m-am înțeles cu Napier decât ai obținut tu în mai bine de un an de când ești liber din închisoare. Recunosc, nu este mult. Dar te las să decizi de dragul cui fac toate astea.

Zicând acestea, ea se eliberă din strânsoarea lui.

– Anisha, așteaptă! strigă el în urma ei.

Dar ea își văzu de drum, tremurând brusc de furie. Din nefericire, când coti după următorul colț, Higgenthorpe o întâmpină cu o pelerină de lavandă pusă pe braț.

– A început să plouă slab, milady, o informă el. Doamna Hathaway și-a chemat trăsura și înțeleg că soții Smythe intenționează să o urmeze.

Anisha se întoarse și-și petrecu următoarele câteva minute luându-și rămas-bun de la mai mulți dintre oaspeții ei. În holul din față, Napier se ținu mai la urmă, apoi se înclină politicos peste mâna ei când ceilalți coborâră treptele în ploaie.

– Ei bine, domnule Napier, spuse ea cu vioiciune, sper că nu a fost o seară prea grea pentru dumneata?

Dar, când el ridică din nou capul, ea zări ceva greu de deslușit sclipind în ochii lui.

– Voi purta mereu în inimă această amintire, zise el. Un umil angajat al guvernului, care socializează cu *la crème de la crème*. Cine și-ar fi putut imagina așa ceva?

Anisha își retrase mâna.

– Cred, domnule comisar adjunct, că vă bateți joc de mine, spuse ea acru, și că nu sunteți nici pe departe atât de umil pe cât vă arătați.

El ezită, apoi își ridică privirea pentru a se uita dincolo de ea, cu o expresie ușor întrebătoare pe buze.

– Și eu cred, răspunse el, că îmi va face mare plăcere să petrec o ocazie mai liniștită cu dumneavoastră. La teatru, peste câteva zile.

– Ah, da. Anisha își înclină capul într-un mod regal, dar în spatele ei auzi pași care se îndepărtau și ghici imediat despre cine era vorba. Într-adevăr. Voi aștepta cu mare nerăbdare. Noapte bună, domnule Napier!

– Noapte bună, Lady Anisha! El mai făcu o plecăciune curtenitoare. Apropo, vă șade bine exotismul. Găsesc că sariul și penele de păun sunt o notă foarte elegantă.

Și, zicând asta, Napier se întoarse și coborî iute scările, cu pelerina sa întunecată de seară umflată de vânt și cu umbrela neagră lângă el, nedeschisă. Nu-l aștepta nici o trăsură. În schimb, el porni pe jos prin ploaie și dispăru în penumbră.

Când se întoarse, mulți dintre oaspeții rămași se retraseseră în salon. Lady Emelyn era acolo, cântând o melodie vioaie la pian, iar doamna Rutledge dădea paginile notelor. O mulțime le înconjura acum, extaziată.

După ce se așează la locul ei, Anisha simți privirea domnișoarei de Rohan căzând asupra ei, atentă și întrebătoare. Anisha se uită la ea peste ceașca de cafea și scutură ușor din cap.

Domnișoara de Rohan își îndreptă din nou atenția asupra viitorului ei socru. Cu privirea distantă, Rance stătea singur lângă șemineu cu călcâiul prins de aripa de alamă, cu un pahar din cel mai bun whisky al lui Raju în mână. Când ochii lui își regăsiră concentrarea, privirea i se îndreptă spre Anisha, sumbră și supărată.

La pian, Lady Emelyn începuse o altă melodie foarte complicată, interpretând-o cu măiestrie. Când domnul MacLachlan se ridică, domnișoara de Rohan alunecă mai aproape de ea, cu un zâmbet cunoscător.

– Cred, Lady Anisha, că ai un admirator supărat.

Anisha făcu ochii mari.

– Poftim?

Domnișoara de Rohan dădu din cap în direcția șemineului.

– Lordul Lazonby abia dacă și-a luat ochii de la tine toată seara.

– De fapt, sunt pe lista neagră a lui Lazonby, răspunse Anisha. Este furios, nu îndrăgostit. Poate că eu chiar l-am provocat. Te rog să ne scuzi pe amândoi.

– Furios? Domnișoara de Rohan o privi cu curiozitate. De ce?

– Îl antipatizează profund pe domnul Napier și nu a vrut să-l invit, zise Anisha cu sinceritate.

– Serios? Părea destul de drăguț... deși am inventat partea aceea despre tata.

De-acum venise și Lady Madeleine să participe la conversație. Anisha știa foarte bine că nu era nimic din istoria lui Rance despre care mama lui Geoff să nu știe. Iar mireasa aleasă de Geoff făcea parte acum din Frăție; viețile lor erau literalmente cărți deschise unul pentru celălalt.

– Lazonby îl învinovățește pe tatăl lui Napier pentru arestarea lui cu atâția ani în urmă, recunoscu Anisha încet, și crede că Napier refuză să redeschidă cazul Peveril pentru a proteja reputația tatălui său.

– Ambele ar putea fi adevărate, interveni Lady Madeleine. Poate că ascunde ceva?

Domnișoara de Rohan făcu ochii mari.

– Dar asta este de neconceput! declară ea. Voi vorbi cu tatăl meu. Napier trebuie să fie obligat să deschidă dosarele, astfel încât să se poată face o analiză amănunțită.

Anisha puse o mână peste cea a domnișoarei de Rohan.

– Știu că ești bine intenționată, spuse ea, dar nu trebuie să pară că Societatea St. James ar trece peste Scotland Yard. În plus, Napier și-a deschis dosarele. Pentru mine.

– Pentru tine?

Anisha schimbă priviri cunoscătoare cu Lady Madeleine, încă conștientă de căldura privirii lui Rance asupra ei.

– Da, chiar ieri, răspunse ea. Mi-am luat notițe amănunțite.

Apoi explică rapid tot ce aflase în biroul lui Napier. La sfârșit, domnișoara de Rohan rămase, practic, cu gura căscată.

– Totul este perfect adevărat, șopti Lady Madeleine, cu o privire spre șemineu. Îmi amintesc, căci, după arestare, bunica lui Merrick, doamna MacGregor, a venit tocmai din Scoția – pentru prima dată în viața ei.

– Din cauza lui Lazonby? întrebă Anisha. De ce? Cunoștea familia?

– Vag, dar nu uitați că Fraternitas era în mare dezordine la acea vreme, explică Lady Madeleine. Domnul Sutherland i-a convocat pe toți cei care aveau legături cu vechiul ordin. Doamna MacGregor era una dintre marile Vateis încă în viață – un fel de vrăjitoare albă, așa am crezut întotdeauna despre ea.

Aici, ea ezită, strângându-și puțin mâinile.

– Bineînțeles că e greșit, știu. Nu era nimic de genul ăsta și nu ar trebui să se folosească un astfel de termen. Dar cum altfel se poate explica Vateis? Sau Darul?

Vateis, știa Anisha, erau urmașii vechilor profeți celți din epoca druidică care încă mai posedau Darul într-o formă sau alta. Și, ocazional, dacă se năștea Mesha, cineva putea fi atât un Vates, cât și un Gardian, jurând să-i protejeze pe cei mai slabi dintre ei. Așa era cazul lui Raju și al lordului Bessett – al lui Rance, precum și al domnișoarei de Rohan, credea Anisha, deși la ei Darul era mult mai subtil.

– Înțeleg, murmură Anisha. Și ce a făcut doamna MacGregor?

Madeleine își frământă din nou mâinile.

– Nu știu, spuse ea. Și-a dat cu părerea? A dat bani? Merrick și cu mine nu am fost la curent, pentru că suntem în afara Fraternitas,

iar Geoff era încă un băiat. Dar scandalul a apărut în toate ziarele. Sir Arthur Colburne s-a împușcat.

– Îl cunoșteați? întrebă domnișoara de Rohan.

– O, toate fetele importante îl cunoșteau, zise Madeleine, pentru că era un vânător de averi notoriu. În cele din urmă, a obținut o moștenitoare – Lady Mary care a debutat în societate odată cu mine. Dar genul ăsta de bani nu durează niciodată, nu-i așa? Apoi Mary a murit, iar Sir Arthur s-a întors la cărțile lui și, bineînțeles, la farmecul lui.

– Cum adică... farmecul lui? întrebă Anisha.

Lady Madeleine se îmbujoră ușor.

– El... ei bine, cred că s-a împrietenit cu doamne bogate, murmură ea, iar ele i-au oferit cadouri pentru a-și exprima recunoștința pentru abilitățile sale în... în...

– În a fi foarte prietenos? completă domnișoara de Rohan.

Viitoarea ei soacră zâmbi slab.

– Ceva de genul ăsta, fu ea de acord. În orice caz, Sir Arthur a murit cu mult înainte de proces, dar mai mulți domni din înalta societate au fost chemați să depună mărturie și au ieșit la iveală multe informații sordide. Doi tineri au fost dezmoșteniți de către tații lor pentru că jucau jocuri de noroc. Oricine depunea mărturie în favoarea lui Lazonby era exclus de la White – tatăl lui Peveril, ducele, era foarte influent. Iar scandalul aproape că l-a ruinat pe Sir Wilfred Leeton.

– Sir Wilfred Leeton? întrebă Anisha.

– Magnatul teatrelor, zise domnișoara de Rohan. Deține jumătate din teatrele din Anglia, aș paria.

– Da, i-am văzut numele în dosarele lui Napier, spuse Anisha. Dar nu avea titlu nobiliar.

– A fost recent înnobilat pentru numeroasele sale opere de caritate, zise Lady Madeleine. Deși soția lui se ocupa de o mare parte din muncă. De fapt, orfelinatul lor este sub patronajul meu.

– Ce amabil din partea ta! spuse Anisha.

Lady Madeleine se îmbujoră din nou.

– Nu chiar, șopti ea. Firma lui Merrick a construit câteva dintre teatrele lui Leeton. Așa că eu... ei bine, am reușit să fac cunoștință cu Lady Leeton după căsătoria lor. Sună teribil de intrigant?

– Nu și dacă îți place compania ei, o asigură Anisha.

– O, Hannah este încântătoare, zise Lady Madeleine, deși unii o consideră parvenită. Dar eu o găsesc înviorător de sinceră. Primul ei soț, vedeți, a fost un comerciant în Mark Lane și a lăsat-o teribil de bogată.

– În Mark Lane? se încruntă Anisha.

– Un broker la Bursa Cerealelor, explică domnișoara de Rohan. La privirea curioasă a Anishei, ea adăugă: Eu locuiesc în Wellclose Square. Avem tot felul de personaje interesante în partea aceea a orașului. Oameni care chiar muncesc pentru a-și câștiga existența.

– O, Hannah este interesantă, spuse Lady Madeleine, și nu va permite ca nimic să îi stea în cale când vine vorba de a ajuta la o cauză bună. În curând voi participa la petrecerea ei anuală în grădină, o acțiune de strângere de fonduri pentru organizația ei caritabilă preferată, o școală de fete pentru cei săraci.

Anisha se gândea la ceva.

– Mă întreb dacă nu cumva l-aș putea chema pe Sir Wilfred într-o zi, murmură ea. Ar fi nepotrivit? Mi-ar plăcea foarte mult să-i arăt notițele mele, vedeți, și să-l întreb dacă este ceva care i se pare ciudat.

– Ce vrei să spui? întrebă domnișoara de Rohan.

Anisha ridică ușor din umeri.

– Nu știu, zise ea. Poate că unul dintre aceste nume vechi ar putea să-i trezească memoria?

Dar Lady Madeleine părea precaută.

– Sir Wilfred s-ar putea să nu dorească să-și reviziteze trecutul, o avertiză ea. Scandalul a izbucnit chiar în momentul în care încerca să-și finanțeze afacerea cu teatrul.

– A, înțeleg, spuse Anisha.

– O, dar am o idee minunată! exclamă Lady Madeleine. Trebuie să mergem amândouă la petrecerea din grădină. Ai putea să faci cunoștință cu el în felul ăsta.

– Dar cum? vru să știe Anisha. Lady Leeton nu mă cunoaște.

Lady Madeleine o privi cu afecțiune.

– Mă tem că singura cerință este să fii moderat de bogată și să dai măcar impresia că ești de familie bună, murmură ea. Scopul este de a face bani prin subscripție. Locul va fi plin de verișori de la țară și de comercianți de cărbune dornici să se afirme. Trebuie să se cumpere doar un anumit număr de bilete.

– Preț de intrare, la propriu? spuse domnișoara de Rohan, rânjind. Ca doar să trândăvești în grădina lui Lady Leeton?

– De fapt, e mai degrabă un târg de țară, spuse Madeleine. Vor fi tarabe cu produse de vânzare – multă dantelă și cusături – lucruri pe care le-au făcut fetele. Există un chioșc de muzică și o țigancă cu un glob de cristal, deși cred că este doar menajera de la bucătărie a lui Hannah. Totuși, este cu adevărat încântător.

– Mi-ar plăcea să merg, zise Anisha. Și dacă aș putea să mă împrietenesc cu Sir Wilfred, s-ar putea dovedi în cele din urmă de ajutor.

– Și, dacă nu, spuse domnișoara de Rohan acru, există întotdeauna *Chronicle*, care pare decisă să răscolească acest caz vechi. Poate că au o ascunzătoare secretă de informații.

– Ei nu fac decât să scoată la iveală știri vechi, spuse Lady Madeleine, încruntându-se. M-am cam săturat de acel ziar enervant. Toamna trecută, menajera noastră l-a prins cotrobăind prin tomberoanele noastre de gunoi, dacă vă puteți imagina!

– Este un reporter radical, așa spune Sutherland, zise Anisha. Dar eu încep să cred că este mai personal decât atât.

– Personal? Domnișoara de Rohan părea intrigată. Cine ar putea fi? Stai, nu era o logodnică frumoasă? Poate că ea l-a angajat pe individ pentru a-l înnebuni pe Rance?

Madeleine clătină din cap.

– Elinor Colburne a murit de tifos, spuse ea. Atât de tragic, pentru că era chiar imaginea lui Lady Mary. Fragilă și adorabilă, o blondă ca gheața cu o mică aluniță chiar aici.

Madeleine își atinse ușor colțul gurii.

– Bărbații erau leșinați după ea.

Dar domnișoara de Rohan nu era interesată de morți.

– Atunci a fost altcineva, spuse ea, valorificând această idee. Poate că unul dintre cei din familia lui Peveril l-a angajat? Nu, știu! O amantă! Avea Peveril o amantă, știe cineva?

Madeleine zâmbi.

– Draga mea, pare că semeni cu tatăl tău, zise ea. Dar nu, nu a existat o amantă, din câte știu eu. Peveril era, totuși, favoritul ducelui. Dar ducele a murit anul trecut, iar moștenitorul său – noul duce – nu a regretat prea mult moartea fratelui său mai mic.

Dar, înainte ca domnișoara de Rohan să poată insista, piesa incredibilă cântată de Lady Emelyn urcă în spirală, sus și mai sus, și mai sus, sunetul rămase pentru o clipă parcă suspendat în aer, apoi melodia se sfârși într-un triumf fulminant.

Lady Treyhern și domnul MacLachlan se ridicară imediat în picioare, aplaudând. Pe canapea, Anisha și grupul ei le urmară exemplul, alte bârfe fiind acum scoase din discuție.

– Bis! exclamă Geoff, care se afla acum lângă Rance, lângă șemineu.

– Doamnelor, faceți o plecăciune, zise domnul MacLachlan. A fost cu adevărat extraordinar.

Doamna Rutledge se îmbujoră.

– Mă tem că nu am făcut altceva decât să întorc paginile, zise ea, venind să li se alăture în salon. Nepoata mea este magnifică.

Zâmbind, domnul MacLachlan se îndreptă spre canapea și se aplecă pe spătar.

– Maddie, dragă, poate ar fi mai bine să plecăm, zise el, punându-i o mână afectuoasă pe braț. Lady Anisha este, fără îndoială, obosită și...

Dar doamna Rutledge încremeni brusc.

– Chip? interveni ea brusc. Chip, unde este Lucy?

Anisha se uită în jur și îl văzu pe tânăr ridicându-se năuc de pe un scaun la câțiva metri distanță.

– N-aș ști să spun, mamă, răspunse el, cu pleoapele grele. Mă tem că am fost captivat de muzica lui Emmie.

Ochii doamnei Rutledge alergau prin cameră.

– Îmi cer scuze, spuse ea, dar a văzut-o cineva pe fiica mea? Sau pe lordul Lucan?

Simțindu-se brusc rău, Anisha sări în picioare. Îl căutase pe Lucan mai devreme, când... O, Doamne!

– Charles Rutledge, rosti mama lui cu severitate, trebuia să ții pasul cu Lucy!

Tânărul ridică din umeri.

– N-am mai văzut-o de când... imediat după cină...

– Lucy tocmai a plecat, interveni domnișoara de Rohan cu o voce plictisită. Cred că lordul Lucan îi arată galeria de tablouri. Unul dintre lachei a urcat cu ei să o deschidă.

Anisha cercetă încăperea. Higgenthorpe și amândoi lacheii stăteau în partea din spate a salonului. Se întoarse să se uite întrebător la domnișoara de Rohan.

Dar zâmbetul domnișoarei de Rohan era placid.

– Poate, Lady Anisha, ar trebui să urcați și să-i aduceți? continuă ea. Probabil că este nevoie de lacheul dumneavoastră jos, cu toată vesela care trebuie spălată. Geoff și cu mine intenționăm să rămânem aici și să terminăm ce a mai rămas din această șampanie excelentă. Haideți, noi ceilalți, să mai toastăm pentru noroc.

– Ce idee bună! zise Lady Madeleine, așezându-se pe canapea.

– Scuzați-mă, atunci! zise Anisha, îndreptându-se spre hol.

Lăsându-și deoparte whisky-ul, Rance se îndepărtă de șemineu, cu ochii mijiți.

– Trebuie să mă mișc un pic, zise el.

Cu buzele într-o linie dură și subțire, doamna Rutledge ieși și ea pe coridor.

– Galeria asta de tablouri..., murmură Rance bănuitor. În ce parte este?

Anisha se uită când într-o parte, când în alta.

– Nu avem nici una, mărturisi ea. Amintește-mi să nu joc niciodată cărți cu domnișoara de Rohan.

– La naiba! bombăni Rance. Mă gândeam eu că nu.

Doamna Rutledge se albi la față.

– Și lacheul?

– Îi avem doar pe cei doi în spatele nostru, zise Anisha ferm. Dar, crede-mă, vor fi suficienți pentru a căra cadavrul zdrobit al fratelui meu până la medicul legist, după ce îl voi găsi. Vă rog, doamnă Rutledge, de dragul lui Lucy, întoarceți-vă în salon și pretindeți că nu sunteți îngrijorată. Dacă este ceva în neregulă, lordul Lucan va face ceea ce trebuie.

Doamna Rutledge se înroși, furioasă.

– Poate că nu ar trebui să-l învinuiți, șopti ea. Lucy este... Doamne, cred că frânge inimi doar de plăcere. Iar Chip este și mai rău. Mă bucur că a dormit în scaun, și nu în patul cameristei. Sunt copii iubitori, dar...

Rance o apucă pe Anisha de braț și o împinse spre scări.

– Jur pe Dumnezeu că o să-l bat pe Luc! bombăni el în timp ce se grăbeau să urce scările. Îl voi pune pe băiatul ăla pe genunchi și îi voi da ceea ce merită.

– Din păcate, nu mai este un băiat, spuse Anisha cu mâhnire. Are nouăsprezece ani – și îndrăznesc să spun că ar prefera cu mult bătaia ta decât sentința pe viață pe care e posibil să o primească.

Anisha deschise ușa bibliotecii. Nimic. Biroul lui Raju era exact la fel. La fel și următoarele două camere. Cu Rance pe o parte a coridorului, iar ea pe cealaltă, cercetară fiecare cameră, apoi urcară încă un etaj. Acolo deschiseră fiecare ușă, verificară sub paturi și în interiorul dulapurilor, fără să găsească nimic în afară de puțin praf pe care menajerele îl omiseseră. Ultima cameră era cea a lui Tom și Teddy. Înăuntru, amândoi dormeau adânc. Cușca lui Milo fusese adusă din seră și acoperită pentru noapte.

Se retraseră, iar Rance închise ușa încet, mutându-și privirea spre poduri.

– Cu siguranță, nu sunt în camerele servitorilor.

Anisha clătină din cap.

– Trebuie să fie în seră, spuse ea. Este atât de frig la ora asta din noapte, dar... da. Repede, pe scara servitorilor!

Odată ajunși jos, Anisha se îndreptă în liniște prin partea din spate a casei, ocolind salonul. Sera dădea în grădinile din spate și era în general închisă pe timpul nopții. Ușa, văzu ea imediat, era descuiată. Inima i se opri și intră.

La început, șezlongul lung de răchită era doar o umbră în lumina lunii. Apoi, ochii i se ajustară la întuneric și zări, fără urmă de îndoială, ceafa lui Luc și sânul de culoarea fildeșului al domnișoarei Rutledge, care stătea întinsă pe spate pe șezlong.

Cu o exclamație șocată, ridică o mână pentru a-l opri pe Rance.

– Lucan! Fir-ar să...!

Dintr-o singură mișcare, Luc își ridică fruntea de pe pieptul aproape gol al lui Lucy și sări în picioare, deplasându-se pentru a bloca vederea spre tânără.

– Bate la ușă, Nish, pentru numele lui Dumnezeu!

– Să bat la ușă? Anisha se îndreptă spre el. Să bat la ușă? Ăsta este răspunsul tău? Și... domnișoară Rutledge! Vă rog frumos să vă faceți prezentabilă.

– Sunt p-prezentabilă, exclamă domnișoara Rutledge, trăgând, evident, de rochia ei. Serios, nu am fost niciodată neprezentabilă. Nu de tot.

Vocea ei se termină pe o notă isterică și ea îl lovi pe Luc tare cu cotul în coapsă.

– O, Lord Lucan, mișcă-te!

Luc se mișcă. Lucy se ridică brusc în picioare, clipind la lumina lămpii pe care Rance o aducea dinspre coridor.

– Lord Lazonby! murmură ea, făcând o reverență. Vă rog să mă iertați!

– Nu mie trebuie să-mi cereți iertare, spuse Rance, cu vocea încordată. Este vorba de gazda dumneavoastră. De părinții dumneavoastră. Și de verișoara dumneavoastră, domnișoara de Rohan, a cărei seară aproape că ați distrus-o. Lucan, tu vii cu mine... și mai repede.

Lucy își duse mâna tremurândă la gură și începu să plângă.

Capitolul 8

Zilele mele de tinerețe, când judecata-mi era necoaptă!

Abia ținându-și furia în frâu, Lazonby își târî prada din seră și o azvârli în prima cameră care îi ieși în cale și care, slavă Domnului, era cămara lui Higgenthorpe, cu pereți groși. Luc se izbi de tejghea, zdruncinând rafturile cu porțelanuri.

Rezistând impulsului de a trânti ușa, Lazonby o închise și trase zăvorul, sunetul pocnind ca o pușcă în camera mică.

– Acum, spuse el, întorcându-se spre băiat, pentru numele lui Dumnezeu, ce credeai că faci? răcni el.

Luc tresări, dar se ținu tare.

– Doar... o sărutam pe Lucy, spuse el. Ea... ea nu... nu se supără.

– Nu se supără? Lazonby traversă încăperea îngustă. Ce legătură are asta? Lucan Forsythe, ai idee ce focul iadului ai declanșat pe capul tău? Sau de rușinea pe care i-ai provocat-o surorii tale?

– Doar ne sărutam, repetă Lucan, cu un aer îmbufnat. Vreau să spun, ne-am sărutat, dar...

– Iisuse Hristoase, Luc, crezi că oamenii ăștia sunt nimicuri? Lazonby îi tăie calea. Crezi că sunt doar niște simpli țărani care te vor lăsa să le dezonorezi una dintre fiicele lor ca pe o târfă ordinară și să le-o arunci din nou în față?

– Nu... nu a fost așa! strigă băiatul dându-se cu spatele la tejghea. Noi doar... ea doar... mi-a sucit mințile. Rance, asta e tot ce a fost. E atât de drăguță, iar noi eram plictisiți și m-am gândit...

– Nu te-ai gândit, prost neisprăvit ce ești! răcni Lazonby. Mădularul ți-a deconectat mintea... Doamne, Ruthveyn nu ți-a explicat nimic?

Furia apăru brusc pe fața lui Luc.

– Nu, e prea ocupat să umble de colo colo și să rezolve toate problemele lumii.

– Da, atunci și el este un prost, replică Lazonby. Și, apropo de apendicele care îți lasă mintea goală de sânge, cred că l-am ofilit suficient până acum?

Luc se albi complet la față.

– S-suficient pentru ce?

– Suficient pentru ca tu să te întorci în acea cameră, să te pui într-un genunchi și să faci ceea ce trebuie să faci față de domnișoara Rutledge.

Ochii lui Luc se făcură de trei ori mai mari decât erau.

– Căsătorie? reuși el să rostească. Dar am doar 19 ani.

– O să mă ocup eu de asta, replică Lazonby, legal și cu plăcere.

– Nu. Nu. Nu o voi face. Stângaci, Luc strânse blatul de lemn din spatele lui. Ți-ai pierdut mințile!

Lazonby făcu un pas mai aproape, strângându-și mâinile la spate, ca nu cumva să-i dea băiatului bătaia pe care o merita.

– Lucan, zise el întunecat, răbdarea mea a devenit din ce în ce mai puțină în privința ta. Pentru sora ta n-ai fost decât o bătaie de cap permanentă. Și asta, băiatul meu, tocmai s-a terminat. Anisha merită ajutorul tău, nu boroboațele tale. Ea are doi orfani de tată de crescut, pentru numele lui Dumnezeu. Și dacă Ruthveyn nu te poate controla, fii sigur că... eu nu am astfel de scrupule.

În cele din urmă, Luc își lăsă capul în jos.

– M-am săturat al naibii ca toată lumea să mă critice, bombăni el cu ochii în podea. Mi-aș dori ca mama mea să mai fie în viață.

– Da, pentru ca ea să poată continua să-ți spună că soarele răsare și apune din fundul tău, da, nu mă îndoiesc, spuse Lazonby acru. Dar, răsfățându-te, nu ți-a făcut nici o favoare, băiatul meu. Tu ești la fel de banal ca noi toți ceilalți și vei face ceea ce trebuie pentru biata fată. Fratele tău te-a lăsat în grija mea și asta e decizia mea.

Lucan ridică brusc capul, cu ochii strălucind de furie.

– O, de parcă tu ai fi un candidat pentru sfințenie! exclamă el. Asta chiar e bună, Rance. Cu adevărat.

Lazonby se abținu de la prima replică și trase aer în piept ca să se calmeze.

– Orice aș fi, Luc, nu am dezonorat niciodată un suflet nevinovat.

– Și eu nu am ucis niciodată pe nimeni și nu am ajuns la închisoare pentru asta, zise Lucan cu răutate. În plus, Lucy nu o să mă vrea. Nu vrea să se căsătorească. Întreab-o pe ea.

– O, crede-mă, băiatul meu, o să vrea când mama ei și logica rece și dură vor pune stăpânire pe ea, răspunse Lazonby. Ai vreo idee cine este fata aceea?

Lucan clătină din cap, buclele lui aurii tresăltând acum un pic sălbatic.

– Unchiul ei este lordul Treyhern, un om pe care nu vrei să-l superi, spuse Lazonby. Tatăl domnișoarei de Rohan este unul dintre cei mai periculoși oameni din Ministerul de Interne. În ceea ce-l privește pe tatăl lui Lucy, el e expert în focul iadului. Ultimii doi băieți care s-au intersectat cu el s-au ales cu gloanțe la micul dejun și nu au trăit să se plângă de asta.

Mărul lui Adam din gâtul lui Luc urca și cobora.

– Nu am știut, șopti el și-și trecu degetele răsfirate prin masa de păr auriu, ca și cum i-ar fi putut stimula creierul. Doamne, ai dreptate. Nu m-am gândit. Dar căsătorie?

– Da, pe Dumnezeu, căsătorie, spuse Lazonby cu încrâncenare. Și singura ta speranță – și chiar e singura ta speranță, ca eu și sora ta să putem mușamaliza asta și că părinții lui Lucy își vor da seama că ești prea al naibii de necopt ca să-i fii fetei un soț bun.

Luc tremura acum vizibil.

Lazonby parcurse distanța dintre ei și puse o mână pe umărul lui Luc.

– Acum, Lucan, băiatul meu, trebuie să te gândești cu atenție, spuse el, cu o voce aspră, dar mai blândă. Ești un pic răsfățat, da, dar ești un gentleman în sufletul tău. În privința asta, nu mă îndoiesc de tine. Și asta este ceea ce face un gentleman atunci când a comis o greșeală gravă. Își recunoaște greșeala. Face ceea ce trebuie. Voi fi alături de tine, dar trebuie să fie făcut. Așa că du-te și fă-ți datoria!

Cu capul plecat, Lucan plecă.

Lucy Rutledge încă mai suspina pe umărul Anishei când se întoarseră. Fără preambul, Luc căzu într-un genunchi – mai mult în fața surorii sale decât a lui Lucy.

– Domnișoară Rutledge, reuși el, mă tem că am permis frumuseții să-mi șteargă din minte bunele maniere. Vreți să mă onorați și să mă faceți cel mai fericit bărbat în viață?

– O, pur și simplu nu știu...! plânse aceasta în sariul Anishei. Chiar trebuie să o fac? Doar pentru un mic sărut? Nu am de ales?

Lui Lazonby îi stătea pe limbă să spună că i se păruse mult mai mult decât doar un sărut. Dar Anisha o îndepărtă ușor.

– Dacă trebuie sau nu, asta depinde de părinții dumitale, domnișoară Rutledge, spuse ea, privind-o pe fată drept în ochi. Dar ești o tânără încântătoare. Noi toți te-am primi cu plăcere în familia noastră.

– Lucy, spuse Lucan, vocea lui ofilindu-se până la o șoaptă. Îmi pare atât de rău.

Dar lui Lazonby nu-i putea scăpa impresia că lui Lucan îi părea, de fapt, rău că fuseseră prinși. Totuși, își drese glasul și zâmbi.

– Foarte bine, spuse el, cât de vesel putea. Acum să nu mai plângem, domnișoară Rutledge. Întoarceți-vă în salon și sărutați-vă verișoara pe obraz. Asta este seara ei. Apoi, mâine-dimineață, Lucan va veni la mama dumneavoastră și va rezolva toată treaba.

În sfârșit, Lucy s-a întors să se uite la Lucan.

– O vei face? întrebă ea într-o stare demnă de milă.

Lucan deschise gura, dar nu reuși să scoată nici un sunet. Părul lui părea o aureolă sălbatică și aurie acum, iar coada cămășii îi ieșea pe jumătate din pantaloni.

– O va face, spuse Lazonby. Și îți sugerez, domnișoară Rutledge, să o pregătești.

Anisha se întoarse în salon, cu inima în gât. Simțea cum tremură în sinea ei. Încercă să își controleze respirația, să își liniștească mintea și să se ducă cu gândul spre locuri mai liniștite, dar, pentru prima dată, nu reuși cu nici un chip. Trebuia să-și strângă mâinile în pumn pentru a nu se năpusti cu unghiile asupra lui Luc. Și, sincer, voia să se năpustească și asupra fratelui ei mai mare.

Venise aici în mare parte de dragul lui Luc. Crezuse că Raju îl putea îmblânzi pe băiat, să-i schimbe viața. Dar lucrurile nu făcuseră decât să se înrăutățească din ce în ce mai mult cu jocurile lui de noroc și petrecerile neîncetate. Facturile extravagante. Flirturile flagrante. Comportamentul lui Luc față de Grace în timpul primelor zile ale ei de guvernantă fusese deosebit de prietenos, o dată chiar fusese nevoită să-l lovească cu o furculiță sub masă.

Și acum asta – o potențială umilință socială pentru ei toți – când Anisha nu voia decât să facă ceea ce trebuie.

În salon, totuși, umilința socială nu părea iminentă. Toată lumea se înghesuise, râzând, în jurul canapelelor și haosul părea să

domine. Domnișoara de Rohan, în mod surprinzător, îi conducea pe invitați într-un joc, și avea o mână strânsă ca într-un bot, iar cealaltă părea să fie o coadă, în timp ce toată lumea striga sălbatic.

– Dumnezeule, șarade? murmură Lucan.

– Un cal! a strigat Rance, reluându-și cu nonșalanță poziția de lângă șemineu.

– Elefant! strigă Lady Emelyn. Lord Lazonby, nu este un elefant?

– Nu, e un furnicar, declară Geoff.

– Un furnicar? Lady Madeleine se întoarse să se uite la el uluită. După tot ce am cheltuit pentru educația ta?

– Aș zice că e un porc furnicar, decise Chip Rutledge.

Încă mișcându-se ciudat, domnișoara de Rohan grohăi.

– Porc! strigă Lady Emelyn ascuțit.

– Da, porc! Porc! strigă cineva.

– O, ai trișat! declară doamna Rutledge, cu un ochi la Lucy. Nu poți să scoți sunete, Anaïs! Asta înseamnă să trișezi!

– Trișezi! Trișează! strigă Chip. Anaïs întotdeauna trișează.

Domnișoara de Rohan îl pocni puternic pe Chip peste ceafă, apoi căzu pe canapeaua de lângă ea cu mătușa ei, râzând isteric.

– *Ça alors*! Am descins în absurd! declară Lady Treyhern, împingând-o de pe ea. Ridicați-vă, bufonilor! Trebuie să plecăm acasă înainte de a ne umili în fața tuturor, mai ales în fața lui Lady Anisha și a fratelui ei, care au fost atât de ospitalieri cu noi.

Amabilitatea doamnei o făcu pe Anisha să se simtă doar mai rău. În zece minute, însă, doar domnișoara de Rohan, Geoff și Rance mai rămaseseră, Lucan furișându-se în sfârșit la etaj pentru a-și linge rănile, iar Higgenthorpe se dusese la culcare la insistențele Anishei.

În timp ce ultimii invitați din Gloucestershire se urcau în trăsurile lor, Anisha închise ușa din față și se sprijini de ea, epuizată. Tânjea după spațiul ei liniștit și după hainele ei confortabile; dorea să stea și să se concentreze doar pe pranayama, curățându-și mintea de aceste ultime ore.

În holul de la intrare, Geoff aruncă o privire furișă către viitoarea lui mireasă.

– Ei bine, zise el încet, poate binevoiți voi trei să mă informați și pe mine? Sau e mai bine să nu știu nimic? Și, apropo, Nish, dacă ai o galerie de tablouri în casa asta, aș vrea să știu unde.

Domnișoara de Rohan își dădu ochii peste cap.

– Trebuie să o scuzați pe verișoara mea Lucy, spuse ea. Ea nu a avut niciodată prea mult noroc în a-și aminti acea parte din cartea de rugăciuni despre „a nu ne duce pe noi în ispită".

Geoff zâmbi ușor.

– Am bănuit acest lucru când ai început să te porți ca o nebună ca să le distragi atenția tuturor, zise el.

Domnișoara de Rohan clipi.

– Să distrag atenția tuturor? zise ea inocent. Nu te supăra, dragostea mea. Ador șaradele. Într-adevăr, aș putea să le joc în fiecare seară a săptămânii.

– Și toate aceste reproșuri la adresa rudelor tale pentru nepriceperea lor? murmură el, privind-o. Trișatul? Băgatul în față? Agitația? Nimic neobișnuit în toate astea, nu-i așa?

– Într-adevăr, suntem o familie veselă și zgomotoasă, spuse domnișoara de Rohan, înăbușind un căscat cu o mână. Și jucăm ca să câștigăm. În plus, e prea târziu să te mai retragi acum, Bessett. M-ai cerut prea repede, și știi cum se spune – căsătorește-te în grabă, pocăiește-te pe îndelete!

– Hmm! făcu Geoff. Vom vedea cine se pocăiește în această căsătorie.

– Pot să pariez pe asta de acum, chicoti Rance.

Imperturbabil ca întotdeauna, Geoff se aplecă spre Anisha și o sărută pe obraz.

– Mulțumesc mult, Nish, pentru această seară. A fost minunată.

Anisha simți că i se așterne un zâmbet pe față.

– Cred că ar trebui să-i mulțumesc domnișoarei de Rohan, spuse ea. A fost un set de contramăsuri pe cinste, draga mea. Cred că aproape nimeni nu și-a dat seama că fratele meu era ocupat să încerce să o dezonoreze pe verișoara ta.

Domnișoara de Rohan o bătu pe braț.

– O, nu vă faceți griji pentru Lucy! spuse ea. E ca o pisică, și întotdeauna cade în picioare.

– Indiferent de asta, spuse Rance, lordul Lucan o va vizita mâine pe mătușa ta pentru a se umili profund. Îi voi trimite vorbă lui Ruthveyn de îndată ce data va fi stabilită.

Dar ochii domnișoarei de Rohan se făcuseră rotunzi ca niște farfurii.

– De îndată ce data va fi stabilită? reluă ea. O, nu. Lucy ar fugi pur și simplu cu un circ ambulant – nu, desigur, nu că lordul Lucan nu ar fi un tânăr minunat.

Anisha simți o tresărire de speranță printre cenușa disperării.

– Crezi că familia Rutledge va refuza cererea lui Lucan? întrebă ea. Jur, sunt amândoi prea tineri și prea egoiști pentru a avea o căsnicie fericită.

– Practic vorbind, vom sta cu toții liniștiți și vom vedea dacă izbucnește un scandal, prezise domnișoara de Rohan. Dacă nu, Lucy va fi pusă din nou în lesă scurtă sau va fi trimisă să servească vreun văr bătrân timp de câteva luni, iar așa se va termina toată povestea. Așteaptă, era să uit!

Deschizând reticulul cu mărgele care i se legăna la încheietura mâinii, ea extrase o foaie împăturită și i-o apăsă în mână lui Rance.

– Ce este asta? întrebă el.

– Un nume, răspunse ea. Unul dintre cei mai de încredere oameni ai tatălui meu... ei bine, nu, cel mai bine informat... asociat al lui.

– Și? întrebă Rance, punând hârtia deoparte.

– Și poate că ar trebui să-l vizitezi? sugeră domnișoara de Rohan. Este un drum cam lung, dar merită. Spune-i că te-am trimis eu. Întreabă-l ce știe.

Rance își înclină capul într-o parte.

– Și ce știe el?

– O, totul, mai mult sau mai puțin, zise radios domnișoara de Rohan. Și ceea ce nu știe poate să extragă de la cineva – sau să-l amenințe, dacă e nevoie.

Apoi o sărută și ea pe Anisha pe obraz și plecară. Anisha stătu în ușă până când trăsura lui Geoff coborî pe alee, cu vântul dinspre râu umed în față, iar căldura lui Rance în spatele ei.

– Ei bine, Nish, murmură el când ea închise ușa, ar fi putut fi mai rău, presupun.

Cu un râs ușor isteric, Anisha se întoarse spre el.

– Serios? întrebă ea. Cum?

Dar Rance nu făcuse un pas înapoi. În schimb, se mulțumea doar să o privească pe sub genele negre întunecate.

– Ei bine, carnea de vită a fost făcută perfect, spuse el sec. Șampania a fost exact la temperatura potrivită. Lucan nu o defloră încă pe biata fată când am ajuns la ei. Iar tu... ei bine, puteai să te duci la cină la mama lui Napier, presupun. Ar fi fost un semn rău.

– Poftim?

– În loc de teatru, preciză el, cu ochii întunecați. Ai promis că o să-l însoțești la teatru, am înțeles bine?

Ea ridică un deget în semn de avertisment.

– Rance, nu începe cu mine!

Maxilarul lui era fixat în acea linie rigidă, mult prea familiară.

– Nu încep, spuse el liniștit. Nu încep. Sunt terminat, Nish. Nu știu ce altceva pot să mai spun.

– Nimic, spuse ea, îndepărtându-se de ușă. Uite, mai vrei un whisky?

El își trecu o mână prin păr.

– Ar trebui să plec, presupun, zise el. Ești obosită?

– Obosită să stau pe hol, da, spuse ea, pornind pe coridor. Dincolo de asta, eu... abia dacă mai știu ce sunt. Mă simt ca și cum aș fi fost încuiată într-un butoi și rostogolită de pe o stâncă.

Lazonby cunoștea sentimentul. Rezistând instinctului de a pleca, o urmă înapoi în salon și-și luă paharul de pe șemineu. În timp ce Anisha închidea ușile care duceau spre salonul mare, el își umplu paharul, și turnă unul și pentru ea.

Când ea se trânti înapoi pe canapea, el i-l întinse.

– Eu nu beau tărie, zise ea.

– În seara asta ar trebui să bei, spuse el, un pic cam încruntat. În seara asta, amândoi avem nevoie de o băutură.

Se așeză lângă ea și o privi cum lua o mică înghițitură, cu nasul încrețit adorabil.

– Hmm! Cred că e un gust cu care trebuie să te obișnuiești, spuse ea.

El slobozi un hohot de râs și lăsă paharul jos.

– Deci... ce ți-a dat domnișoara de Rohan? întrebă ea, trăgându-se mai în față pe canapea.

Amintindu-și de bilet, el îl scoase din buzunar și îl citi.

– Adresa unui tip din Buckhurst Hill, spuse el, întinzându-i hârtia. George Kemble. Nu cred că îl cunosc.

– Nici eu, murmură ea, studiind-o. Nu că asta ar însemna mare lucru. Vrei să te duci?

El se gândi o clipă la asta.

– Mi s-ar părea că aș fi nerecunoscător să resping sugestia ei, spuse el în cele din urmă.

– Când te vei duce? Ușor, ea își așeză mâna peste a lui. Pot să vin și eu cu tine?

El se uită la mâinile lor, mâinile ei atât de mici și subțiri, degetele așezate relaxat peste ale sale, și rezistă impulsului de a-i ridica mâna la buze. Doamne, era reticent să o implice și mai mult. Și la fel de reticent era să renunțe la orice fir al ei de care îndrăznea să se agațe.

Poate că voia să creadă că erau parteneri în toată afacerea asta.

Dar nu era așa. Această încurcătură făcută de el însuși nu avea nimic de-a face cu ea. Lăsând la o parte oferta domnișoarei de Rohan, acea ușoară rază de speranță pe care o simțise în grădina lui Ruthveyn nu era decât o himeră; o fantezie născută din vise și disperare. Probabil că nu era mai aproape de a scăpa el însuși din încurcătura înșelăciunii decât în ziua în care judecătorul bătuse din ciocănel și îl trimisese să putrezească în mizeria de la Newgate.

Anisha îl privea cu ochii ei mari și inteligenți, plini de așteptări; privea direct în inima lui, așa cum i se părea adesea. Iar el, se părea, era slab.

– Presupun că am putea pleca peste o zi sau două, dacă vremea e bună, răspunse el într-un târziu. Dar într-o trăsură închisă de data aceasta, Nish. Prietenia noastră liniștită este un lucru. Dar să fii prea des la brațul meu în public? Nu se poate.

– Cred că este decizia mea cu cine sunt văzută, replică ea.

El își dădu seama că nu se putea uita la ea.

– Trebuie să te gândești la băieți, Nish, și la viitorul tău, spuse el încet. În plus, nimeni nu pleacă nicăieri până când nu sunt sigur că tânărul Lucan și-a făcut datoria față de domnișoara Rutledge.

– Și dacă nu o va face? întrebă ea.

– Voi fi tentat, bineînțeles, să-i dau o bătaie bună cu cravașa mea, spuse Lazonby, cu o voce amenințătoare. Dar, așa cum mi-a recomandat cineva recent, ajung încet-încet să accept că eu nu sunt omnipotent. Că nu-i pot forța pe toți să-mi îndeplinească ordinele – chiar și atunci când știu al naibii de bine că am dreptate.

Anisha nici măcar nu îi aminti să nu înjure. În schimb, își luă mâna și se uită liniștită preț de o clipă lungă, fix la paharul ei înclinat, ca și cum elixirul auriu ar putea conține toată adevărurile lumii.

– Chiar te implici în povestea asta, spuse ea încet. În povestea asta de a avea grijă de noi?

– Mă cunoști de ceva vreme, Nish, răspunse el, dar m-ai cunoscut, poate, mai mult de la o anumită distanță decât îți dai seama.

Ea se întoarse spre el, cu privirea ei întrebătoare.

– Nu înțeleg.

El încercă să zâmbească și nu reuși.

– Ai spus odată că nu sunt ceea ce pretind a fi, murmură el. Cred că poate aveai dreptate.

– Știu că am avut, spuse ea cu blândețe.

El privi în adâncurile reci și negre ale șemineului.

– Încerc să nu uit, Nish, să fiu bărbatul care am învățat de la tatăl meu să fiu, spuse el. În unele zile, totuși, trebuie să-l caut destul de mult, în interiorul meu. Dar nu sunt atât de îmbibat de amărăciune, atât de mânat de răzbunare, încât să-mi pierd cursul în întregime. Mai există încă un pic de gentleman în mine, cred. Da, iau asta în serios. I-am jurat fratelui tău că voi avea grijă de tine în anul în care va fi plecat. Și așa voi face. Cumva.

Anisha trase adânc aer în piept.

– Dar e vorba doar de teatru, să știi, spuse ea, abordând subiectul care atârna ca o piatră de moară între ei. Va fi foarte public. Iar Luc va fi cu mine.

– O, bine, atunci! Lazonby își ridică mâinile în sus. Nu am de ce să-mi fac griji! La urma urmei, cine ar putea fi mai responsabil decât Luc?

– Rance, spuse ea, aruncându-i o privire mustrătoare. Luc se va descurca destul de bine pentru a menține aparențele. Dar să fii sigur – eu sunt răspunzătoare pentru mine însămi.

El bău o clipă în tăcere. Adevărul era că ea era răspunzătoare pentru mult mai mult decât pentru ea însăși. Pentru copiii ei. Pentru fratele ei mai mic. Pentru conducerea casei. Chiar mai mult decât atât, în absența lui Ruthveyn. Cu toate acestea, voia să o certe, să-i spună că era răspunzător el pentru ea.

Că era o nebună pentru că voia să se vadă cu Napier și că el îi interzicea asta.

Dar această strategie nu-l dusese până acum nicăieri. Și nici unde dorea să îl ducă, oricum? Anisha nu era o proastă. Era sensibilă și, în cea mai mare parte, înțeleaptă față de lume. Atitudinea posesivă era a lui.

Și Napier, acest arogant! Dumnezeule, îi venise să-l sugrume în seara asta. În urmă cu câteva săptămâni, se convinsese că o căsătorie a lui Geoff cu Anisha ar fi putut să o suporte. Geoff era un om bun și demn. Dar acum știa că, chiar și atunci, se mințise singur.

– Rance. Vocea ei blândă îi întrerupse gândurile. Există un singur motiv pentru care continui să mă văd cu Napier, și tu știi asta. Acum, putem să schimbăm subiectul? Vreau să-ți povestesc despre o petrecere în aer liber la care vreau să particip.

– O petrecere în aer liber? întrebă el și deveni imediat suspicios.

Anisha începu să îi prezinte planul lui Lady Madeleine de a-i face cunoștință cu Sir Wilfred Leeton.

El își lăsă privirea să-i cerceteze chipul.

– Nish, nu sunt sigur că este înțelept, spuse el. Și eu nu îmi amintesc să fi auzit că Leeton a fost înnobilat. Hannah trebuie să nu-și mai încapă în piele.

Ea se întoarse puțin spre el, mâna ei revenind să se așeze ușor peste a lui.

– O cunoști?

El ridică din umeri.

– Ei bine, îmi amintesc de ea, spuse el. Era puțin cam excentrică în acele zile. O prietenă a lui Arthur, de fapt.

– Ah, da, spuse Anisha. Am auzit niște bârfe despre Arthur și așa-zisele lui prietene de la Madeleine.

– Ei bine, povestea lor de dragoste – cât de puțină a fost – nu a durat mult. Erau doar amici, îmi amintesc.

Cu un gest absent, natural, Rance începu să îi dezmierde palma cu degetul mare, întrebându-se dacă nu cumva ea era obosită.

– Arthur i-a făcut cunoștință lui Hannah cu Leeton. A adus-o destul de mult cu el, de fapt, și toți trei s-au încurcat cu aceeași mulțime îndoielnică sau cel puțin erau apropiați de lumea aceea.

– Și acum e respectabilă, murmură Anisha.

– Da, ei bine, banii pot face asta, dacă îi cheltui în locurile potrivite.

– Cât de resemnat sună asta, dar, din păcate, e adevărat.

Anisha își luă mâna, lăsându-l brusc fără căldura ei și puțin pierdut.

Dar de ce oare? Fusese doar o atingere. Pur și simplu, mâna ei. Și totuși, se trezi rezistând impulsului de a o căuta din nou. Să apese și să maseze și să elimine stresul zilei din acele degete mici și capabile. Și apoi să o descalțe și să facă același lucru.

Dar, în mod ciudat, era printre cele mai intime atingeri. Și chiar genul de intimitate pe care el căuta cu disperare să o evite.

– Rance, continuă ea, ai putea să ni te alături. Tu și Leeton vă înțelegeți bine, da?

– Când îl cunoșteam, da, spuse Rance. Dar la petrecerea lui în aer liber? Nu prea cred.

– Ah! spuse ea încet. Ei bine, atunci, nu.

El îi aruncă Anishei o privire piezișă, ca să constate că ea își ridicase brațele și începuse să scoată elaboratul aranjament de pene din părul ei, brațele ei contribuind la accentuarea rotunjimilor lbogate ale decolteului ei. Privirea lui alunecă în sus, spre gâtul ei lung și elegant, pus perfect în valoare de colierul ei cu bijuterii și de cerceii lungi; buzele ei pline și ochii ei fini, ușor migdalați, și știu că războaie întregi fuseseră purtate pentru femei mult mai puțin atrăgătoare ca ea.

Se simțea ca și cum ar fi lupta într-un astfel de război acum.

La naiba, trebuia să se ducă acasă. Să rămână aici în starea lui de spirit actuală – și după ce se servise din whisky-ul lui Ruthveyn jumătate de seară – asta însemna să se joace cu dezastrul.

Puse din nou paharul deoparte și se frecă la ochi cu degetul mare și arătătorul.

– Nish, e târziu, zise el din nou, în timp ce ea arunca ultima pană pe masă. Trebuie să te odihnești.

Ca întotdeauna, era ca și cum ea îi percepea starea de spirit. Întorcându-se cu fața la el, își trase un picior sub ea și se aplecă, apropiindu-se, punându-și o palmă pe reverul lui. Papucii ei mici, observă el, erau cu giuvaiere, așa se întâmpla adesea, iar în jurul unei glezne perfecte și subțiri atârna un talisman pe un lanț de aur.

Neputând să reziste, întinse mâna pentru a-l atinge ușor.

– Ar trebui să plec, șopti el.

– Chiar asta îți dorești, Rance? îl întrebă ea. Să pleci?

Era o bogăție de insinuări în acea întrebare simplă.

Ceva în sufletul lui încremeni. Își retrase mâna și se uită la ea.

Pentru o clipă, își permise bucuria de a se îmbăta în acel chip atât de frumos și de familiar în același timp și să admire acei ochi căprui uriași, ca niște lacuri infinite de cunoaștere, atât de atenți și atât de pătrunzători când îl fixau, încât Lazonby știa că față de ea avea puține secrete sau chiar nici unul.

– Nu, spuse el în liniște. Nu, nu vreau să plec. Te face mai fericită să mă auzi spunând asta?

Ea zâmbi ușor. Luă paharul cu whisky și îl goli.

– Ești supărat pe mine, spuse ea. Nu vrei ca Napier să mă curteze. Dar tu nu m-ai întrebat dacă vreau să-l curtez și eu.

– Nu, spuse el, punând paharul jos cu un zgomot greu. Te-am sfătuit să nu ai nimic de-a face cu acest om. Dar până acum am rezistat impulsului de a întreba ceva. Nu se cade să o fac – așa cum ai subliniat nu demult.

Dar privirea ei deveni puțin mai dură.

– Vreau să-mi iau un amant, Rance, insistă ea. Eu sunt o femeie tânără încă. M-am săturat să dorm mereu singură.

Lazonby simți cum lama cuvintelor ei se înfigea adânc și se răsucea, străpungându-i inima.

– Anisha, pentru numele lui Dumnezeu, nu...

– Nu, ascultă-mă, interveni ea. Vreau un amant, Rance, nu neapărat un soț. Te vreau pe tine. O, am încercat să mă abțin. Am încercat să vreau pe altcineva – sau altceva – fără succes. Și pot să încerc în continuare, presupun, dacă asta e singura alegere care mi-a rămas. Pot să merg la operă la brațul unui bărbat diferit în fiecare seară și să caut în jurul meu o distracție temporară. Dar ce îmi doresc cu adevărat – vai, asta nu se va schimba.

– Nish, nu, șopti el, închizând ochii.

Dar mâna ei se apropie pentru a-i mângâia fața, degetele ei calde pe pielea care tânjea după atingerea ei.

– Așa că, dacă ești interesat să preiei acest rol, atunci da, continuă ea. Da, poți avea un cuvânt de spus în ceea ce fac și cu cine o fac. Da, poți să-mi ceri să nu mă văd cu alți domni. Poți să-mi ceri să stau departe de Napier. În calitate de bărbat care-mi împarte patul, ai putea avea acest drept.

– Și dacă nu sunt? rosti el răgușit, uitându-se la ea.

Ea își retrase mâna, se îndepărtă puțin și își puse obrazul pe spătarul canapelei.

– Atunci vom rămâne cei mai dragi prieteni, șopti ea, privindu-l. Iar eu îți voi asculta sfaturile întotdeauna, pentru că pentru asta sunt prietenii. Dar, în cele din urmă, voi face ceea ce-mi place, iar tu nu vei avea dreptul să fii supărat pe mine.

Ea îi oferea o alegere care, de fapt, nu era deloc o alegere.

El se gândi îndelung la ce răspuns ar trebui să dea. Își puse coatele pe genunchi, cu mâinile atârnând, încercă să rostească vorbe potrivite – vorbe despre respect și altruism și promisiuni. Dar vorbele nu veneau – poate că și el se plictisise de ele – și când, în

cele din urmă, ea se aplecă din nou spre el, căldura și parfumul ei exotic îl îmbrățișară asemenea unei ființe vii, Lazonby simți că se cutremură.

Mâna ei îl apucă de umăr și îl împinse înapoi pe canapea.

– Închide ochii! spuse ea cu glas șoptit, chiar înainte de a-și pune buzele pe gâtul lui.

Iar el o ascultă și își coborî pleoapele.

Într-un foșnet de mătase, simți cum canapeaua se lasă sub greutatea ei, în timp ce îl încăleca.

– Închide ochii! repetă ea, gura ei mișcându-se deasupra lui, făcându-i pielea să se înfioare.

– Anisha, șopti el.

Dar nu deschise ochii, ci se lăsă dezmierdat de gura și de mâinile ei. Erau gesturi simple; inocente, de fapt. Degetele ei îi mângâiau pieptul, de-a lungul taliei, treceau prin părul lui. Buzele ei pe ochii lui, pe obrajii lui, sub bărbia lui.

El rămase nemișcat. Și totuși, în ciuda simplității, dorința puternică începu să curgă prin el, să se încordeze și să îl tragă ca pe un metal topit mai adânc în căldura ei.

Ea deschise gura, caldă pe obrazul lui, apoi și-o coborî până când vârful limbii trasă o panglică de umezeală de-a lungul buzei lui inferioare. Ea prinse rotunjimea acesteia între dinți, ronțăi, supse, apoi a trecut mai departe. Sub stofa strâmtă a pantalonilor lui Lazonby, mădularul acestuia începu să se întărească și să pulseze, dar părea un lucru aproape secundar; senzațiile pe care ea i le provoca erau ceva mai profunde și mai primare decât simpla dorință.

Îi simțea gura mișcându-se în jurul ochilor, apoi pe tâmplă, până când buzele ei ezitară, ușoare ca un fulg, pe urechea lui.

– Du-mă sus, în patul meu, *meri jaan*, șopti ea. Du-mă la etaj. Unește-ți trupul cu al meu.

– Anisha...

– Nu. Cuvântul era moale, dar tăios. Nu vorbi. Doar... pentru o noapte, nu.

Cuvintele ei se îndepărtau, iar Anisha îl șocă lăsându-și mâna pe șlițul pantalonilor săi. Cu vârful degetelor și cu fermitatea palmei, ea frecă înainte și înapoi pe creasta erecției lui, făcându-l să tragă șuierat aer în piept printre dinți.

Ea scoase un mic sunet de satisfacție feminină din fundul gâtului.

– Ei bine, asta, rosti ea cu glas șoptit, asta este o dorință inconfundabilă.

– Ai avut vreo îndoială? vorbi el răgușit.

Pentru o clipă, ea ezită.

– Nu prea multe, dar nu-mi place niciodată să presupun, murmură ea, cu gura apropiindu-se de gâtul lui. Dorința poate fi atât de... complicată.

Ea se gândea, își dădu ea brusc seama, la Jack Coldwater. La poziția compromițătoare în care îl văzuse – trebuia să-l fi văzut – altfel nu s-ar fi întrebat niciodată...

Nu fusese cel mai bun moment al lui. Iar această amintire nu făcea decât să îl frustreze și mai mult, punând gaz peste foc. Nu avea nimic de dovedit, la naiba.

Și totuși... și totuși...

Era ca și cum ceva în interiorul lui cedase. Cu un braț o ridică, ușor ca un fulg, din poala lui, cu celălalt braț o cuprinse pe sub genunchi în timp ce o ridica în sus. Ea scoase un mic strigăt de surpriză, cu brațele în jurul gâtului lui.

Ea nu voia să vorbească, pentru Dumnezeu, se gândi el, ieșind cu pași mari din salon.

Nu voia să accepte un refuz ca răspuns. Chiar și după ce aflase tot ce văzuse ea și știind tot ce probabil Ruthveyn îi spusese despre el, ea era până la urmă decisă să facă asta, orice avea să iasă.

Și în seara asta – doar în seara asta – obosise să facă ceea ce trebuia, căci reținerea nu fusese niciodată punctul său forte. Așa că avea să cedeze și să o ruineze, se gândi el, urcând implacabil pe scări. Avea de gând să-i ofere – în această noapte – exact ceea ce-i cerea, și la naiba cu consecințele.

Spunea ceva, presupunea el, despre poziția lui în această casă și în această familie, faptul că el știa cu exactitate care dormitor era al ei. Întotdeauna știuse – dar și dacă nu ar fi știut, căutatul frenetic al lui Luc din seara asta i-ar fi dezvăluit asta oricum, pentru că însăși esența Anishei – mirosul ei, culorile opulente, obiceiurile ei ordonate – se aflase în mod evident în cameră.

După ce împinse ușa și o închise din nou cu călcâiul, Lazonby intră înăuntru și o așeză pe pat. La lumina lămpii aprinse pe noptieră, el o admiră cum clipea la el, toată numai splendoare și inocență.

Apoi ea își desfăcu brațele.

El aşteptă suficient de mult ca să-şi dea jos haina. Aruncând-o pe podea, el o urmă în pat, desfăcându-şi pantalonii în timp ce mergea. Deja mădularul lui era tare ca bastonul unui poliţist, iar sângele îi bubuia prin coapse şi prin creier într-un ritm de tobă urgent.

– Anisha, reuşi să spună.

Ea se agăţă de el, iar el se lipi de ea, ridicându-i fustele cu genunchiul. Gura lui o găsi pe a ei şi o sărută aspru, împingându-se adânc în gura ei. Anisha nu ezită, ci răspunse la sărut, arcuindu-se puternic spre el, în timp ce degetele ei se înfigeau în părul lui.

Gemând, ea îşi lăsă capul pe spate, în moliciunea pernei. El se împinse din nou adânc, apoi mai ritmic, sugerându-i clar intenţiile sale. Sperând pe jumătate, poate, că ea îl va respinge şi îl va îndepărta.

Ea nu o făcu. În schimb, degetele ei alunecară de pe părul lui şi se îndreptară, într-un gest uşor disperat spre fustele ei.

Le ridică mai sus şi el auzi o cusătură rupându-se. Ea îşi încolăci un picior tare în jurul taliei lui.

El îşi mută greutatea, aşezându-se complet între coapsele ei, cu nasturii lui deja pe jumătate descheiaţi.

– Rance, şopti ea, cu ochii închişi. O, doar... te rog.

El găsi ţesătura mătăsoasă a pantalonaşilor ei şi îşi apăsă adânc degetele în moliciunea umedă dintre picioarele ei.

– Da, spuse ea. Acum.

O, corpul lui voia acum. Dar inima lui voia încet.

Ea era Anisha, lucrul frumos şi perfect pe care îl dorise de la distanţă atât de mult timp încât credea că îl înnebunise uşor. Orice ar fi fost asta între ei – acest lucru arzător, pasiunea de o noapte – el voia să fie perfect; voia să îi smulgă dorinţa ca pe un fir de mătase fină, tors de cele mai iscusite mâini pe cele mai delicate roţi.

Totuşi, când ea îl atinse din nou, strecurându-şi degetele între ei, Lazonby îşi dădu seama că nu perfecţiune era ceea ce ea îi cerea. Nu era ceea ce avea nevoie. Era singură de mult timp, spusese ea.

Iar el fusese singur dintotdeauna.

Ea îl sărută din nou, cu nările ei mici care fremătau delicat. Vârfurile degetelor ei frecară creasta lui dură, în timp ce cu cealaltă mână îi trecea prin păr. Descheind şi ultimii nasturi, el se apucă cu mâna şi se apăsă adânc în moliciunea ei. Îi trase genunchii în sus, iar Anisha îşi ridică şoldurile, strigând când el o pătrunse.

Lazonby își înăbuși o exclamație de bucurie guturală și îi simți căldura ei înconjurându-l, trăgându-l mai adânc. Ea era ca luna care trăgea mareea spre țărm. Fără condiții. Fără încetare.

Ridicându-se puțin, se trase în spate și se împinse din nou. Ea oftă, un sunet moale, primar, de... plăcere feminină. El împinse iar și iar, apoi stabili un ritm care să se potrivească cu dorința ei. Totul se mișca ca într-un vis. El știa, vag, că acesta era un moment care trebuia savurat; că actul fizic nu i se păruse niciodată atât de rafinat și nu i se va mai părea niciodată atât de perfect. Dar nebunia mânată de o grabă teribilă era o nevoie aproape sălbatică de a se împerechea, de a revendica, de a împinge.

Părul Anishei se revărsase într-o parte, hainele ei frumoase erau răsucite în așa fel încât un sân era complet dezgolit. Cu respirația gâfâită, el luă sfârcul umflat în gură, îl dezmierdă cu limba, apoi îl mușcă până când ea strigă sub el.

Era ca și cum senzația o împinsese peste limită. Ea se ridică spre el într-un strigăt urgent, iar el își mută greutatea, instinctiv, cu intenția de a o satisface. Sunetele respirației ei se potriveau cu ale lui împingeri, moi în noapte, urcând în spirală în timp ce el se legăna în ea, în timp ce se afunda în senzația trupului ei strâmt, feminin, alunecând peste al lui.

Când ea se ridică în cele din urmă spre el pentru acele lovituri perfecte, finale, fu cu un sunet ascuțit de plăcere, cu unghiile înfipte în mătasea vestei lui, cu ochii închiși strâns, în timp ce capul ei se rostogoli înapoi în pernă. Lazonby trecu de punctul culminant odată cu ea, simțind cum i se contractă boașele și cum brațele tremurau cu fiecare împingere, până când el o umplu cu căldura lui.

Se prăbuși peste ea, conștient doar de mirosul ei și de o satisfacție atât de profundă încât, pentru o clipă, mintea lui fu liberă, viața lui perfectă. Ușor, își sprijini fruntea să se odihnească pe a ei. Anisha deschise ochii și el se uită fix în ei, fără să vrea să clipească; fără să vrea să o excludă nici măcar în cel mai neînsemnat mod. Plutiră astfel pentru o clipă, complet legați, complet pierduți unul în celălalt.

Poate dormiseră puțin. Nu era sigur, pentru că era ca și cum timpul nu exista.

Dar viața nu este niciodată perfectă pentru mult timp. El reveni complet la realitate, realizând că... cineva ciocănea ușor la ușă și că Anisha stătea acum întinsă lângă el.

La auzul sunetului, ea se trezi.

– Pleacă, Janet, reuși ea, cu ochii încă închiși. Doar du-te în pat. Te rog.

Trecu o clipă, urmată de zgomotul pașilor care se îndepărtau.

O tăcere stânjenitoare se lăsă în jurul lor. Ca și cum ar fi vrut să o risipească, Anisha îl sărută din nou. El se rostogoli într-o parte, corpul lui părăsindu-l pe al ei, apoi el o trase puternic spre el.

– Va fi în regulă? murmură el, mângâindu-i părul de pe frunte.

– Janet? spuse ea somnoroasă. O, ea își vede de treaba ei.

El tresări.

– Atunci, știe.

Ea zâmbi ușor.

– Altfel, nu ar fi bătut la ușă.

El se simți neliniștit la acest gând, dar era prea târziu să se agite acum. Nu era, totuși, prea târziu pentru a-și cere scuze.

– Anisha, șopti el, trecându-și buzele peste sprânceana ei, tu... îmi iei mințile, cred. Nu a fost cea mai bună performanță a mea.

Cu ochii ei grei de somn, ea se uită la el.

– Sper că nu-ți ceri scuze?

Cu un hohot mic de râs, el se rostogoli puțin pe spate, luând-o cu el până când ea stătea întinsă peste pieptul lui. O sărută din nou.

– Prima dată când un bărbat face dragoste cu o femeie, ar trebui să fie cu dulceață și blândețe. Nu nerăbdare aspră. Nu nebunie.

– Nu a fost prima dată pentru mine, răspunse ea.

– Păi, mârâi el, savurând greutatea ei deasupra lui. Nu asta am vrut să spun.

Ea se ridică pe coate, degetele ei ducându-se la vesta lui, șuvițe lungi și libere de părul ei căzându-i peste un umăr.

– Focul care dogorea între noi, Rance, trebuia stins, spuse ea șoptit, desfăcându-i nasturii în timp ce vorbea. Textele antice – Kāmashastra – ne învață o sută de moduri de a amâna gratificarea, oricare dintre ele mi-ar face plăcere să le împărtășesc cu tine, dacă dorești. Dar uneori... uneori, poate, când dorința a fost amânată prea mult timp, o conflagrație explodează.

El o privi puțin curios, dar Anisha se așezase lângă el. Hainele ei erau șifonate rău de tot. Sariul ei elegant, în nuanțe de bijuterii, zăcea pe jumătate în afara patului, cealaltă jumătate alunecase pe podea.

– Nu pleca, îi porunci ea ridicându-se. Orice trebuie să se întâmple mâine, nu pleca în seara asta, Rance. Acesta este singurul lucru pe care nu ți l-aș putea ierta. Acum ține-mi patul cald în timp ce mă dezbrac.

Anisha luă sariul, târând un capăt al acestuia pe covor în timp ce se îndrepta spre o a doua ușă.

Atunci, el își aminti de Janet.

– Ăăă, aș putea să fiu de ajutor? rosti el în urma ei. Cu... ah, corsetul tău?

Anisha se întoarse, cu spatele într-o ținută elegantă, cu sânii încă frumos ridicați printre șuvițele dezordonate de păr despletit.

– Nu port corset, spuse ea pur și simplu.

– O!

Ea zâmbi slab.

– Le găsesc nesănătoase, adăugă ea. Restricționează forțele vitale ale unei persoane – *prana* – și asta împiedică *citta*...

– A, spuse el. Care este...?

Anisha făcu o pauză de gândire.

– Ei bine, conștientizarea vieții, zise ea. Conștiința.

– Deci o femeie nu poate gândi limpede într-un corset strâmt?

Pe fața ei apăru din nou jumătatea aceea ciudată de zâmbet.

– Sunt o mulțime de lucruri pe care o femeie nu le poate face într-un corset strâmt, spuse ea, oprindu-se doar cât să își scoată papucii delicați înainte de a dispărea.

El se rostogoli înapoi în moliciunea patului ei, privind spre baldachinul de mătase strălucitoare de deasupra.

Doamne! Anisha nu purta corset.

Și făcuseră dragoste încălțați.

Prima chestie era destul de excitantă. A doua era pur și simplu ciudată.

Dar el nu se sinchisea. În schimb, stătea pur și simplu întins, sătul și letargic, ascultând sunetul stropilor de apă și și-o imagină pe Anisha făcând baie. Dar, gândindu-se mai bine cu privire la letargia lui, se ridică, își rearanjă hainele cât de cât, apoi încuie ușa dormitorului cum ar fi trebuit să facă de la început. Își scoase pantofii și se gândi ce să facă în continuare.

O târâse pe Nish până aici, în grabă și înfierbântat, într-o agitație nebună de a o avea. Îi era frică să încetinească suficient de mult timp pentru a-și lăsa timp să se gândească la toate astea. Credea,

presupunea el, că pur și simplu își vor îndeplini dorința și apoi își vedeau de viețile lor.

Dar, cu siguranță, el nu terminase cu ea – și nici ea, se pare, cu el.

Închise ochii și ascultă cum se opri apa la un robinet, dar, în semiîntunericul împovărat de o liniște grea, era prea ușor vinovăției să înceapă să se strecoare. Îl acuzase pe Luc că o trata pe domnișoara Rutledge ca pe o curvă de doi bani, apoi se întorsese și făcuse dragoste cu Anisha, fără măcar să se dezbrace, vârsându-se în ea fără să se gândească la nimic, fără nici o precauție.

Asta era ceea ce îl costase graba și fierbințeala – dorința prea mult timp negată.

O costase pe ea. Eventual.

Un șirag de perle albe se revărsa dintr-un vas de porțelan de lângă pat și, absent, le luă în mână. Era un șirag incredibil de lung, perlele se așezau calde și grele în palma lui, ciudat de liniștitoare în mână.

Meditând la situația lui dificilă, Rance le lăsă să curgă ca o cascadă dintr-o mână în cealaltă mână, admițând în sinea lui cu amărăciune că nimic nu se schimbase, de fapt.

Lumea încă îl credea un trișor, un mincinos și un ucigaș cu sânge-rece. Anisha încă dansa pe muchia fragilă a lumii bune, încă avea doi copii impresionabili de crescut. El încă îi datora viața fratelui ei.

Și tocmai își achitase această datorie făcând singurul lucru pe care Ruthveyn îi ceruse să nu-l facă – să-i dezonoreze sora.

Dar bunele intenții ale lui Rance – dacă ar fi avut vreuna – îi zburară din minte când Anisha reapăru îmbrăcată doar într-un fel de peignoir din mătase verde smarald intens, brodată cu aur – zări, așa îi spusese când o văzuse brodând banyan-ul strălucitor pe care Ruthveyn îl purta adesea.

Când se apropie prin întuneric, însă, își dădu seama că halatul ei atârna deschis, iar ea nu purta nimic pe dedesubt, nici măcar pantaloni de mătase – absolut nimic. Părul ei bogat era și mai ciufulit, iar ea încă își purta bijuteriile magnifice ca și cum ar fi aparținut unui harem exotic.

Făcând o pauză la marginea patului, ea își lăsă degetele să se plimbe ispititor peste mușchii coapsei lui.

– Mă găsesc, rosti ea cu voce răgușită, într-o nevoie extremă, disperată...

– Atunci ar trebui să fiu biciuit pentru eșecul meu, șopti el, prinzându-i mâna și trăgând-o la gura lui.

– ...după o cameristă, termină ea, fața ei încălzindu-se într-un zâmbet răutăcios, în ciuda faptului că mai devreme am refuzat ajutorul ei. Ai putea acum să mă ajuți?

El se ridică în capul oaselor, cu vesta încă descheiată.

– Cu recunoștință, spuse el, susținându-i privirea, cu condiția să îți pui aceste perle în jurul gâtului și te întorci în pat fără să porți absolut nimic altceva.

Ea își ridică acele sprâncene negre elegante, perfect arcuite.

– Aș vrea să subliniez, dragul meu, că sunt deja dezbrăcată, sau aproape. Dar tu... ah, tu încă lâncezești în hainele tale de seară.

Dând drumul cu un zornăit perlelor pe noptieră, Rance o trase între picioarele lui și își puse buzele între sânii ei.

– Vreau să te văd, zise el răgușit, împingându-i mătasea de pe umeri.

Halatul îi alunecă pe brațe și pe spate ca să se adune în jurul picioarelor ei pe covor. Cu un geamăt de plăcere, Anisha își înfipse degetele adânc în părul lui, ținându-l aproape de ea. El se întoarse și-i prinse un sfârc în gură și supse încet. Apoi își îndreptă atenția asupra celuilalt sân, conturându-l ușor cu limba, urmărind cu încântare cum sfârcul ei a se excită și se întări.

După un timp, însă, ea făcu un pas înapoi, respirația ei devenind deja sacadată.

– Dezleagă-mi părul, șopti ea. Dă-mi jos colierul. De data aceasta, vreau să fiu complet goală cu tine. Vreau să te savurez, Rance, așa cum este evident că ești menit să fii savurat.

– La ordinele dumneavoastră, doamnă, murmură el, iar ea se întoarse.

Când trase de ultimul ac din părul ei, își înclină capul și își așeză buzele pe curba lungă a gâtului ei, îndepărtând altă săgeată de vinovăție.

Ridicându-și părul pentru ca el să poată desface colierul cu bijuterii, Anisha își răsuci puțin capul pentru a privi înapoi spre el.

– Asta nu este treaba nimănui în afară de a noastră, spuse încet, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Divinul – indiferent de forma sub care ne imaginăm această putere celestă – ne acordă capacitatea de a lua plăcere unul de la celălalt. Mijloacele de a trece dincolo de

noi înșine și de a ne înălța la cer aici, pe pământ, chiar dacă numai pentru o clipă.

Era absolut serioasă. El îndepărtă colierul, iar ea se întoarse în brațele lui.

– Vreau să-ți arăt divinul, *meri jaan*, șopti ea, cuprinzându-i fața în mâini.

– Și eu doresc ca tu să mi-l arăți mie. Conflagrația de mai devreme s-a terminat. Acum ar trebui să înceapă fierberea lentă.

Dar Rance era deja înfierbântat și se apropia de datul în clocot. Încă așezat, el o trase înapoi spre el.

– Doamne, Anisha, chiar știi cum să ispitești un bărbat, șopti el, punându-și urechea la inima ei.

Aceasta bătea încet și puternic, în același ritm cu a lui, se părea.

Alungă grijile din minte și o savură. Anisha era atât de mică în îmbrățișarea lui, atât de perfect formată, cu sâni rotunzi și ridicați, șolduri ușor rotunde și o denivelare ușoară și frumoasă a abdomenului care îl făcea să se gândească la după-amiezi lenețe cu capul lui odihnindu-se chiar acolo.

După ce momentul trecu, nerăbdarea puse stăpânire pe el. Rance o așeză mai încolo și se ridică în picioare, țintuind-o cu privirea în timp ce începea să se dezbrace de ceea ce fusese, la începutul serii o cravată remarcabil de elegantă.

– De o mie de ori, Nish, șopti el, am visat la asta.

Ea își prinse buza între dinți și își feri privirea.

– Niciodată nu am fost sigură.

– Nu fi prostuță! zise el puțin cam aspru. Nici un bărbat nu ar putea să te privească și să simtă ceva mai puțin. M-am simțit atras de tine, Anisha, din momentul în care m-am aplecat să culeg acea bucată de mătase verde de pe podeaua cabanei tale și am simțit parfumul tău cum se ridică spre mine ca niște flori calde și însorite. Și cred că de atunci n-am încetat să te doresc nici o clipă.

– Îți amintești, murmură ea.

De data aceasta chiar împinse vesta de pe el. După ce făcu asta, degetele ei iscusite începură să tragă de poalele cămășii pe care el le aranjase cu câteva clipe mai devreme. Parcă în semn de capitulare, el își ridică brațele și o lăsă să i-o dea jos. Cămașa pluti spre podea, învăluindu-i în mirosurile lor amestecate.

– Dar ce facem nu e înțelept, zise el, privind-o de sus. Spune-mi, Nish, să plec. Nu ai puterea să o faci? Aș vrea să ai, căci Dumnezeu știe că eu nu am.

– O, am puterea de a face tot ce trebuie făcut. Dar privirea ei aluneca peste pieptul lui, iar degetele ei se jucau deja cu nasturii pantalonilor lui. Dar să te trimit departe de aici? Nu. Dacă vrei să pleci – dacă îți pasă mai mult de ce se cade și ce nu – atunci ușa este într-acolo.

– Nu dau doi bani pe ce se cade, zise el răgușit, prinzându-i bărbia în mână, forțând acei ochi de ciocolată fierbinte către ai lui. Dar țin la tine mai mult decât... ei bine decât orice. Țin la Tom și la Teddy. Și țin la părerea bună a lui Ruthveyn.

– Eu răspund pentru propria-mi persoană, spuse ea pentru a doua oară în acea seară, și pentru copiii mei. Îl respect pe fratele meu, da, și îl iubesc profund. Dar ți-am spus în ziua în care am ajuns la Londra că eu nu voi trăi sub influența lui.

Cu fiecare cuvânt, Anisha își continua munca, desfăcând nasturi până când pantalonii lui Rance alunecară de pe șolduri. El rezistă impulsului de a spune ceva, temându-se pe jumătate să nu rupă vraja. Și când ea își ridică privirea, citi în ochii ei o certitudine languroasă, fața ei cuprinsă de o expresie de nerăbdare, de dorință pură. Era o privire înflăcărată de promisiuni, și în mare parte și de avertisment, ca și cum s-ar fi apropiat de un abis al dorinței din care el nu s-ar mai putea elibera vreodată.

Asta fusese întotdeauna cea mai mare temere a lui.

Se crezuse dur și trecut prin multe; crezuse că gustase toate bunătățile lumii până când devenise amorțit la ele. Dar începuse să creadă că, în schimb, se credea doar neiluminat. Că era un om care cunoscuse doar sațietatea, dar nu și pasiunea. Nici o plăcere.

Niciodată acest fel de dorință profundă pe care o simțea pentru ea.

Ea își trecu mâinile pe sub lenjeria moale a izmenelor lui, făcându-i abdomenul să se înfioare de dorință pură.

– Anisha.

Îi prinse o mână, o luă o sărută chiar la încheietură.

– Vino, zise ea, îndepărtându-se de el și prinzându-i degetele în ale ei. Culcă-te cu mine până în zori. Va fi timp suficient mai târziu pentru vinovăția ta și pentru ca noi să decidem ce trebuie să urmeze.

El se dezbrăcă iute de restul hainelor, lăsându-le grămadă, în timp ce ochii ei se măriră cu ceea ce părea a fi apreciere feminină. Apoi o trase în îmbrățișarea lui, aplecându-i capul pe spate peste brațul lui pentru a sonda adâncimile dulci ale gurii ei într-un sărut atât de decadent încât simți cum îi tremurau genunchii.

Când el termină, însă, veni rândul ei. Ea se sprijini de el și își atinse buzele de curba gâtului lui, apoi de umărul lui. Acolo zăbovi, desenând cu vârful roz al limbii ei ușor conturul cicatricii palide și întortocheate, care îi marcase partea superioară a brațului.

– Atât de frumoase, multele tale imperfecțiuni, șopti ea. De la o amantă înșelată, poate?

El râse ușor.

– Nu, de la un fluture de oțel – o lamă rea mânuită de un berber pe jumătate nebun, a murmurat el. Dar da, multe sunt cuvintele, Nish, dacă ceea ce cauți sunt imperfecțiunile.

Ea își îndreptase deja atenția și gura spre urma de pete albastre și negre pe curba bicepsului lui, rămășițele unei vechi arsuri de praf de pușcă. Urmele lăsate de luptă pe corpul lui păreau doar să o încurajeze, iar el simțea deja cum i se trezește între coapse dorința. Ea o simți și își lăsă mâna să alunece între ei, luându-i lungimea în micuța și isteața ei palmă pentru a-l mângâia până la erecția completă.

Când el scoase un geamăt scăzut, ea întrerupse sărutul, îndemnându-l spre pat.

– Așază-te cu spatele pe pernele mele, șopti ea. Strânge-ți picioarele.

Salteaua cedă sub greutatea lui când el se sprijini cu spatele pe tăblia patului, apoi își îndoi picioarele unul în celălalt în felul în care Ruthveyn făcea când se relaxa în intimitatea lui de acasă. Anisha îl șocă urcându-se în poala lui, cu fața spre el.

Înfășurându-și un picior în jurul taliei lui, sânii ei clătinându-se ispititor în timp ce se așeza, ea își apăsă cu fermitate faldurile calde ale feminității ei pe penisul lui, care devenise tare ca piatra.

Abia ce apucase să înțeleagă senzualitatea crudă a poziției când, ridicându-se, ea se lăsă pe el, împingându-se pe lungimea lui cu un suspin lung și adânc.

– Doamne Sfinte! reuși el să geamă.

Rance nu se simțise niciodată în viața lui atât de intim, atât de profund unit cu o femeie. Îngropat adânc în interiorul Anishei, o atinse în toate modurile posibile; inimă la inimă, abdomen la

abdomen. Greutatea șoldurilor ei pe coapsele lui era ca o plăcere rafinată.

Cumva își închipuise că el ar fi fost la comandă, dar aceasta era o Anisha diferită. Era o femeie care își înțelegea propria senzualitate. Lui Rance i se părea sălbatic, ispititor de erotică. Ea își petrecu celălalt picior deasupra șoldului lui, peste șalele lui, apoi își înfășură un braț în jurul gâtului lui. Sărutându-l adânc, își lăsă cealaltă mână să alunece în jurul taliei lui, lăsând o dâră de căldură.

– De data aceasta, spuse ea când întrerupse sărutul, cred că ar trebui să o luăm încet, *meri jaan*. Foarte încet.

Apoi mâna ei alunecă spre fesa lui, chiar peste tatuajul negru al semnului său de Gardian, îndemnându-l să intre mai adânc în ea. El își lăsă mâna să o dezmierde de-a lungul curbei taliei ei, apoi coborî, cuprinzând-o sub fesa dreaptă, ridicând-o instinctiv spre el, în timp ce Anisha se mișca înainte și înapoi pe mădularul lui cu mișcări atât de ușoare încât erau aproape imperceptibile.

– Hmm! făcu ea, dar era un sunet mic, o simplă vibrație în gât, cu toate astea, ducea în el o satisfacție feminină rafinată.

Poziția îi lăsa ei o mare parte din control, dar puțin spațiu de manevră. Și totuși, abia dacă părea să conteze. Era uniunea, căldura și senzația pielii lui lângă pielea ei, după asta părea să tânjească brusc.

Rance auzise de astfel de poziții, bineînțeles. Prin bordelurile din Franța și din Maghreb mai învățase și el câte un truc sau două. Dar, în timp ce Anisha privea adânc în ochii lui, abia mișcându-se, abia respirând, intimitatea începu să i se pară mai presus de experiențele sale obișnuite.

Ruthveyn vorbea adesea în termeni aproape spirituali despre actul sexual, fiind convins, se pare, că acesta era – sau putea fi – un lucru aproape mistic. Rance bănuise întotdeauna că avea mai mult de-a face cu tot hașișul pe care îl fumaseră decât cu ceva apropiat de divinitate.

Totuși, nu se putea contesta faptul că intimitatea era privită diferit în Hindustan. Unul dintre locotenenții lui Gauthier vorbise adesea despre faptul că avusese o amantă bengaleză pentru o vreme și despre priceperea ei în ceea ce el numise „cele o mie de moduri de a iubi". Dar femeia murise prea tânără, iar pasiunile locotenentului muriseră odată cu ea, iar poveștile pe care le spusese după aceea i se păruseră lui Rance a fi doar visele erotice ale unui nebun. Dar acum începea să se întrebe...

Tocmai atunci, Anisha își legăna șoldurile înapoi, apoi din nou înainte, adâncind contactul doar ușor, iar Rance decise că nu trebuia să cunoască decât unul dintre acele mii de moduri – acesta – pentru că era rafinat. Mintea îi era amețită de parfumul ei bogat, și era ca și cum fiecare nerv al său ar fi prins viață. Și când ea își lăsă capul să cadă pe spate, expunându-și lungimea frumoasă și netedă a gâtului ei, Rance o dezmierdă cu mușcături ușoare, apoi depuse sărutări delicate pe sânii ei.

Spre surprinderea lui, Anisha se întinse brusc, apucând perlele pe care le lăsase libere pe noptieră. Cu un zâmbet ușor răutăcios, ea le înfășură în jurul gâtului lui, le răsuci de două ori, apoi puse capătul opus în jurul propriului ei gât.

– Am uitat, spuse ea, cu vocea răgușită de dorință, că am promis să port perlele pentru tine.

El râse și privi în jos la nepotrivire. Șiragul era lung și făcut să fie purtat în trei sau patru bucle. În această manieră, însă, chiar și răsucit în jurul amândurora, perlele încă îi mai alunecau pe umeri, doar atingând-o între sâni, acolo unde se răsuceau, și contrastul sidefului palid și strălucitor pe pielea ei caldă era o viziune sălbatic de erotică.

Din nou, părea că Rance pierduse noțiunea timpului, în timp ce trupurile lor erau perfect unite într-un ritm lent și rafinat, gurile și mâinile lor mișcându-se una peste alta în timp ce își împărtășeau secretele trupurilor lor. Timp de ce părea a fi ore, el o iubi privind-o, vrăjit, până când ea căzu într-o stare senzuală, o transă aproape onirică, zâmbetul ei moale, privirea ei deopotrivă îndepărtată și totuși total conectată de a lui.

În timp, fu ca și cum ea l-ar fi luat cu ea pe un val, ducându-l în largul unei mări de plăceri senzuale, lăsându-l în derivă într-un loc din altă lume, unde el deveni o parte din ea, și ea o parte din el; un loc de armonie fizică totală, unde trupurile lor și respirația lor erau unite. Camera, scârțâitul slab al patului, chiar și lumina pâlpâitoare a lămpii nu mai erau o neclaritate, ci un fel de continuum senzual, o parte din fiecare atingere și suspin al lor.

Doar grija lui pentru ea rămase într-un cotlon al minții lui, un fir subțire și firav care îl lega de realitate, la fel cum corpul lui era legat de al ei. Și, în cele din urmă, un ceas sună în adâncurile casei, făcându-l conștient de faptul că timpul petrecut cu ea, chiar dacă ar fi durat o sută de ani, tot i s-ar fi părut prea scurt.

Anisha simți și ea acest lucru și păru să își impună să revină la realitate, la percepția ei. Acestea erau momente furate și amândoi știau asta. Un timp în afara timpului, și probabil destinat să nu se mai repete niciodată.

Și când, în cele din urmă, privirea ei se îndreptă spre a lui și se ridică în genunchi pentru a începe să se miște pe el cu adevărat, Rance crezu că va înnebuni pur și simplu văzând cum se apropia de punctul culminant al plăcerii ei.

În cele din urmă, ea își desprinse brațele de la gâtul lui și se agăță de tăblia din spatele lui. Din nou și din nou se ridică, împingându-se la loc pe toată lungimea penisului lui, care era tare și dur ca marmura acum. Ea își dădu capul pe spate, tendoanele subțiri ale gâtului ei întinzându-se. Perlele alunecau înainte și înapoi în umezeala dintre sânii ei și, în curând, Anisha era și ea, de asemenea, alunecoasă și fierbinte, lipită de el, iar Rance trebui să reziste cu forța impulsului de a o răsturna pe spate și de a prelua controlul pentru a o călări din nou cu putere.

În schimb, își strecură mâna între ei și găsi nodul tare al dorinței ei chiar deasupra mădularului său. Răsuci pernuța degetului mare în jurul lui, iar Anisha strigă apoi și începu să geamă.

Frumusețea dorinței ei în timp ce îl călărea îl împinse și pe Rance la limită. El se înfipse înăuntrul ei iar și iar, până când avură orgasm împreună într-o ploaie meteorică de plăcere cutremurătoare, chiar forța sa vitală revărsându-se în Anisha. Senzații rafinate, inexplicabile, curseră prin el ca fulger topit și îl lăsară gâfâind după aer. Îl zguduiră până în adâncul sufletului.

Se prăbușiră împreună pe saltea, încurcați în perle, Anisha ajungând să se odihnească pe umărul lui, ușoară și perfectă.

Încă gâfâind, Rance își răsuci capul pentru a o privi, încă incapabil să se gândească la tot ceea ce trăise în seara asta. Aceasta era Anisha. Femeia pe care o admira mai mult decât pe oricare alta de pe pământ. Prietena și confidenta lui.

Iubita lui.

Și totuși, prin toată nevoia cutremurătoare, plăcerea incredibilă și lumina cutremurătoare, un nou gând începu să-l bântuie pe Rance.

Cum avea să renunțe vreodată la asta?

Putea să renunțe la ea? Și, dacă nu, ce mai avea el să-i ofere?

Foarte puțin, în realitate.

Nu era acesta chiar motivul pentru care evitase acest lucru atât de mult timp? Tocmai motivul pentru care se agățase de prietenia lor, încercând să o țină la distanță, atât emoțional, cât și fizic?

Dar, pentru prima dată, decise să nu se gândească la ceea ce nu era. În timp ce se lupta pentru sănătatea sa mintală și pentru fiecare gură de aer, Rance își jură că în noaptea asta se va gândi doar la ceea ce era. Va savura senzația pielii goale a acestei femei perfecte, lipită de pielea lui, și greutatea capului ei pe umărul lui.

Mai târziu, spusese ea, se vor gândi la vinovăție. Să se urască acum, în acest dulce și perfect moment, ar fi dezonorat doar perfecțiunea momentului.

Viitorul... ah, asta era cu totul altceva.

Când respirația i se liniști, el desfăcu șiragul lung din jurul gâtului, apoi i-l înapoie.

– Încântător, murmură el, răsucindu-și capul ca să o muște de lobul urechii.

Ea râse, mărgelele revărsându-se din mâna ei în timp ce le strângea la piept.

– Mărturisesc, nu eu le-am ales, spuse ea. Dar, dacă aș fi știut că le găsești erotice, le-aș fi purtat în fiecare zi în ultimul an, doar ca să te chinui.

El o mângâie ușor pe obraz.

– Ultimul an a fost destul de chinuitor, mulțumesc, spuse el. Dar de ce nu le-am văzut niciodată?

Anisha se lăsă pe spate, sprijinită de brațul lui, și privi în bolta de mătase de deasupra. După ce trecură câteva clipe, ea îi povesti despre perle și despre faptul că și le pusese de nenumărate ori, doar pentru a le da jos din nou, amintindu-i lui Rance încă o dată cât de precară era poziția ei, prinsă între două lumi așa cum era.

– Deci ai făcut asta din nou în seara asta, spuse el încet, privirea lui alunecând pe fața ei. Să ți le pui și apoi să le dai jos? Pe urmă le-ai aruncat pur și simplu în farfurie?

Ea se rostogoli spre el și zâmbi.

– Neglijent, nu-i așa? murmură ea. Și o prostie, poate, să te îmbraci în schimb cu ceva atât de netradițional. Într-o bună zi voi trimite după cineva de la Garrard și voi scurta șiragul, presupun.

– Colierul și cerceii cu pietre au fost ai mamei tale, nu-i așa? murmură el, uitându-se la ea. Iar talismanul din jurul gleznei tale – acea gheară de tigru incrustată în aur – îl recunosc, pentru că Ruthveyn

poartă unul la gât. Și acelea erau ale ei. Toate astea sunt profund tradiționale.

– Nu tradițional englezesc, spuse ea, privind în altă parte. Nu în felul în care se așteaptă oamenii de aici. Dar este foarte greu uneori să...

Ea se opri brusc și el îi sărută din nou obrazul.

– Ce? murmură el. Continuă.

Ea îi aruncă o privire mâhnită.

– Este doar un șirag de perle.

– Nu este doar un lucru oarecare, spuse el. Este un simbol. Este un simbol... moștenirea ta.

– Da. Exact.

Pentru o clipă, ea își prinse buza între dinți în acel mod în care o făcea atât de des.

– Uneori, Rance, este greu să fii atât de multe lucruri în același timp, zise ea în cele din urmă. Să fii o bună soție englezoaică, așa cum am fost și eu odată, și o mamă bună, și... și să fii totuși fidelă propriei ființe interioare. Să-ți păstrezi intactă inima propriului eu și să recunoști, chiar și în interior, diferențele. Da, este doar un șirag de perle și, la fel ca propria mea parte englezească esențială, încerc să îl port bine. Și totuși, adesea... nu reușesc.

Rance nu avea un răspuns bun la această explicație; nici o platitudine simplă care să rezolve conflictul ei interior sau care să anuleze răul pe care bănuia că tatăl și soțul ei i-l provocaseră încet-încet, ori îndoiala pe care ei, fără să vrea, i-o strecuraseră în inimă.

În schimb, o trase bine lângă el, își puse buzele pe fruntea ei și îi spuse adevărul din adâncul inimii lui.

– Nish, nu ai eșuat în nimic, șopti el cu buzele lipite de pielea ei. Niciodată. Și ți-ai câștigat dreptul de a fi tu însăți; ți l-ai câștigat prin faptul că ai fost o fiică ascultătoare și o soție și mamă exemplare.

În liniștea întunecată a camerei, răspunsul lui păru să o mulțumească, deși știa că, la lumina zilei, probabil că ea l-ar fi admonestat ca fiind prea simplist. Dar în seara asta nu o făcu și, în schimb, se lipi strâns de el, înfășurându-i un braț în jurul taliei și cuibărindu-și capul în colțul brațului lui. Stătu așa mult timp, ascultând-o pur și simplu cum respira.

Își dădu seama că ea putea deveni atât de ușor gardianul inimii și al sufletului lui. Poate că ea era deja. Poate că el îi încredințase

inima de la prima vedere. Își aminti de furia pe care o simțise când îl văzuse pe Jack Coldwater privind-o; frica rece și crudă că ura din jurul lui ar putea ajunge să o atingă.

Chiar și acum putea să simtă gustul ei ca o fiere care îl ardea în fundul gâtului. Rance se forță să închidă ochii și să alunge mizeria din amintirile sale. Nici măcar în gândurile lui nu trebuiau să păteze acest moment perfect.

În cele din urmă simți cum ea se relaxează în îmbrățișarea lui, corpul ei se mulă pe al lui, și el privi cum fitilul lămpii se stingea încet, până când, în sfârșit, Anisha adormi. Și deși el stătea lângă ea, liniștit de sunetul respirației ei ușoare, el abia dacă moțăi. Mintea lui era prinsă în vâltoarea mașinăriilor acelor întrebări de temut. Cum, de ce și dacă.

Se uită în jos la pletele lungi care i se revărsau pe braț ca o cascadă de mătase neagră, la sânii mici, perfecți, presați pe coastele lui, și niciodată răspunsurile nu părură să conteze mai mult.

Și niciodată adevărul nu i se păruse atât de iluzoriu, atât de departe, atât de puțin la îndemâna lui.

Se gândi din nou la bucata de hârtie pe care i-o dăduse Anäis de Rohan și simți acel fugar sentiment de speranță atingându-l din nou pe aripi, atât de moi și efemere încât speranța ar fi putut foarte bine să nu existe deloc. Se temea că cel mai nou Gardian al Fraternitas avea încă naivitatea copilăriei. Și acest lucru – aproape un deceniu și jumătate de scandal răscolit – nu, acest lucru nu va fi rezolvat cu bune intenții și o bucată de hârtie, oricât de bine intenționat ar fi fost totul.

Dar chiar dacă ar fi fost exonerat public și adevăratul criminal prins – chiar dacă ar înțelege strania lui obsesie pentru Jack Coldwater, el ar fi rămas ceea ce era. Un om călit de anii petrecuți în închisoare și pe câmpul de luptă, și de prea multe zile și nopți petrecute cu sibariți ca Ruthveyn, într-o ceață de plăcere indusă de droguri.

Era un mercenar și un libertin care trăise mai întâi din îndemânarea sa la masa de joc și mai târziu din inteligența și puterea sabiei sale; nu mai bun, într-adevăr, decât Ringgold și tribul acela de bătăuși din jurul lui Quartermaine. Și cam singurul lucru de care era nevinovat era uciderea lordului Percy Peveril.

Și totuși, nu asta, în întregime, era ceea ce îl făcea să se oprească. Nu-i era rușine de cine era. Supraviețuise unor lucruri ce i-ar fi făcut

pe mulți oameni să... La naiba, numai disperarea i-ar fi distrus pe cei mai mulți dintre ei. Dar norul de vinovăție care-i atârna deasupra capului îi întunecase întreaga familie. Îi omorâse ambii părinți, pe unul rapid, iar pe celălalt încet. O alungase pe sora lui din Londra și o făcuse să se retragă în Highlands. Îi împinsese pe așa-zișii săi prieteni atât de adânc în ascunzătoare încât tot ce mai rămăsese pentru a-l susține fusese puterea Fraternitas.

Și nimic nu se schimbase. Îi putea număra pe degete pe membrii aristocrației care îl credeau nevinovat de înjunghierea lui Percy Peveril.

În ceea ce o privea pe Anisha, era deja destul de periculos plasată. Indienii deveneau rapid, nu doar aliații Angliei, ci supușii ei – practic sclavi, în unele părți. Căsătoriile anglo-indiene, cândva marginal de acceptabile pentru societate, erau aproape nemaiauzite acum. Prejudecățile și avariția sângerau inima Hindustanului. Anisha avea dreptate să se teamă pentru viitorul copiilor săi. Un văl negru se abătea încet peste India și chiar și Lazonby o simțea.

Pentru Ruthveyn, bogăția, titlul și utilitatea sa pentru de regină îl ajutaseră să depășească multe prejudecăți. Dar Anisha nu avea norocul fratelui ei. În ciuda eleganței și a frumuseții ei, Anisha își făcuse puțini prieteni aici. Timpul avea să spună dacă petrecerea din această seară ajutase sau dăunase în această misiune.

Gândurile lui Rance fură întrerupte brusc când auzi ceasul de la parter bătând ora patru, sunetele triste în întuneric. Aruncând o privire spre draperiile grele, care fuseseră trase pentru noapte, se întrebă cât de mult mai îndrăznea să aștepte înainte de a pleca pe furiș.

Răspunsul era: nu prea mult.

La următoarea lui respirație, o bătaie ușoară răsună în ușă. Rance privi în jos, ușor neliniștit, și o trezi pe Anisha. Ochii ei se deschiseră larg în penumbră și se răsuci pe un cot.

– Umm?

– Mamă...? se auzi un șuierat grăbit prin gaura cheii. Mamă, te-ai trezit?

– Teddy! Anisha se trezi brusc. Teddy, ești bine?

Rance era deja în picioare și își lua lucrurile. În timp ce Anisha sărea din pat și-și punea pe ea halatul de mătase, el îi depuse un sărut rapid pe buze și dispăru în garderoba de alături, împingând ușa pe jumătate închisă cu balamale binecuvântat de silențioase.

– Mamă, nu pot să dorm, zise băiatul prin scândura de lemn. Pot să intru?

Punând un umăr pe tocul ușii și înclinând o ureche, Rance auzi încuietoarea răsucindu-se, iar ușa de la dormitor scârțâind în timp ce se deschidea.

– Teddy, iubitule, spuse Anisha încet, băieții mari nu dorm cu mamele. Știi asta.

– Știu, se plânse el. Dar nu pot să dorm. Niciunde.

Auzi un foșnet de mătase, ca și cum ea ar fi îngenuncheat ca să-l îmbrățișeze.

– Vino încoace, șoricel, spuse ea cu voce blândă. Acum, dacă e vorba de vaza spartă...

– Nu, zise băiatul.

– Narcisele călcate în picioare?

– Nu chiar.

– Șarpele din chiuveta de la bucătărie?

– Un pic, se văicări el.

– Pentru asta, ai fost deja pedepsit, iubire. Nu mai ai de ce să-ți faci griji.

– Ei bine, mi-ar plăcea să-l am înapoi, spuse morocănos băiatul. Dar mai ales vreau doar să vorbesc.

Rance auzi ezitarea de o clipă din vocea ei, dar nu exista nimic altceva pentru ea.

– Desigur, spuse ea. Vino să te așezi puțin în pat și spune-mi de ce nu poți dormi. Apoi te voi duce înapoi în camera ta și te voi băga în pat.

– În regulă, spuse el.

Prin revărsarea de lumină a lunii care se strecura printre draperiile ușor întredeschise ale garderobei, Rance începu să se îmbrace cu grijă, rugându-se să nu fi lăsat nimic în urmă. O clipă mai târziu, el auzi scârțâitul moale al patului în timp ce se instalau.

Și-ar fi dorit, în mod ciudat, să-i fi putut vedea împreună. De câte ori, se întrebă el, nu îi privise pe băieți, cu capetele lor frumoase aplecate spre coafura întunecată și elegantă a mamei lor, în timp ce se uitau împreună pe o carte sau analizau o sarcină?

De câte ori nu îi auzise pe cei trei râzând împreună... o familie mică, bine închegată... care, cu toate acestea, îl primise în mijlocul lor. Dar băieții s-ar putea să nu se grăbească să-l primească în patul mamei lor.

Rance încercă să nu se gândească la asta.

– Deci care este problema, scumpule? o auzi pe Anisha murmurând. Tu și Tommy v-ați certat din nou?

Urmă o tăcere lungă.

– Nu, dar cred că am nevoie de băieți mai mari cu care să mă joc, mamă, spuse în cele din urmă Teddy. Cred că poate de aceea intru mereu în necazuri.

– O? făcu ea pe un ton egal. Asta să fie?

– Tom nu știe să folosească bâta, iar picioarele lui sunt prea scurte, spuse băiatul ca și cum asta ar explica cumva totul. Iar Chatterjee este mereu ocupat cu unchiul Luc acum. Așa că m-am gândit că vreau să merg departe, la școală. La Eton. Frankie Fitzwater spune că e singurul loc pentru un băiat important.

– Hmm! făcu Anisha. Nu sunt sigură că este o recomandare prea bună, Teddy. Poate că Eton a fost singura școală dispusă să-l primească pe Frankie Fitzwater? Te-ai gândit vreodată la asta?

Băiatul părea să ia asta în considerare.

– S-ar putea, acceptă el în cele din urmă. Domnul Fitzwater este un pic prostuț. Dar eu vreau să merg undeva. Toată trăncăneala asta din sala de clasă mă adoarme, iar la Eton, acolo ar fi crichet. Nu-i așa?

– O, da, îndrăznesc să spun că da, răspunse Anisha cu blândețe. Crichet, dar și alte jocuri...

În tăcerea grea care urmă, Rance încremeni, temându-se să nu fie auzit. Dacă ar fi putut să vorbească, i-ar fi spus băiatului că bătăușii de la Eton nu erau cu nimic mai prejos față de neplăcerile generate de un frate mai mic, și că noii lui instructori vor fi la fel de plictisitori, dar mult mai bine înarmați – cu tije lungi de nuc care, atunci când erau șfichiuite cu putere pe palmă, înțepau suficient cât să țină și mortul să stea drept.

– Dar știi, Teddy, reluă în cele din urmă Anisha, cu vocea mai mică, acele locuri – acele școli englezești – mi se par atât de crude. Și întotdeauna mi s-au părut a fi – ei bine, a fi locuri pentru băieți ale căror mame nu le vor simți lipsa...

Auzi patul scârțâind din nou.

– Și ție ți-ar fi dor de mine, mamă? se răzgândi el clar dorindu-și ambele variante.

– O, Teddy! Vocea ei era înăbușită, ca și cum l-ar fi tras lângă ea. Teddy, tu ești copilul meu. O, da, cu siguranță mi-ai lipsi mult.

– Dar, mamă, l-ai avea în continuare pe Tom, ținu băiatul să precizeze. El este cel mic. În plus, plecarea la Eton este ceea ce fac băieții englezi adevărați. Și nu de asta am venit aici? Ca să pot învăța să fiu un băiat englez adevărat?

– Da, bineînțeles că da, spuse ea, dar Rance putea auzi angoasa din vocea ei. Totuși, mulți băieți englezi au profesori, să știi. Iar Tommy – ei bine, atunci și el va dori să plece, nu-i așa? Și chiar pe urmele tale, aș îndrăzni să spun.

– Probabil, spuse Teddy cam îmbufnat. Dar nu-i nimic, mamă. O să am eu grijă de el. Și tu... ei bine, ai putea să mai faci niște copii. Vreau să spun... Atunci nu ți-am lipsi noi deloc.

Preț de o clipă, Rance nu mai putu respira, degetele lui rămânându-i blocate pe nasturii de la vestă. Cuvintele băiatului, aruncate cu atâta dezinvoltură, atârnau în aerul rece al nopții. Și, dintr-odată, fu ca și cum întreaga viață a lui Rance atârna și ea acolo – suspendată de firul unei întrebări îngrozitoare.

– O, Teddy, mi-ar plăcea asta mai mult decât orice pe pământ! răspunse Anisha aproape fără răsufle. Bineînțeles că vreau mai mulți copii. Dar nu se poate pur și simplu...

Se opri, ca și cum și-ar fi dat seama de ceea ce tocmai spusese.

– Dar de ce? vru să știe Teddy.

Din nou urmă o pauză lungă și îngrozitoare.

Forțându-se să se miște, Rance își puse haina, imaginându-și expresia Anishei în timp ce rostea cuvintele. În timp ce se întorcea prin logica ei și își dădea seama de inevitabil.

– Nu contează, Teddy, reuși ea în cele din urmă, pentru că mai mulți copii nu v-ar putea înlocui niciodată pe tine și pe Tom. Voi doi sunteți de neînlocuit. De unde ți-a venit o asemenea idee nebunească?

– Janet a zis, răspunse el cu calm. Și nu este o nebunie. Ea spune asta tot timpul. Chiar ieri a spus-o.

– Ieri?

– Când îți călca rochia pentru dineu, explică băiatul, i-a spus lui Chatterjee că e timpul să mai faci copii, înainte să fie prea târziu.

– Poftim? spuse Anisha brusc.

– Spun doar ceea ce a zis ea, povesti Teddy. Că aveai de gând să continui să tânjești după ceea ce nu puteai avea, până când tot ce aveai s-ar fi ofilit și ar fi murit. Orice ar însemna asta.

– O..., murmură Anisha. O, Doamne!

– Chiar nu ar trebui să aștepți, mamă, până nu e prea târziu, o sfătui înțelept Teddy. Pur și simplu suna rău. Ceea ce a spus Janet, vreau să zic, despre ofilire.

Dar firul subțire se rupsese, lăsând să cadă o pală de frig peste Rance. Se răsuci în jurul lui, ca un lucru rece și mort, apoi se afundă adânc în pieptul lui pentru a se așeza ca o greutate pe inimă. Cumva, terminând de încheiat nasturii de la vestă și simți, spre groaza lui, apăsarea fierbinte a lacrimilor vrând să răzbească la suprafață în ochi.

Niciodată nu visase că un băiețel ar putea rosti un adevăr mai nevinovat – sau mai exact.

– Teddy, spuse în cele din urmă Anisha, schimbând în mod clar subiectul, chiar nu ar fi trebuit să fii la parter deloc. Ce făceai?

– Aruncam cu bile pe coridor, răspunse băiatul, ca și cum ar fi fost evident. Este o cocoașă mare în lespede unde trece peste canalul de scurgere din bucătărie, și le face să sară și să salte peste tot în jur.

Cât putu de silențios, Rance se întoarse și închise ușa încetișor.

Deja se simțea ca un intrus aici. Iar Teddy... Doamne, oare copiii și servitorii puteau să vadă ceea ce Anisha nu putea vedea? Că viața ei mergea mai departe și trecea pe lângă ea. Că ea aștepta ceva ce nu se va întâmpla niciodată. Așteptând pe cineva... pe cineva care își stricase viața atât de rău încât nu merita să aștepte după el.

Oare asta făcuse Anisha în ultimul an? Așteptându-l pe el să își pună ordine în viață? Cu un profund sentiment de rușine pentru ceea ce tocmai făcuse – întunecând apele imaculate ale prieteniei lor, oferind speranțe false, riscând o sarcină – el își puse cravata în jurul gâtului cu dezgust.

Anisha nu dorea o aventură. Ea voia o viață. Și o merita.

Își dădea seama, după tonul moale al vocilor, că mama și fiul intraseră într-o discuție – o prelegere, cel mai probabil, despre pericolele de a arunca cu bile acolo unde servitorii trebuiau să pășească. Dulceața nopții dispăruse acum, Rance se îndreptă spre fereastră și desfăcu în liniște draperiile larg. Deja putea să vadă o geană din lumina zorilor limpezind acoperișurile din Mayfair.

Mai târziu, își spuse că era mânat de urgența apropierii răsăritului ca să desfacă încet perdeaua și să pună un picior afară pe fereastră. Asta, poate, și simpla provocare masculină de a coborî pe un burlan în întuneric.

Dar chiar și atunci când picioarele lui atinseră pietrișul de dedesubt și ieși prin spatele grădinii lui Ruthveyn cu lavaliera atârnându-i liberă în jurul gâtului, tot nu era sigur.

Probabil că era doar pură lașitate.

Asta, și groaza teribilă de a înfrunta adevărul pe care se temea că l-ar putea vedea în ochii Anishei.

Capitolul 9

Nebunie curată e dragostea care, după voința ta,
Orice ai face, el nu crede că ar fi greșit.

Dezamăgirile, scrisese cândva marele domn Penn, nu se măsoară întotdeauna prin pierderea unor lucruri, ci prin supraevaluarea lor. Lady Anisha Stafford se crezuse vindecată de dezamăgiri, după ce suferise destule. Învățase de la o vârstă fragedă să își tempereze așteptările, să prețuiască în mod corect ceea ce avea și să prețuiască cât timp o avea, chiar dacă rămăsese mereu conștientă că bucuria, spre deosebire de dezamăgire, era adesea trecătoare.

Dar domnul Penn, se gândea Anisha în mod sumbru, se căsătorise cu o fetiță vioaie care avea mai puțin de jumătate din cei cincizeci și ceva de ani ai lui, care se apucase să-i facă opt copii cam la fel de repede cum alte femei brodau perne. Anishei nu i se părea că ar fi suferit prea multe dezamăgiri în această privință.

Cuprinsă de un val brusc de amărăciune, încercă să deschidă scrisoarea pentru a mia oară, dar hârtia devenise de-acum moale.

În spatele ei, Janet scoase un țâțâit ușor.

– Fruntea sus, doamnă. Vocea ei era tăioasă, de parcă i-ar fi vorbit unui copil. Trebuie să aranjez părul ăsta ciufulit înainte să vină trăsura, altfel veți întârzia.

Anisha își ridică privirea de la scrisoare.

– Poftim?

În oglindă, Janet avea o expresie fermă în privire, cu unul dintre pieptenii de păr ridicat.

– Lady Anisha, zise ea cu o ușoară exasperare în glas. Poți să continui să citești chestia aia până când puii se vor face găini, dar tot nu se va schimba nici măcar un cuvânt din ea.

Buzele Anishei se subțiară.

– Sper, Janet, că nu mi-ai citit corespondența.

Janet înfipse un pieptăn în păr.

– Nu e nevoie, doamnă, spuse ea. Asta zace pe măsuța dumneavoastră de toaletă de patru zile, și cunosc scrisul lui Lazonby, pentru că arată de parcă maimuțele l-au antrenat la caligrafie. Iar cât privește ceea ce este în ea...

Aici, ea se opri pentru a răsuci într-un stil elaborat o coadă de păr în jurul alteia, apoi își îmblânzi vocea.

– Cât despre ce este în ea, doamna mea, ei bine, pot ghici la fel de mult, îndrăznesc să spun, după expresia din privirea dumneavoastră.

Anisha împături scrisoarea, o trecu printre degete, apoi o puse o ușor jos.

– E atât de evidentă, nu-i așa?

– Ei bine, vă cunosc, doamna mea, de când am venit în India, acum douăzeci și ceva de ani, spuse servitoarea, periind calm părul Anishei cu mișcări lungi și uniforme. Senină ca apa din iaz erați, chiar și când erați mică.

– Eram? Nu-mi amintesc.

Anisha se juca, absentă, cu bolul cu agrafe de păr al lui Janet.

– O, eu nu voi uita niciodată. Janet a început să răsucească cu îndemânare părul Anishei într-un coc elegant. Ce domnișoară indiancă potrivită erați în mătăsurile strălucitoare, cu spinarea slabă și dreaptă ca un băț și cu manierele atât de calme! Erați ca o ducesă exotică. Nici măcar căpitanul Stafford, Dumnezeu să-l odihnească, și cei doi năzdrăvani de la etaj nu reușeau să vă scoată din fire. Dar Lazonby? Acum el vă agită, doamnă, și întotdeauna a făcut-o. E un semn rău, când un bărbat poate să dea peste cap o femeie fermă.

Anisha se făcu că scotocește în bolul cu agrafe, mușcându-și buza cu putere ca să nu plângă.

– Să nu-ți pară rău pentru mine, Janet, o avertiză ea când îi trecu impulsul.

– O, Doamne, nu-mi pare rău! răspunse camerista printre acele de păr pe care tocmai și le vârâse între buze. Sunteți o văduvă bogată și frumoasă, cu o familie care vă iubește – chiar dacă profită de inima dumneavoastră bună. Și dacă Lazonby nu vă vrea, doamnă, cineva o va face.

– Janet, serios...!

Dar Janet ignoră tonul ei dezaprobator.

– Nu, doamna mea, de Lazonby mi-e milă, să nu credeți altceva, continuă ea. Nu am văzut niciodată un tip mai frumos și mai complicat. O, Doamne!

Înfigând un ac la locul lui, Janet își băgă o mână în buzunar și porni să scotocească.

– Apropo de scrisori, Higgenthorpe mi-a dat asta. Apoi Tom a fugărit veverița aia prin seră, iar Silk și Satin au pornit după ea și cred că mintea mea a luat-o razna după ei.

– Poșta de dimineață?

Anisha surprinse privirea lui Janet în oglindă în timp ce o altă scrisoare îi era întinsă peste umăr.

– Nu, pe asta a adus-o lacheul doamnei Rutledge, spuse Janet. Mă rog să fie o veste bună.

Așa spera și Anisha.

Îi povestise lui Janet despre indiscreția lui Luc. În ciuda acuzației ei fără tragere de inimă cu privire la scrisoarea lui Rance, știa că Janet era demnă de încredere până la capăt. Iar Anisha avusese nevoie de o a doua pereche de urechi pentru a se apăra de bârfele servitorilor – care nu apăruseră, slavă Domnului!

Rapid, deschise scrisoarea, o parcurse înainte de a o așeza cu fața în jos pe măsuța de toaletă, ușurată.

Era exact ceea ce Frederica Rutledge îi sugerase Anishei că va fi: un refuz politicos, dar atent voalat, al ofertei lui Luc, în care se spunea că familia se temea că el era prea tânăr și Lucy prea încăpățânată pentru a rezulta o căsnicie fericită și în care se exprima cea mai caldă dorință a familiei Rutledge de a-i vedea pe amândoi astăzi.

Se părea că doamna Rutledge reușise într-adevăr să aplaneze cumva problema cu soțul ei. Lucan fusese salvat, fără nici un efort din partea lui, de la o căsătorie timpurie.

Iar domnișoara Rutledge fusese salvată de Lucan.

În ciuda disperării sale personale, Anisha era recunoscătoare.

– Sunt vești bune, Janet, spuse ea încet. Lordul Lucan a scăpat din ghearele preotului. A fost într-adevăr norocos.

– Da, și a învățat o lecție, să sperăm, rosti Janet pe un ton sumbru, dar apoi, dintr-odată, expresia ei se lumină. O, apropo de noroc, milady...

– Da?

– Tocmai mă întrebam. Janet se îmbujoră puțin în timp ce Anisha o privea în oglindă. Aș putea să vă deranjez din nou? Cu privire la astrele mele și la altele.

– Jyotish? Anisha se încruntă. Janet, ce pui la cale?

– Galopul, doamnă. E joia asta. La privirea goală a Anishei, adăugă: La Epsom? Cursa de cai?

– O, Janet, pentru numele lui Dumnezeu. Anisha o privi cu suspiciune. Știi că nu mă interesează jocurile de noroc.

Dar când pe fața lui Janet apăru dezamăgirea, Anisha cedă și se răsuci pe jumătate în scaunul ei de toaletă.

– O, foarte bine, spuse ea nerăbdătoare. Doar dă-mi mâna!

Cu un zâmbet moale, Janet o dădu.

Anisha i-o luă și își răsfiră larg degetele, trasând ușor liniile, în timp ce se străduia să-și amintească particularitățile menajerei.

– Niște mâini atât de fine și lungi, murmură ea, trasând linia inimii lui Janet. Ești cu ascendent Mithuna, și deci guvernată de Mercur. Povestește-mi despre această cursă.

– Ei bine, este doar galopul Grand Stand Plate, milady.

La privirea inexpresivă de răspuns a Anishei, ea continuă:

– Se ține în fiecare an. Fratele meu – cel care se ocupă de lordul Sherrell – spune că Excelența Sa va merge și va paria pentru amândoi. Trebuie doar să ne punem de acord în privința calului.

– Și pe cine veți alege? întrebă Anisha, cu atenția fixată pe palmă.

– Jim, fratele meu, spune că Idle Boy sau Gardenia. Dar m-am gândit că poate Sampson al lordului Chesterfield, având în vedere că mi-ați spus odată că S îmi poartă noroc.

– De obicei, da. Totuși, Anisha nu își ridică privirea spre ea. Dar nu, nici una dintre acestea. Și nu uita, Janet, astrele nu sunt niciodată statice, așa cum nici viețile noastre nu sunt. Suntem cu toții, mereu, într-o stare de schimbare constantă și fluidă.

– Ei bine..., spuse Janet gânditoare, nu aș putea ști despre fluide. Dar există întotdeauna calul lordului Exeter – sau unul dintre ei.

– Care e numele lui? întrebă Anisha îndoind ușor degetele lui Janet.

– Hmm! Lăsați-mă să mă gândesc care era cel cu S... o, da! E Swordplayer.

– Ah! Anisha strânse pumnul lui Janet și îi dădu drumul. Ei bine, ai pandantivul cu ciob de rubin pe care ți l-am dat?

– Da, doamnă. În camera mea. Dar mi-ați spus să nu-l port tot timpul.

– Într-adevăr, dar trebuie să-l pui acum, zise Anisha, și să-l porți restul săptămânii. Apoi spune-i lui Jim să parieze pe Swordplayer.

– Serios, doamnă? Janet părea uimită. Și vom câștiga, atunci?

Zâmbetul Anishei era strâmb.

– Ei bine, cred că viața va intra în ordine în zilele următoare, spuse ea. Asta este tot ce pot să spun. Acum, în nici un caz nu trebuie să-i spui lui Luc că am avut această discuție, pentru că el va dori să...

Tocmai atunci, se auzi o bătaie la ușă și Luc însuși intră în fugă, ținând o pereche de veste de guler. Chatterjee stătea în spatele lui, iar ochii lui se uitară la Anisha cu o expresie sugestivă.

Luc, se părea, făcea probleme în această dimineață.

– Care, Nish? zise el puțin nervos. Nu mă pot hotărî. Nu știu de ce.

Anisha își întoarse capul pentru ca Janet să poată introduce ultimul pieptăn.

– Nu știi de ce nu te poți decide?

– Da, exact, spuse tânărul, cu o buclă blondă aurie ca un porcușor de Guineea săltând în centrul frunții. Aproape exact. Adică nu mă pot decide dacă să arăt elegant sau nu. Sau dandy. Sau solemn. Sau ce. Aici întinse pe rând vestele în față. Auriul îmi face ochii mai vii, dar negrul pare mai calm. Calm ar putea fi bun, aș îndrăzni să spun.

– Și vrei ca familia Rutledge să te aprecieze? murmură Anisha. Puteai să te gândești la asta acum trei zile și acum să-ți faci mai puține griji pentru vestele tale.

– Ei bine, acum e prea târziu, nu-i așa? rosti el, vechea amărăciune revenindu-i în glas. Doamne, vrei să mă certi pentru asta la nesfârșit, Nish?

Dar tânărul, își dădu Anisha seama, nu avea habar despre ce însemna nesfârșit.

Veșnic, nesfârșit se simțea ca o viață trăită, așteptând aprobarea tatălui tău. Un deceniu petrecut într-o căsnicie aproape fără iubire. Un an irosit în așteptarea unui sărut – sau măcar în așteptarea unei priviri furișe de dor fără speranță.

„Nesfârșit" părea să fie la ce se rezuma viața ei.

Anisha simți cum izvorul de lacrimi amenință să se reverse din nou și fu nevoită să li se împotrivească.

Ceva din privirea ei trebuie să fi înmuiat tonul lui Luc.

– Nish, îmi pare rău, zise el rugător, pentru că știu că am încurcat lucrurile. Dar acum nu doresc decât să-i fac o impresie bună domnului Rutledge. Frankie Fitzwater a spus că Rutledge a fost un tip sportiv la vremea lui, dar nu foarte priceput cu sabia – cel puțin, nu în ceea ce privește moda...

Anisha făcu semn cu mâna spre cea neagră.

– Ei bine, dacă se hotărăște să te străpungă, reuși ea să rostească, îi va fi mai ușor lui Chatterjee să scoată petele de sânge de pe asta.

Luc gemu și se aruncă pe patul ei, speriindu-i și alungându-i pe Silk și pe Satin.

– Nish, Dumnezeule!

– Dați-mi alea, îl certă Chatterjee, aproape împiedicându-se de pisici pentru a apuca hainele. Tocmai le-am călcat. Nu puteți să vă tăvăliți pe o stofă bună ca un porc.

Anisha se întoarse pe scaunul ei de toaletă și îi privi pe amândoi cu fermitate.

– Chatterjee, îi vom găsi curând un nou valet lui Lucan, îți promit, zise ea. Unul care nu va mai pleca de data asta.

– O, da, da, cântă Chatterjee în timp ce dispărea, și vacile vor sări peste lună!

– Cât despre tine, Luc, poți să te relaxezi, adăugă ea sec, prezentând scrisoarea între două degete. Oferta ta pentru Lucy Rutledge a fost refuzată politicos.

Luc se ridică brusc în șezut din pat, clipind.

– Refuzată?

Anisha răsuci scrisoarea în semn de dovadă.

Dar pe fața lui Luc începuse să apară o ușoară roșeață.

– Ce, nu sunt destul de bun acum? întrebă el, sărind să o smulgă. Ce naiba vor, atunci? Un duce?

– Nu pot să spun, murmură Anisha. Poate că nu-și dorește deloc un soț. Este oare atât de greu de crezut?

– Sau poate că pur și simplu nu mă vrea pe mine, zise indignat Luc.

Janet așeză capacul pe bolul cu agrafele de păr cu zgomot.

– Nimic nu-i mulțumește pe unii oameni, bombăni ea.

– Se pare că nu, spuse Anisha, ridicându-se. Și adevărul este, Lucan, că Lucy Rutledge este prea tânără ca să știe ce vrea. La fel ca și tine.

– Se pare, rosti Lucan cu un pic de amărăciune, că vârsta nu are nimic de-a face cu asta. Bessett pare să se fi hotărât al naibii de greu ce vrea, iar omul are deja treizeci de ani.

– Lucan, ajunge! îl avertiză ea.

Dar flăcăul nu terminase.

– Și tu, Nish, știi ce vrei? întrebă el. Și dacă știi, de ce nu lupți pentru asta? Poate că, dacă v-ați fi sărutat și v-ați fi pipăit puțin pe întuneric, nu ai fi fost unde ești acum.

– O? Anisha se ridică într-un foșnet de satin auriu ca șampania, cu vocea rece. Și unde, mai exact, ar fi asta, Lucan?

– În drum spre o nuntă în loc de văduvie pe viață, spuse el sarcastic. O nuntă care ar fi putut fi a ta în loc de a domnișoarei de Rohan, dacă ți-ai fi jucat cărțile cu un minimum de bravură.

Anisha simți că tremura pe dinăuntru de o furie care nu era în întregime îndreptată spre fratele ei.

– Tu, Lucan, nu știi absolut nimic despre mine sau despre ceea ce îmi doresc, replică ea, rezistând impulsului de a-l pălmui. Nu știi nimic despre viața pe care am trăit-o. Nimic din ceea ce înseamnă să fii soție sau mamă sau chiar văduvă, dacă tot veni vorba. Ești doar un prostănac încrezut care nu are bunul-simț să știe din ce iad tocmai a scăpat. Și acum îndrăznești să pui la îndoială judecata familiei Rutledge? Sau a mea? Ei bine, să te ia naiba!

Luc încremeni, cu o expresie brusc șocată.

Erau probabil primele înjurături care treceau de buzele Anishei – cu siguranță, primele îndreptate spre fratele ei. Dar acum, că le rostise, Anisha se simțea ceva mai liberă. Un pic mai puternică. Și foarte, foarte supărată... pe Luc. Și pe Rance.

La naiba, se săturase de bărbații înfumurați.

Dar Lucan încă se holba la ea.

– Nish, te rog să mă ierți. Îmi pare rău.

Anisha își înșfăcă șalul de pe pat.

– Nu, Luc, ești naiv și fără bunul-simț de a-ți da seama de asta, replică ea. Acum du-te și ia-ți haina! Trebuie să mergem la o nuntă.

Nunta lordului și a doamnei Bessett era o petrecere în grădină, într-o casă veche și masivă din Wellclose Square, un cartier situat mult la est de Mayfair. Mireasa, îmbrăcată într-o rochie îndrăzneață de mătase roșie și albă, strălucea de fericire.

În ceea ce-l privește, Geoff părea nespus de încântat. O sărută pe Anaïs de Rohan îndelung pe buze, în mijlocul unei ploi dese de flori de măr, în timp ce reverendul Sutherland, radiind de mândrie, îi declară soț și soție.

Și, în timp ce Anisha privea, zâmbind atunci când trebuia, se gândi la acuzația lui Lucan.

Oare fusese prea pasivă? Nu luptase pentru ceea ce-și dorea?

Anishei i se părea că luptase toată viața ei. Dar luptându-se cu ce? Cu tatăl ei? Cu soțul ei? Sau doar cu conformismul și rolul servil în care o aruncase societatea engleză?

Cu siguranță că nu era Anäis de Rohan, cea îndrăzneață și elegantă. Nu, senină și corectă fuseseră cuvintele lui Janet. Și, retrospectiv, acestea păreau atât de teribil de plictisitoare.

Poate că – poate doar poate – exista ceva între adecvat și îndrăzneț? O cale de mijloc pe care cei care înainte erau senini ar putea să o apuce în timp ce căutau ceea ce își doreau cu adevărat de la viață? Sau poate că Lucan avea dreptate. Poate că era pur și simplu mai bine să te înarmezi și să lupți. Astăzi, cumva, această noțiune i se potrivea.

După aceea, în timp ce mulțimea se îndrepta din grădini înapoi în casă pentru bufetul de nuntă, Geoff o ajunse din urmă pe Anisha și o luă de braț.

– Mulțumesc, îi spuse el. Îți mulțumesc că ai venit, Nish. Această zi nu ar fi fost la fel de specială fără ca tu să fii aici să sărbătorești cu noi.

– A fost marea mea...

Vocea ei se frânse când Rance trecu pe lângă ea, cu fața inexpresivă.

Geoff se opri și se întoarse cu fața la ea.

– Nish?

Ea se forță să zâmbească.

– Mi-a făcut o mare plăcere, spuse ea, dar cuvintele ieșiră puțin răgușite. Vă mulțumesc că ne-ați primit.

Geoff aruncă o privire întunecată spre spatele lui Rance în timp ce acesta dispărea în umbrele casei.

– Nish, ce mai e acum? întrebă el. Va trebui să-i cer socoteală dumnealui până la urmă?

Ea își strecură mâna pe brațul lui.

– Intră înăuntru, Geoff! reuși ea. Sunt în regulă. Cu adevărat. Trebuie să fiu cu ochii pe Lucan și pe domnișoara Rutledge.

Geoff nu răspunse nimic la asta, dar ochii i se întunecară. Încă o privea cu atenție.

– Nu mă poți citi, Geoff, zise ea, cu voce scăzută. Nu poți vedea în lumea mea mai mult decât văd eu în lumea ta. Nu este acesta singurul dar prețios pe care l-am împărtășit? Care ne-a apropiat? Du-te la frumoasa ta mireasă și fii fericit.

El o privi printr-o perdea de gene întunecate, cu o privire suspicioasă.

– Dar când vei fi fericită, Anisha? murmură el. Spune-mi asta și fericirea mea va fi înzecită.

Ea reuși să râdă.

– Chiar în această dimineață, Janet mi-a amintit oarecum cu tact că sunt o văduvă bogată și frumoasă, cu o familie care mă iubește, spuse ea. Am toată fericirea de care am nevoie. Intră înăuntru și lasă-ne să închinăm cu toții pentru fericirea ta, pentru că ți-o dorim din toată inima.

Cu o privire bănuitoare, el îi strânse mâna, dădu scurt din cap și trecu mai departe. Anisha lăsă să-i scape un oftat de ușurare. Mai zăbovi o clipă, până când domnișoara Rutledge intră la brațul tatălui ei, Luc urmând-o la vreo douăzeci de pași în urmă.

Era o distanță înțeleaptă, aprecie ea. Domnul Rutledge era un bărbat chipeș, cu aspect atletic, care se purta cu un fel de grație letală și nu semăna deloc cu gentilomul de țară care se pretindea a fi. Ca și în cazul lui Rance, domnul părea în aparență afabil, dar zâmbetul său era mărginit de ceva mai puțin benign decât bunăvoință, dacă te uitai cu atenție.

Anisha se întrebă ce anume îi spusese soția lui. O versiune temperată a adevărului, poate. Dar fusese suficient pentru a pune o sclipire de oțel în ochii tatălui lui Lucy.

Când toți ceilalți intrară înăuntru, domnul Sutherland o luă cu blândețe pe Anisha de mână și o făcu să îl ia de braț.

– Vino, fetița mea! rosti el. Mă tem că am rămas în urmă.

Anisha se întinse și-l sărută ușor pe obraz.

– Te așteptam.

Preotul râse, și împreună intrară înăuntru. Anisha înaintă prin încăpere la brațul lui, recunoscătoare pentru compania lui. Știa că

fusese întotdeauna una dintre favoritele lui Sutherland și, până de curând, își petrecuse o bună parte din timp în sălile de lectură ale Societății St. James, pe care Sutherland le supraveghea.

Apoi se închină de mai multe ori în sănătatea și fericirea miresei și a mirelui, iar în sufragerie fusese pregătit un festin rafinat. Lucan îi umplu farfuria Anishei, apoi o așeză la o masă goală pentru șase persoane în salon. Aproape imediat, Rance intră cu Frederica Rutledge.

Se uită la Anisha puțin incomod, apoi, neavând altă alternativă, se apropie pentru a pune jos farfuria doamnei Rutledge.

– Lady Anisha, spuse el, ținând un scaun pentru doamna Rutledge. Putem să vă ținem companie?

– Desigur, nimic nu mi-ar plăcea mai mult, spuse ea.

El se scuză cu o ușoară plecăciune și se întoarse în sufragerie.

– Lordul Lazonby este foarte amabil, nu-i așa? zise doamna Rutledge, privindu-l peste umăr.

Privirea Anishei se desprinse de pe ținta pe care o pictase în minte între omoplații lui Rance.

– Bineînțeles, fu ea de acord.

– Lucy însă a fost mai degrabă intimidată de el, mărturisi doamna Rutledge, coborându-și vocea. Sper că ați primit biletul meu din această dimineață?

– Da, mulțumesc. Anisha îi aruncă o privire domnului Rutledge, care era așezat alături de verii miresei. Dar soțul dumneavoastră are o privire cam încordată. Este totul în regulă?

– Nici pe departe. Zâmbetul ei era slab. Deși nu i-ar strica niciodată ziua specială a Anei, Bentley este extrem de furios. Lucy a supraviețuit furiei lui, dar numai de puțin.

– Mă mir că nu-l învinovățește pe fratele meu, remarcă ea, privirea ei căzând pe șervețelul de in din poala ei. Ar avea tot dreptul să o facă.

– Bineînțeles că o face, un pic, admise doamna Rutledge. Dar în cea mai mare parte se învinovățește doar pe el însuși.

– Pe el însuși? Anisha își ridică brusc bărbia. Nu-mi pot imagina de ce, mai ales când el nici măcar nu a fost prezent.

Doamna Rutledge îi aruncă soțului ei o privire afectuoasă, dar ușor exasperată.

– Mă tem că soțul meu s-a bucurat de o tinerețe teribil de prost petrecută, spuse ea. Indiscrețiile lui au fost legendare, iar familia lui aproape că s-a destrămat. Se teme că gemenii îl moștenesc.

Aici, femeia se opri și oftă.

– Ceea ce, sincer, se întâmplă. Am avut parte de ani de zile de năzdrăvăniile neîntrerupte din partea acestei perechi.

Nu pentru prima dată, Anisha își permise să-și lase privirea să alunece peste ochii remarcabil de frumoși și părul negru al Fredericăi Rutledge.

– Cred că v-ați căsătorit îngrozitor de tânără.

– Da. Obrajii doamnei Rutledge se îmbujorară. Mă tem că am fost una dintre indiscrețiile soțului meu. Ultima.

Ușor, își duse degetele la buze.

– Vă rog să mă iertați, zise ea. De obicei nu sunt atât de stângace. Vârsta dumneavoastră – sau trecutul soțului dumneavoastră – nu sunt treaba mea.

La asta, doamna Rutledge râse.

– Ei bine, să spunem doar că sunt cu câțiva ani mai în vârstă decât dumneavoastră.

– Nu cu mulți, remarcă Anisha pe un ton scăzut.

– Nu prea mulți, poate. Ochii doamnei Rutledge dansară cu bună dispoziție. În ceea ce o privește pe Lucy, l-am lăsat pe tatăl ei să se ocupe de indiscreția ei.

Inima Anishei tresări speriată.

– Ce-i va face?

– Nimic din ceea ce n-ar merita, spuse doamna Rutledge încrâncenată. Lucy va merge la serviciu.

– La serviciu?

Anisha era îngrozită.

– Într-un anume fel, precizează doamna Rutledge. Ea va fi însoțitoarea unei verișoare îndepărtate, dar dragi, care în prezent este în criză de fonduri. De asemenea, va servi și ca un fel de guvernantă. Lucy nu va fi maltratată nici măcar o clipă. Izolată, da. Plătită foarte prost, da. Dar totul îi va face bine, îndrăznesc să spun. Dacă Lucy ar fi rămas în oraș – sau chiar în Gloucestershire –, pur și simplu ar fi făcut năzbâtii până când ar fi fost ruinată cu adevărat.

– O, rosti Anisha, întristată. O, Doamne!

Doamna Rutledge se întinse peste masă și-și puse mâna peste cea a Anishei.

– Lucy are nevoie de un scop în viața ei, iar asta îi va oferi unul, spuse ea pe un ton liniștitor. Da, Lady Anisha, m-am căsătorit foarte tânără. Mult mai tânără decât este Lucy, pentru că este al doilea Sezon al ei și tot nu vrea să se așeze la casa ei. Și da, căsnicia mea a ieșit strălucit. Dar, sincer, care erau șansele, când circumstanțele, nu alegerea, ne-au aruncat împreună?

– Nu foarte bune, admise Anisha.

– Nu, nu bune, repetă doamna. Nu-mi voi mai încerca norocul din nou. Și nici familia mea nu va fi distrusă.

Pentru prima dată, Anisha zări determinarea sumbră, aproape nemiloasă, din ochii Fredericăi Rutledge. Aici era o mamă care își păzea puii ca o leoaică, iar această constatare o înălță pe doamnă cu șase trepte în aprecierea Anishei.

Își dădu seama, de asemenea, că reacțiile domnului Rutledge fuseseră probabil temperate de stilul decis al soției sale. Poate că ea nu purta pantalonii în familie, dar Anisha se îndoia că el ar fi îndrăznit să-i contrazică dorințele.

Chiar atunci, Rance se întoarse cu o farfurie pe jumătate plină și un pahar de vin plin cu ceva mult mai întunecat decât ar trebui să fie vinul. Domnul Sutherland venea pe urmele lui, zâmbind în toate direcțiile și își trase scaunul. Ca întotdeauna, prezența lui calmă atenuă tensiunea și cei patru ciugulir și vorbir politicos despre vreme și politică până când, în cele din urmă, Frederica Rutledge se scuză pentru a ajuta mireasa, care intenționa să se schimbe din rochia de nuntă.

Sutherland murmură ceva despre faptul că își lăsase cartea de rugăciuni în salon și dispăru pe urmele doamnei Rutledge. Anisha se uită la Rance de peste masă, având o satisfacție perversă în privirea sumbră din ochii lui. Și ridurile din jurul gurii i se adânciseră și, în ansamblu, astăzi avea un aer obosit, aproape deprimat.

Ea se aștepta ca el să se scuze și să-l urmeze pe preot afară. Dar, oricât de ticălos ar fi fost, nimeni nu-l numise vreodată pe Rance laș. Îl privi pe Sutherland plecând, apoi își puse paharul, acum gol, jos cu un gest hotărât.

– Ai primit scrisoarea mea? murmură el fără să se uite direct la ea.

– Cum aș fi putut să nu o primesc, când lacheul tău mi-a adus-o direct la ușă? vorbi ea pe un ton sumbru. A adus-o, atenție, înainte ca mirosul tău să dispară din așternuturile mele. Nu, Rance, nu s-a pierdut între hol și salonul meu. Asta ai sperat?

El ridică din umerii largi, de parcă haina elegantă de dimineață i se părea prea strâmtă, și pentru prima dată părea într-adevăr că fusese turnat în ea.

– Nu a fost, poate, cel mai diplomatic lucru pe care l-am scris vreodată, admise el.

– Dar a fost din inimă? întrebă ea cu amărăciune. Asta, să știi, este singurul lucru care contează.

El o privi din partea cealaltă a mesei, fără vlagă.

Ea lăsă furculița jos cu un clinchet ascuțit.

– Cu alte cuvinte, când ai folosit expresia „o greșeală teribilă", preciză ea, chiar asta ai vrut să spui?

– Anisha. El o privi întunecat. Exact asta a fost. Da. O greșeală.

– Și când ai spus că ar trebui „să caut în altă parte satisfacția pentru dorințele mele romantice", șopti ea, asta era, într-adevăr, ceea ce doreai?

– Cred că am mai abordat acest subiect, spuse Rance, cu o voce periculos de moale. De fapt, aproape că ne-am tocit limbile tot vorbind despre asta.

– Dar asta a fost înainte să mă duci în pat.

– Ceea ce a fost o greșeală, răspunse el ferm.

– Deci ne-am întors unde eram acum o săptămână, murmură ea. Asta este?

El se uită în altă parte, refuzând să-i susțină privirea.

– Nu ne putem întoarce, spuse el în liniște. De aceea a fost o greșeală atât de diabolică. Am... pătat lucrurile între noi, Nish. Am sugerat ceva care era...

Aici, cuvintele i se gâtuiră și el scutură din cap.

– Ai sugerat ceva ce nu a fost niciodată intenția ta? completă ea un pic acru. Deci nu va exista nici o cerere în căsătorie, atunci. După ce te-am ademenit în patul meu, tot nu pot avea nici o așteptare de a fi următoarea contesă de Lazonby. O, Doamne! Și deja îmi cususem noua monogramă pe fețele de pernă.

Mușchiul din maxilarul lui tresări periculos.

– Mai am nevoie de un whisky, spuse el, ridicându-se brusc de pe scaun.

– Nu, trebuie să ieși în grădină cu mine, răspunse ea, aruncând șervețelul. Ceea ce am să-ți spun nu poate fi spus aici.

– De ce să te oprești acum? zise el cu un aer încruntat. Jumătate din încăpere se uită la noi.

Dar el deschise drumul prin casă, aproape că trânti ușa din spate cu palma. Cu o ultimă privire pentru a se asigura că nu o urma nimeni, Anisha porni după pașii lui lungi și hotărâți afară în soarele strălucitor, spre adâncurile grădinii domnișoarei de Rohan, până la mărul sub care cu doar câteva minute mai devreme domnea dragostea și se rostiseră jurăminte veșnice.

Rance se sprijini cu spatele de trunchi, ca și cum s-ar fi așteptat să mai stea o vreme.

– Hai, dă-i drumul, spuse el încet, dând din nou din umeri. Ai spus odată că nu voi face altceva decât să dezamăgesc, Nish. Și ai avut dreptate. Așa că dă-i drumul. Dar asta nu va schimba nimic.

Erau exact cuvintele pe care le rostise Janet, dar Anisha nu le lua în seamă nici acum. În schimb, se plimba pe iarbă în fața lui, încercând să-și formeze cuvintele, dar furia și frustrarea îi răpiseră claritatea gândurilor.

– Iată care este problema, spuse în cele din urmă, oprindu-se și întorcându-se cu fața la el. Nu ai dreptul să mă tratezi cu superioritate, Rance. Nu ai dreptul să decizi cum îmi trăiesc viața, ce fel de riscuri îmi asum cu numele meu sau cu cine mă culc când...

– Nu, interveni el cu răceală. În acest sens, ai, din păcate, dreptate. Dar eu am dreptul să aleg cu cine mă culc, Anisha.

Anisha simți că tremura brusc în interior.

– Și tu... Și nu tu mă alegi pe mine, spuse ea. Asta este?

– Nu, într-adevăr, spuse el încordat. Și nu sunt răspunzător în fața ta, Anisha, pentru alegerea mea. Doar dacă nu ai rămas însărcinată.

Anisha simți cum încremenește.

– O? spuse ea, pe un ton mai ascuțit. Și dacă este așa, atunci ce se întâmplă?

– Și atunci știi ce, spuse el aspru. Și Dumnezeu să ne ajute pe amândoi. Și fie ca Dumnezeu să-i ajute pe Tom și pe Teddy.

– O! făcu ea cu înflăcărare. Ar fi atât de îngrozitor, Rance? Să fii căsătorit cu mine? Să fii tată pentru băieții mei?

Pentru o clipă, chipul lui îngheță. Fața lui se goli de orice expresie.

– Așa ar fi? se interesă ea. Continuă, Rance. Spune-mi că nu mă vrei. Nici măcar nu-ți cer să te căsătorești cu mine; într-adevăr, presupui extraordinar de multe când crezi că te-aș vrea. Dar spune-mi că nu mă dorești. Spune-mi-o direct în față.

Expresia goală rămase fixată pe chipul lui, ca și cum ar fi fost sculptat în marmură palidă. Ceva în interiorul lui se schimbase și, deși nu se mișca nici măcar o fracțiune, Anisha putea să simtă furia care se rostogolea prin el ca valurile înainte de furtună.

– Oricine se căsătorește cu tine, Anisha, se poate considera norocos, spuse el în cele din urmă. Dar nu voi fi eu. Ar fi groaznic? Nu și pentru unii bărbați. Eu însumi nu m-am gândit niciodată la căsătorie. Instituția mi s-ar potrivi foarte prost.

Spre rușinea ei, aproape că se năpusti asupra lui.

– O, Doamne, ești așa un mincinos!

El o apucă de brațe cu mâinile rigide.

– Anisha, zise el răgușit scuturând-o ușor, există ceva la mine – ceva ce știi sau ceva ce ai văzut – care să-ți sugereze că viața domestică mi s-ar potrivi? Am rămas vreodată treaz două zile la rând? Sau o săptămână întreagă fidel unei singure femei? Întreabă-te asta, pentru numele lui Dumnezeu, înainte de a te apuca să fabrici ceva în imaginația ta.

– Deci nu ai nici o dorință de a te limita la o singură femeie, zise ea. Asta este? Haide, spune-o!

– Anisha, taci!

– Nu, nu voi tăcea, rosti ea, încercând să se smucească din strânsoarea lui. Nu voi face lucrurile mai ușoare pentru tine. Și nici măcar nu e vorba de căsătorie. În asta, da, te flatezi singur. Dar continuă, Rance. Spune-mi, cu o față serioasă, că nu ții la mine...

– Anisha, taci!

– ...sau că trupul tău nu tânjește după al meu, spuse ea, vorbind peste el. Încearcă doar să o spui. Pentru că vei fi un mincinos dacă o vei face. Am văzut-o în ochii tăi. Am simțit-o în atingerea ta. Chiar și acum dorința strălucește pe pielea ta ca...

– O, pentru numele lui Dumnezeu, Nish, dorința e doar dorință! interveni el. Bărbații o simt pentru jumătate din femeile care le ies în cale.

– Dorința nu este doar dorință pentru noi, Rance, îl avertiză ea. Upanișadele ne învață că toată viața unui om este scrisă. Tu și cu mine suntem sortiți. Și, în cele mai multe zile, sunt la fel de nefericită ca și tine.

– Nu-mi vorbi mie de astrele blestemate și de prostiile vedice, mârâi el. Nu cred în nimic din toate astea.

– O? îl provocă ea. Atunci spune-mi că nu le uiți pe toate celelalte când sunt în preajma ta. Știu adevărul despre asta, *meri jaan*. Câteodată mă disperă.

El o întrerupse, scuturând-o, degetele i se adânciră în brațele ei, pielea din jurul gurii albindu-i-se de furie.

– Doamnă, rosti el apăsat, îmi testezi autocontrolul pe riscul tău.

– Iar tu, Rance, îmi pui sănătatea mintală la încercare! exclamă ea. M-am săturat peste poate să...

Gura lui fu pe a ei într-o clipă.

Cumva, spatele ei era sprijinit de copac, iar Rance o săruta cu o asprime pe care ea nu și-ar fi putut imagina. Forța trupului lui o ținea lipită de copac în timp ce el își târa gura peste a ei, zgâriindu-i pielea cu barba lui și împingându-i capul înspre scoarța copacului în timp ce se împingea în gura ei.

Aceasta era dorința, brută și dezlănțuită. Periculoasă în căldura ei. Și tot la ce se putea gândi – și, în mod ciudat, chiar exulta la gândul ăsta – era faptul că Rance ardea pentru ea.

Se gândi din nou la Coldwater și la îndoielile ei. Dar faptul că îl avea pe Rance în patul ei, că el o săruta acum fără nici o reținere le spulberase complet. Îi spulberase și orice urmă de prefăcătorie și îi spulberase și puținul din ea însăși pe care îl ascunsese de el.

Era pierdută pentru el. Era pierdută de mult timp.

Sărutul acela continuă, disperat în căldura lui. El o revendica, o poseda, apăsându-și fiecare centimetru pe al ei până când respirația ei începu să fie gâfâită și genunchii să îi tremure. Nările lui Rance se umflau de poftă și de furie, ochii lui albaștri strălucitori erau mari, ca și cum ar fi provocat-o să se uite în ei.

Ea se uită. Și își dădu seama imediat că îl împinsese prea departe.

Punându-și mâinile pe umerii lui, ea se opinti, dar era imposibil. Ceva se schimbase între ei; echilibrul puterii, poate, până când el ajunsese să dețină totul și ea nimic. El își mută coapsa, împingând-o cu putere între picioarele ei. Simțea cum mădularul său gros se întărea rapid în apropierea corpului ei.

În cele din urmă, ea îl împinse puternic cu palmele, apoi îl izbi cu putere. Rance își desprinse gura de pe a ei și, în cele din urmă, se îndepărtă, gâfâind sacadat, cu ochii încă sălbatici de ceva aflat între dorință și furie.

– Rance!

Ea trebuie să fi părut îngrozită, pentru că acesta se albi la față.

– La naiba, Anisha! spuse el, întorcându-se pe jumătate de la ea. La naiba cu toate astea!

– Te rog frumos să nu mai înjuri, zise ea, dar vocea îi tremura. În plus, eu nu am făcut nimic.

– Nu, nu, eu am făcut. El își trecu o mână prin părul ondulat și prea lung. Pentru numele lui Dumnezeu, Nish, nu vezi? A existat o... o linie în nisip între noi. Și acum a dispărut. Și îmi pare rău. Nu am vrut niciodată să se întâmple asta.

– Și mie îmi pare rău, șopti ea, adunându-se. Îmi pare rău că viața ta este un dezastru atât de îngrozitor și că nu ai încredere în mine să iau deciziile corecte pentru mine.

– Nish, nu este...

– Ba da, exclamă ea, îndepărtându-se de copac. Este exact asta, Rance. Nu ai încredere în mine să fac chiar și cea mai intimă și personală dintre alegeri – să-mi aleg un iubit. Să te aleg pe tine. Dar iată care este adevărul, dragul meu: dincolo de a te avea în patul meu, nu știu ce vreau. Nu de la tine. Nici măcar de la restul vieții mele. Lăsând astrele la o parte, știu doar că vreau ce e mai bun pentru copiii mei.

– Dacă vrei ce e mai bine pentru ei, Anisha, răspunse el, atunci știi că băieții ăia au nevoie de un tată.

– Băieții mei au avut un tată! exclamă ea. Un tată pe care abia dacă îl cunoșteau și care abia dacă le arunca o privire în treacăt. Dar, de bine sau de rău, a trebuit să-l îngrop, iar acum mi-a rămas mie sarcina de a decide de ce au nevoie băieții mei – și până acum, am făcut o treabă mai mult decât potrivită.

La asta, el nu spuse nimic, dar, în schimb, își îndesă mâinile în buzunare și porni aproape orbește spre adâncurile grădinii.

– Rance, știu, chiar dacă tu nu știi, că nu te-ai culca niciodată cu mine doar pentru distracție, spuse ea în spatele lui. Într-un anume fel, îți la mine, și asta merge dincolo de aspectul fizic. Dar aș prefera să fiu fiartă în ulei decât să te implor pentru orice. Nu poți continua să joci acest joc, dragul meu.

– Și despre ce joc este vorba? răbufni el.

– Acela în care tu nu vrei să mă atingi și te cerți cu oricine altcineva care ar putea să o facă, răspunse ea iute. Nu sunt un ornament din sticlă care să fie așezat pe un raft, Rance. Sunt o femeie în carne și oase.

– Iar eu nu sunt destul de bun pentru tine – nu așa cum sunt, prins în acest cerc vicios, bombăni el. Dar să fiu al naibii, Anisha, dacă știu pe cineva care este. Am crezut că Bessett...

Aici, făcu semn cu mâna aproape violent în direcția casei.

– Am crezut că ar putea să o facă, dar acum totul s-a năruit. Și Dumnezeu să mă ajute, Nish, dacă nu mă bucur. Sunt bucuros. Deci da, sunt vinovat, poate, de ceea ce mă acuzi.

– O, pentru numele lui Dumnezeu, Rance! rosti ea nerăbdătoare. Nu sunt un porc premiat la târgul din sat. Nu poți să-mi câștigi dorința, nici măcar nu o meriți. Ori este, ori nu este. Și trebuie să-mi acorzi dreptul de a alege ce lucruri mă preocupă și care nu mă preocupă.

– Și copiii tăi, Anisha? îi reaminti el încet. Cele două lucruri pe care le iubești mai mult decât propria ta viață? Ai renunțat la tot, Nish, ca să vii aici și să le dai o viață mai bună. Ai vrea acum să-i încarci cu mine și să renunți la tot?

– O, fără nici o ezitare. Vocea ei era joasă și hotărâtă acum. Și n-aș renunța la nimic, pentru că ceea ce au nevoie băieții mei, Rance, este un tată care să fie suficient de puternic pentru a le da un exemplu clar de ceea ce ar trebui să fie un bărbat. Unul care să îi învețe onoarea și tăria de caracter în fața adversității. Unul care să le arate cum să se ridice din înfrângere și nedreptate cu capul sus și să știe în inima lor ce sunt. Cunoști pe cineva mai potrivit pentru a face asta... presupunând că te-aș avea pe tine? Pentru că asta e o mare presupunere, Rance, lasă-mă să-ți spun. Nu dacă ești potrivit. Poți fi destinul meu și ești înzestrat dincolo de cele mai sălbatice fantezii

ale mele între așternuturi. Dar nimic din toate astea nu este suficient pentru mine.

La această remarcă, Rance aruncă o privire peste umărul stâng și, în sfârșit, privirea lui o întâlni pe a ei, mâhnită și plină de regrete. O parte din luptă dispăruse din el, iar acei ochi albaștri ai lui nu mai străluceau. O emoție care se asemăna poate vag cu umorul îi apăruse sub forma unui zâmbet în colțul gurii, iar umerii îi cedară în cele din urmă, încovoindu-se ușor de o oboseală evidentă.

– Așadar, vrei doar să te folosești de mine, murmură el.

Ea făcu un pas mai aproape.

– Acum două nopți am dorit să te folosesc mai degrabă cu disperare, admise ea, lăsându-și vocea să coboare sugestiv. În ceea ce privește nopțile viitoare... ei bine, nu pot spune.

Ea își ridică puțin bărbia într-un gest ușor arogant.

– Va depinde, îndrăznesc să spun, de alegerea ta: dacă vei redeveni prietenul meu sau dacă vei fi un căpcăun pus pe urmele mele de către arogantul meu frate.

Trecu o clipă lungă în timp ce stăteau împreună acolo pe iarbă. Deasupra lor, un pescăruș se rotea ca și cum ar fi căutat marea, cu strigătele lui puțin jalnice. Briza se simțea dinspre râu, atât de aspră încât răzbătea prin iarbă ca o mână nevăzută și îi răscolea fustele Anishei. Îl putea vedea pe Rance analizând ceva în gând, deși nu-și putea da seama ce.

În cele din urmă, el își întinse mâna.

Ea o luă, fiind ciudat de liniștită de senzația de duritate și familiaritate a acesteia.

– Pace, atunci, spuse el. Asta e tot ce pot spune deocamdată.

– Pace, spuse ea, scuturând-o, apoi eliberând-o.

El se legănă înainte și înapoi pe călcâie și se uită peste umăr spre casă.

– Voi face tot ce pot, Nish, pentru a ne satisface ambele dorințe, spuse el, mijindu-și ochii din cauza soarelui. Voi încerca să nu fiu condescendent cu tine și nici să nu-ți pun la îndoială alegerile. Vei avea întotdeauna prietenia mea. Te voi găsi întotdeauna frumoasă. Dezirabilă. Genele lui imposibil de întunecate se plecară, ochii lui închizându-se pentru doar o clipă. Dar o *affaire de coeur* deschisă, între noi, o, Nish! Nu se poate.

Simțindu-se goală pe dinăuntru și golită de sentimente, Anisha ridică din umeri.

– Foarte bine, spuse ea. Cum dorești. Dar vei ține minte, sper, ceea ce ți-am spus.

– Îmi voi aminti, zise el, aprobând din cap.

– Bine, atunci, spuse ea cu răceală. Să ne întoarcem înăuntru?

– Da, rosti el încet. Și acum am nevoie cu disperare de acel whisky – sau de patru, cinci, poate.

Ea se întoarse din grădină la brațul lui. Nu vorbiră, ci se despărțiră chiar la intrarea în casă, Rance așezându-și mâna peste mâna ei, care se afla pe brațul lui. Apoi o dezmierdă de două ori și o lăsă să se topească în mulțime.

Și astfel se întoarseră de unde începuseră.

Anisha îl privi cum se îndepărta, știind că nimic nu se stabilise între ei cu adevărat; că era încă îndrăgostită de Rance Welham și că, probabil, va fi mereu îndrăgostită. Mai rău, peste două zile urma să se ducă la teatru cu Royden Napier.

Iar Rance, din păcate, nu-i dăduse nici un motiv să nu se ducă.

Capitolul 10

O arătare a unui efect ceresc într-un actor pământean.

Aplauzele răsunară din loji și duduiră din boxa Operei Regale când Compt de Nevers îl îndepărtă pe Valentine de pe scenă, încheind actul al treilea din *Les Huguenots*. Anisha, uluită, se alătură și ea ovațiilor, aplaudând cu răsuflarea tăiată în timp ce cortina se închidea.

Alături de ea, Royden Napier se lăsă pe spate în scaun. Reușind în sfârșit să se relaxeze, el își lăsă privirea să hoinărească prin teatru, observând decorul opulent, ornamentele aurite și etajele de loji fine atât de elegant drapate, toate centrate nu doar în jurul scenei imposibil de adânci, ci și în jurul extraordinarului candelabru care îți tăia respirația la prima vedere.

Dar frumusețea era acum contrabalansată de sunetele discordante ale scaunelor care erau mutate și de discuțiile exuberante, în timp ce, peste tot, susținătorii teatrului ieșeau din lojele lor în căutare de gustări și răcoritoare. Se întoarse pentru a-i zâmbi însoțitoarei sale.

– Ți-a plăcut?

Napier se aplecă așa de aproape de ea încât îi putea simți săpunul de bărbierit.

– Mărturisesc că l-am văzut pe Massol într-o formă mai bună.

Anisha era conștientă că ochii îi străluceau.

– Mi s-a părut că a fost uimitor, spuse ea. Asta mă zugrăvește ca pe o provincială teribilă?

Privirea lui Napier o cercetă, arătând puține emoții.

– Dacă da, atunci una plăcută, spuse el. Vrei ceva de băut?

– Mulțumesc, nu.

Chiar atunci, însă, Anisha simți căldura privirii cuiva asupra lor. Ea cercetă teatrul cu privirea. Un domn îmbrăcat elegant, care zăbovea în loja din dreapta scenei, își ridicase un binoclu de operă la ochi.

Anisha îi întoarse privirea, cu o sprânceană ridicată.

Domnul coborî binoclul și își întoarse imperturbabil atenția spre bărbatul de lângă el, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Și poate că nu se întâmplase. Devenise prea precaută, se temea ea. Îi zâmbi din nou lui Napier, care se ridica.

– Cred că o să fac puțină mișcare, spuse el, dacă te simți confortabil aici fără fratele tău...

– Desigur, răspunse ea.

Lucan, bineînțeles, îi abandonase între primul și al doilea act pentru a se alătura unei cete de tineri gălăgioși care se agitau prin sală. Era mai bine așa, considera Anisha, pentru că dispoziția lui prea crudă nu se domolise de la nuntă încoace. Cu toate acestea, își îndeplinise datoria de a o escorta aici și, în cele din urmă, se va întoarce pentru a o duce din nou acasă.

Dar mai erau încă două acte de jucat. Regândind noțiunea de răcoritoare, Anisha se întoarse să îl cheme pe Napier. Înainte de a putea vorbi însă, ușa lojii lor se deschise și un domn cu umeri largi și părul rar apăru în ușă.

Napier făcu ochii mari.

– Sir Wilfred, spuse el puțin rigid, făcând un pas înapoi. Ce surpriză!

– Ei bine, dacă nu este Roughshod Roy Napier! Bărbatul zâmbi jovial și intră complet înăuntru pentru a-l bate pe Napier pe spate. La naiba, am crezut că ești tu! Să revendici loja familiei, nu-i așa?

Cu un zâmbet subțire, Napier îi făcu cunoștință Anishei cu Sir Wilfred Leeton. La început, numele îi fu doar vag familiar. Anisha făcu o ușoară reverență, iar Sir Wilfred se plecă elegant peste mâna ei.

– Lady Anisha, repetă el. O plăcere.

– Asemenea, murmură ea, căutând în memorie chiar în timp ce îi zâmbea.

Și, deodată, își aminti. Domnul Leeton. Dar salonul lui de jocuri de noroc sau orice ar fi fost, nu mai exista. Iar el devenise bogatul Sir Wilfred. Era, de asemenea, un prieten – sau cel puțin o cunoștință – a lui Napier. Ce ciudat!

– Sunteți în domeniul teatrului, Sir Wilfred, nu-i așa? reuși Anisha să rostească.

Napier o privi cu precauție.

– Vă cunoașteți?

Anisha simți că se îmbujorează.

– Nu, dar avem un prieten comun, răspunse ea. Lady Madeleine MacLachlan. Trebuie să o însoțesc la petrecerea anuală în aer liber a lui Lady Leeton.

Sir Wilfred încă zâmbea cordial.

– Orice cunoștință a lui Lady Madeleine este bine-venită, declară el. Și o doamnă drăguță și fermecătoare adăugată rândurilor noastre nu poate fi niciodată un lucru rău.

– Ce amabil sunteți! zise ea.

– Anul acesta, mi s-a spus, vor fi tot felul de ornamente feminine de vânzare. El se aplecă și vorbi pe un ton conspirativ. Batiste de dantelă și altele asemenea, precum și ghicitoarea noastră țigancă!

Anisha încercă să nu râdă.

– O ghicitoare? murmură ea. Ce amuzant!

– Așadar, ați venit la Covent Garden în recunoaștere, nu-i așa, Sir Wilfred? spuse Napier, schimbând subiectul. Presupun că trebuie să fii cu un pas înainte concurenței prin orice mijloace posibile.

– Într-adevăr, afacerile în teatrul sunt un sport sângeros în zilele noastre, replică Sir Wilfred. Meyerbeer își aduce noua operă de la Paris peste câteva săptămâni, iar eu am venit să descopăr dacă zarurile au fost aruncate.

– Nu știam că sunteți interesat de operă, vorbi Napier, pe un ton rece.

– Nu, dar m-ar interesa foarte mult marjele de profit, chicoti Sir Wilfred. A, dar eu sunt vulgar. Îmi cer scuze, Lady Anisha. Napier, voiai să ieși?

– Foarte scurt, da.

Anisha avea cea mai ciudată impresie că Napier nu era deosebit de încântat să-l vadă pe Sir Wilfred. Poate că ar fi preferat ca prietenia lor să rămână un secret – dacă într-adevăr era o prietenie. Cu siguranță că răposatul Nick Napier îl cunoscuse pe om. Numele lui Sir Wilfred apăruse în dosarul de crimă al lui Rance.

– Poate că Sir Wilfred ar putea să-mi țină companie până te întorci? spuse Anisha, apoi își dori pe dată să nu o fi făcut. Dacă, adică, Lady Leeton nu vă așteaptă, desigur?

Napier se uita puțin ciudat, privirea lui era întunecată și de nepătruns.

– Nu, nu, Hannah nu poate suporta opera. Sir Wilfred ridică din umeri. Ea are interesele ei, iar eu le am pe ale mele. Napier, du-te și

vezi-ți de treaba ta. Rareori am ocazia să stau alături de o asemenea frumusețe și să bârfesc despre lumea bună.

Cu ceea ce părea a fi o gravă reticență, Napier se înclină din nou în fața ei și plecă. Anisha se întrebă în treacăt ce-l frământa. Poate că îi era teamă de ceea ce ar putea afla ea.

Dar nu se cădea, își dădu seama Anisha, să se lanseze în întrebările pe care ardea de nerăbdare să i le pună acestui bărbat. Nu încă. Aceasta era o ocazie nesperată de a cultiva o prietenie cu Sir Wilfred.

Se așezară pe scaunele cele mai apropiate de margine, iar Sir Wilfred se lăsă pe spate în scaunul mic, părând foarte liniștit. Nu era, presupunea Anisha, deosebit de surprinzător. Teatrul era imperiul lui, lumea jocurilor de noroc fiind lăsată în seama unor oameni mai puțin împovărați de morală. Oameni ca Ned Quartermaine.

Anisha își desfăcu evantaiul și începu să-l fluture leneș, forțând un zâmbet binevoitor. Avea senzația clară că Leeton era un tip căruia i-ar face plăcere să vorbească despre el însuși.

– Trebuie să-mi spuneți, Sir Wilfred, cum ați ajuns să lucrați în domeniul teatrului, vorbi ea, și despre prietenia dumneavoastră cu Lady Madeleine. Sunt oarecum nouă în Londra.

Sir Wilfred zâmbi ca un lup.

– O, am ajuns la teatru la fel ca orice bun om de afaceri, aș îndrăzni să spun.

– Și cum funcționează asta?

– Am văzut o ocazie și am profitat de ea.

Anisha râse ușor.

– De fapt, spuse el mai serios, a fost întotdeauna visul meu. Am crescut în preajma scenei, vedeți dumneavoastră, pentru că mama mea, nu mi-e rușine să spun, a pășit cândva pe scenă. Și apoi, printr-un miracol rar, The Athenian din Soho a fost scos la vânzare și am reușit să-l cumpăr.

– O, Doamne! murmură ea. The Athenian este cunoscut în toată lumea. Ce lovitură trebuie să fi fost asta!

El chicoti.

– Chiar a fost!

La insistențele suplimentare ale Anishei, el vorbi despre primele sale achiziții și despre cum, în urma relaxării legilor privind teatrele, îl angajase pe MacLachlan pentru a începe să construiască altele noi în toată Anglia. În total, explică el, deținea acum o duzină. Fu

nevoie de foarte puțină insistență pentru a auzi cum regina îl înnobilase pe Sir Wilfred pentru operele sale de caritate, după ce acesta se implicase în administrația locală. Se vorbise chiar, admise el ușor jenat, despre faptul că ar urma să fie ridicat la rangul de guvernator sau chiar să candideze pentru Camera Comunelor.

Cu toate acestea, Sir Wilfred spuse că nu punea mare preț pe astea, considerându-le prostii.

– Sunt doar un om de afaceri, Lady Anisha, spuse el puțin iritat. Iar discuțiile – ei bine, mă tem că o mare parte din ele sunt opera lui Hannah. Ea își dorește asta și este decisă să se impună.

– A, dar mulți bărbați importanți au fost împinși din umbră de o femeie, zise Anisha râzând, de obicei de soții.

Totuși, se părea că Sir Wilfred Leeton era o adevărată forță a naturii.

El făcu o remarcă despre trecutul ei doar o singură dată, când ea menționă numele răposatului ei soț.

– A, da, familia Stafford din Dorset, rosti el înțelegător. Am cunoscut unul sau doi dintre ei în tinerețe. O familie veche și frumoasă.

– Da, fu ea de acord. Deși mărturisesc că nu am păstrat legătura cu ei atât de bine pe cât ar fi trebuit.

Într-adevăr, cu excepția faptului că le trimisese vestea morții soțului ei, Anisha nu rămăsese deloc în legătură cu ei. Căsătoria căpitanului Stafford cu o Rajput cu sânge amestecat îl trimisese pe tatăl acestuia de timpuriu în mormânt, iar soacra Anishei încă nu renunțase la amărăciunea ei.

Nu, nu-și doreau să audă de nora lor, nici măcar să-și vadă nepoții, în ciuda buclelor blonde și a ochilor albaștri lor. Dar ea nu îi spuse nimic din toate acestea lui Sir Wilfred care, deși puțin pompos, părea destul de amabil.

El o bătu binevoitor pe mână.

– Sobraon, ați spus, murmură el. Sunteți văduvă de ceva vreme, atunci. Și totuși nu v-am văzut niciodată în oraș, Lady Anisha. Veniți la petrecerea în aer liber și lăsați-mă să vă prezint câțiva domni potriviți.

– Cât de amabil sunteți! Anisha oferi un zâmbet fierbinte și mișcă evantaiul mai iute. Dar domnul Napier nu este potrivit?

Sir Wilfred deschise gura și apoi o închise din nou.

– Desigur, foarte potrivit, zise el în cele din urmă. Vă rog să mă scuzați. Este un viclean, bătrânul Royden. Se cuvin felicitări?

Anisha își dădu capul pe spate și râse, gândindu-se la Rance în timp ce făcea asta.

– Nu, într-adevăr, Sir Wilfred, spuse ea. Nu fac decât să vă tachinez. Apropo, ați spus că am putea bârfi.

Sir Wilfred se adună.

– Desigur, da. Da, bineînțeles.

Ea îi aruncă o privire șireată.

– Pot să vă întreb atunci de cât timp îl cunoașteți pe prietenul nostru comun?

– Pe cine, pe Napier? El își umflă obrajii, apoi pufăi aerul. Nu sunt foarte sigur. După cum am spus, sunt implicat în administrația locală. L-am cunoscut puțin pe tatăl său, dar acela e mort de mult.

– Înțeleg, murmură ea. Domnul Napier pare un om cu un caracter bun.

Sir Wilfred zâmbi și ridică dintr-un umăr.

– O, este vanitos și încăpățânat, ca majoritatea bărbaților, admise el. Dar este un tip decent, da.

Nu avea de gând să se lase condus, își dădu seama Anisha. Indiferent de motiv, el nu voia să vorbească despre Napier. Era foarte bine, pentru că, atunci când aruncă o privire în jos, Anisha văzu că publicul reintra în sală. Chiar atunci, auzi un scârțâit ușor al ușii lor deschizându-se, exact când surprinse din nou sclipirea binoclului din dreapta ei.

Își înclina capul într-acolo când Napier se așeză în liniște pe scaunul său.

– Puteți să-mi spuneți, Sir Wilfred, a cui este loja de vizavi? murmură ea, așezându-și ușor mâna pe mâneca hainei lui. Nu, nu, nu vă uitați chiar direct, vă rog! Un domn de acolo mă tot studiază prin binoclu.

– Înseamnă că are gusturi bune. Sir Wilfred aruncă o privire surâzătoare dincolo de umărul ei, iar Napier îi urmă exemplul. Doamne, asta e loja ducelui de Gravenel.

– Iar Gravenel este uriașul care se apleacă să iasă pe ușă, adăugă liniștit Napier. Dimensiunile lui îl fac inconfundabil.

– Și bărbatul elegant cu binoclu? întrebă Anisha.

– Vărul mai mare al ducelui, spuse Napier încordat. Nu vrei să-l cunoști, draga mea.

– Vărul lui ilegitim, care este și cumnatul lui, adăugă Sir Wilfred. Celor cu sânge albastru din Anglia le place să păstreze banii în

familie, nu-i așa, Royden? Într-adevăr, uneori strâng rândurile destul de nemilos dacă apare vreun străin.

Dar Napier nu răspunse la această întrebare. În schimb, maxilarul lui părea să se încordeze, lăsându-i Anishei impresia că în remarcă fusese inclusă și o mică împunsătură. Se întrebă din nou despre trecutul lui Napier și despre legătura lui cu defunctul lord Hepplewood.

– Și domnul înalt și elegant așezat lângă vărul ducelui? insistă ea, fără să-l scape pe Napier din ochi. Cu părul argintiu? Este respectabil?

Sir Wilfred clătină din cap, încruntat.

– Mi se pare vag familiar.

– E prietenul lui special, murmură Napier. Și amândoi sunt dubioși în ciuda eleganței lor, dacă vrei părerea mea. Dar, pe de altă parte, Gravenel nu a fost niciodată deosebit de exigent în alegerea prietenilor. Ah, uite. Dirijorul s-a întors și orchestra se pregătește.

Imediat, Sir Wilfred se ridică în picioare.

– Și acesta ar fi semnalul meu.

După ce se aplecă din nou peste mâna Anishei, el părăsi loja la fel de repede cum venise. Când ușa se închise în urma lui, Anisha îi aruncă o privire lui Napier.

– Pare că nu te-ai prea bucurat de această vizită.

Napier se îmbujoră ușor.

– Îmi place destul de mult Sir Wilfred, zise el. Dar el încă își imaginează că este un fel de Don Juan, în ciuda faptului că îi scârțâie corsetul și că părul lui a ieșit demult din scenă.

– Înțeleg. Anisha tăcu, cumpănindu-și următoarele cuvinte. Dar Sir Wilfred nu a fost întotdeauna Sir Wilfred, nu-i așa? Și nu a fost întotdeauna un asemenea model de corectitudine?

Napier se răsuci pe scaun, cu privire tăioasă.

– Cu cine ai vorbit?

– Cu Edward Quartermaine, răspunse ea. La clubul Quartermaine.

– Ned Quartermaine? spuse el uluit. Cu siguranță, glumești?

– Nu e nimic de glumit, replică Anisha. L-am chemat pentru a-i pune întrebări legitime, după ce am citit dosarele de la tine. Sir Wilfred figura destul de proeminent în ele, dacă îți amintești.

– Îmi amintesc, spuse Napier iritat. Serios, trebuie să discutăm despre Lazonby acum?

Anisha îl privi cu o oarecare surprindere.

– Doamne, nu eu am adus vorba de el, spuse ea. Într-adevăr, nu i-am menționat niciodată numele și nici nu l-am invitat pe Sir Wilfred înăuntru.

Postura lui Napier se relaxă, și el afișă un zâmbet, o combinație de iritare și umor.

– Deci nu ai făcut-o, admise el în cele din urmă. Îmi cer scuze. Acestea fiind spuse, ar trebui să te avertizez...

Dar comentariile sale fură oprite când cortina se ridică în mod dramatic, iar Valentine reapăru pe scenă.

În King's Arms, Lazonby stătea tolănit la o masă rudimentară, cu picioarele încălțate în cizme întinse, în timp ce păzea restul de bere din halbă, care devenise mult prea caldă. Oricum, o dădu pe gât, cu gustul de metal pe limbă, în timp ce amurgul se așternea dincolo de fereastra largă.

În jurul lui, Hackney devenise tăcu. Magazinele se închiseseră, iar zgomotul și zăngănitul căruțelor și al cailor dispăruseră. La urma urmei, aceasta nu era Londra, ci un sat de oameni care munceau. Chiar și Min cea veselă și ochii ei frumoși și albaștri îl părăsise; se dusese acasă, la mama ei, strângând florinul ei proaspăt bătut pe un șnur din mătase roșie.

Spălătoreasa doamnei Ashton, după cum se întâmpla, nu se dovedise deosebit de utilă; servitorii din căsuța albă nu erau o gașcă prea vorbăreață. Min aflase prea puține lucruri, în afară de faptul că doamna Ashton își petrecea o mare parte din timp ca voluntar la o școală de caritate din Bethnal Green. În ceea ce-l privește pe Coldwater, acesta era rar acasă – și când era, nu-și lăsa niciodată rufele la spălat.

Dar reușise să confirme că cei doi proveneau din Boston, unde se zvonea că familia avusese ceva interese într-o afacere cu ziare. În Hackney, doamna Ashton era considerată o femeie chipeșă, politicoasă, care se ținea la distanță și respingea toți admiratorii – oricum, puținii care puteau exista într-un asemenea loc.

În josul aleii, în amurgul tot mai adânc, Lazonby încă mai putea distinge bolta de trandafiri de deasupra porții grădinii căsuței, care acum înflorise într-o cascadă de flori mici și albe. La parter, o lumânare ardea la o fereastră din față, dar deasupra era întuneric. Dacă Coldwater aprinsese o lampă la intrarea în casă, aceasta fusese de atunci stinsă.

Probabil că nu avusese nevoie să o aprindă. Soarele era încă sus când Lazonby îl urmase până aici – cu ce scop, nu-și putea imagina acum. Poate pentru că era singurul indiciu pe care îl avea la dispoziție, iar el devenea din ce în ce mai disperat.

Sau poate pentru că, dacă nu ar fi venit aici, ar fi rămas acasă, consolat doar de Madame la Fée și de lingura lui de absint care, în vâltoarea orei verzi, părea străpunsă de chipul Satanei. Probabil că toți trei – el, zâna și bătrânul Scratch – și-ar fi ținut companie până când ochii i s-ar fi dat peste cap și ar fi venit coșmarurile.

Pentru că, dacă nu ar fi făcut nimic, ar fi avut timp să se gândească la Anisha.

Dintr-un impuls, se ridică brusc de pe scaunul scârțâitor, trânti un pumn de monede pe bar și se îndreptă spre ușă, cizmele de călărie bubuind pe podeaua aspră și scorojită în timp ce mergea. Odată ce ajunse în stradă, privi în sus și în jos, apoi porni direct spre căsuță, nesigur de ceea ce intenționa să facă chiar și când împinse poarta din față și bătu la ușă.

O rază tremurândă de lumină de lumânare apăru pe lespedea de la intrare.

– Da? spuse cârâit o slujnică cu scufie cu moț.

– Doresc să îl văd pe domnul Coldwater, rosti el, nu lipsit de politețe. Este acasă?

Ea clipi o dată, încet, cu ochii ei palizi și reumatici în întuneric, iar el își dădu seama că era oarbă sau ceva aproape de asta.

– Domnul Coldwater a ieșit, zise ea cu o voce rutinată și obosită. Doriți să o vedeți pe stăpână?

Lazonby o studie pe bătrână, dar ea nu emana nici suspiciune, nici rea-voință.

– Mulțumesc, spuse el, prezentându-i una dintre vechile sale cărți de vizită, pe care uneori găsea prudent să le poarte cu el.

Bătrâna frecă nesigură pergamentul între degete.

– Welham, rosti el cu blândețe. Numele este Welham.

Bătrâna aprobă din cap, îi oferi un scaun, pe care el îl refuză, apoi străbătu micul hol și dispăru în întuneric, lăsându-și lumânarea în urmă. În adâncurile casei, Lazonby putea auzi sunetele unui pianoforte. Ascultând cu o ureche, privi în jur, ținându-și încă pălăria, pe care slujnica nu se oferise să i-o ia.

Casa părea ordonată și mobilată cu gust. O masă cu blat din lemn era așezată la un perete, flancată de o pereche de scaune

Chippendale, pe care se afla o vază impunătoare cu gladiole cu gât rubiniu. Așadar, nu era sărăcie aici. Astfel de flori proveneau din seră atât de devreme în sezon.

Această presupunere era confirmată și de un peisaj frumos atârnat deasupra mesei; un tablou cu un copil care învârtea un cerc pe o pajiște verde pe care o mică plăcuță de alamă o identifica drept Boston Common.

Dintr-odată, sunetele sonatei se opriră. Câteva clipe mai târziu apăru o femeie, fusta ei largă, cu volane, abia dacă putea trece prin ușa îngustă. La fel ca atunci când o zărise prin fereastră, părul doamnei era o masă în cascadă de bucle castanii perfect aranjate. Vârsta ei era greu de judecat; treizeci de ani, cel mult, iar în seara asta avea gura curbată într-un mic zâmbet întrebător.

– Domnul... Welham, nu-i așa? Vocea ei era profundă și ciudat de senzuală. Cu ce vă pot fi de folos?

Când ea se apropie, el își dădu seama cât de zveltă era. Asemănarea dintre ea și fratele ei era evidentă, căci avea aceiași ochi ageri și iuți.

– De fapt, doamnă, îl căutam pe domnul Coldwater.

El îi susținu privirea la fel de ferm, încercând să-i simtă intențiile, dar fără succes.

– Unul dintre ospătarii de la King's Arms mi-a spus că a venit pe aici acum o oră sau două.

– Așa a făcut. Expresia ei nu se schimbă și nu emană nici o emoție. Apoi John a luat o îmbucătură din cină, a luat o carte pe care o dorea și a plecat din nou.

Lazonby se îndoia. Supraveghea ușa de două ore.

– A, rosti el uniform. Mă întreb cum de am putut să-l ratez?

– Dacă nu l-ați văzut trecând pe lângă Arms, spuse ea rece, atunci probabil că a ieșit prin spate, spre Bethnal Green Road. Cred că face adesea așa, dacă vrea să prindă diligența.

– Diligența?

– O căruță mare și greoaie, plină până la refuz. Un colț al gurii ei se ridică sardonic. Vă dați seama, domnule Welham, că fratele meu nu locuiește aici?

– Nu, nu, nu știam, minți el. Cineva de la *Chronicle* m-a îndrumat aici.

– Nu mă pot gândi de ce. Ea se uită din nou la cartea lui de vizită. Jack are camere lângă Fleet Street.

– Vă rog să mă scuzați, interveni Lazonby, întinzându-i mâna. Nu am fost prezentați cum se cuvine. Nu vă știu numele.

Din nou, îndoiala se schiță aproape imperceptibil pe fața ei.

– Nu? spuse ea ușor, luându-i mâna. Eu sunt doamna Ashton.

– Încântat! exclamă el, agățându-se de mâna ei poate o clipă mai mult decât ar fi trebuit.

Totuși, chiar și așa de aproape, doamna era ca o apă liniștită și adâncă pentru el. Poate că, la fel ca și fratele ei, era ceea ce Fraternitas numea un Insondabil – o persoană care, din motive nu prea bine înțelese, era de necitit.

Brusc, ea își retrase mâna din strânsoarea lui și trecu pe lângă el, privind peste umăr în timp ce mergea, lăsându-i lui Lazonby sentimentul cel mai ciudat că îl tachina cumva.

– Așadar, aș putea să-i transmit fratelui meu un mesaj? Ea se prefăcea că rearanjează gladiolele. În general, vine o dată sau de două ori pe săptămână.

– Mulțumesc, nu. El o urmă, simțindu-i mirosul curat și chiar familiar, unul pe care nu-l putea identifica. Îl voi găsi pe domnul Coldwater în oraș.

Din nou, ea îi aruncă o privire ciudată, aproape înflăcărată, peste umăr, o mână ținând o tulpină ușor ridicată în aranjament.

– Da, spuse ea încet. Îndrăznesc să spun că așa va fi.

Ochii ei erau de un albastru verzui și complet îndepărtați acum. Și totuși, ceva părea să vibreze brusc în aerul din jurul lor – un fel de tensiune care nu era chiar sexuală, dar totuși ciudat de evocatoare. Și sub toate acestea se ascundea un sentiment de provocare, ca o mână de cărți jucată atât de strâns, încât se întreba dacă următoarea carte va cădea vreodată.

Sau dacă mai exista măcar un joc.

Dar exista. O putea simți. Niciodată nu se înșelase în privința acestor lucruri.

El mai făcu un pas rapid și îi prinse mâna, oprindu-i-o în timp ce ea ridica o tulpină imposibil de lungă din vază.

Ea nu tresări, ci doar se uită la mâinile lor unite.

– Aceste flori sunt remarcabil de frumoase, spuse el încet. Și costisitoare.

– Unele lucruri merită prețul, răspunse ea, ridicând privirea spre el. La urma urmei, sunt atât de frumoase, cu petalele lor palide și

gingașe. Și gâtul, atât de profund roșu. Ca sângele vărsat, mă gândesc adesea. Dar lucrurile gingașe pot fi atât de fragile, nu-i așa?

El îi eliberă mâna, ceva bolnav și nesigur străbătându-l.

– Vă referiți la ceva, doamnă Ashton? reuși el să rostească.

– Nu, desigur, răspunse ea cu ușurință.

Dar acea lejeritate, își dădea seama acum, era un fel de înșelăciune. Dar de ce fel? Probabil că rămăsese tăcut prea mult timp.

– Cred, domnule Welham, adăugă ea încet, că ar fi mai bine să plecați. Fratele meu nu este aici și nici nu există posibilitatea să se întoarcă.

Lăsându-i mâna, Lazonby făcu un pas înapoi și simți cum detașarea lui obișnuită se instalează din nou peste el.

– Atunci vă mulțumesc pentru timpul acordat, doamnă, spuse el, întorcându-se spre ușă pentru a o deschide, și vă urez o seară bună.

Dar, în ultima clipă, chiar în momentul în care păși în răcoarea nopții, doamna Ashton vorbi din nou.

– Florile, domnule Welham, spuse ea brusc. *Gladiolus undulates*. Cunoașteți numele comun?

El ridică o sprânceană.

– Doar gladiole, cred?

– Din latinescul gladius, spuse ea, răsucind tulpina între degete, care înseamnă sabie. Ca în gladiator. Iar floarea – ei bine, este adesea numită pur și simplu crin-sabie.

Cumva, el reuși unul dintre zâmbetele lui curtenitoare.

– Dar asta sună aproape letal, doamnă Ashton.

– Da. Ea nu îi întoarse zâmbetul. Așa este.

Cu o ultimă plecăciune a capului, Lazonby își puse pălăria și o lăsă în picioare în holul elegant, luminată de lumânări. Se îndepărtă, cu sunetul greu al cizmelor sale pe lespezile șerpuitoare. Nu închisese ușa în urma lui, ci o lăsase pentru ca ea să o prindă în timp ce se închidea.

Cu toate acestea, doamna Ashton nu se deranjă, ci pur și simplu rămase privind țintă după el. Și, de la ușa ei și până la poarta care scârțâia pe balamalele vechi, de fier, Lazonby simți acei ochi reci ca niște pumnale de gheață în spatele lui.

Simțea cum frustrarea și furia începuseră să se adune în el în timp ce poarta zdrăngăni în urma lui, dar le înăbuși fără milă. Pentru Dumnezeu, femeia aceea juca un afurisit de joc și el știa asta.

Îi venea să o sugrume așa cum ar fi vrut să-l sugrume și pe fratele ei. Dar toată furia lui nu-i adusese decât necazuri peste necazuri.

Era timpul, poate, să se întoarcă acasă la absintul său, până la urmă. Dar mai era un ultim lucru pe care voia să-l facă.

La Arms, el își recuperă calul și se întoarse la Londra tăind prin inima orașului, apoi merse pe jos pe o stradă întunecată care se desprindea din Shoe Lane în labirintul de magazine și case din spatele biroului *Chronicle*. Clădirea îi era familiară acum, iar micul apartament din colțul de la etajul doi era întunecat, așa cum era aproape întotdeauna.

Lazonby ajunsese la concluzia că Coldwater își ținea un fel de amantă – sau că el însuși era întreținut de cineva. Îi veneau în minte unul sau doi domni bogați, cu vederi liberale, de acest gen. Dar, indiferent unde se ascundea Coldwater, Lazonby îl văzuse intrând sau ieșind din apartament doar în trei ocazii. O dată văzuse o femeie plecând cu un coș de răchită la braț – doamna Ashton, cea cu sabia, se gândea acum, deși noaptea fusese întunecată și fața ei la fel.

Dar în seara asta nu era nimeni acolo. Asta se potrivea foarte bine scopului său.

Lazonby se uită pentru ultima oară în sus și în jos la burlanul ales de el, apoi îl smuci tare, așa de control. Nici metalul, nici întăriturile nu cedară.

Ei bine... Se părea că era timpul să facă cunoștință mai îndeaproape cu vechiul său prieten Jack. Lazonby își puse un picior pe zid, apucă țeava mult deasupra capului și se trase în sus fără probleme.

Capitolul 11

Promite-mi, lună, strălucirea ta și a stelelor tale!

În dimineața de după seara cu Royden Napier, Anisha se trezi cuprinsă de un nou sentiment de urgență, sentiment căreia nu-i găsi vreo legătură cu nimic tangibil. Reacționă apelând la logică, petrecând o oră cu *jyotish*-ul ei și în special cu al lui Rance, analizând metodic hărțile astrelor. Sentimentul nu se atenuă, ci se întări. La fel ca toți gardienii, Rance era Mesha Lagna, sau cu ascendentul în Berbec, și predispus la graba și încăpățânarea care puteau aduce cu sine un ghinion extrem. Iar acum urma o mare schimbare și potențialul a ceva groaznic.

Mânată de neliniște și de o nerăbdare pe care reușea din ce în ce mai greu să o stăpânească, Anisha se îmbrăcă în vechile ei haine de doliu și chemă trăsura nemarcată a fratelui ei. Era foarte sigură că venise vremea să ia lucrurile în propriile mâini.

– Probabil că nu mă voi întoarce până la cină, îi zise ea lui Janet în timp ce-și prindea pălăria, așa că spune-i lordului Lucan să ia cina la White. A, și o să am nevoie de mantia mea neagră de călătorie.

– Dar, doamna mea, vremea este de rău augur, rosti Janet, care deja i-o pregătea.

Anisha se duse la fereastră, ridică cu zgomot oblonul și își scoase capul afară, pentru a vedea mai bine cerul.

– Aiurea! spuse ea cu asprime. Sunt câțiva nori pufoși. Nimic mai mult.

– Da, ei bine, simt o umezeală în oase, o avertiză servitoarea dispărând în debara.

– Senzația asta se numește „Anglia", strigă Anisha în urma ei, coborând cu grijă oblonul, și nu se poate face nimic în privința asta.

– Hm! făcu Janet, dar sunetul fu înăbușit.

Iar până când Anisha termină de pus cerceii lungi și de dat cu un pic de pudră pe nas, servitoarea era deja lângă ușă, cu o geantă în mână.

– Lenjerie curată, spuse ea dându-i-o Anishei. Pentru orice eventualitate.

Anisha încercă să se încrunte, dar nu a reuși.

– Doamne, Janet, mergem în Buckhurst Hill, nu în fundul Yorkshire-ului! zise ea. Nu poate fi la mai mult de două ore distanță.

Dar, văzând buzele strânse ale lui Janet, Anisha luă geanta oricum și deschise ușa.

Și o făcu la țanc, pentru că Chatterjee se clătină în prag, cu un pumn pregătit să bată și arătând de parcă era pe cale să explodeze.

– Doamna mea! Janet! O, *māp kōrbēn*!

Dădu buzna ca un ciclon, vorbind într-o învălmășeală nebună de engleză și bengaleză, din care Anisha nu prea reuși să înțeleagă mare lucru.

– Chatterjee, ce s-a întâmplat?

Lăsându-și jos geanta, Anisha încercă să-l apuce de cot.

– O, doamna mea! strigă el trecând în grabă pe lângă și îndreptându-se spre pat. Janet! Priviți! Chestia aia... Chestia aia care stă în picioare a câștigat!

– Doamne, Chatt! Menajera luă geanta. Arăți de parcă te-ar fi pocnit apoplexia.

– Da, da, minunat, nu-i așa? Cu ochi sălbatici, Chatterjee desfăcu un ziar pe cuvertură. Am totul aici! Chiar aici!

– Bine, bine, bine, zise Janet. Mie mi se pare că ar fi Times.

– Da! spuse el fluturându-și mâna deasupra lui. Da, da, da, da! Așa că, Janet... suntem bogați!

– Vai! exclamă Janet cu falsă încântare. Atunci, o să-mi dau preavizul, nu-i așa?

– Da, da, poate că și eu! Chatterjee le zâmbi amândurora. Și toate astea datorită farfuriei tale care stă în picioare!

– Poftim? Janet încremeni. Chatt... Grand Stand Plate? Asta vrei să spui...?

Fața lui se lumină și mai tare.

– Da, asta! Lord Exeter! L-a întrecut pe Swordplayer cu o... Se opri pentru a se uita în ziar. ...cu o lungime! A câștigat, Janet! Noi am câștigat!

Janet scăpă geanta din mână. Aceasta căzu pe o parte, lenjeria Anishei revărsându-se pe podea. Dar nimeni nu îi dădu atenție, pentru că Janet îl apucase de mâini pe de obicei sobrul Chatterjee și dansa cu el prin cameră.

– Am câștigat, doamnă! strigă ea. Am câștigat! Am câștigat! Suntem bogați!

– Și acum, trebuie să-mi înlocuiesc atât camerista, cât și mâna dreaptă? o tachină Anisha, ridicând ziarul pentru a citi. Doamne, Janet! Cât a pariat fratele tău pe acest cal?

Janet se opri din dans și înghiți cu vinovăție un nod.

– Păi... tot ce aveam noi și cea mai mare parte din ce avea Chatt.

– Janet! Lipind ziarul de trup, Anisha făcu ochii mari. Și tu, Chatterjee! Tu știi cât e de riscant! Ce-a fost în capul tău?

Chatterjee se înclină, o parte din demnitate revenindu-i.

– Nu pot explica perfect în cuvinte, doamnă, răspunse el. Pur și simplu, am simțit... că așa e destinat, presupun. Iar Janet purta colierul cu rubin. Și a spus că stelele erau perfect aliniate.

– O, Doamne! rosti Anisha închizând ochii și trimițând în gând o rugăciune la ceruri.

Lăsând la o parte stelele și rugăciunile, cei doi reveniră treptat pe pământ. Iar după ce Anisha făcu un pic de aritmetică pe spatele unei vechi facturi de la modistă, se decise în mod colectiv că nici Chatterjee și nici Janet nu erau chiar atât de bogați până la urmă.

– Dar amândoi veți avea o stare materială destul de confortabilă, îi asigură Anisha.

– Ooo, chiar călduroasă, într-adevăr! spuse Janet.

– De-a dreptul prăjită? se aventură Chatterjee.

– Prăjit nu e un cuvânt, Chat, zise Janet. Cel puțin, nu un cuvânt care să aibă legătură cu astrologia.

Râseră cu toții, iar Anisha își lăsă, în sfârșit, temerile deoparte. Oricâte griji și-ar fi făcut pentru ei și oricât de prost se simțea că o încurajase pe Janet într-o aventură atât de precară, adevărul era că totul se dovedise a fi bine. Mai mult decât bine, de fapt.

Îi lăsă gândindu-se la viitorul slujbei lor, sperând că nu o vor părăsi, pentru că ajunsese să depindă cu disperare de amândoi. Janet și Chatterjee fuseseră alături de ea dintotdeauna. O văzuseră cum ajunsese în siguranță la vârsta adultă, îi fuseseră alături în căsnicie și veniseră cu ea în această lume nouă și ciudată. Făceau parte din familie mai mult decât majoritatea rudelor ei de sânge.

Dar Anisha știa că ceea ce era predestinat avea să se întâmple. Și Dumnezeu știa că cei doi meritau un pic de noroc. După ce își alungă egoismul, Anisha continuă să se gândească la planurile ei.

După ce se uită la băieți, care se aflau în sala de clasă, și îi aruncă domnului Jeffers, profesorul lor, o privire înțelegătoare, se rugă în gând ca acesta să nu fi pariat pe Swordplayer și apoi coborî la parter. Acolo, scotoci prin biroul din salon după notițele pe care le luase din biroul lui Napier și le îndesă în geanta pe care i-o dăduse Janet.

La ora zece și jumătate, era pe Ebury Street. După ce își coborî voalul cu bobițe negre, coborî din trăsură și sună la ușă. Un lacheu cu ochii somnoroși și cu puf ca de piersică pe bărbie deschise.

– Doresc să-l văd pe Lazonby, anunță ea trecând pe lângă el.

La început, el clipi și se răsuci încet, ca și cum nu pricepuse porunca.

– Îmi pare rău, doamnă, începu el, dar domnia sa...

– Emmit, nu-i așa? interveni Anisha trăgându-și mănușile. Emmit, nu te osteni să-mi spui că nu e înăuntru, fiindcă știu foarte bine că încă e în pat și îi este rău de nu mai poate. Mă duc la el.

Astea fiind spuse, îl lăsă cu gura căscată, ridicându-și vălul în timp ce se îndepărta. Nu avea rost să-i insulte pe servitorii lui Rance luându-i de proști.

– Doamnă! strigă băiatul după ea, urmând-o pe scări. Așteptați! Vă rog!

– Mă tem că nu pot, rosti ea cu nonșalanță. Pentru că, dacă o fac, o să-ți zică să-mi spui să plec, nu crezi? Și va trebui să o faci. Iar eu nu voi pleca, desigur. Așa că vei da greș. Iar atunci, ne vom întoarce amândoi de unde am plecat, dacă nu chiar mai rău. Așa că nu ar fi mai bine dacă te-aș scuti de necazuri?

– Într-adevăr, doamnă, spuse el pornind nefericit pe urmele ei, dar ce va...

– O să-i zic că am trecut pe lângă tine și, crede-mă, nu va avea nici o dificultate în a crede. Anisha îi făcu semn peste umăr să-și vadă de treabă și coti pe palier. Acum, te rog să te duci repede jos și să aduci apa de spălat a domniei sale. Adu multe vase cu apă foarte fierbinte. Crede-mă, îți va mulțumi pentru asta.

Tânărul ezită pe palier.

– Dar, doamnă, vă rog, strigă el către ea. Nu cred că o va face! Să-mi mulțumească, adică. Zău, trebuie să așteptați...

Ecoul strident al vocii lui în golul scărilor o opri. Anisha se răsuci pe treaptă și îl privi de sus. Un gând înfiorător îi răsări în minte, iar sângele păru să i se oprească brusc.

– Ce-i? a reușit ea să spună. Nu e... nu e singur?

Fața servitorului se colorase de furie.

– Nu, rosti el. Adică, da. Cred că da. Domnia sa nu aduce... adică nu ar aduce niciodată...

Anisha simți un fel de ușurare nebună gonind prin ea.

– Mulțumesc, Emmit, spuse ea cu amabilitate. Îți apreciez grija. Dar sunt obișnuită cu temperamentul lui Lazonby... și cu limbajul lui înfiorător. Acum, te rog, du-te și adu apa aia. O, și trimite-l pe valetul domniei sale. Lazonby are o întâlnire urgentă de care a uitat.

– Da, doamnă. Spre surprinderea ei, flăcăul se întoarse și se repezi în jos pe scări, strigând: Horsham! Horsham! Horsham!

După ce scăpă de el, Anisha se apucă să caute dormitorul lui Rance. Aproape sigur, era la etaj. Casa nu era deosebit de mare, iar camerele stăpânului probabil că dădeau spre stradă, deoarece casa nu avea o grădină în adevăratul sens al cuvântului.

Bănuiala ei se dovedi corectă. Deschise ușa de la capătul coridorului și văzu un mic salon cu un birou, o canapea din piele și o bibliotecă mare înnegrită de vreme. În această încăpere era o a doua ușă, care, cu siguranță, dădea spre dormitorul lui, căci chiar și aici, în acest bastion ordonat al masculinității, parfumul lemnos al coloniei și săpunul de lămâie al lui Rance se simțeau slab în aer.

Ignorând amintirile stârnite de mirosuri, Anisha își puse pe un scaun șalul și geanta, apoi scoase acele din afurisita de pălărie și o așeză cu grijă pe birou. După ce bătu în ușa interioară, întrebă dacă putea intra. După cum se așteptase, nu primi nici un răspuns.

Împinse ușa și intră de-a dreptul.

Camera era învăluită în întuneric, dar, pe măsură ce ochii i se adaptară, Anisha reuși să vadă un pat mare în centru și trei ferestre umbrite, cu vedere spre Ebury Street. Aici, mirosul depășea cu mult parfumul de colonie și săpun. Esența masculină a lui Rance se simțea în aer, o aromă aproape senzuală, ca mirosul intim al pălăriei lui date jos de pe cap sau al hainei lui acoperindu-i călduroasă umerii – o constatare care nu făcu decât să-i amintească cât de des făcuse Rance asta în primele ei luni petrecute în Anglia.

Cât de des, se întrebă ea în timp ce-i studia trupul umbrit și adormit, străbătuse el grăbit casa și o găsise ghemuită în sera luminată de soare, cu dinții clănțănind, înfășurată până la gât în șalul ei cu model paisley? Și întotdeauna râsese de ea, ochii lui albaștri dansând chiar și atunci când își dezbrăca propria haină și o punea cu blândețe în jurul ei.

O dată sau de două ori, se întorsese în hol după pălărie și i-o pusese pe cap, râzând și mai tare la această priveliște. Iar ea râsese cu el. Și dintr-odată, viața în Anglia nu mai păruse atât de sumbră.

Dar cel mai adesea o împinsese pur și simplu în micul salon și îi făcuse un foc, deși casa era plină de servitori care ar fi putut face același lucru. Dar Rance știuse instinctiv că nu avea să le ceară, că îi repugna să fie străina care nu se putea obișnui cu obiceiurile Angliei. După aceea, uneori petrecuseră puțin timp cu un joc de pichet și un pahar de vin. O dată, făcuseră un puzzle cu băieții. Rance venise și plecase întotdeauna ca un membru al familiei, căci asta își dorise Raju.

Asta își dorise ea.

Și bănuia că în acele momente dulci-amare începuse să se îndrăgostească de el. Sau poate că începuse în ziua când veniseră pe drumul spre casă de la Docklands. Poate că fusese dragoste la prima vedere.

Încă privind fix în întuneric, simți cum ochii încep să o usture.

„O, ce prostie!"

De ce să se gândească la aceste lucruri acum, în timp ce privea în adâncurile dormitorului lui, frământată de urgența călătoriei lor? Oare era atât de proastă, încât simpla mireasmă a unui bărbat să îi tulbure simțurile? Iritată, Anisha se îndreptă spre ferestre și începu să tragă draperiile grele, inelele patinând strident pe tije. Oricât de evocator ar fi fost mirosul lui Rance, era un semn sigur că încăperea fusese închisă prea mult timp și, după cum își amintea de pe vremea când locuise cu frații ei, un indiciu probabil al unei nopți lungi și grele cu sticla în mână. Iar în asta nu era nimic care să-i înlăcrimeze ochii.

Întorcându-se de la fereastră, privi în jur și văzu o cameră în dezordine totală. Hainele erau aruncate încoace și încolo, o cutie de tutun căzuse de pe masa de scris, iar lavaliera lui fusese pusă pe oglinda înaltă și lăsată să atârne pe centru.

Făcu un pas, iar o rază a soarelui de dimineață căzu pe patul lui Rance. El mârâi și se răsuci pentru a se feri de lumină, trăgând cearșaful după el.

Ei bine, era un fel de a spune. De fapt, cearșaful era înfășurat în jurul taliei sale. Restul corpului – atât cât putea vedea ea – era gol. Un picior lung și musculos era descoperit, dezvăluind firicelele de păr negru de pe gamba parcă sculptată în marmură de Carrara.

Cât despre părul de pe cap însă, acum arăta de parcă șobolanii își făcuseră cuib în el.

Se apropie de pat cu grijă, deși nerăbdătoare. Două sticle goale zăceau pe noptieră, împreună cu un pahar cu picior, care conținea drojdia a ceva ce părea puternic alcoolizat și lipicios. Anisha îl luă și inspiră adânc. Nasul ei antrenat de practica ayurvedică detectă cu ușurință anasonul și feniculul. Și încă ceva. Ceva cunoscut, dar care nu-i venea în minte.

Lăsă cu zgomot puternic paharul jos și luă o sticlă.

„Absint."

Rara băutură era distilată dintr-o formă de artemisia similară cu nagadamni, o plantă ayurvedică cu proprietăți magice. Europenii cunoșteau planta ca pelin și era considerată otrăvitoare. Iar victima sa chiar părea să fie otrăvită.

– Rance? șopti ea punându-și o mână pe umărul lui gol.

El se zvârcoli aproape febril, murmurând ceva ce ea nu reuși să deslușească. Ea îl lovi ușurel cu palma, rostindu-i încet numele. El se agită din nou, de data aceasta întorcându-se spre ea. Anisha văzu că ochii lui erau puțin deschiși, dar sticloși și distanți, iar fața parcă îi era schimonosită de durere. Puse mâna pe obrazul lui, barba neagră mijită peste noapte înțepând-o. Nu părea să aibă febră, în schimb era rece ca moartea.

– Nu, nu, răspunse el ferindu-se de atingerea ei, apoi mormăi ceva în franceză.

– Ce-ai zis? Ea îi mângâie ușurel obrazul. Haide, poți să te trezești?

– *Non*.

Dintr-odată, ochii lui se deschiseră larg, dar fără să se concentreze, cu pupilele ca niște jumătăți de penny. Îi apucă brațul cu violență.

– *C'est toi*! răcni acuzator. La sirène...

– Rance, sunt Anish...

– Toată blestemata de noapte... Dintr-o smucitură, o trase pe pieptul său musculos și lat cu o asemenea forță, încât picioarele ei părăsiră podeaua. La naiba, oprește-te! Oprește-te! Mă auzi?

Ea încercă să se ridice, dar brațul îi era ținut cu forță.

– Rance, trezește-te! îi porunci ea.

El nu făcu decât să-și întețească strânsoarea, trăgând-o în sus pe pieptul lui cu o forță inumană. Inima Anishei își acceleră bătăile,

ceva asemănător cu frica iscându-se în ea. Ajunseseră față în față, iar sânii ei erau striviți de pieptul lui, atât de aproape, încât respirația lui îi răscolea părul.

– Rance, trezește-te! spuse ea cu asprime. Ai băut prea mult.

Drept răspuns, el îi trase capul în jos și o sărută, mâna lui înfigându-se aproape brutal în părul ei. Anisha oftă și încercă să se ridice de pe el. Era imposibil. Nu era o simplă mângâiere, ci un sărut al pasiunii neînfrânate, o revendicare brută, dură, care nu îi lăsa altă alegere decât să se predea. Deschizându-și gura pe a ei, el o invadă, împingându-și limba adânc, cu mișcări lungi și sinuoase care o făcură să tremure.

Înghițindu-și un țipăt, ea își puse mâinile pe umerii lui ca și cum ar fi vrut să se îndepărteze. Totuși, nu o făcu. Brațul lui Rance o cuprinse cu totul, strângându-i fustele în timp ce mâna lui îi mângâie șoldul stâng, îndemnând-o spre el. Se retrase din gura ei pentru o clipă, apoi se împinse din nou, fiecare pătrundere fiind mai senzuală decât precedenta, în vreme ce barba lui nerasă îi zgâria fața.

Anisha își aminti vag de servitori. Trebuiau să vină. Încercă să se răsucească, să se ridice. Nu avea nici un rost. Brațul lui era ca fierul, iar puterea lui era ca a unui nebun. El se mișcă, iar într-o clipită, ea se pomeni aruncată pe spate, Rance venind pe jumătate deasupra ei.

Apucându-i ambele încheieturi, le împinse cu forța în moliciunea pernei, imobilizând-o cu greutatea corpului său. Dovada excitației lui era dură și inconfundabilă acum. Privirile lor se intersectară fugitiv. Ochii lui erau sălbatici.

– *La sirène*, mârâi el gâfâind. N-o să mă mai chinui!

Anisha făcu eforturi să respire.

– Nu e nici o sirenă! strigă ea lovindu-l cu pumnii în umeri. Nu te chinuie nimeni! Trezește-te, pentru numele lui Dumnezeu!

Deodată se auziră pași care intrau în cameră.

– Doamne Dumnezeule, sir! lătră o voce gravă. Eliberați-o pe femeia aceea! Emmit, înșfacă-l!

Se auzi zgomotul greu al unei găleți trântite pe podea, iar într-o clipită, greutatea fu smulsă de pe ea. Rance fu tras de un domn cu umerii largi, îmbrăcat într-un costum închis la culoare, ajutat de lacheul cu fața cenușie.

– La naiba, Horsham! cârâi băiatul. A luat-o razna.

Dar bărbatul pe nume Horsham nu se lăsă descurajat.

– Domnule, trebuie să vă treziți! strigă el trăgându-l spre pernă. Așa nu se poate!

– Nu, la naiba! se răsti Rance căzând pe spate în pat, cu ochii închiși, ducându-și podul palmelor la tâmple.

Cu o smucitură exersată, Horsham azvârli cearșaful, acoperindu-l până la piept.

– Are un fel de coșmar. Anisha se ridicase repede, ca să-și descalcească fustele. Să fi fost drogat?

– Și-a făcut-o singur mai degrabă. Horsham îl zgâlțâi cu putere pe Rance. Domnule, haideți acum! Deschideți ochii!

Anisha se ridică de pe pat. Emmit se dădu cu deferență îndărăt, aproape împiedicându-se de gălețile de aramă pe care le cărase sus. Horsham aruncă o privire sumbră peste saltea.

– Îmi cer scuze, doamnă, spuse el, dar acesta nu este un loc potrivit pentru dumneavoastră. Ați putea aștepta în birou? Emmit, ajută-mă să-l ridic!

Anisha își dădu seama că era certată.

– Lazonby are o întâlnire la care trebuie să se ducă și știam că va refuza, zise ea puțin în defensivă. Este bolnav? Trebuie să chemăm un doctor? Pare că și-a ieșit serios din minți.

– Nu... blestemații... de doctori, se auzi o șoaptă firavă.

Anisha se uită în jos și văzu pleoapele lui Rance fluturând.

– Este foarte în regulă, doamnă, sau va fi, spuse Horsham cu fermitate. A avut o noapte proastă. Are adesea. Acum, dacă ați fi atât de amabilă să vă retrageți, îl vom băga în baie și îi vom turna puțină apă pe cap. Asta și niște cafea tare îl înviorează de obicei.

Cu fața înfierbântată, Anisha intră în birou, dar nu închise ușa. Horsham nu-i mai aruncă nici o privire.

Între cei doi servitori, Rance fu mai mult sau mai puțin luat pe sus, mârâind pe parcurs.

– Diavole, zboară... zboară departe..., mormăi, dar restul afuriseniei sale se stinse.

Cel puțin se trezea.

Oftând ușurată, se prăbuși pe canapeaua din piele. Tânărul lacheu se întoarse să ia gălețile, toată fața fiindu-i îmbujorată. O clipă mai târziu, se auzi un zăngănit puternic de aramă pe porțelan și sunetul inconfundabil al turnării apei pe cineva.

– La naiba! Rance începu să tușească. Lua-te-ar toți dracii!

– N-aveți decât să blestemați absintul, domnule, replică Horsham cu fermitate, și este în întregime vina dumneavoastră. Emmit, du-te și adu restul apei de baie!

– Horsham, ești concediat, urlă Rance părând să-și fi venit în fire. Oricum, de ce naiba te-am angajat? Doamne, Dumnezeule atotputernic, cineva mi-a înfipt un piron de cale ferată în craniu.

– Mă tem că v-ați făcut-o cu mâna dumneavoastră, domnule, răspunse calm servitorul. Și chiar nu ar trebui să mă concediați.

Se auzi un răspuns neinteligibil.

– Pentru că, fiind militar, sunt cel mai priceput la arme de foc. Această declarație fu urmată de o altă cascadă de apă. Și fiindcă ați... brutalizat-o pe Lady Anisha Stafford, îndrăznesc să spun că fratele ei o să vă provoace la duel.

Urmă un lung moment de tăcere.

– Poftim? se răsti el în cele din urmă.

Urmă o lungă conversație cu voce speță. Anisha se aplecă în față, încercând să audă.

– Doamne, îl auzi pe Rance murmurând. Unde?

– În biroul dumneavoastră, domnule. Cuvintele erau seci. Dorește să vă vadă. Dar, din câte înțeleg, nu în pielea goală, așa cum se pare că aveați de gând să vă prezentați.

Rance gemu, dar Anisha nu își dădu seama dacă de rușine sau de durere.

Tocmai atunci intră un alt lacheu, care aduse cafea. Următoarele douăzeci de minute trecură într-o relativă liniște. Rance încetă să mai înjure. Horsham continuă să murmure. Ușa care dădea spre coridor se deschise din nou și mai mulți servitori care aduceau găleți cu apă aburindă trecură în trombă.

În tot acest timp, Anisha stătu învârtindu-și degetele și blestemându-și propria nerăbdare. Cu câteva minute în urmă, Rance clar nu fusese treaz și nici el însuși. Și, cu toate că nu fusese îngrozitor de speriată, cu siguranță le dăduse bătăi de cap servitorilor lui, fapt pe care îl regreta profund.

Și îi făcuse să se îndoiască de bunul ei simț. Poate chiar și de decența ei. Da, era o veche prietenă și văduvă de câțiva ani. Dar societatea engleză era mult mai rigidă decât și-ar fi dorit ea. Nu ar fi trebuit să vină aici, nu în felul acesta. Dar acum era prea târziu și era mai sigură ca niciodată că nu aveau timp de pierdut.

Șezu nerăbdătoare până când, în cele din urmă, îl auzi pe Rance răstindu-se din nou la mult solicitatul Horsham, de data aceasta declarând printre dârele de spumă că putea al naibii de bine să se radă singur!

La scurt timp după aceea, Horsham fu din nou blestemat și concediat și i se ordonă să plece. De data aceasta, plecă, aruncându-i o ultimă privire cenzurată în timp ce traversa biroul, apoi trânti ușa în urma lui. Cinci minute mai târziu, Rance apăru în prag, dezbrăcat de la brâu în sus, cu un braț lung sprijinit pe tocul ușii, iar cu celălalt strângând faldurile unui prosop alb care nu ascundea aproape nimic. Părea hămesit, cu o expresie sumbră. Cu toate acestea, barba aspră dispăruse, iar el părea mai mult sau mai puțin treaz.

Ea îl privi cu calm, întrebându-se ce i-ar putea spunea o doamnă bine crescută unui bărbat care tocmai o brutalizase. Dar Rance vorbi primul.

– Ei bine, Nish, zise el cu voce răgușită, se pare că îți datorez niște scuze monumentale.

– Ai avut o noapte dificilă, din câte am înțeles?

Cu ochii mâhniți, el își lăsă jos brațul și își trecu mâna prin buclele umede.

– Da.

– Ești... te simți bine acum? întrebă ea. Putem trece la ceva mai urgent?

O aținti cu privirea.

– Mai urgent decât faptul că am încercat să... ce? Să te violez?

– M-ai sărutat. Rămase perfect nemișcată pe canapeaua de piele. Destul de hotărât, da. Dar sunt în regulă.

Un zâmbet amar îi arcui gura.

– Da, ei bine, dacă vreodată un tip te sărută altfel, atunci nu este un bărbat demn de acest nume.

– Mulțumesc, presupun. Își coborî privirea. Dar tu nu știai pe cine săruți. Erai... halucinai, cred.

– Da, poate. Și îmi amintesc câte ceva... Am visat toată noaptea. Lucruri îngrozitoare, chinuitoare. Unele dintre ele erau...

Cuvintele se poticniră, iar Rance clătină neîncrezător din cap. Buclele lui dese și negre începuseră să prindă ușor viață în timp ce se uscau.

– Ei bine, sunt perfect în regulă, spuse ea. Iar Horsham are dreptate. Ar trebui să renunți la absint. Mi s-a spus că este un obicei josnic. Acum, putem să încheiem această discuție?

El își lăsă brațul să cadă.

– Deocamdată, da, zise el cu o voce obosită. Dar hai să trecem la un subiect conex. Nish, ai provocat agitație venind aici. Dar nu-ți pasă, nu-i așa? Ești prea al naibii de încăpățânată ca să vezi riscul...

– Mulțumesc, interveni ea pe un ton rigid, dar am fost deja mustrată temeinic de valetul tău.

El își sprijini umărul de ușă și o privi cu ochii grei, injectați.

– Ne-ai târî direct la vedere, nu-i așa? spuse el.

– Pe noi? Există noi? întrebă ea tăios.

El clătină din cap.

– În ciuda a ceea ce ți-am spus zilele trecute în grădină, ai de gând să... să împingi lucrurile până la punctul de a-ți face un rău ireparabil. Iar eu... ei bine, sunt doar un bărbat, Nish, cu dorințe de bărbat. Mi-e pe jumătate teamă că te voi lăsa.

– Ai zis că nu vrei să-ți declari în mod deschis afecțiunea pentru mine. Dorindu-și ca vocea să se i calmeze, trase adânc aer în piept și își împreună mâinile. Iar asta este alegerea ta. Nu te pot obliga să faci nimic. Nu te pot obliga să-ți declari sentimentele pentru mine. Poate... Spre rușinea ei, vocea îi tremură. Poate că nu ai nici unul.

– Nish! Traversă camera pentru a se așeza într-un genunchi, cu mâna lui liberă cuprinzându-i obrazul. O, Anisha, iubito. E nedrept.

– Este? Ea reuși să ridice ușor din umeri. În orice caz, nu te pot obliga. Dar am terminat cu încercarea de a mă încadra într-o gândire convențională, Rance. Și nu mă poți constrânge să schimb ceea ce simt sau să mă comport așa cum crezi tu că ar trebui.

– Nu, spuse el sec, ridicându-se. Se pare că nu.

– Suntem iubiți... sau am fost, rosti ea ridicându-și bărbia pentru a-l privi. Pentru că așa ai vrut tu, Rance. Nu-mi vei pune doar mie asta în cârcă.

El trase aer în piept.

– Da, ai dreptate, spuse el încet.

Anisha se ridică sprintenă și își trecu mâinile peste fuste, pentru a le aranja.

– Atunci, am în continuare prietenia ta? întrebă ea cu blândețe. Mă mai consideri frumoasă? Dezirabilă? Pentru că acestea sunt

lucrurile pe care mi le-ai promis în acea zi în grădină. Și acestea sunt singurele lucruri cu care pot – sau măcar aș încerca – să te atrag.

El o șocă apoi prinzându-i bărbia între degetul mare și arătător și coborându-și buzele pe ale ei. Ea nu tremură și nici nu se îndepărtă, pentru că era un sărut de o blândețe rafinată. Pentru o clipă care păru infinită, buzele lui zăboviră mulate cu căldură pe ale ei, până când Anisha trebui să închidă ochii și aproape că își mușcă limba pentru a se abține să nu-i ceară mai mult.

– Doamne, Anisha! șopti el mult timp mai târziu. Da. Tu ești toate aceste lucruri pentru mine. Și chiar mai mult, în moduri la care nu îndrăznesc să mă gândesc.

– Dar...?

– Dar ți-ai asumat responsabilitatea de a declara unilateral că suntem intimi. Ochii lui deveniră puțin duri. De a face ca tot ce era între noi să fie public. Servitorii mei nu sunt în nici un caz neștiutori. Dar să vii singură la mine acasă, în toiul zilei, iubito, înseamnă să cauți oprobriul...

– Oprește-te! Ea îi puse un deget pe buze. Am venit cu o trăsură închisă, nemarcată, cu voalul coborât. Am avut o pălărie pe cap, pentru numele lui Dumnezeu... toate astea pentru a te liniști pe tine, nu pe mine. Nu face din asta ceva mai rău decât este.

El îi susținu privirea vreme îndelungată, cu oboseală și îngrijorare pe chip.

– Da, bine, spuse el. În fine, ce cauți aici? Trebuie să mă duc undeva, nu-i așa?

– Da, rosti ea cu fermitate. Într-un sat numit Buckhurst Hill.

Ochii lui se lărgiră.

– Pentru ce, mă rog?

– Pentru a-l vedea pe domnul al cărui nume domnișoara de Rohan, scuze, Lady Bessett, ți l-a dat. Și vin și eu. Am adus trăsura de voiaj a lui Raju, întrucât ai insistat să fie ceva închis. Acum, grăbește-te să te îmbraci.

Privirea lui căpătă o expresie de profundă reticență.

– Nu mă duc nicăieri cu vechitura aia greoaie, spuse el. În plus, valetul meu m-a abandonat.

Anisha își ridică ochii spre cer, îl apucă de braț și îl împinse înapoi în groapa cu lei.

– Hei! exclamă el.

– Nu, uite cum stă treaba, Rance, zise ea cu ceva mai puțină blândețe. Suntem presați de timp, iar tu trebuie să te îmbraci. Și nu ai nevoie de ajutorul lui Horsham.

– Serios? Gura lui se strâmbă. Și de unde știi asta?

Ea îi aruncă o privire lipsită de umor.

– Ești soldat, zise ea, nu un dandy nevolnic căruia îi pasă cum îi este înnodată lavaliera. Nu începe să te prefaci că-ți pasă cum arăți.

– Au! Un zâmbet i se lăți pe buze. Țintești direct spre inimă, nu-i așa?

– O, dă-mi prosopul, spuse ea repede. Unde-ți ții cămășile și izmenele?

– Serios, Nish? Își ridică ambele sprâncene. Crezi că e potrivit?

– Nu-mi mai pasă de mult, rosti ea smulgând prosopul.

Cumva, reuși să nu se holbeze la trupul lui slab, cu mușchi întinși, sau la bărbăția care zăcea pe jumătate întărită în cuibul de bucle de deasupra coapselor. În schimb, trecu pe lângă el, pentru a arunca prosopul umed în baie, unde aterizâ grămadă lângă cadă. Apoi, ducându-se la un dulap înalt de lângă ferestre, trase un sertar și începu să scotocească prin el.

– Ei bine, voi găsi eu lucrurile de care ai nevoie, dacă ești atât de răsfățat, încât să...

– Nish. Mâna lui mare se așeză peste cea mică și întunecată a ei, oprindu-se pe un teanc de batiste. Încetează cu toate astea. Nu e nici un motiv să te grăbești și...

Ceva din interiorul ei se frânse atunci, iar ea se răsuci spre el. Dar există toate motivele! strigă ea aruncându-și mâinile în sus. Rance, nu vezi? Ceva... ceva negru atârnă deasupra ta, distrugându-ți viața. M-am săturat de el. Trebuie să facem ceva. Și Anăis crede că acest om ar putea fi în stare să...

– O, da, atotștiutoarea Anăis și mereu populara putere! interveni Rance aruncându-și mâinile în sus. Anisha, jumătate din viața mea a fost construită pe putere. Și m-am săturat puternic de ea. Nimeni din afara familiei Fraternitas nu mă va ajuta, și știi asta. Așa că singura alegere care mi-a mai rămas este să-l bat pe Jack Coldwater până scot de la el adevărul despre această afacere.

– Nu știi asta! țipă ea apucându-l de braț. Nu mai spune asta! Asta nu te duce nicăieri. Și lasă-l în pace pe Jack Coldwater, m-ai auzit? El nu te poate ajuta. Iar obsesia ta pentru el este... este pur și simplu nenaturală.

Rance încremeni.

– Nenaturală? Vocea îi devenise o șoaptă. Anisha, n-ai vrea să clarifici asta?

Ea nu răspunse, în schimb smulse o pereche de izmene din cufăr.

– Pune-ți astea pe tine, rosti ea aruncându-le spre el.

– Nu! El le prinse din zbor și se îndreptă spre ea. Nu, Anisha, nu cred că o voi face. Nu până nu rezolvăm această problemă. Te referi, să înțeleg, la acea după-amiază de la Societatea St. James? Când l-ai găsit pe Jack împreună cu mine în sala de lectură?

– Da. Vocea devenindu-i o șoaptă, Anisha își dădu seama că lacrimile îi izvorâseră din ochi. Da, exact asta este.

– Și ce anume ai crezut că se întâmplă? se răsti el.

Ea îl privi acuzator.

– Erați... voi doi erați... Se opri și clătină din cap. Nu știu ce erați. Dar, din ziua aceea, Rance, obsesia ta pentru el s-a agravat și trebuie să înceteze. Nu pentru mine. Pentru tine.

Rance își puse izmenele.

– N-am de gând să stau aici în fundul gol în timp ce ne certăm ca niște țațe, spuse el trăgându-le aproape cu sălbăticie. Trage naibii clopoțelul ăsta nenorocit, din moment ce te simți atât de ca acasă aici. Spune-i lui Emmit să-mi aducă la scară cabrioleta.

– Deci nu mai avem nevoie de o trăsură închisă? replică Anisha.

– Ceea ce ne trebuie este să ne grăbim și să ne întoarcem înainte de lăsarea întunericului, răspunse el, deschizând cu o smucitură ușile unui masiv dulap de mahon. Ziua trece!

– Și a cui este vina?

– A mea, strigă el smulgând o cămașă nouă și aruncând-o pe pat. Gata, Nish, ești mulțumită? Fiecare părticică din asta e din vina mea. La naiba, toate relele lumii sunt probabil din vina mea.

– Ce-ți mai place să exagerezi! răbufni ea. Nu mai mult de jumătate, în cel mai bun caz.

O oră mai târziu, cu maxilarele încleștate, Rance privi cum periferia Londrei trecea în zbor pe lângă trăsura sa. Anisha stătea țeapănă pe scaunul de lângă el, cu umerii rigizi ca niște scânduri, cu voalul coborât și umbrela ridicată. Nimeni nu ar fi putut să o identifice și oricum, își aminti el, nu ar fi fost vreo problemă dacă o văduvă respectabilă își petrecea după-amiaza singură cu un domn, bucurându-se de peisaj.

Nu dacă domnul însuși era respectabil.

Dar își petrecuseră mult timp împreună în ultima vreme. Prea mult. Rance alungă gândul și încercă să ignore durerea surdă care încă persista la baza craniului său. Cel puțin capul îi era limpede acum. Ziua însă devenise înceţoșată, iar aerul era periculos de liniștit. Rance aruncă o privire spre cer și nu îi plăcu ce văzu.

– O să plouă.

– Și ce-i cu asta? spuse ea.

– Poate că ar fi trebuit să păstrăm trăsura lui Ruthveyn, murmură el.

Cu un gest nerăbdător, Anisha se întinse și își închise umbrela. Ai vrut să ajungi mai repede, zise ea tăios. Mergi mai departe. Accept riscul de a ne întoarce la Londra pe o ploaie torențială.

– Nici nu se pune problema, se răsti el. S-ar putea să te îmbolnăvești.

Ea se întoarse spre el cu o expresie dulce și batjocoritoare.

– Chiar trebuie să ne certăm înainte de vreme? întrebă ea. Avem multe certuri mai pertinente de purtat. Să aleg eu una?

– Dacă sunt o companie atât de enervantă, mă mir că ai insistat să vii cu mine, bombăni el.

– O, nu am venit cu tine, răspunse ea. Te-am obligat să pleci. Crede-mă, Rance, este o diferență uriașă.

El îi aruncă pe furiș o privire întunecată, dar își simți buzele arcuindu-se în mod revelator. Dicționarul după Anisha, nu-i așa? spuse el dorindu-și din suflet să poată rămâne supărat pe ea.

Dacă ar fi putut, poate că ar fi reușit să alunge sentimentul de nenorocire iminentă care începuse să-l bântuie. Acel sentiment negru și îngrozitor care îl urmărea ca un câine de vânătoare și îl trezea din somn. Acea constatare sumbră care îl sâcâia în toiul cinei, îi oprea mâna pe paharul de whisky și se manifesta vag în fundul minții sale în fiecare moment de veghe.

Nu despre iminenta lui nenorocire. Ci a ei.

Anisha avea să ajungă cu el, dacă nu era foarte, foarte atent.

Ea, Tom și Teddy urmau să fie împovărați cu el și reputația lui josnică pentru tot restul vieții lor. Și, indiferent de ceea ce spunea ea, chiar conta. Conta foarte mult. Nenorocirea numelui lui avea să devină o nenorocire pentru familia ei. Își sacrificase casa, țara și viața pentru a clădi una mai bună pentru băieții ei, doar ca să arunce totul din nou la gunoi, și pentru ce? Pentru el?

Era o nebunie.

Consternat, se uită în jur și își dădu seama că intraseră în Hackney; nu exista o cale mai scurtă spre Buckhurst Hill. Trebuiau să treacă direct pe lângă casa lui Coldwater. Cum traficul scăzuse acum, își îmboldi caii să alerge mai repede. Dar nu putea să facă acel loc să devină invizibil.

În timp ce King's Arms trecu în zbor pe lângă ei, își înclină capul spre casa mare și albă de dincolo.

– Casa lui Coldwater, spuse el. Sau a surorii lui, mai bine zis. L-am urmărit până aici de vreo două ori.

Anisha se răsuci pentru a se uita la el.

– Ce drăguță! rosti ea pe un ton neutru. Familia trebuie să fie prosperă.

– Da, bani din ziare americane, rosti el. Ei sunt din Boston.

– O!

Tăcerea se lăsă grea.

– Am fost acolo aseară, spuse el în cele din urmă. Am cunoscut-o pe soră. Am bătut la ușă și am pretins că-l caut pe Jack. De fapt, nu știu ce speram să aflu.

– Cum este ea?

– Este... ciudată. Rance încercă să exprime impresia în cuvinte. Sarcastică precum Jack, dar mai subtilă. Orice ar pune el la cale, ea face parte integrantă din asta.

Nu știu ce altceva să spună; femeia era ca Jack. Îi zăpăcea simțurile de obicei ascuțite într-un mod pe care nu-l putea înțelege prea bine.

– Și ăsta a fost tot? insistă Anisha. Ai plecat pur și simplu?

– Nu chiar. Îi aruncă o privire șovăielnică. Am intrat prin efracție în apartamentul lui Coldwater și am dat o raită. Dar nu am găsit nimic. Locul abia dacă părea locuit.

Ochii ei sclipiră dezaprobatori.

– Hmm!

Liniștea se așternu din nou între ei, iar în curând, Hackney dispăru în depărtare. După un timp, ajunseră la o porțiune cu ici-colo câte o fermă, câmpuri verzi și goale care se întindeau de o parte și de alta și fără trafic în ambele direcții.

Rance își analiză cu atenție următoarele cuvinte.

– Ai vrut să știi despre Jack, spuse el în cele din urmă. Despre ziua aceea din sala de lectură.

– Nu. Anisha nu se uită la el. Nu vreau.

El rezistă impulsului de a pocni biciul peste capetele cailor săi, întrucât nimic din toate acestea nu era din vina lor.

– Permite-mi să reformulez, zise el cu voce crispată. Ți-ai format o idee greșită, una pe care insist să ți-o schimb.

Fața Anishei își pierdu o mare parte din culoare, iar privirea i se concentră asupra drumului.

– Aș prefera să păstrezi pentru tine gândurile despre domnul Coldwater.

– Nu, rosti el. Nu o voi face. Vezi tu, asta înseamnă cuvântul „insist". Insiști să mă însoțești la Essex. La rândul meu, insist să mă asculți, din moment ce ești, prin propria alegere, publicul meu captiv.

Anisha se înroși de furie și își încleștă mai tare mâinile pe marginea scaunului.

– Deci ai o obsesie ciudată pentru Coldwater, spuse ea. Nu te judec. Chiar și scripturile străvechi sunt vagi în această privință. Într-adevăr, Kâmashastra spune că bărbații pot...

– Anisha, taci din gură! i-o reteză el brusc.

Ea tăcu aruncându-i o privire piezișă. Apoi, spre groaza lui, Rance nu știu ce să spună.

– Nish, eu nu...

Profită de pretextul de a-și mâna caii în jurul unei gropi deosebit de adânci. Dar nu suficient de adâncă pentru a-i oferi prea mult timp.

– Nu-l doresc sexual pe Jack Coldwater, adăugă el în cele din urmă. Îl detest pe nenorocitul ăla mic. Am încercat să-l bat până la moarte în numeroase ocazii, dar întotdeauna cineva m-a oprit.

– Da, dar ce descrii tu este pasiune, zise Anisha cu răceală.

– Pasiune? Ești nebună...?

Ea ridică un umăr firav sub țesătura neagră a rochiei ei.

– Pasiunea este un sentiment care ia multe forme. Pasiunea e înșelătoare, se poate transforma în cu totul altceva înainte ca persoana să fie pe deplin conștientă.

El se răsuci și o privi fix.

– Da, și chiar acum pasiunea pe care o simt pentru tine se transformă într-o dorință arzătoare de a te pune pe genunchi și a-ți trage câteva la fund.

Ea îi zâmbi strâmb.

– Și astfel se dovedește ce am spus.

Rance își întoarse privirea la drum și simți cum scrâșnește din dinți.

– Încercam să-l sugrum pe Coldwater, atât, se răsti el. A zis ceva despre Geoff... despre faptul că am făcut un om cândva cumsecade să se lase păcălit de minciunile mele, iar acum vrea să ne distrugă pe amândoi. A spus că știe că Geoff are un secret. Ceva ce vrea să facă public... Și poți ghici ce anume.

– O! Mâna Anishei se duse la inima ei. Nu!

Rance clipi, deși soarele nu-i intra în ochi.

– Nish, începusem să am impresia că toți cei pe care îi iubeam urmau să plătească pentru păcatele mele, se răsti el. Mama și tata au murit amândoi. Sutherland a dispărut. Bătrânul Sir Greville și-a pierdut jumătate din afaceri în urma apelurilor mele, iar Ruthveyn s-a folosit de toate căile diplomatice pe care le-a avut vreodată pentru a ajunge la regină doar pentru...

– Raju a vrut s-o facă, interveni ea. Era de datoria lui.

– Totuși, când l-am văzut pe Geoff suferind... ei bine, am cedat. L-am atacat pe Jack, care stătea pe canapea, cred, iar chestia aia afurisită de porțelan – Aristotel sau oricine o fi fost tipul – a căzut și s-a spart în o sută de bucăți, și tot ce gândeam era că acum Ruthveyn o să mă omoare. Că i-am spart blestemata de sculptură și că o să fie furios, și că totul era din vina lui Jack, ceea ce mi-a dat două motive să îl sugrum, apoi am pus mâna pe el și... și...

Anisha puse o mână pe brațul lui.

– Respiră! rosti ea. Adânc.

– Nish, respirația nu este soluția oricărui afurisit de lucru! se răsti el. Încerc doar să-ți spun cum a fost. L-am izbit de perete și l-am apucat cu mâinile de gât, iar apoi, tu și Ruthveyn ați dat buzna. Și asta e tot ce a fost.

Anisha îi aruncă o privire ciudată.

– Raju a crezut că îl forțezi să facă ceva mai intim, zise ea calm. La fel am crezut și eu, sinceră să fiu. Așa... așa a părut. Un bărbat care ia o pradă de război. Jack era îngrozit. A fugit pe lângă mine orbit de panică.

– O decizie înțeleaptă, spuse Rance.

Ea ezită o clipă.

– Dar, Rance, Coldwater nu se temuse niciodată de tine până atunci, sublinie ea încet. Nu mai fugise niciodată de tine... nici măcar atunci când ar fi trebuit să o facă.

Rance doar clătină din cap și își strânse buzele într-o linie subțire. Cuvintele ei îi creau o oarecare stare de rău, pentru că era ceva adevăr în ce spunea.

Fusese soldat aproape o treime din viața sa, văzuse violență peste violență, văzuse oameni violând și jefuind fără reținere. Dar niciodată nu făcuse așa ceva, nici măcar nu simțise tentația. Și totuși, ceea ce simțise în acea zi în birou îl speriase. Voise fugitiv să-i dea o lecție lui Jack Coldwater, o lecție care avea puțin de-a face cu insultele lui Jack și totul cu dominația și puterea brută.

Voise ca Jack să plătească prețul suprem.

Dar de ce acel preț?

De ce să nu-l ucidă pur și simplu? Cu asta, ar fi putut scăpa. Crima ar fi fost comisă sub acoperișul Societății St. James, înconjurat de frăție – la naiba, ar fi putut să-l îngroape pe ticălos în capela lor secretă, subterană, și nimeni nu ar fi știut.

Era înfiorător să realizeze cât de aproape de adevăr era Anisha.

Dar nu ar fi recunoscut niciodată.

– Îmi ceri să explic motivațiile lui Jack Coldwater, răspunse el evitând subiectul ca pe o altă groapă din drum, ceva ce nu am fost niciodată în stare să fac. Nu acesta este motivul pentru care mergem în Essex?

Anisha îi aruncă o scurtă privire evaluatoare.

– Nu, mergem ca să-l vedem pe acest domn Kemble care a avut cândva legături cu lumea interlopă, rosti ea. Mergem să vedem dacă ne poate spune ceea ce Ned Quartermaine nu a putut – numele persoanei care a vrut cu disperare să te trimită la spânzurătoare cu atâția ani în urmă. Și acea persoană cu siguranță nu este Coldwater. Nu poate avea mai mult de douăzeci și cinci de ani.

Casa domnului George Jacob Kemble era un elegant conac georgian situat la nord-vest de sat, ascuns într-un colț de pădure care îl înconjura ca o îmbrățișare plină de verdeață. Era cea mai frumoasă casă pe care Anisha o văzuse vreodată – odată ce o găsiseră, căci se afla la capătul unui drum pentru trăsuri de aproape un kilometru și fusese nevoie să ceară indicații suplimentare la un han, la o cârciumă și la un grajd de vaci, unde un fermier laconic nu făcuse decât să se sprijine pe furca lui și să arate cu degetul spre o deschizătură în gardul viu.

După aceea, totul fu un pic prea ușor. La capătul aleii, un lacheu coborâse în grabă treptele din față pentru a lua caii lui Rance cu mult înainte ca aceștia să fi oprit. În capul scării, un al doilea bărbat, un fel de majordom, le luă cărțile de vizită și întinse un braț, făcându-le semn să coboare pe coridorul de marmură lustruită care despărțea casa opulentă din față în spate.

– Pe aici, *s'il vous plaît*, spuse el. Domnul Kemble este în grădina de trandafiri.

Anisha ezită.

– Nu doriți să ne anunțați mai întâi?

– Nu este nevoie, doamnă. Majordomul zâmbi aproape cu condescendență. Domnul Kemble vă așteptă.

Rance și Anisha schimbară priviri curioase, apoi îl urmară pe bărbat până la un set de trei uși duble franțuzești care se deschideau spre o terasă. Aici, un al doilea rând de trepte de vreo treizeci de picioare lățime coborau într-o grădină formală și luxuriantă.

În spate, de-a lungul peretelui casei, Anisha putea vedea un bărbat cu o haină închisă la culoare în vârful unei scări înguste, tăind un trandafir cățărător care aproape că depășise zidul. Un bărbat mai înalt, cu părul argintiu, culegea cu grijă butașii și îi arunca într-un coș de răchită.

– Domnul Kemble e acolo sus, doamnă, spuse el arătând spre scară.

Bărbatul observase deja sosirea lor și coborâse, după care domnul înalt îl răsuci pentru a-i peria haina cu mișcări scurte și nerăbdătoare.

– ...niciodată nu te gândești, George, la efortul de care e nevoie... Fragmente de vorbe tăioase purtate de vânt. Cinci sute de cusături... doar în mâneca aia!

Dar bărbatul brunet trecu pe lângă el, privind-o fix pe Anisha în timp ce ieșea din grădină și intra pe cărarea de piatră. Ea îi surprinse privirea, iar el zâmbi aproape ca un prădător.

– Doamne Dumnezeule! murmur ea. Bărbatul de la teatru?

Rance se uită în jos la ea.

– Care bărbat?

Dar era prea târziu. Domnul Kemble plutise ca un spectru spre ei.

– Lady Anisha Stafford! murmură el, înclinându-se grațios peste mâna ei. Ce plăcere neașteptată!

– Dar majordomul dumneavoastră..., rosti Anisha, a spus că ne așteptați.

– Lazonby, interveni Rance, întinzându-i mâna. La dispoziția dumneavoastră, domnule.

Domnul Kemble îl măsură de sus până jos, buzele i se schimonosiră ușor.

– Ei bine, în sfârșit ne întâlnim, murmură el. Sau poate ar trebui să spun, în sfârșit suntem prezentați?

Rance se încruntă.

– Ne-am cunoscut, domnule?

Kemble făcu un gest disprețuitor cu mâna.

– O, obișnuiam să te văd prin oraș, spuse el, înainte să te spânzure.

Tocmai atunci bărbatul mai înalt își drese glasul.

– George, serios.

Domnul Kemble îl îndemnă să înainteze și îl prezentă ca fiind prietenul său, Maurice Giroux. Anisha îl recunoscu ca fiind cel de-al doilea bărbat așezat în loja ducelui de Gravenel de la Opera Regală.

Giroux se înclină peste mâna ei.

– Ar trebui să pun ceainicul pe foc, spuse el cu un accent poate puțin continental. George, du-i în orangerie. Este un loc privat.

– O idee minunată, murmură Kemble, făcându-le semn să meargă de-a lungul zidului grădinii.

Anisha îi urmă, luându-i măsura. Era un bărbat zvelt, ușor – și unul înstărit, se pare, căci ținuta lui părea scumpă și clasică à la mode. Mișcându-se cu o grație mătăsoasă, ca de pisică, îi conduse prin grădină, remarcând politicos diverse caracteristici ale acesteia, gesticulând ușor încoace și încolo.

Zambile. Spânz. Păducel. Un trio de crini asiatici rari al căror nume Anisha nu-l putea pronunța. Totul era luxuriant și încântător, dar, în loc să se concentreze asupra lor, Anisha se trezi întrebându-se de udaya lagna a domnului Kemble. Era un semn de apă, aproape sigur. Karkața – Rac – cel mai probabil, pentru că, dacă nu cumva nu greșise în estimarea ei, domnul Kemble avea un gust rafinat și un fler pentru dramatism.

Era, de asemenea, binișor trecut de tinerețe, căci, deși pielea lui avea puține riduri, tâmplele îi erau generos atinse de nea, iar în jurul lui se simțea un aer de *ennui*.

La câțiva metri mai departe, zidul grădinii o cotea la stânga și devenea un zid de fructe însorit, cu șiruri de peri și pruni. În centru,

o căsuță de sticlă ieșea în afară, legată de conac printr-o pergolă lungă, acoperită cu viță-de-vie. Aici, gazda lor deschise ușa către o încăpere plină de ghivece cu citrice și arbuști înfloriți, în centrul căreia se afla o fântână arteziană, înconjurată de un sortiment de mobilier din ratan dispus pe un cerc de dale.

Cu greutatea mâinii lui Rance la baza spatelui ei, Anisha pătrunse în verdeața luxuriantă, simțindu-se instantaneu ca acasă în căldura umedă și delicioasă.

– Ce minunat! murmură ea.

Domnul Kemble le oferi micuța canapea de răchită. De îndată ce se instalară, el se așeză la rândul lui și-și îndreptă întreaga atenție către ea.

– Deci acum trebuie să-mi spui, Lady Anisha, zise el, cu un gest ușor, cum ai găsit Les Huguenots? A fost tot ceea ce ai sperat că va fi?

– Mi s-a părut minunat. Și dumitale?

Domnul Kemble își trase nasul.

– Ei bine, văzusem premiera la Paris cu vreo doisprezece ani în urmă, dar Maurice este un mare prieten al doamnei Dorus-Gras... care, sincer, nu are ce căuta în rolul lui Marguerite, spuse el, coborându-și vocea. Doamne, biata Julie are patruzeci de ani precis... și lucrează la o a doua bărbie!

– O, făcu Anisha. Nu cred că puteam vedea asta de pe scaunul meu.

– În ceea ce mă privește, continuă Kemble, ridicând o sprânceană, eram mai interesat să trec pe la loja ta.

– Știai cine sunt?

– Draga mea fată, știu cine este toată lumea.

El făcu o pauză pentru a smulge un ghimpe mic și verde din mâneca hainei sale.

– În plus, Anäis sugerase că voi doi ați putea fi pe acolo – ceea ce m-a intrigat foarte mult, lucru din păcate rar în zilele noastre. Dar, tocmai când începusem să contemplu plăcerea companiei dumneavoastră, înveselit cum eram de plecarea iminentă a celui-pe-care-probabil-nu-trebuie-să-l-menționez... Aici, făcu obraznic cu ochiul. Tocmai atunci a apărut bufonul ăla de Sir Wilfred.

– Sir Wilfred? interveni. Sir Wilfred Leeton?

– O, chiar el, milord, spuse Kemble, cam prea vesel. Cred că aveți o cunoștință trecătoare cu acest domn?

Dar Rance nu se uita la Kemble. Se întorsese pentru a se uita urât la Anisha.

– Nu-mi place cum sună asta, spuse el încruntat. Ce ai pus la cale, mai exact?

Anisha ridică mâinile, cu palmele întinse.

– Am fost doar la teatru.

– Cu cel-pe-care-probabil-nu-trebuie-să-l-menționez, adăugă Kemble, aplecându-se conspirativ.

Grimasa lui Rance se lăți.

– Știu, domnule, în compania cui a fost la teatru, răbufni el. Ceea ce nu înțeleg este cum a ajuns Leeton să fie implicat în asta. Și voi spune din nou: Nu-mi place cum sună.

– Cerule, domnul meu! Domnul Kemble își împreună vârfurile degetelor. Sir Wilfred este un stâlp al comunității noastre. Cu siguranță nu vă îndoiți de buna lui reputație.

După o clipă, Rance se lăsă pe spate pe canapea, umerii săi largi relaxându-se.

– Nu am nimic cu el, răspunse apoi. Dar știu exact ce este el.

Kemble râse, iar Anisha nu era sigură de ce. În plus, expresia lui Rance nu se domolise în întregime.

– Ce trebuia, mă rog, să fac?

Ea puse o mână pe mâneca lui și îi simți mușchii flexându-se dedesubt.

– Să-l alung? Napier îl cunoștea și el...

– Oops! ciripi Kemble. Uite numele acela care nu trebuia pomenit.

Rance îi aruncă lui Kemble o privire urâtă.

– Ce vreți să spuneți, domnule, mai exact?

Kemble părea acum de-a dreptul răutăcios.

– Dar nimic, absolut nimic! Apoi el luă un ton mai serios. Dar voi doi n-ați venit până aici doar pentru a bârfi, cred.

În încăpere se lăsă tăcerea.

– Înțelegeți, atunci, de ce ne aflăm aici? spuse în cele din urmă Rance, pe un ton ușor reticent.

– O, da. Kemble își desfăcu mâinile într-un gest expansiv. Iar eu nu sunt decât o unealtă fericită a Ministerului de Interne.

– Și de ce anume? vru Rance să știe, bănuitor.

Kemble făcu mișcare vagă.

– Ei bine, dacă trebuie să mărturisesc, m-am atașat puțin de domnul de Vendenheim de-a lungul anilor, spuse el. În plus, când

vine vorba de afacerile mele, Ministerul de Interne se uită în altă parte atât de mult timp, încât au deja gâtul strâmb.

– Royden Napier lucrează pentru Ministerul de Interne, precizează Rance.

– Nu în jumătatea ta, replică Kemble.

– Nu am nici măcar o fărâmă, bombăni Rance, darămite jumătate. Kemble.

– O, cu siguranță nu trebuie să-ți explic amploarea influenței Fraternitas, chicoti el. E ca și cum l-ai avea în mână pe Napier... sau, mai bine zis, în lesă.

Anisha făcu ochii mari. Fraternitas? Dincolo de frăție, ea nu auzise niciodată numele aruncat la întâmplare. Rance, însă, nu tresări.

– Pentru că tatăl lui Lady Bessett este vicontele de Vendenheim?

– Da, Lord Lazonby, spuse sardonic domnul Kemble. Se numește politică – jocul regilor, și încă unul la care și eu sunt foarte priceput. Așadar, jucăm?

Anisha se aplecă cu atenție în față.

– Avem nevoie doar de informații...

– Pentru care eu sunt un adevărat izvor, spuse Kemble, întinzându-și mâinile.

– Bine, atunci, zise Rance cu încrâncenare. Spune-ne care a fost rolul tău în lumea interlopă din Londra.

Kemble se retrase, cu vârfurile degetelor apăsate pe piept.

– Dar lumea interlopă este o formulare atât de josnică, spuse el. Te face să te gândești la... ei bine, la troli. Sau la râme. Mai degrabă m-aș referi la ea ca la un fel de sistem economic terțiar – mita politică, bineînțeles, fiind pe locul doi.

– Bine, spuse Rance apăsat. Și rolul tău?

Domnul Kemble își admiră pentru o clipă propria manichiură.

– Ei bine, obișnuiam să câștig destul de bine din... hai să-i spunem brokeraj de finețuri ale vieții, spuse el în cele din urmă. Artă, bijuterii, antichități. Genul ăsta de lucruri.

– Aveai un magazin?

– Uneori, spuse el modest.

– Ai fost hoț?

– Lazonby! îl certă Anisha.

– O, Doamne, nu! Domnul Kemble își puse o mână peste inimă. Nimic atât de josnic! Am fost tăinuitor.

– Tăinuitor?

Anisha se întoarse spre Rance.

– Un receptor, spuse el liniștit. De bunuri furate.

– Nu toate erau furate, îi lămuri Kemble. Unele au fost predate de bunăvoie. Domnii tineri disperați erau stocul meu de marfă.

– Prin „disperați" te referi la jucători? zise Rance încet.

– Ei bine, eram în relații bune cu managerii fiecărui stabiliment de jocuri din oraș și cu câteva dintre cluburile mai bune, spuse el. Jucătorii care se îndatorau veneau la mine și, de multe ori, eu mă duceam la ei. Vedeți, era uneori... ei bine, să spunem că era prudent ca un om de afaceri isteț să își ceară datoria cât timp jucătorul în cauză se afla încă în cadrul instituției sale, mai ales dacă tipul în cauză nu era chiar un gentleman și nu avea un nume de protejat.

– Vrei să spui că aveau pierderi prea mari și că se temeau că datoriile ar fi greu de recuperat, spuse Rance.

– Văd că înțelegeți perfect.

Kemble radia de parcă ar fi descoperit un copil-minune.

– Oameni disperați, într-adevăr, spuse Rance. Iar oamenii disperați pot fi periculoși.

Zâmbetul lui Kemble deveni ușor malițios.

– O, nu mi-am făcut niciodată prea multe griji, spuse el. Am o înțelegere fină a modului în care să... o, hai să spunem, să motivez oamenii. Așa că un stabiliment m-ar putea chema pentru a ajuta la eliberarea individului de acul de cravată de smarald sau de lanțul de ceas sau de tabachera lui incastrată în aur. În culmea unei asemenea emoții, era mai bine să apelezi la cineva imparțial.

Rance îl privi fără expresie.

– Și acela ai fi tu.

– Ei bine, nu sunt nimic dacă nu sunt cinstit, spuse Kemble.

Ca și cum ar fi fost trimis de Dumnezeu, un fulger îngrozitor sfâșie aerul, urmat de un tunet sinistru.

– La naiba! murmură Rance, uitându-se în sus.

– O, ce bine! bătu Kemble din palme. O să plouă pe trandafirii mei. Și priviți! Iată ceaiul.

Domnul Giroux nu reapăruse, dar trimisese un servitor cu tava. Kemble îl expedie imediat și începu să toarne singur, ceea ce Anisha considera puțin ciudat.

– Acesta este Shui Xian, Lady Anisha, din munții Wuyi, zise Kemble, turnând un jet roșu-sângeriu.

Ceaiul se învârtejea în interiorul unui bol Imari atât de străveziu încât îți puteai zări degetele prin el.

– Și de cea mai bună calitate, continuă el, pentru că a fost prăjit, apoi învechit zece ani. Îl veți găsi destul de diferit de assam sau de darjeeling.

– Zece ani...? spuse ea în timp ce el îi oferea bolul delicat.

– Da, și vă sfătuiesc cu tărie să nu urmați obiceiul englezesc de a-i altera gustul, spuse el, fluturând mâna peste lapte și zahăr, dar poftim, dacă trebuie! Eu pur și simplu mă spăl pe mâini ca Pilat.

– O, nu, nici nu m-aș gândi la asta, murmură ea.

În timp ce el continua să toarne, Anisha se uită în sus și văzu că cerul se întuneca amenințător. O răcoare se așezase acum peste seră și, odată cu ea, un vag sentiment de neliniște. Mai rău, simțea apăsarea timpului și căldura coapsei lui Rance de-a lungul coapsei ei. Ambele erau tulburătoare. Janet avusese dreptate; dacă mai zăboveau multă vreme sau dacă se dezlănțuia furtuna, ea și Rance nu aveau să ajungă acasă în seara asta.

Încercă să conducă conversația mai departe.

– Domnule Kemble, cu siguranță sună ca și cum ai fi cunoscut îndeaproape saloanele de joc, spuse ea. Și, din cauza acelor saloane, lordul Lazonby a fost acuzat pe nedrept de o crimă odioasă, așa că...

– Deci, trecând direct la subiect, vreți să știți cine l-a înjunghiat pe bătrânul Percy? spuse el, punând vasul jos cu o bufnitură.

Anisha și Rance schimbară o privire între ei.

– Doamne, aveți vreo idee? întrebă ea.

Kemble se relaxă în scaun.

– Draga mea copilă, totul în lume este motivat de unul dintre cele două lucruri, spuse el, desfăcându-și degetele în evantai, la fel ca un magician care se pregătește să scoată o eșarfă din mâneca hainei. Nu trebuie decât să deslușești care pentru a ști cine.

Anisha scutură ușor din cap, încercând să și-l limpezească.

– Și acele lucruri ar fi... ?

– În primul rând, banii, care echivalează cu puterea, spuse el, și în al doilea rând, acel vechi deliciu, actul sexual.

– Doamne, omule! Rance aruncă o privire protectoare către Anisha. Domnii nu vorbesc despre...

– Bani, da, știu.

Kemble avu îndrăzneala de a le face din nou cu ochiul.

– Dar s-a sugerat că sunt doar pe jumătate gentleman. Cealaltă jumătate fiind... ei bine, franceză.

Anisha puse o mână pe mâneca lui Rance pentru a-l stăpâni.

– Dar această crimă, spuse ea strident, și falsa condamnare a lui Lazonby – nu poate fi făcută fără complicitate. Nu-i așa?

– Ei bine, morții nu spun povești, zise Kemble, luându-și ceaiul cu un deget elegant și îndoit, dar mă întreb dacă cineva s-a uitat vreodată cu atenție la bătrânul Nick Napier? Iată un tip care a trăit bine – un pic prea bine, dacă mă întrebați pe mine.

– În sfârșit, ceva cu care putem fi de acord, mârâi Rance.

Anisha îl ignoră.

– Am avut impresia că existau ceva bani în familie, meditā ea, amintindu-și de loja de teatru a lui Napier și de comentariile ciudate ale lui Sir Wilfred Leeton.

– Nimic din care bătrânul Nick să fi avut parte, zise Kemble. A fost renegat pentru că s-a căsătorit sub nivelul lui. Napier era numele soției sale.

– Dar englezii iau uneori numele soțiilor lor, replică Anisha.

– Doar pentru bani, draga mea! o lămuri înțelept Kemble. Iar răposata doamnă Napier nu descindea din nimic altceva decât dintr-un lung șir de funcționari ai guvernului. Cu toate acestea, domnul Napier s-a descurcat foarte bine – în Eaton Square, nu mai puțin, într-o casă achiziționată imediat după nașterea lui Royden.

– Da, spuse Rance gânditor, și n-a cumpărat-o cu un salariu de la guvern, nu-i așa?

– O, îmi imaginez că nu. Kemble sorbi delicat din ceaiul său. Și acum ne dăm seama că Royden întreține o prietenie cu Sir Wilfred Leeton, genul de om care ar fi trebuit să fie blestemul existenței tatălui său.

– Dar Leeton este onorabil acum, spuse Rance. Iar procurorul l-a obligat să depună mărturie la procesul meu – nu că ar fi avut prea multe de spus.

– Nu, pun pariu că nu a avut, zise Kemble. Până când Leeton a terminat de spus varianta lui, judecătorul probabil că a crezut că el conducea un spital de caritate din casa aceea de pe strada Berwick și că pur și simplu v-a găsit pe tine și pe bietul Peveril ascunși în cămara lui cu un pachet de cărți în mână.

– Ei bine, nici măcar nu era un stabiliment al jocurilor de noroc, nu-i așa?

Anisha aruncă o privire la Rance.

– O, Doamne, nu! trâmbiță Kemble. A fost întotdeauna atât de delicat. Domnii aruncau cărțile de vizită pe o tipsie de argint ca și cum ar fi mers în vizită la ducesa de Devonshire. Iar Leeton nu se atingea niciodată de bani; dacă cineva era dator casei, era „invitat" să îi lase într-o farfurioară pe măsuță sau alte prostii de genul acesta. Sincer, proprietarii veterani ai stabilimentelor râdeau de el.

– O, Doamne! murmură Anisha.

– Cu toate acestea, era nevoie de nervi de oțel pentru a juca la Leeton, adăugă Kemble aproape cu admirație. Doar cu cărți, iar jocul era de o profunzime diabolică. Dar, în ciuda fațadei de gentilețe a lui Leeton, fiecare salon de jocuri de noroc din oraș plătea pe cineva, chiar dacă era vorba doar de câțiva șilingi pentru polițistul local.

– Da, ai dreptate în privința asta, admise Rance cu părere de rău.

– Așadar, ne-am întors la sex și la bani, continuă Kemble, pentru că pot să vă asigur că ele conduc fiecare respirație a omenirii, deși pot arăta altceva – răzbunare și gelozie, cel mai adesea.

– Bine, atunci, răbufni Rance. Care s-a aplicat în cazul lordului Percy Peveril?

– O, cerule, banii! spuse Kemble, cutremurându-se. Nimeni nu voia să se culce cu Percy. L-ai privit vreodată cu atenție pe individ?

– Nu în lumina asta, răspunse Rance.

– Ei bine, avea un gol curios între dinți, Percy, spuse Kemble lejer. Mai rău, râdea pe nas. Ba chiar, l-am văzut odată cum a scuipat o tărie de colecție pe jumătate de masă de ruletă.

– N-am observat nimic din toate astea, spuse Rance disprețuitor. Dar cum rămâne cu Sir Arthur Colburne, care și-a făcut singur felul.

Aici, domnul Kemble ezită.

– Coincidență cred, răspunse el în cele din urmă. Într-adevăr, înainte ca sărmanul Percy să se ridice la nivelul domnișoarei Colburne – o chestiune în care ați fost folosit, Lord Lazonby, în caz că nu știați – se zvonea pe scară largă că Arthur va încerca fie să se căsătorească el însuși cu cineva cu bani, fie să fugă de creditorii săi, plecând în Franța sau poate la sora sa din Canada.

– Canada? spuse Anisha.

– Ei bine, ar fi putut fi Connecticut.

Kemble făcu un gest disprețuitor.

– În orice caz, domnișoara Colburne a fost îngrozită, iar bătrânul Percy a devenit rapid cel mai mic dintre cele trei rele – primul fiind o

mamă vitregă, al doilea fiind o viață de sărăcie cruntă în Pawcatuck sau Manitoba sau într-o zonă retrasă și la fel de greu de pronunțat. Dar, în cel mai rău caz, cineva îl voia plecat, nu mort. Poate că era vanitos, fără curaj și venal, dar Artie era inofensiv și toată lumea știa asta.

Anisha se aplecă în față.

– Deci cine a făcut bani, domnule Kemble, manevrând ca Rance să fie acuzat de crimă?

Kemble se întinse și o bătu ușor pe mână.

– Întrebarea mai bună, dragă fată, este: cine a încetat să mai piardă bani? Iar răspunsul este: fiecare salon de jocuri de noroc și fiecare gaură de iad de la Westminster la Wapping. Tovarășul tău aici de față le sugea sângele ca un borcan de lipitori. Încet-încet, dar mortal dacă durează suficient de mult.

– Dar m-am uitat atent la fiecare dintre acei oameni, protestă Rance, lăsându-și ceaiul jos cu zgomot. Cei mai mulți au murit, da, sau au dispărut. Dar eu nu sunt un prost, domnule Kemble.

Kemble doar ridică din umeri.

– Te-ai uitat la fiecare dintre ei, nu-i așa? Dar v-ați uitat la toți?

Cu ochii măriți, Anisha scoase din poșetă niște foi de hârtie. În partea de sus se aflau biletele de datorie împăturite.

– Le-am furat, spuse ea, de la Royden Napier.

– O, bravo! Kemble se lumină plin de speranță. Ce avem aici?

– Poate că Sir Wilfred Leeton nu a vrut să-și plătească datoria față de Rance? sugeră ea, în timp ce ochii lui Kemble parcurgeau biletele. Poate că l-a ucis pe Peveril?

– Pentru suma asta? murmură Kemble. Mă îndoiesc. Bătrânul Will ar fi putut strânge de două ori mai mult vânzându-și grajdurile.

Anisha nu crezuse că suma era atât de neînsemnată.

– Lady Madeleine MacLachlan mă duce luni la petrecerea în aer liber a familiei Leeton, murmură ea. Crezi că ar ști ceva?

– Ar fi mai bine să o întrebați pe soție, spuse Kemble, cu degetul mângâind ușor cercul desenat cu creionul. Este o bârfitoare îngrozitoare.

– Am văzut și eu acea însemnare, spuse ea, puțin agitată.

– Ce crezi că înseamnă?

Kemble puse hârtiile la loc și dădu dosarul la o parte.

– O, nu e nevoie să ghicesc, copilă! spuse el. Este o referire la sindicatul Calul Negru. Nick Napier se întreba, vezi tu, dacă Leeton era

membru. Și presupunând că a făcut cercetările necesare, ar fi aflat că nu, nu era. Era mult prea tânăr și, deși casa lui era periculoasă ca un cuib de vipere, era vorba atât de Leeton care se plimba printre nobili, cât și de a face bani. Iar în lumea jocurilor de noroc serioase, acest sentiment nu avea nici o influență.

– Sindicatul Calul Negru? Rance se îndreptă în scaunul său. Ce naiba e asta?

Kemble flutură ușor din mână.

– O, gândește-te la el ca la un fel de breaslă londoneză, spuse el. Mai degrabă ca Asociația Negustorilor de Pește, dar pentru stabilimente de jocuri de noroc – doar vechii profesioniști, atenție. Era ceva la care puteai să aspiri. Luau cina de două ori pe lună într-o sală privată de la Calul Negru, în Cripplegate. Era o gașcă dubioasă, dar am cunoscut câțiva dintre ei.

– Cu ce se ocupau, mai exact? întrebă Anisha.

Kemble ridică din umeri.

– O, își păzeau spatele unul altuia, închiriau bătăuși, țineau o listă cu conțopiștii și măsluitorii care trebuiau să fie supravegheați – și, în rare ocazii, își acopereau reciproc pierderile dintr-un fond de ajutor comun.

– Doamne, cum ar fi... o asigurare împotriva incendiilor? spuse Rance. N-am auzit niciodată de așa ceva.

– În mod straniu, nu-și prea făceau reclamă, spuse Kemble răutăcios. Cu siguranță, nu ție. Cel mai probabil, al tău a fost primul nume de pe lista lor.

– Dar eu...

Anisha se opri. Cei doi bărbați se întoarseră să o privească.

– Da? murmură Kemble. Ce este, draga mea?

Anisha îi aruncă lui Rance o privire furișă.

– Doar că i le-am arătat lui Edward Quartermaine, spuse ea încet. Conduce unul dintre cele mai profitabile stabilimente de joc din Londra. Dar a spus că el crede că acele cuvinte nu au nici o valoare.

– Quartermaine...?

Rance se întoarse să se holbeze din nou la ea.

Kemble doar se umflă de râs.

– O, pun pariu că așa a făcut! Tânărul Ned a fost mereu șiret. Dar are dreptate, într-un anume fel. Un bârlog de hoți se întoarce repede asupra lui însuși, iar gașca Calului Negru s-a stins, unii fugind pe continent, așa cum fac ticăloșii, iar alții mergând mai departe, la

acea mare masă de jos din cer. Ei bine, toți, cu excepția celui care a avut ideea de la început.

– Și cine ar fi acela? întrebă Rance.

– O, acela ar fi un anume domn Alfred Hedge, care în prezent își curăță plămânii în aerul salubru al mării la Brighton, după o viață de risipă londoneză, spuse domnul Kemble. L-ați putea numi primul gardian al acelei bresle vesele. Dar Ned Quartermaine? Cred că el îi spune doar tati.

Capitolul 12

Sunt furtuni mai mari decât se pomenesc în calendare.

O jumătate de oră mai târziu, atât cerul, cât și starea lor de spirit nu făcuseră decât să se întunece și mai tare.

– Dumnezeule mare! spuse Rance cu încrâncenare, în timp ce se îndepărtau de poarta domnului Kemble. Îți amintești că ai spus cândva că te simți de parcă ai fost băgată într-un butoi, iar capacul, bătut în cuie?

– Așa te simți, bătrâne? Prin vălul ei negru, Anisha îi aruncă o privire curioasă. Quartermaine ne-a creat multe probleme.

Rance clătină din cap.

– Știu că individului îi lipsește mila creștinească, dar nu l-aș fi crezut mincinos, zise el făcându-și caii să cotească pe drumul principal. Apoi maxilarul i se încordă și îi aruncă o privire plină de reproș. Și nici nu te-aș fi crezut atât de proastă, încât să te întorci acolo singură.

Anisha își stăpâni furia, în vreme ce caii se opintiră din greu pentru a-i trage peste niște gropi adânci aflate în curbă – știa că era exact genul de pământ moale care se putea transforma în noroi într-o clipă, acoperind roțile. Se prinse cu putere de partea laterală a trăsurii, în timp ce se hurducăiau peste hârtoape, Rance ridicând copertina înainte de a porni din nou la drum. Dar nu ar fi fost îndeajuns să-i protejeze dacă se dezlănțuia furtuna.

Rance încă aștepta ca ea să spună ceva.

– Nu m-am dus singură, răspunse ea în cele din urmă. Poftim, ești mulțumit?

El închise ochii o clipă, pe când treceau pe lângă un grajd pentru vaci.

– Te rog, Nish! Sper că nu te-ai dus cu Napier.

– Chiar mă crezi atât de proastă? răbufni ea. L-am pus pe domnul Ringgold să-l trimită pe Quartermaine vizavi, la bibliotecă, deși nu a fost prea încântat de asta. I-am oferit un ceai, i-am arătat notițele, apoi am stat pur și simplu acolo, în timp ce el mă mințea în față și îmi ținea predici ca unui copil – o tendință pe care aș menționa că o aveți amândoi.

Rance plesni din bici, iar caii grăbiră pasul.

– Îmi pare rău, Nish, spuse el după o jumătate de kilometru. Îmi pare rău că m-am supărat. Îmi pare rău că te-am târât până aici. Nu vrei decât să mă ajuți, știu, și nu sunt sigur că o merit. Și acum, la naiba cu totul, ne așteaptă o baie zdravănă.

Într-adevăr, nu prea mai existau speranțe că furtuna îi va ocoli.

– Poate că ar fi trebuit să rămânem cu domnul Kemble și cu monsieur Giroux? zise ea. Ne-au propus asta.

– Poate, recunoscu el. Dar mi s-a părut... nechibzuit. Ne-a ajutat, da. Dar îl cunosc pe tip. Poate că oferă informații Ministerului de Interne – sau nouă – după cum îi convine, dar nu este loial decât sieși.

Anisha își puse o mână pe pălărie, pentru a nu-i fi luată de o bruscă pală de vânt biciuitoare.

– Ai simțit ceva în neregulă la el? întrebă ea cu voce joasă.

Rance încuviință scurt din cap:

– Tipul poate fi citit ca o carte deschisă, răspunse el. Sub tot farmecul acela exagerat, e complet nemilos. Uneori, pare aproape... eteric. Dar nu este. E periculos și amoral ca o pisică vagaboandă.

– Dar a fost necinstit?

– Nu. Rance își întoarse privirea de la drum, în ochi citindu-i-se recunoașterea acestui fapt. Nu astăzi, în orice caz, și trebuie să recunosc asta, Nish. Nu a spus decât adevărul, cel cunoscut de el. Sunt sigur de asta. Totuși, nu ne-a zis tot ce ar fi putut să ne spună.

– Ei bine, nu l-aș vrea ca dușman, rosti Anisha chiar în momentul în care un fulger se aprinse în depărtare.

Bubuitura gravă a tunetului urmă la scurt timp după aceea, rostogolindu-se în jurul lor ca un monstruos butoi pe cer. Dar caii își continuară drumul cu pași repezi, gardurile vii zburând pe lângă ei. Se cufundară într-o tăcere neplăcută, Anisha meditând la tot ce le spusese domnul Kemble.

Interesant era că bărbatul nu pusese nici măcar o clipă la îndoială nevinovăția lui Rance. În schimb, fără să fie îndemnat, propusese teoria Anishei, că existase o conspirație împotriva lui Rance. Totuși, părea ciudat ca în astfel de circumstanțe să-i înscenezi unui om o crimă. Preț de o secundă, Anisha își dori să se întoarcă la conac și să-l întrebe pe Kemble de ce ar avea sens așa ceva.

Londra avea sute de străduțe întunecate, iar un fluviu adânc și mortal curgea prin mijlocul ei. Dacă o bandă de huligani voia să scape de cineva, de ce să nu-i dea cu ceva în cap și să nu-l arunce de pe podul Waterloo? De ce să se ostenească a ucide pe altcineva și facă în așa fel încât vina să cadă pe cel vizat?

Era inexplicabil de frustrată și din pricina lui Edward Quartermaine, deși nu ar fi putut spune de ce. Bărbatul nu se prezentase niciodată altfel decât ca un ticălos. Iar în cele din urmă, Rance avea să se răzbune. Data viitoare când se întâlneau, poate că el avea să-i tragă individului un pumn față, pentru că Rance nu avea răbdarea de a provoca un om la duel, așa cum trebuia să facă un gentleman.

Dar era posibil ca asta să nu se întâmple prea curând. Cu prima ocazie, Rance avea să plece la Brighton și să nu se întoarcă până nu va stoarce ultima picătură de informație de la tatăl lui Quartermaine.

Acum însă, el își făcea mai multe griji pentru ea decât pentru Quartermaine sau pentru tatăl lui. Supărarea ei făcu loc afecțiunii, așa că își strecură mâna pe sub cotul lui și o puse pe brațul lui.

După o clipă de ezitare, el își lipi mai tare brațul de corp, apăsându-i mâna pe coaste.

– La naiba! spuse el. Vezi cât de negru e cerul spre sud? Acolo e Londra potopită de un torent... și alți nori negri vin din spate.

– Întoarce la hanul acela, rosti ea cu o voce fermă. Cel cu meri, la care am întrebat pe unde s-o luăm.

– Nish..., începu el.

– Rance, n-am de gând să călătoresc treizeci de kilometri pe o ploaie torențială, ca să salvez ceea ce-ți imaginezi că este reputația mea, zise ea chiar în momentul în care ploaia începu să răpăie pe trăsură. Tu poți să faci ce vrei. Dar pe mine mă vei lăsa în curtea hanului. Cât de departe este?

– La cinci kilometri, mormăi el. Sper că nu-ți voi lipsi.

Dar Anisha își dădu seama că ea câștigase.

Și știu, chiar dacă el nu știa, că Rance nu o va abandona niciodată.

Când ajunseră la vechiul han, ploaia cădea cu putere. Cu pantalonii uzi până la genunchi, Rance își struni caii prin poarta pentru trăsuri și îi opri în fața hanului. Răpăitul de pe trăsură încetă, dar dincolo de ea era asurzitor încă, ploaia fiind atât de puternică, încât abia se puteau distinge coroanele noduroșilor pomi fructiferi din curte, pe care îi văzuse mai devreme.

Un tânăr rândaș se repezi dinspre grajd, cizmele masive stropind prin băltoace în timp ce se apropia, deși acestea nu prea erau definite; curtea fiind acum un iaz puțin adânc care se prelingea pe sub poartă.

Cu ploaia șiroindu-i de pe pălărie, Rance sări jos și îi aruncă flăcăului doi șilingi.

– Ia-ți geanta, Nish! strigă el peste vacarm, și petrece-ți brațele pe după gâtul meu.

Anisha scoase un mic țipăt când el băgă o mână pe sub genunchii ei și o scoase din trăsură, însă Rance știa că pantofii și tivurile ei nu se potriveau cu apa de pe jos. Strângându-i la piept trupul ușor și blestemându-se că o scosese afară pe o asemenea vreme mizerabilă, Rance se duse la ușa laterală de lângă poarta pentru trăsuri.

După ce o deschise cu umărul și intră, se pomeni într-o încăpere goală a tavernei, care mirosea a câini uzi și a bere acră și în care trosnea un foc într-o vatră, într-o încercare zadarnică de a alunga mucegaiul. Se uită în jur și decise că vor trebui a se mulțumi cu asta.

– Du-te și stai lângă foc! murmură el punând-o ușurel pe picioare, și ține-ți voalul coborât.

De-a lungul unui coridor scurt, o pereche de ferestre arcuite dădeau spre ceea ce era strada principală a satului. Un bărbat chel și cu fața pătată își ridică privirea de la tejghea și își închise registrul cu coperți îmbrăcate în pânză.

– Aveți două camere? întrebă Rance scuturându-și apa de pe pălărie. Tocmai ne întorceam la Londra, dar soția mea s-a îmbolnăvit. Și acum, drumurile...

– O, sunt îngrozitoare! spuse el aruncând o privire curioasă către Anisha și voalul ei.

– Are o migrenă, zise Rance ducându-și un deget la buze. O cameră întunecată și liniștită ar fi cel mai bine.

Pe fața bărbatului apăru o expresie compătimitoare.

– Răposata mea mamă, binecuvântată fie ea, era exact la fel, murmură el. Cel mai bine ar fi să vă cazez în spate.

Câteva clipe mai târziu, Rance o conduse pe Anisha într-un mic salon care, după cum îl informă cu mândrie hangiul, făcea legătura între cele două dormitoare. Cele mai bune intenții ale sale fiind deja zădărnicite, Rance suspină, apoi comandă apă caldă, două găleți cu cărbune și o cină devreme. Hangiul încuviință din cap și plecă.

– O, slavă Domnului! rosti Anisha scoțându-și deja acele din pălărie.

O puse deoparte, apoi își strânse din nou pe lângă corp mantaua neagră de călătorie. Rance știa că era înghețată și avu nevoie de toată voința pentru a se abține să nu se ducă la ea și să nu o cuprindă în brațe. În schimb, se duse la fereastră și se prefăcu interesat de grajdul aflat dedesubt.

– Ai ceva uscat în geanta aia? întrebă el plin de speranță.

– Presupun că destule. Janet este remarcabil de eficientă.

El își puse o mână sus pe cadrul ferestrei și privi în semiîntuneric.

– Atunci, după ce vine apa caldă, schimbă-te, spuse el privind picăturile de ploaie coborând grăbite pe geam, și atârnă-ți hainele ude aici. În curând, o să-ți fac un foc bun.

O jumătate de oră mai târziu, focul strălucea în șemineu și o cină rece era așezată pe o măsuță pliantă pe care el și hangiul o trăseseră lângă foc, așezând-o între o veche bancă de stejar înnegrită de vreme și singurul scaun.

La câteva minute după ce ușa se închise, Anisha se uită pe furiș în salonaș.

– Gata, sunt spălată și uscată! declară ea. Ooo, ce miroase așa?

Rance se întorsese la fereastră, ca și cum păstrarea distanței ar fi putut ajuta.

– Clapon fript umplut cu ceapă, mi s-a spus, rosti el zâmbind. A rămas de la prânz și încă e un pic cald.

Auzind asta, ea intră cu totul în cameră. Spre neliniștea lui însă, purta neglijeul de mătase verde cu care era atât de dureros de familiarizat, iar pe dedesubt, o cămașă de noapte la fel de brodată.

Ca să înrăutățească lucrurile, părul ei negru și des era lăsat liber, strălucind ca satinul când se mișca.

Se opri lângă foc și se întinse.

– Tu întotdeauna faci cele mai bune focuri, spuse ea închizând ochii pentru o clipă.

Cu un șold ridicat pe pervazul lat al ferestrei, Rance încremeni pe dinăuntru. Adesea i se întâmpla asta în prezența ei. Adesea apăreau acele momente liniștite, neașteptate, când se pomenea uimit la vederea întoarcerii feței ei sau a felului în care își ridica brațele. Momente în care trebuia să se oțelească, pentru a nu fi copleșit de dorință. Și chiar în clipa aceea – când ea arăta atât de micuță și de frumoasă, cu chipul strălucind în lumina focului, mătasea verde și părul negru licărind de o căldură care venea atât din interior, cât și din exterior – știu clar care avea să fie rezultatul a toate acestea.

Putea să stea la fereastră până când îngheța iadul, dar, în cele din urmă, avea să facă dragoste cu Anisha.

Nu avea rost să se amăgească sau să-și spună că intențiile sale erau bune. Nu erau. Fie dintr-un nou sentiment de speranță, fie că vechea disperare îl înnebunise pur și simplu, Rance știa ce avea de gând să facă și nu ar fi contat prea mult dacă hangiul ar fi închis-o pe ea în pod și pe el în pivniță. Petrecerea nopții sub același acoperiș era o tentație mult prea mare, mai ales pentru un bărbat care nu se pricepuse niciodată să-și nege propriile pofte.

Și, Dumnezeule, o dorea din tot sufletul!

Când, în sfârșit, ea plecă de lângă foc și se apropie de el, Rance o apucă de talie și privi cum ochii ei sclipiră de surprindere când o trase între picioarele lui.

– Nu are rost să mă prefac că voi face ceea ce trebuie, nu-i așa? murmură el cuprinzându-i fața în palmă. Iar tu nu vei spune nu, nu-i așa, Nish? Nu mă vei pălmui, așa cum merit.

Ea se aplecă spre el, părul alunecându-i pe umăr într-o perdea mătăsoasă.

– Dar ce înseamnă ceea ce trebuie? șopti ea. Spune-mi.

Rămase nemișcată între coapsele lui, forțându-l să facă prima mișcare.

El o făcu. Prinzându-i perdeaua de păr, o înfășură de două ori în jurul mâinii sale, trăgându-i încet fața spre a lui. Când buzele lor se întâlniră, o sărută la început lent, apăsându-și gura pe a ei, apoi

degustând-o cu blândețe, cercetându-i adâncurile dulci-picante cu limba, până când ea cedă, lipindu-se mai tare de el, împingându-și moliciunea pântecelui între coapsele lui.

Cu un geamăt slab, el își lăsă mâna să alunece în jos, pentru a-i cuprinde în palmă fundul, apoi își adânci sărutul. Îi simți dorința amplificându-se și o ridică complet, apăsând-o pe erecția lui tot mai dură. Anisha îi răspunse așezându-și un genunchi pe pervazul ferestrei, lângă șoldul lui, ridicându-și mătasea verde și încălecându-l. Relaxându-se când simți răceala geamului de care se lipi, el o lăsă să-l urmeze în adâncitura ferestrei, sărutând-o până când ea rămase fără suflare.

Cu mătăsurile strânse pe coapse, ea își împinse fierbințeala feminină spre el, invitându-l fățiș. Mirosul de săpun, de căldură și de femeie îi inundă simțurile. Tentația puse stăpânire pe el. Cu mișcări pe cât de stângace, pe atât de disperate, își strecură mâna printre ele și începu să-și descheie nasturii pantalonilor. Dădu la o parte cu nerăbdare țesătura de lână, până când mădularul lui împunse materialul izmenelor, apăsând buclele fine dintre picioarele ei.

Cu un sunet moale al dorinței, Anisha prinse cu degetul mare țesătura subțire și o trase cu stângăcie în jos. Poate că asta fu ceea ce risipi în cele din urmă ceața dorinței. El o apucă de mână și i-o îndepărtă cu blândețe.

– Așteaptă! șopti el.

– Nu, murmură ea cu buzele lipite de ale lui.

Dar, aflându-se la fereastră, amurgul tot mai adânc avea să ofere în curând o imagine destul de șocantă pentru oricine era jos. El o sărută încercând să-și revină din pragul nebuniei, trecându-și buzele peste ochii ei, de-a lungul curbei obrazului ei și, în cele din urmă, pe gât.

Cu un sunet plin de frustrare, Anisha se îndepărtă de el, aterizând în picioare.

El o privi cu ochi amuzați.

– Asta, bătrânico, ca să vezi ce gust are medicamentul tău, spuse el.

– Al meu? rosti ea, privindu-l neîncrezătoare.

Zâmbetul lui fu plin de tristețe.

– Da, tu mă poți chinui pur și simplu intrând într-o cameră.

În lumina cenușie, obrajii ei se înroșiră.

– O ascunzi destul de bine.

– Așa cum ar trebui să facă un gentleman.

Cu pantalonii încă descheiați, Rance se întoarse să tragă obloanele.

– Un gentleman ar putea să termine ce a început, spuse ea tăios.

El trase obloanele peste geamuri și le închise, adâncind întunericul din încăpere.

– Da, stai jos și mănâncă ceva, zise el întorcându-se către ea. Va fi suficient timp mai târziu pentru a-ți distruge viața.

Ea oftă, apoi îl surprinse îngenunchind.

– Atunci, las-mă să-ți scot cizmele, spuse ea. Sunt ude.

– Pot să mi le scot singur, zise el. Cred.

– Pune naibii picioarele aici! spuse ea pocnind din degete. Gata, ești mulțumit? M-ai făcut să folosesc un limbaj vulgar. Totuși, nu-mi place să mă culc cu un bădăran în cizme ude.

– Dar un bădăran în cizme uscate ar fi în regulă?

Ea îi aruncă o privire ironică.

– Vom vedea, răspunse ea. Îl voi pune la încercare și voi vedea dacă mă poate satisface.

– Vrăjitoareo! rosti el, săltând-o de pe podea și sărutând-o din nou, de data aceasta fără nici o urmă de reținere.

Iar când termină, Anisha nu mai râse, ci doar îl privi amețită de dorință și cu genunchii tremurându-i ușurel.

– Acum, du-te și stai jos lângă foc, spuse el cu mai multă blândețe, întorcând-o spre masă. Umple-ne farfuriile și toarnă vinul. Mă ocup eu de cizme.

Aruncându-i o privire întunecată peste umăr în timp ce pleca, Anisha făcu ce i se ceruse, ducându-se la măsuță și descoperind vasele. Rance reuși să-și scoată cizmele ude și le așeză lângă șemineu. Urmară vesta, apoi pantalonii și ciorapii, pe care îi agăță de o pereche de cârlige care probabil că tocmai în acest scop fuseseră înfipte în poliția de lemn groasă.

Rămas în cămașă și izmene, se așeză pe scaunul din fața băncii pe care ședea ea.

– Așadar, bădăranul meu va lua masa în izmene, îl tachină Anisha punându-i pe farfurie o felie groasă de pâine.

– Mă tem că Horsham nu a fost la fel de prevăzător ca Janet, spuse el, ridicându-și paharul în semn de salut simulat. Sau poate că

a nutrit speranța secretă că voi face pneumonie și voi muri în tăcere într-un șanț de pe marginea drumului.

– Vai, în cinstea bietului Horsham! Anisha atinse buza paharului ei de al lui, iar sticla scoase un sunet ascuțit, răsunător. Căci e pe cale să fie dezamăgit. Dacă anii petrecuți în Legiunea Străină Franceză și faptul că ai fost aruncat de două ori în închisoare nu te-au omorât, mă îndoiesc că umezeala din Essex o va face.

El râse și începu să mănânce, urmărind-o în tăcere.

Ca de obicei, Anisha nu mâncă mult. Fiind devreme, o cină potrivită nu era pregătită, dar se descurcară foarte bine cu claponul cald și vinul surprinzător de bun. Efectele secundare ale absintului trecuseră, Rance era suficient de înfometat – și încă suficient de soldat – pentru ca acest lucru să nu mai conteze aproape deloc, dar, pe parcursul mesei lor aproape lipsite de orice conversație, se întrebă dacă nu cumva ar trebui să comande ceva special pentru ea.

– Totuși, lăsând la o parte toate glumele despre bietul Horsham, spuse ea în cele din urmă, curmându-i șirul gândurilor, dai impresia că ești invincibil.

El termină de mestecat.

– Invincibil, ai?

Ea își sprijini bărbia în palme și îl studie.

– Nu că nu mi-aș face griji pentru tine, rosti ea gânditoare. Îmi fac, Rance, tot timpul. Dar, dintre toți, tu ești cel care mi-a părut întotdeauna foarte solid și indestructibil.

– Ah, Nish! spuse el. Nimeni nu este.

Dar el știa că ea vorbea despre Fraternitas, în primul rând despre Geoff și fratele ei mai mare. De foarte mulți ani, ei trei erau aproape inseparabili.

Și totuși, Anisha fusese cât pe ce să-l despartă de Geoff, fiindcă aproape că se luaseră la bătaie. Probabil că, până la urmă, avea să-l despartă de Ruthveyn, deși nimic din toate acestea nu era din vina ei. Totuși, probabil că fratele ei avea să știe adevărul când se va întoarce din India, că prietenul lui cel mai bun încălcase ceea ce era, practic, un jurământ de sânge. Poate că ar fi tolerat relația dacă numele lui Rance ar fi fost curățat, dar nu fusese.

Geoff, cel puțin, era fericit acum.

Rance își puse paharul pe masă.

– L-am provocat, știi, zise el privind fix blatul plin de zgârieturi al mesei. Ca un mucos fără minte, l-am incitat.

Anisha își ridică privirea de la furculița plină de mazăre.

– Poftim?

– Pe Geoff. Își ridică ochii, dar se pomeni incapabil să-i susțină privirea. În seara aceea, la templu, seara în care trebuia să o inițiem pe domnișoara de Rohan, l-am provocat să te curteze. A spus că, dacă eu nu am curajul să o fac, o va face el. Asta ți se pare că mă face... invincibil? Pentru că am fost laș. I-am spus...

– Ce? îl îndemnă ea cu voce joasă.

El clătină din cap.

– Nish, i-am zis că ești ca o soră pentru mine, rosti el după câteva clipe. Iar asta nu este adevărat. Nu a fost niciodată. Dar m-am gândit... M-am gândit, Nish, că Geoff va avea grijă de tine și de băieți așa cum meritați. Că el va fi mai gentleman decât aș putea să fiu eu vreodată și că Ruthveyn va fi fericită. Dar nu meritai să fii legată de Geoff. Pentru că ai avut dreptate. Nu simțea nici o pasiune pentru tine.

Ea se uită la el o vreme.

– Dar tu, Rance? Simți o pasiune pentru mine? întrebă ea în cele din urmă.

– O, da! șopti el cu o voce ciudat de frântă.

„O pasiune imensă."

Genul de pasiune care – era din ce în ce mai sigur – nu pierea niciodată.

Dar nu făcu nici o mișcare spre ea și nici ea nu părea să se aștepte la asta. Doar furtuna dezlănțuită dincolo de ferestre curma tăcerea.

– Ei bine, spuse ea în cele din urmă, am sentimentul că ne vom lămuri destul de curând în această privință.

– Da? El o studie posomorât. Cum așa?

Anisha își ridică paharul și învârti vinul din el.

– Mă simt ca și cum domnul Kemble ne-a îndrumat spre apă după o lungă rătăcire prin deșert, răspunse ea în cele din urmă, cu o voce gânditoare. N-o să mă crezi, desigur, dar văd cum se apropie un fel de... să-i zicem finalitate.

– Finalitate?

Privirea ei deveni visătoare.

– Stelele tale, rosti ea. O mare schimbare se apropie. Și, odată cu ea, un pericol nu tocmai neglijabil.

– Anisha, spuse el pe un ton care conținea o avertizare.

Ea ridică din umeri și puse paharul jos.

– Acesta este un moment de mare risc și de mare oportunitate, zise ea cu o voce mai sigură. Jyotish ne arată calea, Rance, iar în privința asta, stelele sunt clare. Nu trebuie să acționezi cu graba ta obișnuită. Promite-mi... Vocea ei se curmă, contrazicându-i calmul. Promite-mi, Rance, că vei face cu grijă fiecare pas pe această cale. Că nu te vei lăsa cuprins de furie sau de nerăbdare în timp ce vei finaliza aceste lucruri pe care domnul Kemble le-a pus în mișcare.

El îi simți neliniștea.

– Anisha, iubito, zise el întinzându-și brațele. Vino încoace!

Ea se ridică și ocoli vechea masă. Rance se răsuci într-o parte pe scaun, sprijinindu-se de ceea ce putea fi considerat un braț al acestuia. Anisha se așeză, iar el, deși convins că nu făcea bine, o trase la pieptul său.

– Promit, spuse el sărutând-o pe creștet, că voi face cu grijă fiecare pas.

Ea își puse capul pe umărul lui.

– Mulțumesc, rosti Anisha încet.

El își lipi din nou buzele de părul ei și își puse mâna deasupra inimii ei, ca în noaptea în care făcuseră dragoste. Să o țină în brațe era deconcertant de bine, aducându-i un fel de bucurie tăcută, care îl atrăgea într-un fel pe care nu reușea să-l descrie. Și mai era și acel dor, de jumătate care căuta un întreg pur și perfect, care îl atrăsese solitar și stoic pe orbita ei, începând cu ziua în care dăduse buzna în acea cabană mică pentru a flirta și a o tachina și pentru a o duce acasă la fratele ei.

Dar asta se întâmplase înainte de a înțelege pe deplin riscul. Înainte de a-și da seama cu ascuțimea unei lame proaspăt făurite că existau unele femei cu care un bărbat nu îndrăznea să flirteze.

Sau, în cazul lui, o femeie.

Trase adânc aer în piept și îl expiră.

– Spune-mi, Anisha, rosti el încet, despre... chestia aia... treaba aia hindusă despre care tu și Ruthveyn vă certați uneori. Karma, nu-i așa?

Ea își înălță capul și îl privi o clipă ca și cum ar fi vrut să vadă dacă vorbea serios. Tunetul răsună iarăși din depărtare, iar ploaia lovi brusc ferestrele, ca un pumn de alice. Disprețuind tentația pe care picioarele ei goale o puteau reprezenta pentru el, Anisha se ridică în șezut, le încrucișă absentă și le băgă sub ea.

– Karma este un concept destul de comun, răspunse ea în cele din urmă. Există asemănări cu pasajul din Galateni care spune...

– Da, „nu vă amăgiți, căci Dumnezeu nu se lasă batjocorit"? cită el. Îmi amintesc că i-ai zis asta fratelui tău la un moment dat, în toiul unei dispute.

– Da, fiindcă explică mai departe: „Cel ce seamănă în trupul său însuși, din trup va secera stricăciune; iar cel ce seamănă în Duhul, din Duh va secera viață veșnică" Upanișadele, vechile scripturi vedice, conțin un pasaj foarte asemănător.

– Așadar, karma este calea spre viața veșnică? murmură el. Credeam că e vorba de ceva despre faptele rele care te urmăresc pentru totdeauna.

– Într-un fel, e și una, și alta. Preț de o clipă, păru a face eforturi să găsească cuvintele. În lumea mamei mele, karma este credința că faptele cuiva determină cine devine în viața următoare. Ar trebui să ne străduim să facem bine – să fim buni – nu doar în faptele noastre, ci și în gânduri. Și, în acest fel, de la o viață la alta, se trece la un plan de existență din ce în ce mai înalt, Samsara, până când se ajunge la moksha, la a fi una cu Dumnezeu, și la sfârșitul ciclului renașterii.

Rance mormăi în semn că a priceput.

– Așadar, voi fi captiv în această spirală muritoare pentru toată eternitatea.

Ea puse o mână peste a lui.

– Nu este așa, spuse ea. Nimeni nu e captiv decât din proprie alegere sau rea-voință. Chiar și cea mai malefică persoană se poate schimba, se poate strădui să urmeze dharma – calea dreptății – și poate găsi harul prin devotament. Și, Rance, tu ești atât de departe de a fi rău. Se opri și clătină din cap. De ce purtăm această discuție ciudată? Are vreo legătură cu ce a spus domnul Kemble despre Sir Arthur și Lord Percy?

Rance ridică din umeri, un umăr frecându-se de spătarul scaunului.

– Bănuiesc că nu pot scăpa de sentimentul că am cauzat cumva moartea lui Percy.

– Și pentru că Percy a murit, nu meriți să ai parte de fericire? sugeră ea. Asta-i o prostie.

– Dar nu era un tip rău. Ochii lui o priviră posomorâți. Și recunoaște, Anisha, că am fost un trișor. Sutherland a zis întotdeauna – și pe bună dreptate – că nu am ce căuta la o masă de joc. Am avut un avantaj față de acei oameni, față de mulți dintre ei. Pentru că le simțeam foarte adesea emoțiile – frica, bucuria, ba chiar și tendința de a-și asuma riscuri...

– Ceea ce nu e același lucru cu a le vedea cărțile, Rance.

– E pe-aproape, spuse el. Mai ales după ce joci cu un tip o vreme, așa cum am făcut eu cu Percy. Dar mi-a fost atât de... frică.

– Cum adică frică?

– Frică să nu ajung ca mama, cred, recunoscu el cu voce joasă. Frică să nu înnebunesc.

Privirea Anishei deveni gânditoare.

– Când Raju era tânăr, îmi amintesc că tata a avertizat-o la un moment dat pe mama că, în lipsa unei voințe puternice, un Dar puternic poate înnebuni o persoană, rosti ea. Cred că de aceea tata a fost atât de dur cu el – ca să-i întărească voința. Ca să-l protejeze.

– Dar, când ești tânăr, de unde știi dacă ești suficient de puternic? Sau că soarta nu te va îngenunchea? Deschise îndurerat o palmă. Eu am considerat că e mai bine să nu mă gândesc la asta. Să neg pur și simplu orice dar pe care îl posedam – chiar și față de mine însumi.

– Și erai atât de tânăr, murmură Anisha.

El încuviință din cap.

– Dar ceea ce nu am realizat atunci a fost că orice abilitate aș fi avut – să-i zicem Dar sau doar instinct – nu era nici pe departe ca a ei și nici nu avea să fie vreodată, șopti el. A ei a mistuit-o încet de durere. Dar plecarea mea la închisoare... ah, aceea a fost durerea care i-a curmat zilele.

– Da, Raju a spus... Compătimirea apăru pe chipul ei, iar Anisha întinse o mână pentru a-i ascunde o buclă după ureche. A spus că Lady Lazonby a murit de propria mână.

Rance își simți pumnul încleștându-i-se involuntar.

– Asta nu e ceva ce știe multă lume, zise el. Dar da, ea era deprimată, iar eu am fost ultima picătură. Cât despre mine... ei bine,

i-am înșelat pe acei bărbați. L-am înșelat pe Percy. Nu l-am ucis, dar de ce nu pot scăpa de sentimentul că am făcut-o și că ceea ce mi se întâmplă acum este karma?

Anisha nu răspunse, în schimb rămase gânditoare o vreme, cu o mână pe a lui, căldura fiind ciudat de reconfortantă. După câteva clipe, se desprinse alene de el și se ridică pentru a mai turna vin. După ce îi puse un pahar în mâini, se îndreptă spre fereastra îngustă care dădea spre livadă.

Afară, apa încă făcea clăbuci în jgheaburi și răpăia pe geamuri. Furtuna era feroce acum, fulgerele spărgând cerul în timp ce se apropiau tot mai mult. În tăcere, el o privi pe Anisha cum stătea acolo, suplă și frumoasă în lumina focului, și se întrebă la ce se gândea.

Cel mai probabil, își dorea să nu fi venit în această călătorie îngrozitoare, își imagina că ar fi putut fi scutită de chinul de a-l asculta pe el cum se văita. La naiba, el nu se plângea niciodată. Întotdeauna își suportase păcatele și durerea în tăcere. Și totuși, întotdeauna Anisha avusese ceva care îl ispitise să își dezlege limba și inima.

Se gândi că ar fi trebuit să se aștepte la asta. Nu puteai să menții o prietenie atât de strânsă cum aveau ei fără să fii atras în cele din urmă în cea mai profundă dintre intimități, intimitate care avea puțin de-a face cu dormitorul și avea totul cu sufletul.

Era ușor să ajungi în pat cu o femeie. Era greu să mărturisești incertitudinile sâcâitoare și adevărurile dure care îl bântuiau pe un bărbat la ceasurile târzii din noapte, când somnul nu venea, iar circumstanțele îl obligau să se uite înapoi la ceea ce făcuse cu viața lui.

Însă cu Anisha, nu era greu.

Iar acesta, presupunea el, era cel mai grăitor adevăr dintre toate.

Își termină vinul încet, în timp ce privirea ei încă scruta cerul ca și cum ar fi văzut dincolo de furtuna dezlănțuită. Poate că așa era. El învățase să nu se îndoiască de ea. După ce goli paharul, Anisha îl puse pe pervazul ferestrei. Deodată, se auzi deodată un zgomot înspăimântător, sfredelitor: crrrraaac! buuum! Zgomotos ca o bubuitură de tun, lumină încăperea, învăluind-o pe Anisha într-o strălucire fantomatică ce lumină și livada până în depărtare.

– Pleacă de la geam, iubito, spuse el întinzând mâna spre ea.

Dar ea păru că nu îl auzise. În schimb, Anisha puse ușurel mâna pe unul dintre romburile de plumb, ca și cum ar fi putut să ajungă prin geam la ceva aflat în depărtare.

– Nish? rosti el. Ce s-a întâmplat?

Preț de o clipă, crezu că nu avea să-i răspundă.

– Mă gândeam la mama, răspunse ea în cele din urmă, cu o voce ciudat de plată. O furtună purificatoare la căderea nopții era lucrul preferat de ea. Mereu spunea că era pământul care se purifica pentru a respira din nou liber.

El zâmbi.

– Von Althausen zice că doar eliberează ozon, orice ar fi asta, rosti el.

– O, fratele tău savant nu va explica asta cu eprubete și cărți! spuse Anisha cu certitudine în glas. Asta are de-a face cu mișcarea cerului. Sincronizarea sa, luciditatea pe care o aduce furtuna, formațiunile de stele care o precipită, iar toate acestea luate împreună au o semnificație pentru tine, Rance. Claritatea pe care o cauți se apropie. Sunt din ce în ce mai sigură de asta.

Ca și cum ar fi vrut asta, fiecare fir de păr de pe gâtul lui se ridică.

– Și la ce-mi va folosi claritatea dacă ești ucisă de un fulger? zise el sărind de pe scaun.

Traversă camera din trei pași, smulgând-o pe Anisha de lângă fereastră și trântind-o pe podea. Un fulger despică cerul de parcă ar fi fost mâna lui Dumnezeu, urmat un zgomot îngrozitor, o bubuitură care se reverberă până la grinzi. De dincolo de fereastră se auzi un sunet puternic, de copac despicat. Tunetul se rostogoli pe deasupra parcă la infinit, până când, în sfârșit, liniștea se instală din nou, întreruptă doar de răpăitul ploii pe geamuri.

– Dumnezeule mare! Întins pe podea peste ea, pentru o clipă nu se putu mișca. La naiba, a fost cât pe ce! spuse el dându-se la o parte. Nish, ești în regulă?

– Da. Anisha se ridică într-un cot. Te-a lovit?

– Nu, dar a fost cât pe ce, zise el. Cred că a fost preluat de burlan și a ajuns în mărul de lângă, după cum s-a auzit.

– Mulțumesc, rosti ea.

El îi cuprinse fața în palme, dar văzu că, în ciuda spaimei, ea avea privirea aceea vagă în ochi, cea pe care Ruthveyn o avea adesea când apărarea îi era scăzută și oboseala începea să-i stârbească

controlul. O parte din ea încă era în ceruri, meditând la ceea ce avea să vină. Nu avea nimic de-a face cu Darul, nu așa cum îl știa Rance. Era vorba de misticul din ea, acea parte din mama lor despre care vorbeau atât de rar.

Încă zguduit, se ridică în picioare și o ajută și pe ea să se scoale de pe podea.

– Nu te-am rănit, nu-i așa?

– Nu, nu, spuse ea. Dar aveam mâna pe rama de plumb, nu-i așa? Metalul... Ce prostie! Dar mă gândeam la mama. La ce m-ar sfătui dacă ar fi aici.

Rance încă era zdruncinat. Lovitura fusese mult prea aproape pentru se simți pe deplin bine. Nu o zise, în schimb îi sărută ușurel nasul, apoi o trase spre bancă. Însă Anisha nu se așeză, ci începu să se plimbe înainte și înapoi pe lângă masă.

– Rance, uite ce m-ar sfătui mama, rosti ea în cele din urmă. Dacă tu crezi cu adevărat că ai greșit față de Percy, atunci așa este. Inima cunoaște voința minții, oricât de subtilă sau aproape neintenționată ar fi. Astfel că trebuie să începi să-ți cauți dharma. Trebuie să-ți anulezi faptele rele cu unele bune.

El se gândi că ea vorbea despre ceva anume. Se ridică și se duse lângă șemineu, unde se afla ea.

– Pot încerca, răspunse el. Continuă.

Ea se opri și puse o mână pe poliță.

– Cred că trebuie să-i răzbuni moartea pentru a îndrepta lucrurile, spuse ea. Trebuie să-l găsești pe cel care l-a ucis – nu doar pentru tine, ci pentru toți cei a căror viață a fost afectată de acest rău. Dar trebuie să cauți dreptatea. Nu o răzbunare sângeroasă.

El o privi cu neîncredere.

– Deci ar trebui să... ce, Nish? întrebă el. Să rezist tentației de a-l sugruma pe individ și, în schimb, să-l duc la judecător, pentru un proces corect? Asta e mult mai mult decât am primit eu vreodată.

– Dar, vezi tu, asta este *dharma*, spuse ea. Calea unei vieți drepte nu e cea mai ușoară și nici măcar cea din vreo carte religioasă mucegăită. Este calea în conformitate cu legile universale – uneori, chiar și cu legile omului –, lucrurile care aduc fericire și pace în lumea muritorilor.

El întinse mâna și își strecură degetele în părul ei.

– Nish, rosti el încet, am trăit atât de greu atât de mult timp, încât n-aș recunoaște o cale dreaptă nici dacă s-ar repezi și m-ar mușca de fund.

– Ba da. Ai știi. Cu un zâmbet stins, Anisha își puse obrazul pe umărul lui și își așeză o mână deasupra inimii lui. Ai recunoaște-o aici. O să afli ceva important când vei merge la Brighton. Este prima etapă a drumului tău.

El râse.

– Mă trimiți la Brighton, nu-i așa?

– Amândoi știm că plănuiești să te duci încă de când am plecat de la domnul Kemble. În vocea ei nu era nici o acuzație. Iar acum, soarta e cu tine. Acolo, vei găsi un om, pe domnul Hedge. Vei afla adevărul, sau ceva pe-aproape. Iar apoi vei face un lucru onorabil. Sunt sigură de asta.

– Ai o mare încredere în mine, zise el cu ezitare în glas.

Ea își înălță capul, se ridică pe vârfuri și îl sărută. Acum, ochii ei erau mai degrabă somnoroși decât distanți și părea că își revenise cu totul.

– Am încredere, spuse ea încet. Te vei duce și vei face ce trebuie. Apoi, se îndepărtă puțin de el, privirea devenindu-i aproape seducătoare. Dar, din câte îmi amintesc, ai afirmat că, în seara asta, vei face ceva ce nu trebuie. Sper că nu intenționezi să-ți încalci promisiunea.

El râse amintindu-și cuvintele pe care i le spusese. Deși trecuse puțin mai mult de o oră, momentul părea să se fi petrecut cu o veșnicie în urmă. Dar, dintr-odată, cu palma caldă a Anishei apăsată atât de dulce pe pieptul lui și cu inima lui poate puțin ușurată, nu mai părea nici pe departe atât de greșit. De fapt, avea foarte mult sens. Reuși să-i zâmbească.

– Da, ei bine, destul cu răscumpărarea păcatelor, rosti el. Poate că sunt păcătos, dar niciodată mincinos.

Cu prea puțin efort, o luă din nou în brațe pe Anisha, așa cum făcuse pentru a o scoate din trăsură, dar, de data aceasta, pentru a duce pe lângă masă. Ea râse și își petrecu brațele pe după gâtul lui.

Ușa micului ei dormitor era întredeschisă, pentru a lăsa căldura focului să pătrundă. O lampă ardea slab lângă pat, care era deja făcut. Făcându-și loc cu coatele, Rance o așeză pe marginea saltelei imposibil de înalte. Pentru o clipă, ochii căprui ai Anishei îi reținură pe ai lui, iar lui i se păru mai fericită decât o văzuse vreodată.

Și el era cel care făcuse asta.

El adusese cumva acea lumină în ochii ei.

Așa că, pe toți dracii, avea să o păstreze acolo. O sărută pe vârful nasului și făcu un pas îndărăt.

– Ei bine, Nish, o să facem ceea ce nu trebuie, spuse el întorcându-și cămașa pe dos în timp ce și-o trăgea peste cap.

Ea scoase un mic sunet apreciativ, ochii ei încălzindu-se în lumina lămpii, în vreme ce privirea îi aluneca pe el până la pantalonii care acum îi atârnau lejer de șolduri și puțin mai jos, pentru că penisul lui care se întărea era inconfundabil acum.

– Rance, murmură ea cu privirea ațintită acolo, nu te întrebi dacă nu cumva a face ceea ce trebuie nu este mult supraestimat?

El scoase un puternic hohot de râs.

– Da, ei bine, iubito, ține minte că, dacă într-o zi bătrânul Ruthveyn va smulge de pe perete acel jezail fioros al lui și mă va împușca mortal pentru asta, să fac lucrul greșit a meritat din punctul meu de vedere.

Privirea Anishei nu se ridică.

– Serios, ești magnific, zise ea cu voce răgușită. Îmi amintesc că mă întrebam cu multe luni în urmă... Ei bine, *meri jaan*, să spunem doar că la tine nimic nu este mai prejos de fanteziile unei doamne. Și, în plus, ești și frumos.

El azvârli cămașa într-o parte, fiind sigur că ochii ei se tulburaseră dintr-un motiv anume – poate că era doar pofta feminină. În tinerețe, da, fusese chipeș. Când venise pentru prima dată la Londra, la doar 18 ani, singur și în căutarea aventurii, se ciocnise de ea în nenumărate forme. La început, doamnele din lumea bună pur și simplu își făcuseră cu ochiul în spatele evantaielor. Dar, în cele din urmă, mai multe dintre ele îi vârâseră cu nerușinare un deget sub bărbie și îi spuseseră că e drăguț, pe un ton care era invitație pură.

Iar Rance acceptase. În cazul multora dintre ele.

Dar nu mai era un băiat drăguț. Acum, era doar un bărbat dur, cu un nume pătat, care dusese o viață urâtă și fusese marcat de ea și pe dinăuntru, și pe dinafară, apoi îl redusese, după cum se gândea adesea, la esența pură a unei ființe omenești, tendoane și oase. Mușchi și hotărâre sumbră. Nu era nimic mai mult de-atât.

Dar se părea că asta voia Anisha. Ochii ei străluceau de o căldură pe care nici cea mai pricepută dintre curtezane nu ar fi putut s-o

mimeze. Iar când ea îi făcu semn cu degetul, ultima rămășiță din ceea ce ar fi putut să fie o bună intenție dispăru cu totul.

El se apropie, iar degetele ei mici și îndemânatice se duseră imediat la șnurul de la izmenele lui, desfăcând nodul. Într-o clipă, îi coborâră pe picioare, căzând pe scândurile vechi. Apoi, el îi prinse mâna, o trase în sus și îi desfăcu șnururile brodate cu auriu ale neglijeului. Trecându-și mâinile peste umerii ei delicați, i-l dădu jos. Acesta se prelinse pe spatele ei și se alătură cămășii și izmenelor lui pe podea.

Rance o sărută din nou, fierbinte și apăsat, strângându-i în pumni în cămașa de noapte în timp ce limba o împingea și o înconjura pe a ei. Întrerupse sărutul doar cât să tragă mătasea verde peste capul ei. La vederea și la mirosul trupului ei, mădularul lui zvâcni, atingând carnea moale a pântecului ei.

O împinse puțin mai departe și încercă să se îmbete cu imaginea ei, în vreme ce ea stătea oarecum timidă în fața lui. Dar știa că nu va fi niciodată așa, că alături de Anisha nu va fi niciodată sătul. În ultimul an infernal, devenise un puț de nevoi care dădea pe dinafară, umplându-se veșnic.

Doamne, era atât de mică și perfectă, ca o mică bijuterie rafinată în frumusețea ei întunecată! Ochii lui alunecară în jos de pe fața ei, trecând peste sânii ei mici și rotunzi, întâlnind licărirea dulce a șoldurilor ei și locul moale pe care penisul lui tocmai îl tachinase. Neputându-se opri, Rance își lăsă mâna să coboare acolo, degetele lui late întinzându-se peste pântecul ei, și se gândi la miracolele care fuseseră.

La miracolele care încă puteau fi.

Anisha îi spusese lui Teddy că, mai mult decât orice altceva pe pământ, își dorea și alți copii.

Gândul îi stârni un sentiment protector și dorință. Iar senzația de vinovăție care, de obicei, apărea în urma dorinței lui pentru ea era... ei bine, încă era acolo.

Dar dorința și visul o înăbușiseră; dorința pe care o simțea pentru ea începuse să elibereze în el o avalanșă de posibilități – sentimentul că anumite lucruri erau menite să se întâmple și că era de datoria lui să le facă să se întâmple. Să îndure tot ce trebuia să îndure și să se asigure că ea nu va avea nici un regret.

O trase spre el și o ținu acolo, îngropându-și fața în gâtul ei.

– Te iubesc, Nish, șopti el. Întotdeauna, te-am iubit. Spune-mi că știi asta.

– Știu, spuse ea simplu. Am așteptat să știi și tu.

El râse aspru și își apăsă buzele în locul cald de sub urechea ei unde îi bătea pulsul.

– Întotdeauna, am știut, zise el. Aproape din momentul în care te-am văzut pe corabia aceea, atât de mică și de pierdută și totuși atât de plină de curaj...

Ea îl întrerupse cu un ghiont ușurel în coaste.

– Au! rosti el ciugulindu-i gâtul. Ce-i?

– Vorbești de parcă aș fi o pisică vagaboandă, declară ea.

El râse și o împinse pe pat, lăsându-se spre ea.

– O, nu ești o pisică vagaboandă, spuse el târându-se ca un prădător peste ea. Mi-e tare teamă că ești a mea – cel puțin în seara asta. Iar după aceea, ei bine, Dumnezeu să te ajute!

Sprijinită pe coate, Anisha îl privi prin părul mătăsos și dezordonat.

– Hmm! făcu ea.

Însă el se gândi că nu era nemulțumită. Sprijinindu-se deasupra ei, îi dădu la o parte părul de pe față, apoi își înclină capul și o sărută, de data aceasta încet. Cu ochii deschiși la propriu și la figurat, dădu ocol limbii ei cu a lui, apoi o mângâie unduitor înainte și înapoi. Voia ca ea să știe. O revendica – atât cât îndrăznea – și tânjea ca Anisha să fie îndurerată de dorință la fel de mult ca el.

Se împinse din nou în ea, cu o mână cuprinzându-i sânul în căldura palmei sale, cu degetul mare mângâindu-i și tachinându-i sfârcul până când acesta deveni un mugur tare și dulce de dorință, până când, în cele din urmă, ea se arcui sub el cu un strigăt slab. Sângele începu să gonească în venele lui, fierbinte și nerăbdător, iar Rance știu că nu ar fi avut puterea să se abțină nici dacă ar fi vrut.

Dar nu voia. Nu mai dorea să facă ce trebuia.

Ciupi foarte ușurel mugurul roz cu degetele, iar un fior o străbătu. Sărutând-o de-a lungul obrazului, Race se opri suficient de mult pentru a-i șopti dulce la ureche – doar cât să o tachineze –, apoi își lăsă gura să-i apuce sânul, liniștindu-i sfârcul cu limba.

O supse încet, trăgând de dorința ei ca de un fir auriu al sariului, bucurându-se de suspinele și gâfâielile ei. Ea își arcui din nou șoldurile și îi șopti numele, cu degetele înfipte în părul de la tâmplele lui. Ca răspuns, Rance o sărută de-a lungul pântecului, până la buric,

apoi își trecu ușor limba tot mai jos, ca să tachineze smocul de bucle întunecate dintre coapsele ei.

Capul Anishei se lăsă și mai tare în perne.

– O! rosti ea încet.

El trase în piept parfumul ei și simți dorința crudă tremurând sub pielea lui. Ea era îndeajuns pentru a-l înnebuni și pe cel mai zdravăn dintre bărbați. Dorința îl străbătea acum, pulsând în ritmul bătăilor sângelui său. Băgându-și o mână sub șoldul ei, o atinse din nou, de data aceasta mai intim. Răspunsul ei fu un sunet dulce și firav. Limba lui, care se adâncea neîncetat, o făcu să tremure. Mâna ei se încleștă în părul lui, iar un picior delicat alunecă neliniștit pe cearșaf, talismanul cu gheare de tigru de pe gleznă frecându-se rece de pielea ei.

Din nou și din nou, Rance își băgă limba adânc prin carnea ei mătăsoasă, până când îi auzi unghiile zdrențuind așternutul.

– Ah! strigă ea.

Cu blândețe, el băgă un deget, apoi altul în căldura catifelată. Cu o mână răsucind lenjeria de pat, Anisha îl imploră, jură că era prea mult. Prea intens. Dar gâfâielile ei erau deja slabe și ritmate. El o mângâie din nou, ademenind-o ușor cu mici mișcări ale limbii, în timp ce ea scâncea.

În cele din urmă, ea strigă sub el, cutremurându-se la eliberare, frumoasă dincolo de cuvinte.

Sărutând-o ușurel pe pielea fină din interiorul coapsei, Rance se retrase până la urmă și își mută greutatea pentru a-și odihni capul pe pântecul ei, încolăcindu-se protector în jurul ei.

Mâna Anishei trecea fără vlagă prin părul lui.

– O! făcu ea suspinând îndelung. A fost... total înrobitor.

– Ah! Rance își trecu vârful limbii pe marginea buricului ei, apoi îi cuprinse șoldurile cu un braț. Ești sclava mea acum, iubito?

Ea înghiți un nod.

– Poate, spuse ea. Ai putea s-o faci din nou? Ca să fiu perfect sigură?

El râse și își trecu buzele peste pântecul ei.

– A fost ceva nou? murmură el.

Vocea ei tremură.

– Nu întru totul, zise ea. Însă doar am văzut-o.

– Ai văzut-o?

– În desene și sculpturi, rosti ea puțin în defensivă. Iar Kāmashastra te învață că este o modalitate permisă de a trăi extazul cu omul pe care îl iubești.

El râse încetișor și îi mângâie pântecul.

– Chiar extaz a fost, recunoscu el. Dar, Nish, tu... ai fost căsătorită...

– Da, vreme îndelungată, răspunse ea cu blândețe, cu un englez lipsit de imaginație și mai ales de dorința de a-mi face pe plac. Dar asta s-a terminat. Noi doi însă... Mâna ei se încleștă un pic mai tare în părul lui. Nu s-a terminat, *meri jaan*. Te-am avertizat, nu-i așa, că intenționez să te pun la încercare?

Mădularul lui pulsa deja și era tare ca bătrânul stâlp de stejar al patului. Își înălță capul pentru a se uita la ea, iar Anisha se răsuci pe un cot, sânii fermi legându-se ispititor.

– Vrei să-ți arăt o altă plăcere oarecum interzisă din Kāmashastra? sugeră ea cu vocea coborâtă seducător.

El își lăsă privirea să rătăcească pe goliciunea ei.

– Sunt elevul tău dornic să învețe.

Cu chipul îmbujorându-i-se dulce, Anisha îl îndemnă să se dea jos de pe ea și să se întindă pe spate, apoi se așeză pe picioarele lui, cu genunchii de o parte și de alta.

– Îmmm! făcu ea trecându-și mâinile peste mușchii coapselor lui. Tare ca marmura... ah, văd că peste tot!

Privind-o, el râse puțin neliniștit.

– Nish, ești pusă pe fapte rele.

Spre șocul lui, mâna ei se așeză cu măiestrie și cu fermitate în jurul bazei mădularului său rigid.

– Da, ceva pervers, confirmă ea. Ceva ce o doamnă nu ar trebui să facă – sau cel puțin așa spun învățăturile.

– Atunci, nu o face, o sfătui el, îndoindu-și degetul pentru a o trage în sus.

Un obraznic zâmbet pieziș ridică un colț al gurii ei.

– *Meri jaan*, nu ți se pare că regulile sportului din pat sunt scrise de bărbați care doresc să-și imagineze că doamnele-soții sunt plictisitor de perfecte? Ceea ce, dacă mă gândesc la asta, ar putea explica înclinația lor de a-și lua amante.

– Nici un bărbat adevărat, spuse el cu fermitate, nu ar putea dori vreodată pe altcineva decât pe tine.

Cu toate acestea, ea îi cuprinse mădularul în palmă și i-l frecă în sus și în jos. El nu își putu reprima un geamăt de plăcere, iar când cealaltă mână coborî mai jos, pentru a-l mângâia în cel mai erotic mod, simți cum testiculele i se umflă de plăcere în palma ei.

– Nish... rosti el pe un ton care conținea un avertisment.

Dar nu era vreun sfânt, iar ea... ei bine, era pur și simplu încăpățânată. Oricât de lin putea curge o apă printr-o vale, era totuși o forță a naturii, la fel ca Anisha. Așa că se predă, închise ochii când simți că moliciunea părului ei îi mângâia pântecul în timp ce ea se aplecă spre el. Ușurel, limba ei îi mângâi mădularul.

– O, vulpiță! gemu el.

Ea râse din nou, râsul ei ușurel, muzical.

– Asta se numește auparishtaka, spuse ea chiar înainte ca limba ei să treacă peste capul umflat al mădularului său.

– O, nu așa... aș numi-o eu, gâfâi printre dinți la următoarea mângâiere prelungă.

– Kāmashastra ne învață că aceasta este o abilitate stăpânită cel mai bine de eunuci, zise cu vocea ei ușoară și plină de tachinare, sau de prostituate.

– Nish...! mârâi el.

Dar era prea târziu. Strângându-l cu palma la bază, Anisha îl înghiți adânc în căldura ei. Rance simți cum fiecare mușchi din pântec i se încordează în timp ce capul sensibil al penisului său mângâia cerul gurii ei. Apoi nu mai putu decât să geamă.

Gesturile ei de-acum nu erau tocmai măiestre, poate că erau chiar stângace, dar abia dacă mai conta. Câteva momente lungi, el se pierdu într-un caleidoscop al plăcerii – căldura ei feminină pe genunchii lui, sfârcurile ei tachinându-i coapsele în vreme ce se apleca, alunecarea mătăsoasă a cărnii lui umflate printre buzele ei și căldura palmei ei masând greutatea crescândă a excitării lui –, până când plăcerea aproape că atinse apogeul și știu că avea să se termine.

Deschizând brusc ochii, îi imobiliză mâna cu a lui.

– Anisha, rosti el cu glas răgușit, oprește-te!

În sfârșit, ea îl ascultă, așezându-se supusă și legănându-se pe genunchii lui. El se ridică repede în șezut și o cuprinse în brațe.

– Nish, murmură el, îngropându-și fața în scobitura gâtului ei. O, iubito! E periculos de profund, și nu mă refer la propriu. Știi asta, da?

Ea își înfipse degetele în părul lui.

– Da, spuse ea. Dar așa a fost întotdeauna. Și tu știi asta.

– Da, știu asta, zise el.

Apoi o sărută din nou, palmele lui cuprinzându-i fața, părul ei mătăsos căzând peste mâinile lui și revărsându-se pe umerii ei.

– Întinde-te, rosti el când sărutul se sfârși.

Anisha se conformă, întinzându-și trupul zvelt pe așternut și așezându-și capul pe pernă. Trăgându-se deasupra ei, Rance îi desfăcu larg picioarele cu un genunchi, luptându-se cu dorința de a intra rapid. O sărută îndelung, mirosurile lor amestecate tachinându-i nările, degetele îngropate în mătasea cernită a părului, mădularul lui pulsând în cuibul de bucle al Anishei.

O gustă temeinic, împingându-se în gura ei și încolăcindu-și limba în jurul limbii ei. Anisha îi răspunse din plin la intimitate, corpul ei deja fiind agitat și ridicându-se sub al lui, unghiile ei înfigându-i-se în carnea feselor lui.

Când el se retrase, respirația ei era deja sacadată, iar ochii îi erau sticloși de dorință. Așezându-se pe călcâie, Rance își îngădui plăcerea de a-și lăsa privirea să se plimbe pe corpul ei mic, dar feminin.

– Rance, șopti ea. Acum!

Sânii ei mici se ridicau și coborau odată cu respirația ei, areolele erau de un trandafiriu întunecat pe pielea ei de culoarea mierii, iar sfârcurile deveniseră năsturei dulci și ispititori. Simți căldura care se rostogolea de pe ea în valuri și se miră că el era cel care avea o asemenea putere asupra unei creaturi atât de feerice și minunate.

Și totuși nu o pătrunse. Închise ochii preț de o clipă, dorindu-și să fie tare. Voia să țină timpul în loc, să prețuiască acel moment de dorință pură ca și cum ar fi fost ultimul, deoarece știa că Anisha putea foarte bine să-și vină în fire a doua zi.

– Rance! Ochii lui se deschiseră și văzură cum mâinile ei i se mișcau neobosite pe sâni. Te rog!

Drept răspuns, el se aplecă spre ea și își apropie gura de sfârcul ei, prinzându-i vârful roz între dinți. Ea gâfâi când simți ușoara ciupitură, iar unghiile ei trecură ușurel pe spinarea lui. El o supse iar și

iar, trecând de la un sân la celălalt, sărutând-o ușor ca un fulg pe piept și mai puțin delicat acolo unde conta.

Ei i se tăie răsuflarea, iar șoldurile încercară să se ridice.

– Acum! spuse ea.

El își înălță capul și îi văzu mâna stângă ridicată pe pernă și capul afundat în moliciunea acesteia, ca și cum extazul era deja aproape.

– Anisha, șopti el. Ești atât de frumoasă!

Anisha începu să se teamă că-și va pierde mințile. Oare voia să o chinuie toată noaptea? În cele din urmă, simți căldura mâinii lui cuprinzându-i fața.

– Mă vrei înăuntru, iubito? Vocea lui Rance era groasă și aspră. Ești dispusă să riști?

– Da, șopti ea. Orice. Doar...

Un baraj al abținerii păru să se spargă atunci în interiorul lui. Puțin cam brutal, el îi desfăcu picioarele și mai mult, intrând în ea dintr-o singură mișcare adâncă și triumfătoare, mădularul lui lung și gros lărgind-o imposibil de mult.

– O! mârâi el. Nish! Dumnezeule... mare!

Își ridică privirea și îi văzu fața încordată întoarsă într-o parte și buclele negre revărsându-i-se pe gât, și realiză vag că părul îi crescuse prea mult. Dar gândul îi fugi la fel de repede cum venise, șoldurile ei ridicându-se involuntar spre ale lui.

El se retrase, tendoanele încordate zărindu-i-se pe gât, și se împinse din nou în ea. Și din nou. Iar și iar, intră tot mai adânc, forțându-se în ea într-un mod care ar fi trebuit să fie imposibil. O poseda în toate sensurile carnale ale cuvântului. Unindu-și trupul cu al ei într-un ritm crud, necontrolat, care o făcu să tremure sub greutatea lui și să-și dorească mai mult.

Cu forța lui neobosită, Rance își puse o mână mare pe saltea, chiar deasupra umărului ei, și o băgă pe cealaltă sub șoldurile ei, cuprinzându-i fesele în timp ce o ridica pentru a-l primi mai bine. Sunetul trupurilor lor calde, ușor alunecoase era aproape primitiv de erotic pe fundalul ploii care cădea, în vreme ce carnea se ridica pentru a întâlni carnea, iar nevoia oarbă îi trăgea tot mai adânc în acel abis senzual pe care numai îndrăgostiții îl cunosc.

Respirația lui Rance era sacadată acum.

– Anisha, iubito, murmură el. O, vrăjitoareo! *Ma sirène*.

Penetrările lui era acum puternice și adânci. Anisha simțea respirația și nevoia lui – esența lui pură și senzuală – învârtejindu-se în jurul ei. Chemând-o. Agățându-se de umerii lați, se strădui să se ridice spre el, să-l ia adânc în ea. Să devină una cu el. Să se contopească el în mod inexpugnabil.

Deodată, mâinile lui le apucară pe ale ei, țintuindu-le pe pat în timp ce greutatea lui o împinse în jos, în moliciunea patului. Anisha își ridică picioarele, petrecându-le pe după talia lui. Scâncea ușurel acum, nevoia de el fiind ca o durere fizică, sângele ei pulsând în același timp cu al lui.

Și în acel moment perfect, cu dorința ei încordată ca o coardă de sitar, se contopiră cu o grabă orbitoare, care întrecu fulgerul și îi făcu efemer să devină un singur suflet.

Capitolul 13

Adevăr a grăit, așa este.
Roata s-a învârtit complet, sunt aici.

În dimineața următoare, Rance se trezi nu o dată, ci de două ori, a doua oară când o rază de soare strălucitoare intră pe fereastra dormitorului Anishei. Lipit de ea, se răsuci și ridică un braț pentru a bloca lumina, capul căzându-i înapoi pe pernă lângă al ei.

Alături de el, Anisha scoase un sunet dulce, lipindu-și din nou fundul de șoldul lui, iar o senzație ciudată, caldă, începu să-l cuprindă începând de la degetele de la picioare și urcând plăcut în sus, apoi răspândindu-se și crescând ca o floare care se desface.

Trecu un moment lung până când își dădu seama ce era acel sentiment.

„Fericire."

Cea pură, nealterată, nu veselia falsă și trecătoare care putea fi cumpărată cu coniac sau mai rău. Aici, la începutul unei noi zile, cu furtuna trecută și căldura Anishei lângă el, se simțea fericit și minunat de normal. Aproape liniștit, sabia care-i atârna deasupra capului uitată fiind pentru scurt timp.

Doar lucrurile neplăcute pe care le avea de făcut stricau seninătatea noii dimineți. Dar, vreme de poate o jumătate de oră, reuși să stea perfect nemișcat și să o savureze, nedorind să rupă vraja nici chiar atunci când curtea grajdului începu să freamăte de activitate, iar scările vechiului han porniră să scârțâie sub picioarele servitorilor.

Dar cât timp poate cineva să rămână captiv într-o fantezie?

Micul han rustic din mijlocul pustietății nu era viața reală. Poate că era de preferat să nu se gândească la asta, dar în curând aveau să se întoarcă la Londra, la treburile care îl așteptau, una dintre ele fiind, fără îndoială, o călătorie neplăcută până la Brighton. Să

revină la vechea lui viață, cu Jack Coldwater urmărindu-i fiecare pas, amintindu-i permanent de promisiunile pe care le încălcase și de răul pe care îl puteau face zvonurile.

Și la Tom și Teddy, care aveau nevoie de mama lor, dar și de un tată bun.

Era el acela? Era suficient de bun?

Trebuia să fie. El trebuia să fie. Se răsuci pe spate pentru a o strânge pe Anisha la piept, sigur că nu o va mai putea lăsa niciodată să plece la altcineva. Nu acum. Nu după asta. După toate probabilitățile, nu ar fi putut s-o facă niciodată.

Își dădu brusc seama că era norocos că Geoff o refuzase și îl scutise de sarcina îngrozitoare de a distruge două prietenii dragi, în loc de una singură. Fiindcă acum realiza că ar fi putut să facă asta. Pentru că, în cele din urmă, nu ar fi avut de ales. Deoarece ea era Anisha, iar ei erau sortiți unul altuia. Pentru că era din ce în ce mai sigur, poate în mod egoist, că nu putea trăi fără ea.

Își îngropă fața în părul ei, trase adânc în plămâni parfumul ei rar și se întrebă dacă se va sătura vreodată de ea. Cât putea dura o dorință ca a lui?

„Pentru totdeauna." Știa că acesta era răspunsul. Pentru totdeauna, ar fi simțit că o parte din el a fost smulsă, dacă nu ar mai fi făcut dragoste cu ea niciodată.

Ea se trezi și se răsuci în brațele lui, pentru a-i zâmbi.

– Îmm, făcu ea întinzându-se ca o pisică leneșă. Arăți ca un pirat răutăcios, *meri jaan*, cu barba ta aspră și buclele prea lungi. Și totuși, ești mai chipeș dimineața decât noaptea.

Întorcându-i zâmbetul visător, Rance își lipi buzele de tâmpla ei.

– Ce înseamnă asta, Nish? întrebă el cu blândețe. *Meri jaan*?

Ea se uită galeș în ochii lui.

– Înseamnă „viața mea", spuse ea trecându-și degetele prin părul lui. Adică „tu ești viața mea". Iubirea mea. Asta înseamnă de fapt. Iubirea mea.

El se trase în sus pe pat și se sprijini pe un cot ca să o privească.

– Și chiar asta vrei să spui, Nish? întrebă el trecându-și ușurel degetul mare peste obrazul ei. Ești sigură?

Ea îi susținu privirea fără să clipească.

– Știi bine că da, rosti ea. Așa cum tu mă iubești dintotdeauna, și eu te iubesc dintotdeauna. Tu ești *meri jaan*, Rance. Tu ești viața mea. Întotdeauna ai fost.

– Iar viața mea... încă este plină de probleme, recunoscu el. Și dacă nu le voi rezolva niciodată?

Ea ridică un umăr firav pe pernă.

– Atunci, voi fi alături de tine, spuse ea. Dar o vei face, Rance. Vei merge mâine la Brighton, nu-i așa?

– Da, zise el. Avem un contact din Fraternitas acolo. În timp ce tu dormeai, i-am scris un mesaj lui Belkadi și l-am dus la grajduri. Trebuiau să-l trimită în zori, cu un călăreț rapid. Belkadi se va duce să-l scoată la lumină pe acest Hedge.

Ea făcu ochii mari.

– Crezi că timpul este esențial?

– S-ar putea să fie. Rance își întinse din nou mâna pe pântecul ei. Nu putem ști cu siguranță. Iar tu ești lucrul care pentru mine contează cel mai mult din toată lumea, Nish. Aproape că mi-aș dori să nu fie așa. Aproape că mi-aș dori...

Ea îl întrerupse cu un sunet mustrător, punându-i un deget pe buze.

– Nu acum, îi porunci ea. Nu astăzi, când soarele e frumos și avem câteva ore de petrecut împreună.

– Da, ai dreptate. Își trecu o mână prin păr. Dar va trebui să îi scriu lui Adrian în curând. Nish, va trebui să-i spun... ceva.

– Spune-i că mă iubești și că vei avea grijă de mine, pentru că asta e tot ce trebuie să afle, zise ea încolăcindu-și brațul în jurul taliei lui și așezându-și capul pe coapsa lui. Dar nu astăzi. Ziua de azi – sau o parte din ziua de azi – ne aparține. Și cred că ar trebui să ne folosim timpul cu înțelepciune. *Meri jaan*, cred că ar trebui să faci din nou dragoste cu mine.

El râse și simți cum fericirea iese din nou încet-încet la suprafață, de data aceasta puțin mai jos de inimă. Așa că o răsuci pe spate și o încălecă încet, în timp ce gura lui o lua pe a ei. De data aceasta a fost o iubire de o blândețe rafinată, fără grabă sau nevoie crudă între ei, ci doar unirea a două trupuri și a două suflete. Anisha se ridică spre el la fel de natural ca vântul, iar el o atrase din nou ca marea. Și, de data aceasta, când își găsiră fericirea, se întâmplă într-un moment

de bucurie liniștită și cutremurătoare, cu o tentă de speranță că va urma ceva mai mult.

Dar speranța și fericirea sunt lucruri fragile atunci când viața unui om este plină de incertitudini, iar perfecțiunea se află foarte aproape, dar nu poate fi atinsă.

Ieșiră din curtea hanului chiar în momentul în care doi rândași se iviră cu topoare mari în mână, cu lamele lor proaspăt ascuțite strălucind în soare, în timp ce se îndreptau spre mărul lovit de fulger, o mare parte din el fiind acum sprijinită precar de zidul hanului.

Anisha se răsuci pe jumătate în vreme ce treceau prin poarta pentru trăsuri.

– Nu-l pot salva, spuse ea cu tristețe. A fost despicat în două.

Cu un pocnet din bici, Rance își întoarse caii pe drumul satului, temându-se să se uite îndărăt. De fapt, se temea că toporul și copacul erau metafore pentru adevărul vieții sale.

Că fusese despicat în două și era de nesalvat.

Și că toporul era menit să cadă.

Anisha ajunse singură acasă la începutul după-amiezii, după ce insistase ca Rance să o lase pe alee și să se grăbească să plece. A doua zi, avea de luat un tren, iar ea spera din ce în ce mai mult că ei ar putea avea o viață împreună.

Cu toate acestea, chiar înainte de a fi scos cheia, auzi o mare zarvă care părea să vină din spatele casei. Strecurându-se înăuntru, își dădu jos pălăria și șalul. Hărmălaia răsuna dinspre seră.

Traversând grăbită casa, ieși în spate și îl găsi pe Lucan întins pe șezlongul ei, cu pisicile îngrămădite deasupra lui și cu Milo cocoțat pe spătarul curbat de ratan. Părea o scenă liniștită, până când pasărea o văzu pe Anisha.

– Au! spuse papagalul uriaș, ridicându-și aripile mari și verzi. Drăguță, drăguță! Drăguță, drăguță!

– Doamne Dumnezeule, n-ar putea cineva să-l jumulească pe acest drăcușor și să-l pună la frigare?

Lucan se răsuci anevoie pe un cot, apăsându-și pe frunte ceea ce Anisha recunoscu ca fiind gheață pe care Chatterjee o împachetase în gutapercă.

– Ah, bine! Cei răi n-au parte de odihnă, rosti Anisha în timp ce Milo veni în zbor pe umărul ei, cu un foșnet slab.

Dar Silk și Satin, deranjați din lâncezeala lor, săriseră pe lespedea de piatră, privind cu dispreț în spate.

Privirea lui Luc se îngustă.

– Unde ai fost, totuși?

– Nu mai contează asta. Anisha se apropie privindu-l pe Luc cu dezaprobare. Văd că iar te doare capul de dimineață. Scuză-mă dacă nu te compătimesc prea tare.

– Pawk! zise Milo pășind pe umărul ei pentru a o trage de cercelul care se legăna. Drăguță, drăguță!

– Offf! făcu Luc prăbușindu-se înapoi pe șezlong.

Dar un al doilea țipăt îl făcu pe Milo să-și ia zborul, iar pe Anisha să se îndrepte spre grădină.

– O, cerule, și-a rupt Tom un alt os?

– Nu, ai o musafiră, reuși Luc să spună. Presupun că fac năzbâtii împreună.

Dar hărmălaia se auzi din nou, de data aceasta sub forma unor hohote de râs. Anisha încremeni cu o mână pe ușa grădinii.

– O musafiră?

– Ștrengărița lui Bessett, murmură el cu ochii închiși acum. Chatterjee a lăsat-o să intre.

– Lady Bessett? Anisha se întoarse încet. Dar, când am intrat, s-a auzit ca și cum s-ar fi comis o crimă sângeroasă.

– S-ar putea să se fi comis. Se răsuci pe o parte cu un alt mârâit de durere. Ultima dată când m-am uitat, ea îl interpreta pe regele Edward, iar băieții erau slugile lui Mortimer care o închideau în castelul Berkeley.

– Ooo! făcu Anisha tresărind. Asta nu s-a terminat bine.

– Nici asta nu se va termina bine, îndrăznesc să spun. Luc flutură o mână moale în direcția generală a ușii. Mai bine, am merge să o salvăm, nu? Și te avertizez că băieții au săbii.

Ieșind pe ușa din peretele de sticlă al serei, Anisha se avântă în verdele strălucitor al grădinii. Situată în spate, acum în umbră adâncă, pergola fusese înfășurată de vreo cinci sau șase ori cu o funie ale cărei capete atârnau acum uitate.

Tom și Teddy stăteau cu spatele la ea, cu mâinile în șold, privind cerul.

– Hai! Hai! îl auzi pe Tom strigând. Fă-o!

– Acum! țipă Teddy.

Privirea Anishei o urmări pe a lor în sus.

– Doamne! strigă ea intrând în acțiune. Domnișoară de Rohan, serios! Nu trebuie să faci asta!

Dar picioarele nu o purtau suficient de repede. Cocoțată în vârful pergolei, Lady Bessett își ridică brațele – sau ceva ce păreau a fi brațe – și sări într-o învălmășeală de muselină albastră și de jupoane, aterizând cu un zgomot de lemn spart, pe un petic de narcise aflat dincolo.

– Uraaa!

Tom și Teddy aplaudau și țopăiau, cu brațele fluturând nebunește.

– Cel puțin zece metri! strigă Teddy.

Anisha trecu în fugă pe lângă ei și îngenunche în narcisele de lângă ea.

– Fata mea dragă! strigă ea. O, spune ceva!

Lady Bessett se ridică stângace pe coate, iar Anisha își dădu seama că avea legate pe ele un fel de coșulețe.

– Am reușit? întrebă ea, privindu-l pe Teddy printr-o claie de păr negru.

– O, da! exclamă băiatul. A fost un zbor ca lumea, zău că a fost!

Anisha se prăbuși cu fundul în flori.

– Doamne, voi trei m-ați speriat de moarte! țipă ea. Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat? Lady Bessett, ce sunt acele lucruri înfricoșătoare de pe brațele dumitale?

– Coșărci, interveni Tom cu mândrie. Teddy și cu mine le-am găsit în boxa de lângă grajd. Brogden a zis că le putem lua.

– Eu și Teddy, rosti Anisha din reflex, inima ei încetinind. Și ce sunt, mă rog, coșărcile?

– Coșuri pentru cereale, spuse Tom. Făcute din ramuri de salcie.

– Și de castan, adăugă Teddy. Le-am tăiat o parte din pereți. Ne-am gândit că am putea zbura.

– Ați crezut că ați putea zbura? Anisha se simți brusc ametită. Și ați folosit un fierăstrău?

– Și niște hamuri vechi, adăugă vesel Tom.

Anisha se forță să inspire adânc și să expire încet. Uneori, nu era pe deplin sigură că prana ei era la înălțimea provocării de a fi mamă.

Cu brațele întinse ciudat spre exterior, Lady Bessett se ridicase în picioare clătinându-se.

– Gata, Teddy, dezleagă-mă, spuse ea scuturându-se neadecvat pentru o lady, ca să-și aranjeze fustele. Trebuie să vorbesc cu mama ta.

Anisha încă se încrunta la Teddy, deși era ciudat, având în vedere că Lady Bessett era implicată.

– Ei bine, suntem cu toții norocoși că nimeni nu și-a pierdut un deget sau mai rău, rosti ea reușind să se ridice în picioare. Iar musafira noastră putea să moară.

Lady Bessett îi aruncă o privire șovăielnică Anishei.

– Erau hotărâți să încerce asta, spuse ea în șoaptă. M-am gândit că mai bine o fac eu decât ei, știi?

– Da, ei bine... ce să zic? reuși Anisha să îngaime. Dar, Lady Bessett, ești o femeie măritată acum.

Lady Bessett zâmbi.

– O, Bessett știe cum sunt! spuse ea.

Anisha făcu ochi mari cu totul deliberat și își puse o mână pe pântec.

– Nu asta am vrut să zic! rosti ea ceva mai înfierbântată. Ești căsătorită!

Îmbujorarea lui Lady Bessett se stinse în timp ce ultima surcică de salcie căzu.

– O! murmură ea. O, cerule! Am înțeles ce vrei să spui. Se răsuci pentru a se uita la băieți. Ei bine, a fost o adevărată distracție, nu-i așa, băieți? Dar ar fi bine să i le duceți înapoi lui Brogden, nu? Ca să fie păstrate în siguranță.

După ce își culeseră săbiile de lemn, băieții trecură mohorâți prin poarta din spate, îndreptându-se spre casa de oaspeți. Doamnele porniră braț la braț pe aleea din grădină. În ciuda spaimei, Anisha era foarte bucuroasă să o vadă.

În seră, Luc încă zăcea suferind.

– Ieși! rosti Anisha, iar el se ridică clătinându-se. Du-te sus și bagă-te în pat!

După ce făcu o plecăciune și sărută zgâriind cu barba nerasă mâna lui Lady Bessett, Luc plecă ascunzând la spate săculețul de gutapercă. Cel puțin, avea bunul-simț de a se rușina de starea lui.

Anisha sună pentru a li se aduce ceai, iar cele două femei se așezară pe scaunele adânci din ratan, printre ferigi și palmieri. Scena îi aminti de ciudata lor vizită la domnul Kemble, iar speranța i se trezi

din nou. Deschise gura ca să-i povestească totul lui Lady Bessett, dar musafira ei vorbi prima.

– Îmi pare foarte rău că te-am speriat, spuse ea chiar în momentul în care Milo veni din nou pe umărul Anishei și își reluă lupta cu cercelul. Doamne Sfinte! Mare e papagalul ăsta!

– De fapt, este un peruș asiatic, zise Anisha. L-am găsit în grădina mea aflată pe malul râului Hooghly. Nu era mai mare decât o ceașcă de ceai.

Lady Bessett se trase puțin îndărăt.

– Vorbește?

– Drăguță, drăguță! declară Milo. Ajutor, ajutor, ajutor! Prizonier britanic! Dați-mi drumul!

– O, Doamne! Lady Bessett își duse degetele la gură, ochii dansându-i. Nu-l necăjesc pisicile?

– O, nu o mai fac! rosti Anisha. Dar hai să vorbim despre tine. Cum ți se pare viața de soție, draga mea?

Lady Bessett zâmbi fără nici o rușine.

– Oho, mi se pare foarte plăcută, într-adevăr, spuse ea pe un ton scăzut. De fapt, cred că este mult subapreciată, dacă înțelegi ce vreau să zic.

– Îndrăznesc să spun că da, rosti Anisha cu un hohot de râs. Atunci, felicitări! Ai ales bine.

Zâmbetul lărgindu-i-se, Lady Bessett se aplecă conspirativ spre ea.

– Dar tu? întrebă ea. L-ai adus pe superbul Lord Lazonby la picioarele tale?

Preț de o clipă, Anisha făcu un efort pentru a-și găsi cuvintele.

– Nu sunt sigură că așa ceva este posibil, răspunse ea în cele din urmă. Mi-e teamă că nu prea se supune unei lese.

Lady Bessett râse când auzi asta, și o făcu într-o manieră foarte puțin feminină. Pentru o clipă, Anisha se întrebă cum se înțelegea cu Lady Madeleine MacLachlan, care era grația și eleganța personificate. Dar nu stătu mult să se întrebe. Se părea că totul era în regulă.

– Mama m-a rugat să merg cu voi două la petrecerea de luni a lui Lady Leeton, zise Lady Bessett când fu adus ceaiul. Dar doresc să petrec ceva timp cu părinții mei înainte ca ei să plece din nou.

– Așa că te-a rugat să-i spui „mama", rosti Anisha, care niciodată nu fusese invitată să i se adreseze soacrei sale în vreun fel – nici măcar cu „doamna Stafford" Trebuie să te consideri norocoasă că ai parte de o asemenea primire.

– Oh, așa e! spuse Lady Bessett cu seriozitate. Cred Bessett nutrește o oarecare speranță că se va dovedi o influență civilizatoare asupra mea. Și încep să sper și eu asta, cu toată sinceritatea. Se opri pentru a-și prinde buza între dinți. Micul tău gest de adineauri, din grădină, oh, asta m-a făcut să realizez rapid că viața mea s-a schimbat.

– Într-adevăr, s-a schimbat, confirmă Anisha dându-i o ceașcă de ceai. Îmi pare rău că nu poți veni cu noi la petrecere.

– Am reușit să mă întâlnesc cu Hannah Leeton, mărturisi Lady Bessett. Ieri, eu și mama am mers cu ea pe Regent Street, ca să alegem culorile fanioanelor pentru chioșc. Apoi, umerii îi căzură puțin. Tema este galben și alb. Am încercat să mă prefac că-mi pasă, dar mă tem că nu am prea multe virtuți feminine.

Anisha lăsă ceaiul jos și întinse mâna pentru a o mângâia pe femeia mai tânără.

– Ai toate virtuțile feminine de care soțul tău are nevoie, rosti ea, altfel nu s-ar fi căsătorit cu tine atât de repede. El este un excelent judecător al caracterului.

Lady Bessett își ridică puțin ochii umezi.

– Și el are o părere foarte bună despre tine! spuse ea. Și tu ai fost tare drăguță cu mine...

Dintr-odată, Anisha avu sentimentul îngrozitor că tânăra doamnă avea să își ceară în sfârșit scuze pentru că îi furase logodnicul.

– Ei bine, destul cu asta! zise ea în grabă. Pot să îți cumpăr ceva de la tarabe, luni? Vreau să iau un nou șal de dantelă și alte câteva fleacuri pentru Janet. S-ar putea să mă părăsească în curând, pentru a începe o nouă viață.

Lady Bessett își lăsă brusc ceașca jos.

– Oh! Tocmai de aceea am venit.

Anisha simți cum i se încrețește fruntea.

– În legătură cu Janet...?

– Nu, nu, în legătură cu servitoarea familiei Leeton. Mama fetei s-a îmbolnăvit și au trimis-o ieri la Chester, cu trăsura poștei.

Văzând privirea nedumerită a Anishei, adăugă: Servitoarea care este o țigancă ghicitoare.

– A, da! Ca să strângă fonduri pentru organizația caritabilă.

– Într-adevăr, face acest lucru de ani de zile – Hannah a pregătit pentru ea un cort roșu și toate celelalte. Oamenii au ajuns să se bazeze pe asta. Lady Bessett își frecă puțin mâinile. Hannah aproape că plângea. Și apoi, Madeleine a spus...

– Da? o îmboldi Anisha, sentimentul ciudat căpătând alt motiv.

Lady Bessett își mușcă din nou buza.

– S-ar putea să nu-ți placă asta, continuă ea, dar Madeleine – adică mama – i-a zis că poate te-ai lăsa convinsă să faci tu asta... să citești în palme, vreau să spun. Nu în globul de cristal.

– Dumnezeule mare! Anisha își puse jos ceașca de ceai cu un zgomot strident. Doar nu a făcut asta?

Lady Bessett tresări.

– Geoff trebuie să-i fi spus că studiezi chiromanția, răspunse ea. Cred sincer că, chiar și după atâția ani de strădanie pentru a-l crește, ea nu prea înțelege Darul. Știe, bineînțeles, că nu este un truc de salon, dar nu prea poate înțelege...

Anisha ridică o mână.

– Eu nu am nici un fel de Dar, interveni ea rapid. Mama era priceputâ în anumite arte și, da, ea și mătușa mea m-au învățat multe. Dar hasta samudrika shastra se bazează pe știință și, în mod ideal, este folosită împreună cu joytish. Nici una dintre ele nu este un lucru banal. Și făcute cum trebuie, durează ore întregi.

– Știu, se tângui Lady Bessett. Dar fața lui Hannah s-a luminat. Și n-am știut ce să-i spun mamei. Așa că m-am gândit că ar fi mai bine să vin eu însămi, ca să nu-ți zică mâine. Se opri și suspină adânc. Ai putea să-i spui că te doare capul, o sfătui ea. Dar poate că ai putea să te prefaci?

Anisha oftă.

– Nu cred că ar fi etic, rosti ea aproape pentru sine.

Totuși, era pentru o cauză nobilă. În plus, întotdeauna existau câteva lucruri de bază pe care le puteai spune cu sinceritate unei persoane, fără prea multă analiză. Doar un mic amănunt – genul de lucru pe care îl făcuse în grădină, în acea după-amiază, pentru Lady Bessett.

Dar gândul o lăsă puțin fără suflare. Adevărul îngrozitor era că Anisha nu mai studiase palma nimănui în mod serios din acea zi înfricoșătoare, cu atâtea luni în urmă, când se uitase la palma lui Grace. Grace nu fusese atunci cumnata Anishei, ci guvernanta lui Tom și Teddy și, după cum corect bănuise, amanta lui Raju. Dar Grace fusese și prietena dragă a Anishei. Și avusese un necaz cumplit.

Cu Grace, Anisha fusese foarte meticuloasă, începând prin a-i face în detaliu harta astrelor. Apoi, într-o zi, dăduse peste Grace în sala de clasă, în timp ce Luc îi ducea pe băieți la crichet. Anisha sunase să li se aducă ceai și o silise pe Grace să îi arate palmele. Grace, mereu binevoitoare, o făcuse.

Totul începuse destul de nevinovat. Anisha fusese curioasă în legătură cu perspectivele de căsătorie și copii, sperând ca ambele să li se întâmple lui Grace și fratelui ei. Dar, în ciuda intențiilor ei bune, se întâmplase un lucru ciudat și oribil. Anisha avusese o viziune, aproape o experiență extracorporală. Era ca și cum sângele i se scursese din extremități, iar mintea i se dusese în alt loc. Văzuse cu o claritate oribilă și înfiorătoare pericolul cu care se confrunta Grace.

Și totuși, așa cum se întâmpla de multe ori, fusese un fel de claritate simbolică, o claritate pe care se străduise din răsputeri să o interpreteze.

Mama ei nu s-ar fi frământat. Mama ei nu se temea de transe și de meditația profundă, și nici chiar de viziuni. Le cunoscuse valoarea, interpretările și știa a le folosi ca instrumente, cu mare pricepere și calm.

Anisha nu fusese calmă. Fusese îngrozită. Și când își revenise din orice o fi fost, constatase că încă ținea în mână palma lui Grace, pe masa din sala de clasă. Păruse că trecuseră doar câteva clipe, dar fusese... numai Dumnezeu știa cât de mult timp. Dar ceaiul se răcise și nici ea, nici Grace nu simțiseră trecerea vremii.

Și apoi, Anisha făcuse cel mai rău lucru dintre toate. Interpretând greșit semnele, aproape că o trimisese pe Grace la moarte.

Ulterior, după ce Raju și domnul Napier o salvaseră pe Grace și rezolvaseră totul, Anisha își dăduse repede seama că nu avea să fie niciodată ce fusese mama ei, o rishika talentată. Mama ei pierise, iar Anisha era aici, lăsată ca un nepriceput ucenic de bucătar cu prea

multe cuțite ascuțite în bucătărie și cu prea puține cunoștințe reale. Studiase suficient de mult pentru a deveni periculoasă.

– N-ai de gând s-o faci, nu-i așa? îi curmă gândurile vocea doamnei Bessett.

Anisha își ridică ochii spre privirea serioasă a musafirei sale și se gândi la tot ce mama lui Geoff făcuse pentru ea și la tot ce fusese dispusă să facă. Să o accepte cu căldură în familia MacLachlan, ca mireasă a lui Geoff. Să o ajute să-și croiască un drum în lumea bună. Ultimul lucru făcându-l și acum, în ciuda faptului că fiul ei se căsătorise cu altcineva.

Își coborî mâinile în poală și își strânse fustele în pumni.

– Cum aș putea s-o dezamăgesc pe Lady Madeleine? zise ea în cele din urmă. Să dau un mic sfat nu are ce strica, îndrăznesc să spun. Dar nu pot trage nici o concluzie reală. S-ar putea să nu fie exactă.

Dar avertismentul fu trecut cu vederea, Lady Bessett sărind deja în picioare și grăbindu-se să traverseze camera pentru a o îmbrățișa.

– O, Anisha, mulțumesc! strigă ea.

– Cu plăcere, spuse Anisha cuprinsă într-un vârtej de muselină albastră.

Ca punct terminus al căii ferate London, Brighton & South Coast Railway, gara Brighton era un templu larg și înalt al modernității, cu toate facilitățile imaginabile. La un ceas care se apropia cu pași repezi de căderea nopții, lămpile cu gaz fuseseră aprinse, umplând spațiul încăpător cu o strălucire fantomatică, în timp ce ultimul tren de la London Bridge intra cu zgomot de metal și o pâclă de fum.

Rance coborî pe peron, în vreme ce pasagerii și hamalii se agitau grăbiți ca spuma valurilor pe lângă coloanele de fontă, treceau pe lângă el, apoi se ramificau în râuri și râulețe care se scurgeau spre ieșiri, vânzători și ghișee. Cu geanta în mână, Rance se mișca mai calculat, cercetând cu privirea mulțimea din față.

În timp ce mergea, locomotiva de la peronul opus scoase un fluierat strident și aruncă fum negru spre cer. Drept răspuns, câțiva oameni de afaceri în costume negre începură să-și arunce ziarele și să se îndrepte spre peron, cu intenția de a se urca în ultimul tren spre Londra. În față, dănțuind spre ieșire, o ceată de copii își urmau dădaca, aceasta din urmă făcându-i semn unui hamal să le ducă

cuferele, cel mai probabil la poalele dealului, la una dintre numeroasele pensiuni care se înșirau pe malul mării.

Nevăzând pe nimeni cunoscut, Rance se îndreptă spre un mare portal marcat „Trafalgar Street". După ce merse pe sub o colonadă elegantă, ieși pe o stradă largă, plină de trăsuri, delimitată pe o parte de un zid masiv, trecând printre doi vânzători de ziare care țipau.

– Earld! Luați 'Earld de-aici! strigă primul.

Al doilea, mai isteț, îl acoperi cu:

– Goeletă scufundată în largul Coastei de Fildeș! Brighton Gazette! Declarațiile supraviețuitorilor!

Tocmai atunci, o șaretă cu un cal gri porni cu zgomot de la bordură, iar peste umărul primului flăcău, îl văzu pe Samir Belkadi descrucișându-și brațele și desprinzându-se de un stâlp de iluminat scânteietor. Cu pasul său lung și sigur, tânărul se năpusti printre căruțe și trăsuri, pentru a-i ieși în întâmpinare pe stradă și a îndesa o foaie de hârtie în palma lui Rance.

– L-ai găsit pe Blevins? întrebă Rance cu voce joasă.

– Oui, acasă, răspunse Belkadi. Bunul doctor cunoștea toate hotelurile și mai ales toate pensiunile. Nu ne-a trebuit decât o zi de căutări ca să-l găsim pe domnul Hedge.

Rance despături hârtia. Era o adresă de pe George Street.

– O casă de oaspeți pentru invalizi, zise Belkadi. Căpitani de vas la pensie și alții asemenea. Condusă de o femeie pe nume Ford. Strada se află chiar după Royal York, nu departe de-aici. Ți-am rezervat un apartament și o cină pe măsură.

Rance clătină din cap.

– Nu am chef de mâncare, spuse el. Mai bine, m-aș duce direct la acel tip.

– Nu. Belkadi puse o mână pe mâneca lui, pentru a-l reține. Blevins o cunoaște pe proprietăreasă și s-a interesat. Hedge este bătrân, aproape pe moarte și are nevoie de mult laudanum pentru a dormi noaptea. Nu-ți va fi de nici un folos până dimineață – dacă îți va fi și-atunci.

După ce își scoase ceasul de buzunar, pentru a-i arunca o ultimă privire plină de speranță, Rance suspină.

– Da, ai dreptate, Sam, rosti el. Acum, grăbește-te! Ăsta e ultimul tren.

– Nu ai nevoie de mine?

Rance reuși să schițeze un zâmbet slab.

– Ca să mă descurc cu un bătrân dependent de laudanum? spuse el. Doamne, sper că nu!

Cu o strălucire a dinților săi de un alb strălucitor, Belkadi făcu o plecăciune scurtă și dispăru în intrarea mare a gării.

După ce găsi hotelul fără prea mari dificultăți, Rance își comandă o friptură de vită în sânge și o sticlă cu cel mai bun vin al lor, apoi se duse imediat la culcare, în speranța de a grăbi sosirea zilei. Poate că motivul care îl împingea tot mai repede înainte era noaptea extraordinară petrecută în brațele Anishei sau speranța nou descoperită, dar nu putea scăpa de sentimentul că timpul era esențial. Iar acum, acest Hedge era pe patul de moarte.

Se trezi în zori, după ce dormise puțin, își petrecu dimineața plimbându-se pe lunga promenadă care se întindea între King's Road și malul mării. Briza care bătea dinspre Canalul Mânecii era tăioasă, cerul, o reflectare a albastrului-cenușiu al apei de dedesubt și plin de strigătul pescărușilor care se roteau. Rance trase adânc în piept aerul de mare – încă i se părea mirosul libertății, căci marea era ceva ce unui englez îi lipsea amarnic atunci când era captiv în întunericul unei închisori sau în nisipul și căldura deșertului.

Îmbrăcat într-un costum negru din cea mai fină lână, cu pălăria înaltă de castor și bastonul cu mâner de aramă, părea să fie un aristocrat bogat și respectabil, astfel că aici, spre deosebire de unele părți ale Londrei, majoritatea domnilor își înclinau pălăriile și îi dădeau bună dimineața, în timp ce majoritatea doamnelor îl priveau îndelung și galeș când treceau pe lângă el.

Dar nimic din toate astea nu era suficient pentru a-i distrage atenția de la presiunea timpului, iar nerăbdarea începuse să-l chinuie pe Rance când își scoase ceasul de buzunar, poate pentru a treia oară în tot atâtea ore, doar pentru a auzi clopotele de la St. Nicholas bătând ora zece. Era o oră cât se poate de respectabilă. Răsucindu-se pe călcâie, se întoarse, trecu pe lângă hotelul său și intră în labirintul de străzi aflate la est de acesta.

Adresa fu ușor de găsit, casa de oaspeți era mare și avea bovindouri cu geamuri în jurul cărora vopseaua începuse să se cojească, poate din cauza apropierii de mare sau, mai probabil, din cauza neglijenței. De asemenea, treptele erau nemăturate.

Sună și fu condus înăuntru de o servitoare cu haine cenușii, căreia părea să nu-i pese cine era.

– Primim vizitatori numai de la douăspe până la trei, domnule, spuse fata. Întoarceți-vă atunci, când toți locatarii vor fi îmbrăcați și în salon.

Scrâșnind din dinți din cauza nerăbdării, Rance încuviință scurt din cap și coborî scările. Presupunea că întârzierea era de înțeles. Casa era în mod evident un loc de afaceri, una dintre acele locuințe josnice, jalnice, aflate la un pas de azilul de bătrâni și rezervate pentru ultimele zile ale celor neputincioși și muribunzi, cei care nu aveau o familie care să-i ia, însă aveau destui bani pentru a fi primiți. Sincer fie zis, nu-i invidia nici pe ei, nici pe doamna Ford.

Puțin după ora douăsprezece, fata îi deschise din nou ușa, de data aceasta cu nasul pudrat și o privire întrebătoare.

– Domnul Alfred Hedge? îi aminti el.

– Ah, da! A fost dus în grădină pentru după-amiaza asta, zise ea. Dar un alt domn a venit să-l vadă înaintea dumneavoastră. Ați putea aștepta în salonul din spate?

Rance acceptă cu reticență și îi înmână fetei bastonul său.

Trecu prin casă și văzu vreo zece bătrâni în sălile de recepție din față, cei mai mulți moțăind pe scaune, dar erau și doi tipi care stăteau la o tablă de șah, iar de un altul era se ocupa grijulie o doamnă rotundă îmbrăcată în negru, fără îndoială proprietara.

Salonul din spate era încăpere sărăcăcioasă, cu tapițerie și draperii de creton și cu vedere spre o grădină mare și neîngrijită. Prin norul firicelelor de praf care dansau în soarele dimineții, Rance văzu un bărbat palid, cu nasul în formă de cârlig, prăbușit într-un fel de scaun cu rotile și având o pătură așezată pe genunchi. Pe o bancă de piatră aflată alături stătea un tip cu părul alb, cu guler de cleric și haină neagră. Acesta din urmă era aplecat în față și ținea lejer în mâini o carte neagră.

Cu toate că Rance era prea departe de oricare dintre ei ca să perceapă vreun soi de intenție, scopul preotului era clar. Judecând după gesturi, conversația lor deveni din ce în ce mai aprinsă, până când, în cele din urmă, bătrânul își ridică pumnul în aer și îl scutură în semn de amenințare evidentă.

Preotul sări imediat în picioare și porni cu pași mari pe aleea din grădină, intrând și trântind ușa în urma lui. Rance așteptă un minut

întreg înainte de a decide că servitoarea nu intenționa să apară din nou, apoi o luă pe după colț și intră în grădină. Observă că cerul se întunecase brusc, poate ca o prevestire.

Bărbatul ignoră sau poate că nu auzi, apropierea lui.

– Alfred Hedge? rosti el oprindu-se alături.

Bătrânul își înălță capul, pentru a se uita în sus. Profilul îi era aspru, ochii, mici și pătrunzători ca ai unei ciori, dar încă i se puteau vedea nuanțe aurii în păr și frumusețe pe chipul său – poate, sursa frumuseții blonde a lui Ned Quartermaine.

– Alfred Hedge? întrebă el.

– Cine vrea să știe? spuse bătrânul cu dispreț. Dacă ești vreun alt predicator plictisitor care vrea să facă bine, poți să pleci pe urmele celuilalt.

– Cred că pot afirma cu certitudine că aceste adjective nu au fost niciodată valabile în cazul meu, zise Rance. Dar ai putea să-l întrebi pe fiul dumitale. Sunt o cunoștință a lui Quartermaine.

Auzind asta, bătrânul râse șuierător.

– Micul Ned, nu-i așa? chicoti el. Mă mir că ticălosul și-a amintit unde se află tatăl lui drag.

– O, și-a amintit! blufă Rance. Iar cu o motivație corespunzătoare, a fost nerăbdător să-mi spună.

Pentru o clipă, bătrânul nu știu ce să zică.

– Ei bine, transmite-i băiatului salutările mele, cârâi el. Cele mai bune urări, adică să putrezească în iad. Probabil că îl costă vreo doi șilingi ca să mă țină într-un asemenea lux.

Rance mai aruncă o privire spre cer, apoi se așeză neinvitat.

– Îndrăznesc să-ți întorc aceleași salutări amabile, rosti el punându-și pălăria alături. Numele meu este Welham. Bănuiesc că îți aprinde un beculeț sau două.

În cele din urmă, văzu o reacție clară, bătrânul tresărind ca și cum ar fi fost lovit. Dar, ca orice jucător înrăit, își reveni repede.

– Rance Welham, nu-i așa? rânji el. Așadar, încă trăiești, trișor parvenit?

– O, sunt foarte viu! Rance își întinse un braț pe spătarul băncii. Și foarte dornic să simt gustul răzbunării, întrucât am fost informat cu certitudine că este mai bună când e servită rece, iar a mea va fi de-a dreptul înghețată.

Bătrânul chicoti, apoi își trecu o mână pe sub nas.

– Ei bine, dacă asta urmărești, ai venit în locul nepotrivit, zise el. Nu pot face nimic pentru tine, Welham. Și dacă decizi să-mi tragi un glonț pentru asta, aș putea spune că mi-ai face o favoare.

Rance îl privi cu un calm imperturbabil. Așteptase acest moment aproape jumătate din viață.

– Uciderea ar fi mult prea miloasă, domnule, rosti el cu răceală. În plus, sunt complet neînarmat, și asta în mod deliberat, căci am venit aici având certitudinea că mă vei ispiti să fac asta.

De data aceasta, Hedge nu mai râse.

– Pleacă! se răsti el. Sunt un om bătrân. N-am nimic să-ți spun.

– N-ai? Rance îl privi calm. Hedge, poate crezi că simt o oarecare compătimire pentru tine, fiindcă ești bătrân, bolnav și neputincios. Dar pot să te asigur că nu este cazul. Sunt la fel de crud și insensibil precum am fost descris.

– Ai fost întotdeauna un ticălos fără inimă, replică bătrânul, așezându-se mai bine în scaunul său. Așa că dă-i drumul. Fă ce poftești. Nu dau doi bani pe judecata ta.

– Nu-mi voi pierde timpul cu asta, zise Rance. Povestește-mi despre sindicatul Black Horse.

Hedge își îngustă un ochi, dar respirația îi deveni sacadată.

– Ăsta-i un basm, șuieră el. Cine ți-a spus o asemenea poveste?

– Vărul ducelui de Gravenel, spuse Rance. George Kemble. Mi se pare că ai făcut cândva afaceri cu el.

– Ha! făcu el, dar Rance văzu cum un fior de teamă îl străbătu. Și de ce mi-ar păsa mie ce are de zis acel mic Lucifer ticălos și iute de picior? Ce poate să-mi facă acum?

Rance își răsuci pălăria apucând-o de bor, cântărindu-și cu grijă următoarele cuvinte și sperând că evaluarea lui Kemble fusese corectă.

– N-aș putea zice, dar pare un tip foarte crud, spuse el cu nepăsare. Am auzit că odată i-a smuls cu un clește ruginit unghiile unui tip.

Bătrânul ridică din umeri.

– Nu în acest deceniu, căci Kemble a devenit cinstit, rosti el. Trebuia s-o facă, nu-i așa, odată ce sora lui s-a căsătorit?

– Și cum rămâne cu micul Ned? întrebă Rance silindu-se să zâmbească dur. E în stare să smulgă unghiile? Sau să-l facă bucăți cu totul pe dragul lui tată?

– Nu mi-e frică de Ned, bombăni bătrânul. Dar ce-mi pasă mie? Cred că pot să-ți spun ceea ce vrei să știi. Nu mă deranjează deloc. Nimic nu poate fi dovedit. Nu acum.

– Excelent. Rance se relaxă pe bancă și se pregăti să joace cea mai mare cacealma a sa. Începe cu începutul, bine? Cu sindicatul. Vreau nume.

Hedge păru să se îmbătoșeze de mândrie.

– Eram unsprezece și eram și niște tipi al naibii de întreprinzători, spuse el. Dar toți au murit sau au dispărut acum. Și nu era vorba doar de jocuri de noroc – aveam bordeluri, iar lui Billy Boyton i s-a promis odată că va primi niște opiu bun de la Herat. Mă întreb ce-ar fi crezut băieții din Londra despre asta, nu? Dintr-odată, fața i se întunecă. Dar corabia s-a scufundat.

– O lovitură binemeritată, într-adevăr, rosti sec Rance. Acum, care dintre cei unsprezece a ordonat să mi se însceneze uciderea lui Peveril? Sau ați fost toți?

Bătrânul începu să culeagă aproape absent scamele de pe pătură.

– Domnule, îți pierzi timpul, spuse Rance. Mai bine te-ar preocupa ce ar putea face Ned dacă mă minți.

– Ned nu are curajul să facă nimic. Bătrânul își arcui buza. Cea mai bună parte din băiatul ăla mi-a curs pe picior când i-am tras-o mamei lui.

– Se pare că s-a descurcat destul de bine. Rance ridică o mână și o flutură spre casă și grădină. Iar dumneata, domnule, ești falit sau pe-aproape, altfel nu ai trăi din mila fiului.

El ridică jalnic din umeri.

– Și ce-i cu asta?

– Și dacă te-ar lăsa baltă? amenință Rance. Să-ți spun ceva, în cele din urmă, dacă vei trăi suficient de mult, vei ajunge să trăiești din pomana parohiei...

Bătrânul scoase un sunet încordat, de parcă se sufoca.

– ...presupunând, desigur, că nu-ți vei sfârși zilele la închisoarea Coldbath Fields, culegând câlți de pe frumosul... mijloc de locomoție.

Rance se opri pentru a face semn cu mâna către scaunul cu rotile.

Hedge începu să gâfâie serios. Cu o mână pătată, tremurândă, scoase o batistă murdară de sânge și începu să tușească violent în ea.

– Du-te dracului, Welham! se răsti el.

Ignorând remarca, Rance se aplecă spre fața lui Hedge și își sprijini coatele pe genunchi.

– După cum probabil îți amintești, sunt un jucător de cărți periculos de bun, zise el foarte încet. Iar fiul dumitale deține un salon de jocuri de noroc. Aceste două fapte s-au întâlnit din întâmplare, iar domnul Quartermaine a ajuns să-mi datoreze... ei bine, să spunem că este vorba de o sumă de bani aproape tragică.

– Bine. Cu respirația întretăiată, Hedge își îndesă batista în buzunar. Sper că te va plăti.

– O, am ajuns la o înțelegere foarte echitabilă, rosti Rance. Pentru că suntem prieteni de un anumit soi, mi-a propus să-mi ofere ceea ce vreau, răzbunare, sub forma unor documente pe care le-a păstrat după ce a plecat din slujba dumitale. Vezi dumneata, domnul Kemble mi-a explicat de unde a căpătat Ned incredibila lui pricepere cu cifrele. Și Ned... ei bine, a pus totul pe hârtie...

Mâinile bătrânului se încleștară pe brațele scaunului.

– Ești un trișor mincinos, șuieră el. Ned a provocat un incendiu și m-a jefuit. Toată casa a ars.

Rance afișă o expresie compătimitoare.

– Mă tem că ultima afirmație nu este chiar adevărată, murmură el. Fiul dumitale a avut remarcabila prevedere de a păstra câteva lucruri pentru eventualitatea că, într-o zi, ar putea avea nevoie de ele.

Bătrânul încercă o cacealma – fanfaronadă din belșug, dar nimic în mână, duhoarea fricii ieșind din el ca dintr-un hoit sub un soare fierbinte.

– L-am pus să-și câștige traiul, da, spuse el. Nici o lege nu interzice asta.

– Dar există legi împotriva jocurilor de noroc, zise Rance. Și împotriva șantajului. Și a prostituției. Și a crimei. Și a înscenării unei crime oamenilor nevinovați...

– O, nu, nu eu am făcut asta! explodă Hedge, dar cuvintele părură să-l sugrume. Dacă dorințele... dacă dorințele mele ar fi fost ascultate... tu ai fi fost... ai fi fost... ai fi fost...

– Aș fi fost ce? se răsti Rance.

– Ai fi fost... ai fi fost... înjunghiat. Rosti cu greu cuvintele, iar pielea îi deveni cenușie. Ai fi fost lăsat pe o alee... să mori... în propriul sânge.

– Mulțumesc pentru candoarea dumitale, replică Rance printre tusete. Cu toate astea, Ned m-a asigurat că sunt destule ca să fii condamnat pentru ceva. Dacă trebuie, este dispus să te vândă pentru a-și menține clubul în funcțiune, deci îndrăznesc să spun că l-ai învățat ceva până la urmă.

Ochii lui Hedge păreau să-i iasă din orbite. Era clar că nu se simțea bine.

Fără a-i păsa, Rance puse o mână pe brațul lui Hedge și se aplecă și mai aproape.

– Și dacă eu nu pot să-ți dezleg limba, Hedge, cu siguranță închisoarea o va face, continuă el. Nu-mi rămâne decât să aștept momentul potrivit. Spânzuratul Nick Napier este în mormânt și nimeni de la Poliția Metropolitană nu te va ajuta acum. În plus, nu ai bani ca să-i mituiești. Așadar, cine mi-a înscenat crima?

Hedge șuiera rău acum, iar ochii îi zburau un pic nebunește prin grădină, de parcă fantomele trecutului său se furișau să îl bântuie. Apoi, fața lui începu să se strâmbe, ca a unui om care se scufundă în sine, și scoase un mic scâncet, aproape un mieunat.

Cerul era tot mai întunecat, iar vântul se întețea a vijelie. Rance strânse mai tare brațul bătrânului și, deodată, un fior ciudat îl străbătu. Simți atingerea răului ca pe un lucru tangibil, iar o undă de gheață îi coborî pe șira spinării și un val de „luptă sau fugi" i se înălță în stomac.

Dar nu era vorba de Hedge. Era ceva mult mai cumplit. Simți broboane de sudoare apărându-i pe frunte și, în mod ciudat, se gândi la Anisha.

Anisha, pe care o iubea mai mult decât viața însăși.

Anisha, care era posibil să fie deja însărcinată cu copilul său.

Ochii bărbatului se stingeau, lumina strălucitoare ca a păsărilor dispăruse. Rance se ridică în picioare și apucă brațul scaunului, smucindu-l cu putere chiar în momentul în care vântul deschise poarta grădinii, iar balamalele țipară.

– La naiba, ești deja la jumătatea drumului spre Sfântul Petru, Hedge, zise el aplecându-se spre bătrân. Cine mi-a înscenat crima? Cine mi-a întins cursa?

Hedge bâjbâia din nou după batistă și chiar și Rance își dădea seama că era terminat.

– A venit la noi... a spus că are nevoie... de bani, rosti el, cuvintele gâlgâindu-i în fundul gâtului. Că omoară... omoară doi iepuri... cu... o lovitură...

– Cine...? Rance îl apucă de guler. Vorbește, la naiba!

– Avea nevoie de bani... pentru a finanța... Dar deja spumă roz îi apăru la colțul gurii, iar capul i se lăsă într-o parte. Frig, mormăi el. Mi-e... frig.

În spatele lui Rance, ușa din dosul casei se trânti.

– Domnule Hedge? se auzi o voce ascuțită, de matroană. Hai înăuntru, iubitule, că începe furtuna!

Dintr-odată, sentimentul îl cuprinse din nou pe Rance, ca o fantomă care pășea pe mormântul său. Iar de data asta era o senzație bolnăvicioasă, atotcuprinzătoare, ca și cum în venele lui ar fi curs apă înghețată.

Dintr-o smucitură, eliberă brațul lui Hedge, dar senzația nu dispăru complet.

„Doi iepuri cu un singur glonț."

Și, deodată, știu.

Capitolul 14

Nu, dacă o palmă unsuroasă nu e un pronostic fructuos,
Atunci nici eu nu știu ce este.

Vântul se ridica ușor, fluturând ușa cortului Anishei, care fusese dată înapoi și legată cu panglici galbene stridente care acum amenințau să se desfacă. Roșu și galben, după Hannah Leeton, erau culorile preferate de ghicitoarele țigănci, și chiar și fața de masă la care lucra Anisha era cu dungi în aceleași nuanțe strălucitoare.

Privind-o pe cea mai recentă clientă a ei, Anisha zâmbi și închise ușor pumnul tinerei doamne, cu o ultimă strângere liniștitoare.

– A fost o plăcere să te cunosc, Jane, spuse ea. Și da, draga mea. Cred că vei găsi dragostea în curând. Foarte curând, într-adevăr.

O chicoteală generală străbătu gașca de fete care stătea în picioare în spatele scaunului lui Jane.

– Dar se va întâmpla Sezonul acesta? se rugă o blondă micuță, cu pălăriuță. Serios, doamnă, trebuie să fie! Altfel, Frederick va pleca în marele său tur al Italiei!

– Sau poate o să se întâmple, în schimb, o mare lună de miere? zise o alta, înghiontind-o pe prima.

– Soarta nu știe ce trebuie, le avertiză Anisha. Nu poate fi modificată după cum ne place nouă.

– Vezi, Maud? Jane, ultima din gașcă căreia i se citise, aruncă o privire din ochii de căprioară peste umăr. Nu mă deochea! În plus, tu nu vrei să mă căsătoresc decât pentru ca mama să te lase să debutezi următoarea.

Chiar atunci, gazda lor, Hannah Leeton, apăru în deschiderea cortului, făcându-i cu mâna Anishei. Anisha se uită la ea și continuă:

– Ei bine, dragele mele, a fost o onoare pentru marea și misterioasa Karishma să vă studieze palmele. Ridicându-se, își împreună mâinile și făcu o plecăciune.

– Namaste.

– Doamne, o ghicitoare hindusă anul ăsta! o auzi pe blondă șoptind în timp ce ieșeau din cort. Cum poate să o facă fără globul de cristal?

Hannah Leeton intră în cort, aruncând o privire îngăduitoare după ele.

– O, mare și misterioasă Karishma, meriți un pahar de limonadă, declară ea. Haide, coada ta a dispărut în sfârșit și cortul cu băuturi răcoritoare te cheamă.

Anisha râse.

– Mulțumesc, mor de sete.

Cu repeziciune desfăcu sariul în nuanțe strălucitoare în care se înfășurase și își dădu jos turbanul cu bijuterii și pene, nici unul dintre acestea nefiind nici pe departe realist. Totuși, cel mai bine era să joace rolul ei până la capăt, decisese ea. Iar Lady Leeton chicotise de încântare la vederea ei.

Afară, în lumina strălucitoare a soarelui, buna doamnă o luă pe Anisha la braț, apoi se încruntă spre cer.

– Vine ploaia dinspre Canalul Mânecii, proclamă ea. Sper că nu îmi va strica restul după-amiezii.

– Nu va îndrăzni, o asigură Anisha în timp ce porneau pe peluza masivă. Nu când e vorba de o cauză atât de nobilă.

În timp ce treceau printre standurile acum goale care constituiseră bazarul, violoniștii începură o melodie veselă în chioșcul de la capătul opus. Picnicul și dansul deja începuseră, iar mulțimea se îndrepta încet în acea direcție.

Lady Leeton îi aruncă Anishei un zâmbet cald.

– Îți sunt profund îndatorată, Lady Anisha, pentru că mi-ai salvat petrecerea, zise ea. Îmi dau seama, bineînțeles, că treaba asta cu ghicitul viitorului ți se pare ridicolă și plină de clișee, ceea ce nu face decât să sublinieze bunătatea dumitale. Mai ales având în vedere că abia ne-am cunoscut.

– A fost plăcerea mea, zise Anisha, fustele ei agățându-se ușor de iarba tunsă scurt tăiată, în timp ce se plimbau. Și chiar îl cunosc pe Sir Wilfred. Într-adevăr, a fost foarte amabil.

– Chiar așa? Vocea doamnei Leeton avea o tentă curioasă. Ei bine, draga mea, dacă voi putea vreodată să-ți întorc favoarea, trebuie doar să ne anunți.

Anisha se gândi la asta, încetinindu-și puțin pasul. Ea chiar sal vase situația, într-o oarecare măsură.

Bazarul și muzica distraseră mulțimea, da. Dar, pe durata întregii după-amiezi, coada în fața cortului Anishei fusese neîntreruptă, ceea ce îi obligase pe lacheii doamnei Leeton să mute două dintre tarabe și să golească borcanul pentru donații de trei ori.

Lady Leeton își înclină capul. Era o femeie elegantă, brunetă care, în mod evident, fusese o frumusețe la vremea ei.

– Spune-mi, draga mea, de ce nu te-ai recăsătorit? întrebă ea cercetător. Acum, că cel mai mare dintre copii ei este rezolvat, poate că Madeleine ar trebui să-și îndrepte atenția spre tine?

Privirea Anishei era concentrată asupra cortului de răcoritoare aflat la distanță.

– În unele zile îmi place mai degrabă văduvia, răspunse ea vag.

Hannah Leeton râse.

– La fel și mie, zise ea. De fapt, mi-a plăcut mai degrabă prea mult – nu că nu mi-ar fi lipsit soțul meu. Mi-a fost dor de el. Era un om bun, care mă adora și m-a lăsat bogată. Uneori, acum, când privesc în urmă, mă gândesc... ah, dar nu contează. Poveștile vechi sunt foarte plictisitoare.

Anisha se opri brusc pe iarbă și puse o mână peste a ei.

– Nu sunt de acord, zise ea. Mi-ar plăcea să aud povestea ta. Văduvia poate fi atât de dificilă, dar, într-un mod ciudat și eliberatoare.

Hannah părea vag stânjenită.

– Și probabil că ai auzit că am fost destul de excentrică la vremea mea, zise ea. Ai fost mai înțeleaptă decât mine, draga mea. Eram într-un grup de ticăloși, și uitându-mă în urmă mă întreb dacă nu cumva durerea – și un pic de indignare – nu m-au împins la asta.

– Indignare? murmură Anisha.

Pentru o clipă, Hannah Leeton își țuguie buzele.

– M-am căsătorit cu primul meu soț pentru banii lui, zise ea în cele din urmă, și asta nu era un secret pentru nimeni – nici măcar pentru el. Era mult mai în vârstă și un om de afaceri bogat și respectat, iar eu eram doar fiica unui farmacist din Cheapside. Destui au crezut că mă ridicasem deasupra statutului meu. După ce Isaac a murit, ei bine, mi-am luat un pic avânt – am putea spune cu generozitate că era o revoltă juvenilă, pentru că aveam doar 25 de ani.

Cu blândețe, Anisha schimbă subiectul.

– Am auzit, Lady Leeton, că, în acele zile, dumneavoastră și Sir Wilfred ați făcut cunoștință cu cel mai bun prieten al fratelui meu, sugeră ușor Anisha. Domnul Welham, care acum este lordul Lazonby. Vă amintiți de el?

Ochii lui Hannah Leeton se luminară.

– Doamne, Rance Welham! spuse ea. Într-adevăr, ne-am cunoscut în treacăt. Mi-a părut rău pentru el când a izbucnit acel scandal. Juca adesea cărți cu iubitul meu de atunci – niște jucători diabolici, amândoi.

– Fostul vostru iubit? întrebă Anisha.

Din nou, doamna se îmbujoră.

– Sir Arthur Colburne, preciză ea. O, n-ai crede privindu-mă acum, draga mea, dar în acele zile eram foarte căutată – la fel ca și el.

– Sunt sigură că erați o frumusețe, răspunse Anisha. Încă sunteți.

La asta, Lady Leeton râse.

– Nu trebuie să fii amabilă, zise ea, nu cu răutate.

Anisha își cântări cu atenție următoarele cuvinte.

– Lady Leeton, mă aflu într-o poziție jenantă, spuse ea. M-ați întrebat dacă ați putea face ceva pentru mine. Și există. M-ați putea ajuta să înțeleg mai bine ce s-a întâmplat cu atâția ani în urmă.

– Într-adevăr? Gazda ei ridică ambele sprâncene. Pot să întreb de ce?

Anisha simți că se îmbujorează.

– Dacă îmi permiteți să vorbesc în perfectă confidențialitate?

– Cu siguranță, răspunse Lady Leeton, dar încă părea suspicioasă.

Anisha vorbi din nou.

– Am motive să cred că Lazonby ar putea să-mi ceară mâna, spuse ea. Deși aș putea să mă înșel. Totuși, Madeleine vorbește foarte bine despre dumneavoastră și aș vrea foarte mult să știu dacă sunteți de părere...

– Da?

Curiozitatea se citea pe chipul lui Lady Leeton.

– Ei bine, este adevărat că...

Anisha se opri și își mușcă buza.

– O, continuă, draga mea! râse Lady Leeton. Probabil că e adevărat, dacă este un zvon care are legătură cu grupul nostru scandalos.

– Știu că moartea lor a fost tragică, spuse Anisha, dar mă tot întreb dacă este adevărat că Lord Percy Peveril era un prost, iar Sir Arthur un vânător de averi?

– O, bietul Percy era un idiot.

Dintr-odată, ochii doamnei se întristară.

– Iar Arthur avea găuri acolo unde ar fi trebuit să fie buzunarele lui. Cu toate acestea, nu puteai să nu te îndrăgostești de ticălos. Nici măcar atunci când știai foarte bine ce urmărea. Era, la urma urmei, atât de... ei bine, hai să-i spunem fermecător.

– Am auzit asta, spuse Anisha, amintindu-și eufemismul politicos al lui Madeleine. Și deci erai destul de atașată de el?

Doamna râse iar, dar era un râs combinat cu ceva mai întunecat.

– Vai de mine! Arthur și cu mine nu am mai fost subiect de bârfă de foarte, foarte mult timp, spuse ea. Dar a fost un tip de treabă, Arthur. Doar slab, Lady Anisha. Majoritatea bărbaților sunt, să știi. Dar nu și hotărâtul Lord Lazonby, cred. S-a dovedit a fi făcut dintr-un material mai tare decât ar fi putut bănui oricare dintre noi.

– Cred că aveți dreptate, spuse Anisha, aruncând o privire mâhnită către gazda ei. Lady Leeton, pot să vă pun o întrebare oribilă?

De data aceasta, ea ezită.

– Puteți, fu ea de acord, dar s-ar putea să nu răspund.

Anisha își făcu curaj.

– S-ar putea ca Sir Arthur să-l fi ucis pe Percy într-o ceartă? sugeră ea, apoi să se fi sinucis din remușcare? Poate că Percy a vrut să... nu știu, să anuleze logodna cu fiica lui Arthur?

Doamna clătină din cap.

– Nu cred că Arthur era în stare de asta, draga mea, spuse ea. Dar ai putea să-l întrebi pe Wilfred. El și Arthur erau apropiați. Doamne, Arthur ne-a făcut cunoștință! Nu, cred că Arthur nu ar fi putut să le facă așa ceva fetelor sale.

– Fetele lui?

– Elinor și Elizabeth, spuse Lady Leeton. Arthur era un ticălos chipeș, dar niciodată nu și-a neglijat fetele. Credeți-mă, știu asta mai bine decât oricine.

Anisha nu putu să nu observe amărăciunea din vocea ei.

– Vorbești parcă în cunoștință de cauză, murmură ea.

Lady Leeton îi aruncă o altă privire ciudată.

– Adevărul este, Lady Anisha, că eram dispusă să-l scot eu însămi pe Arthur din Infern, spuse ea. Într-un moment oarecum sentimental, am lăsat să se înțeleagă că ne-am putea căsători – da, chiar și știind că era doar un ticălos chipeș, cu nimic altceva decât îndemânare în..., dar nu mai contează asta. Am fost puțin îndrăgostită, chiar dacă am ascuns-o bine.

– Înțeleg, murmură Anisha iarăși. Auzisem, știți, că Sir Arthur intenționa să se salveze de la ruina financiară fugind în Franța. Sau în America, poate?

– Da, dar asta mi-ar fi frânt inima, spuse ea, iar fetele, sincer, au refuzat să plece. Așa că i-am propus lui Arthur. Mi s-a părut o soluție bună. Dar fiicele lui erau și mai îngrozite de această perspectivă.

– Îngrozite? De ce?

Doamna Leeton zâmbi puțin chinuit.

– O, eu nu eram din clasa scumpei și sfintei lor mame, răspunse ea. Mai rău, răposatul meu soț era evreu. Banii și bunătatea lui erau lipsite de sens pentru ei. Și da, o astfel de ingratitudine și îngâmfare m-au indignat destul de mult. Totuși, nu ar fi trebuit să mă surprindă.

– Dar asta este monstruos, spuse Anisha, întrebându-se brusc dacă Lady Leeton era la fel de furioasă precum părea.

– Cred că știi, draga mea, că așa funcționează lumea, răspunse ea. Un gentleman va privi în altă parte dacă femeia este suficient de frumoasă sau suficient de bogată, iar eu eram amândouă. Dar pentru fiicele acelea arogante – mai ales pentru Elinor – nu conta. Nu le plăcea deloc. Așa că Elinor a făcut o alegere – una grea – și l-a tachinat pe Percy până când bietul prostănac a început să saliveze. Iar Arthur s-a sinucis, îndrăznesc să spun, fără nici un alt motiv decât că era beat și afundat în disperare.

– Dar asta e tragic! spuse Anisha. Cât de trist pentru tine – și pentru fiicele lui prostuțe, de asemenea.

Lady Leeton ridică din umeri.

– Eram deja obișnuită cu durerea și cu prejudecățile, spuse ea simplu. Și aveam umărul lui Wilfred pe care să plâng. Pe atunci eram prieteni vechi și amândoi îl iubeam pe Arthur. Dar fetele acelea... o, au suferit.

– Doamne! murmură Anisha. Ce s-a întâmplat cu ele?

– Au primit ceea ce au meritat, spuse Lady Leeton. Au fost trimise în America, sărace ca doi șoareci de biserică. Apoi Elinor a murit de tifos.

– Și cealaltă fată? întrebă Anisha. Era mai tânără?

– Prea tânără ca să debuteze în societate, spuse Lady Leeton. Dar nu prea a contat, pentru că până și Arthur spune că nu va fi niciodată o frumusețe profitabilă precum cea mai mare. Am întâlnit-o doar o singură dată. Era o fată slabă, cu bucle roșii și strălucitoare și cu o încăpățânare pe care nu o puteam suporta.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

Din nou, Lady Leeton ridică din umeri.

– Nu am habar, spuse ea. O, ia uite! Uite-l pe Wilfred cu Lady Madeleine. Poate că el ne poate spune?

Anisha și-ar fi dorit mai degrabă să nu fi adus subiectul în discuție, dar Sir Wilfred își întorsese atenția de la Lady Madeleine și se uita la ele întrebător.

– Ce să vă spun, draga mea? întrebă el în timp ce se apropiau.

– Lady Anisha și cu mine bârfim, mărturisi ea lejer. Într-adevăr, tocmai am descoperit că lordul Ruthveyn este un mare prieten al acelui tânăr pe care l-am cunoscut cândva – Rance Welham, care a avut toate acele probleme?

– Într-adevăr?

Sir Wilfred zâmbi binevoitor.

– O, este un prieten drag al fiului meu, ciripi Lady Madeleine. Și mie îmi place foarte mult de el.

– Da, întotdeauna mi s-a părut un tip grozav, spuse Sir Wilfred, ridicând din sprâncene. Dar un om periculos cu care să stai la masă, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Într-adevăr, dar nu despre asta vorbeam, zise soția sa. Toată treaba asta m-a făcut să le menționez pe fetele lui Arthur. Și mă întrebam, Wilfred, ce s-a întâmplat cu ea, cu cea mai tânără? Cea cu expresia încăpățânată.

Privirea lui Sir Wilfred deveni distantă.

– Hmm, ei bine, zise el. Am făcut schimb de scrisori cu sora lui Arthur o dată sau de două ori – au luat-o la ei. După aceea, nu am mai ținut pasul. Ar fi trebuit să o fac, presupun.

Tocmai atunci se apropie o femeie în negru, cu un set de chei de alamă atârnând de un lanț la brâu. Era urmată de trei femei drăguțe,

în haine aproape la fel de terne ca și ale ei, pe care Anisha le văzuse pe toate stând pe la marginea petrecerii în aer liber. Două dintre ele, de fapt, fuseseră în cortul ei pentru a li se citi în palmă. Cea de-a treia, însă – de departe cea mai tânără – nu o făcuse.

– Vă rog, doamnă, sunteți așteptată pe platformă peste un sfert de oră, vorbi prima dintre ele. Vom decerna premiile pentru cea mai bună fată și altele asemenea.

– O, da! Prezentările școlii noastre de caritate.

Cu mâinile strânse, destul de mândră, ea le zâmbi tuturor.

– Lady Madeleine, Lady Anisha, permiteți-mi să v-o prezint pe matroana școlii noastre, doamna Day, și pe minunatele noastre voluntare. Aceasta este doamna Drummond, care ne ajută cu ținuta. Și doamna Howe, care supraveghează lucrările de cusut. Și în cele din urmă, doamna Ashton, care ne ajută cu gramatica. Nu mă pot gândi ce ne-am face fără ele.

Fiecare dintre doamne făcu pe rând o reverență, în timp ce Lady Madeleine se agita între ele. Anisha stătu mai retrasă, cu un ochi pe Sir Wilfred, pentru că, brusc, îi venise o idee.

În cele din urmă, cele patru doamne se îndepărtară.

– Vă rog să mă scuzați, spuse Lady Leeton. Wilfred, aș vrea ca tu să te ocupi de demontarea tarabelor odată ce va începe ceaiul de după-amiază. Totul se duce cu căruțele înapoi la grajduri. Acum, ai grijă să-i supraveghezi pe Potter și pe lachei și nu-i lăsa să zăbovească.

Sir Wilfred salută cu supunere.

– Da, doamnă! zise el cu fățărnicie. La ordinele dumneavoastră. Cel puțin donațiile aproape că s-au dublat față de cele de anul trecut, cea mai mare parte s-a obținut de la cortul ghicitoarei.

Privirea doamnei Leeton se abătu spre Anisha, iar ea sări impulsiv în față, dându-i o mică îmbrățișare.

– O, draga mea, cum aș putea să-ți mulțumesc vreodată! declară ea. I-ai uimit de-a dreptul pe toți. Ce fler ai!

– Mulțumesc, murmură Anisha.

– O, Anisha are foarte multe talente. Lady Madeleine o prinse pe Anisha de braț aproape protector. Nu încetez niciodată să fiu uimită. Ea înțelege mișcările astrelor mai bine decât jumătate din Societatea Regală de Astronomie și este o experță în ierburi și medicină botanică.

– Chiar așa? exclamă Lady Leeton. Știi, Lady Anisha, subiectul ierburilor îl fascina cu totul pe tatăl meu. În calitate de farmacist, a adunat o colecție faimoasă de... O, Doamne, cum se numesc, Wilfred?

Leeton zâmbi obosit.

– Farmacopee, draga mea.

– Da, asta! zise ea radios. Tata avea câteva care datau din secolul al XV-lea. Trebuie să intri și să vezi vechiturile mucegăite. Poate că poți face ceva cu ele, căci Dumnezeu știe că eu nu pot...

Brusc, privirea ei se schimbă.

– O, uite! Iată-l pe domnul Hundley, care nu a făcut încă o donație anul acesta. Iertați-mă, doamnelor.

Leeton o privi plecând cu un zâmbet vag.

– Hannah este necruțătoare, spuse el gânditor. Bietul Hundley se va întoarce în Mayfair în izmene când va termina ea.

Lady Madeleine se întoarse spre o doamnă într-o rochie verde care se interesa de un șal de dantelă pe care îl cumpărase. Anisha profită de ocazie.

– Mă întreb, Sir Wilfred, dacă am putea face un tur al tarabelor? întrebă ea încet. E ceva... ei bine, ceva puțin ciudat în legătură cu care aș fi vrut să mă sfătuiești.

Leeton făcu o față înțelegătoare și îi oferi brațul.

– M-am gândit toată ziua, draga mea, că ceva te-a tulburat.

– Da, deși am fost reticentă să discut cu cineva despre asta, spuse ea. Dar îmi amintesc de sfatul tău amabil de la Opera Regală. Problema se referă la doi domni, vezi tu, ale căror caractere le cunoști.

– Ei bine, judecata mea a fost adesea remarcată de prietenii mei, spuse el puțin pompos. Cu ce te pot ajuta?

Anisha se prefăcu stânjenită și porniră la drum, brațul ei odihnindu-se ușor pe al lui.

– Cred, Sir Wilfred, că sunt curtată, mărturisi ea, când se îndepărtară de mulțime.

– O, cerule! El zâmbi în jos la ea. Asta te deranjează?

– Nu, doar că nu mă pot hotărî pe cine ar trebui să favorizez, spuse ea. Primul domn, după cum ai putea ghici, este prietenul nostru comun.

– Aha! Leeton o bătu pe mână. Știam eu că bătrânul Royden era îndrăgostit!

– Dar al doilea domn..., spuse ea, plecându-și genele și strângându-le din buze pentru o clipă. Pe al doilea îl cunoști la fel de bine. Este prietenul fratelui meu, contele de Lazonby.

Ea simți cea mai slabă ezitare în pașii lui Leeton.

– Ah, răspunse el. Lazonby, nu-i așa? Măi, măi, măi. Un tip chipeș, cu siguranță. Și bogat precum Cresus acum.

Anisha aruncă o privire peste umăr, ca și cum ar fi fost vigilentă.

– Dar caracterul lui, domnule, spuse ea. Mi s-a spus, dacă mă iertați, că l-ați cunoscut bine cândva?

Fu rândul lui Leeton să se îmbujoreze slab.

– În mod obișnuit, lui Hannah nu-i place să vorbesc despre trecut, mormăi el. Dar ea a început, nu-i așa? Înainte să ne căsătorim, vezi tu, m-am așezat la casa mea și am încetat cu... activitățile mele mai puțin salubre.

– Ce drăguț din partea ta!

– Ei bine, afacerea aceea josnică cu Sir Percy a atras prea mult atenția poliției, iar atunci mi-am ales drumul în afacerile cu teatru.

El ridică din umeri.

– De fapt, mă angajasem deja să cumpăr The Athenian. Dar, în zilele mele mai sălbatice, l-am cunoscut pe Lazonby, un tânăr pungaș și elegant.

– O, poate fi foarte fermecător, fu de acord Anisha. Și trebuie să vă spun că, oricât de atașată aș fi de domnul Napier, cred că înclin spre Lazonby. Dar poate că sunt naivă? Vă imaginați, Sir Wilfred, că a făcut ceva rău? Au fost cele mai înspăimântătoare povești în *Chronicle* în ultimul an.

– O, numai prostii, bănuiesc, spuse Sir Wilfred. Există un tânăr în echipa lor care are o agendă liberală pe care o urmărește. A încercat o dată sau de două ori să dea buzna peste mine. Dar l-am luat de urechi și l-am trimis din nou la plimbare, îți spun.

– Deci Lazonby nu a ucis pe nimeni?

Aici, Sir Wilfred ezită.

– Am crezut că nu la momentul respectiv, răspunse el, și am spus puținul pe care îl știam în boxa martorilor. Totuși am fost șocat că s-a ajuns la un proces. M-am gândit că va fugi – să se dea la fund la Paris sau așa ceva, după ce a primit mesajul meu.

– Mesajul tău?

– Într-adevăr, spuse Sir Wilfred. De îndată ce poliția m-a chemat, am văzut în ce direcție bate vântul.

– Din cauza certei sale cu lordul Percy?

– A fost mai mult o harță, răspunse el, pentru că e nevoie de doi pentru a se certa. Lazonby era un jucător înrăit, asta nu se poate contesta. Și, în ciuda vârstei sale fragede, se pricepea de minune la asta. Dar nu l-am văzut niciodată să-și piardă cumpătul la masă. În orice caz, lua viața prea ușor.

– Dar lordul Percy l-a numit trișor.

– Așa a făcut, într-un acces de furie, fu de acord Sir Wilfred. Dar Percy era gelos pe Lazonby. A fost o mică problemă cu o femeie care îl dorea pe Lazonby... A, dar nu ar trebui să vorbesc despre astfel de lucruri cu tine.

– O, știu că lordul Lazonby era un pic afemeiat, îl asigură ea. Fratele meu m-a avertizat. Nu-l voi avea dacă nu-l pot îngenunchea.

– Ei bine, mult noroc cu asta, spuse Sir Wilfred cu îndoială. În orice caz, nu era prima dată când cineva îl numea pe Rance Welham trișor. Dacă i-ar fi omorât pe toți, am fi putut pune cadavrele cap la cap în jurul Pieței Trafalgar.

Anisha se opri pe iarbă la o oarecare distanță de podiumul fanfarei.

– Sir Wilfred, m-ai liniștit mult, spuse ea. Și eu mă întrebam, de asemenea...

– Da? spuse el cu solicitudine.

Anisha își cântări cuvintele, întrebându-se cât de departe să îl preseze. Se întreba, de asemenea, dacă aflase tot adevărul de la Lady Leeton.

– Ce este, draga mea? spuse Sir Wilfred cu blândețe. Ești încă îngrijorată?

– Puțin. Anisha își feri ochii pentru o clipă. Mă întrebam, Sir Wilfred, dacă ați auzit vreodată de un lucru numit sindicatul Black Horse?

Pentru o clipă, el rămase tăcut. În cele din urmă spuse:

– Dacă aș fi auzit, nu aș fi recunoscut, draga mea. Mă înțelegi? Și trebuie să te întreb de unde ai auzit tu vorbindu-se despre așa ceva.

Anisha își mușcă buza.

– Lady Bessett mi-a dat numele unui tip – un contact al tatălui ei în poliție. Acum este la pensie, dar a fost implicat cândva, am aflat, în lumea interlopă.

Sir Wilfred se uită încruntat la ea.

– Voi, doamnelor, ați apelat la un astfel de individ? rosti el pe un ton dezaprobator. Serios, draga mea. Mă tem că voi două vă implicați în chestiuni urâte – poate chiar periculoase. Mi-aș dori să nu o faceți.

– O, Lady Bessett nu m-a însoțit, insistă Anisha. Dar aveam niște documente să i le arăt.

– Ce fel de documente?

Sir Wilfred era încă încruntat.

Dintr-un impuls, Anisha scoase din reticul biletele de datorii.

– Le-am găsit ascunse într-o carte în salonul lui Lazonby când eu și fratele meu am fost acolo la cină, spuse ea, neștiind cum altfel să explice posesia lor. Eram curioasă, vedeți, în legătură cu aceste semne făcute cu creionul.

Sir Wilfred le luă și un zâmbet ciudat îi trecu pe față.

– Doamne, spuse el. Credeam că poliția încă le mai are. Totul pare că a fost acum o veșnicie. Deci încă îi datorez lui Lazonby 900 de lire sterline, nu?

Anisha râse.

– Sunt destul de sigură că a uitat, spuse ea. Dar m-am gândit, poate, că marcajele ar putea însemna ceva. Așa că i le-am arătat domnului Kemble.

– Domnul Kemble? Te urmărea la teatru, spuse Sir Wilfred.

– Și acum știm de ce.

Anisha ridică din umeri.

– Dar nu prea contează, pentru că domnul Kemble a spus că biletele nu aveau nici o valoare. Dar a menționat chestia asta – sindicatul Black Horse – deși nu era sigur cine făcea parte din el.

– Amintirile se estompează, spuse Sir Wilfred cu simpatie. A, bine. Chiar ar trebui să-mi achit datoria față de Lazonby.

– Sunt sigură că nu este necesar. Apoi, ca să rămână la minciuna ei, ea a adăugat brusc: Pentru că nu aș vrea să știe că am discutat despre asta sau că am luat astea.

– Într-adevăr, nu poate ieși nimic bun din a răscoli răni vechi, draga mea, fu el de acord. De fapt, cel mai bine ar fi să mă lași să le distrug acum.

Anisha oftă prelung.

– O, ar fi bine să le pun înapoi de unde le-am luat data viitoare când voi avea ocazia, spuse ea, punându-le bine. Femeile insistă să fie cele mai problematice creaturi de pe pământ, nu-i așa?

Leeton râse și ei își reluară plimbarea liniștită.

– O, sunt un bărbat fericit în căsnicie cu un motiv, draga mea, spuse el. Nu voi spune nimic care să mă incrimineze!

Dăduseră ocol podiumului pe care stătea fanfara. Madeleine era încă alături de doamna în verde, iar Lady Bessett li se alăturase. Toate privirile erau îndreptate spre tribună, unde Lady Leeton atrăgea atenția tuturor.

Următoarele minute trecură cu acordarea diferitelor premii de sfârșit de semestru elevilor școlii de caritate. O sumedenie de tinere domnișoare cu fețe proaspete păși pe podium pentru a face o reverență în fața lui Hannah Leeton, care se simțea în mod clar în elementul ei, jucând rolul unei lady generoase, în timp ce înmâna premii pentru cusături, aritmetică, comportament, caligrafie și o mulțime de alte materii.

Când totul se termină și fetele aplaudară din plin, Anisha se întoarse spre tovarășele ei, consternată să realizeze că nu-și primise limonada.

– Ei bine, misterioasa Karishma trebuie să se întoarcă la îndatoririle ei, declară ea.

– E vorba de marea și misterioasa Karishma, spuse Lady Madeleine. Să nu te subestimezi niciodată. Stai, nu ai luat nici o răcoritoare. Să-ți trimit ceva?

– O, mulțumesc! declară Anisha. Ceva lichid.

Întoarsă în cortul strident al lui Lady Leeton, abia își înfășurase sariul pe ea când o umbră apăru în deschiderea cortului.

– Lady Anisha? Una dintre voluntarele școlii băgă capul în cort. Veneam încoace, iar Lady Madeleine a dorit să vă trimită o limonadă.

– O, vă mulțumesc! Anisha zâmbi și îi făcu semn să intre. Doamna Drummond, nu-i așa? Sunteți la fel de amabilă cum sugera palma dumneavoastră.

– Doamne, nu e mare lucru!

Doamna intră cu un zâmbet și puse paharul jos, dar celelalte două voluntare rămaseră afară.

Anisha dădu din cap spre clapele cortului.

– Văd că marea și misterioasa Karishma mai are o victimă printre voi, spuse ea amuzată. Nu ar vrea să intre și să i se citească în palmă?

Doamna Drummond zâmbi răutăcios.

– O, doamnă Ashton! strigă ea peste umăr. Ați fost văzută. Trebuie să intrați și să plătiți șilingul către marea și misterioasa Karishma, altfel poate arunca un blestem asupra dumneavoastră.

Izbucnind în râs, cea de-a treia doamnă – doamna Howe – o trase pe doamna Ashton în cort.

– Haide, Beth, declară ea. Miriam și cu mine am făcut-o deja. Trebuie să ți se citească în palmă.

Tânăra doamnă ezită.

– Aș fi fericită, desigur, să donez, zise ea modest.

– O, nu ne vom mulțumi cu atât! o tachină doamna Howe. Scoate mâna!

Doamna Drummond continuă și ea să o tachineze și, în curând, doamna Ashton se așeză vizavi de Anisha, dar postura ei era rigidă. Anisha se simțea foarte nefericită și mai mult decât răspunzătoare pentru disconfortul doamnei.

Doamna Ashton era o femeie zveltă și drăguță, dar nu chiar elegantă, căci își lăsase umerii în jos ca și cum ar fi să mai scadă din înălțimea ei – un obicei supărător, deoarece limita pranayama și aducea boli, credea cu tărie Anisha. Complet încadrată de buclele masive de păr castaniu des, fața ei, de asemenea, era vag familiară – cineva de la biserică, poate, se gândi Anisha. Dar ochii ei erau de un verde ca apa înghețată a iazului și la fel de primitori.

Anisha puse deoparte turbanul ei caraghios, brusc neliniștită.

– *Namaste*, doamnă Ashton, spuse ea, făcând o plecăciune.

– Doriți o audiență? Sau aceasta va fi o lectură privată?

Doamna Ashton o surprinse.

– Privată, spuse ea, cu o voce ciudat de tăioasă.

Cu fețele căzute de dezamăgire, doamnele mai în vârstă aprobară din cap și ieșiră din cort.

Anisha i se alătură și se așeză, dar doamna Ashton părea în continuare clar deranjată. Timp de o clipă lungă, Anisha o studie de

cealaltă parte a mesei, găsindu-se inexplicabil de tulburată. Nu avea să-i placă ceea ce vedea; știa acest lucru fără să fi desfăcut măcar palma femeii.

Doamna Ashton, bănuia ea, știa asta.

Anisha suspină.

– Nu trebuie să facem asta, să știi, spuse ea în liniște. Putem pur și simplu să stăm aici în liniște până când prietenele tale vor fi convinse că te-ai predat cu grație.

O emoție întunecată, trecătoare, apăru pe fața femeii, iar ea își întinse mâna dreaptă, cu palma în sus.

– Nici o persoană sensibilă nu se teme de prostii, spuse ea cu aroganță. Dă-i drumul, misterioasă Karishma. Ce vezi acolo? Șase copii și o căsnicie strălucită? Sau bogății dincolo de cele mai nebunești vise ale mele?

Anisha se predă în fața inevitabilul.

– Oricare dintre cele două, îndrăznesc să spun, este posibil, spuse ea, apropiindu-și mâna.

Și totuși știa că, pentru această femeie, nici una dintre ele nu era probabilă.

O vreme amână adevărul, limitându-se să traseze liniile vieții și ale inimii, împreună cu numeroasele lor obstacole, apoi trecându-și metodic degetul mare peste Venus cea dură, Luna cea aspră, Soarele prea mare, întrebându-se în același timp cu privire la toată tristețea.

După un timp, scutură din cap.

– Aceasta nu este mâna ta dominantă.

Femeia șovăi.

– Ce vrei să spui?

– Care este mâna pe care o folosești cel mai des? întrebă Anisha.

– Ambele, zise femeia. Sunt ambidextră. Ce-i cu asta?

– Poți să scrii cu ambele mâini? se interesă Anisha. Să coși cu ambele mâini? Când pășești, care picior merge primul? O parte a naturii noastre, vezi tu, trebuie să o conducă întotdeauna pe cealaltă.

Doamna Ashton clipi pur și simplu la ea.

– Pășesc cu piciorul care este cel mai bine poziționat, spuse ea. Da, știu să scriu și să cos cu ambele mâini. Un pic mai bine, poate, cu cea stângă.

Anisha acceptă acest lucru dând din cap.

– Dă-mi și stânga, atunci, fii bună.

Se așteptase ca femeia să refuze, dar nu se întâmplă așa.

– Cu plăcere, rosti spus doamna Ashton, punând mâna stângă alături de cea dreaptă. Nu am nimic de ascuns.

Dar Anisha se temea foarte mult că avea. Din nou, inspectă cu atenție mâna deschisă. Niciodată nu mai văzuse o serie atât de conflictuală de dâmburi și linii; asemenea inconsecvențe emoționale și o asemenea dualitate a firii.

În cele din urmă, ea se așeză înapoi pe scaunul ei.

– Ești născută în Gemeni, nu-i așa? spuse ea încet. La începutul lunii iunie?

Doamna Ashton trase aer în piept.

– Da.

Anisha aprobă din cap.

– Și, ca mulți dintre cei de felul tău, ești cu dublă natură, continuă ea. Naturi care sunt adesea în conflict. Ești divizată, sinele tău cel mai bun fiind dominat de sinele tău cel mai slab. Într-adevăr, doamnă, mă tem că ai putea fi condusă la distrugere dacă nu ai grijă.

Doamna Ashton rânji și își retrase mâinile.

– Ce aiureală!

– Cred că știi că nu este așa, insistă ușor Anisha. Într-adevăr, cred că este chiar motivul pentru care ți-ai trimis prietenele de aici. Deși o ascunzi extrem de bine, în mare parte din viață ești confuză și plină de îndoieli. Dar refuzi să recunoști această nesiguranță, chiar și față de sinele tău interior. Simt că ești o femeie profund nefericită, doamnă Ashton, cu toată bunătatea și munca dumitale de voluntară.

Femeia o surprinse întinzând din nou ambele mâini.

– Arată-mi cum decizi astfel de prostii, o provocă ea.

Anisha o făcu, trasând liniile și arătând cele care erau pipernicite, dâmburile care erau mai mult sau mai puțin decât optime și semnele de conflict gravate atât de adânc în ambele mâini.

– Și poate cel mai important, explică ea, dâmbul care este Soarele este disproporționat de mare. Acesta dezvăluie devotamentul tău... pasiunea ta, dacă vrei.

– Și devotamentul a devenit un lucru rău? spuse doamna Ashton răutăcioasă.

– Atunci când ești devotat unui lucru care este distructiv, da, spuse Anisha. Ai curajul convingerilor tale, doamnă Ashton, și acestea te mănâncă de vie. Iar acest ketu este prea dezvoltat. Acest lucru se numește, în engleză, „coada dragonului", iar în Mithuna rashi – în ascendență cu Gemeni –, dezvoltat așa cum este al dumitale, este foarte nesănătos.

Femeia slobozi un râs tăios.

– Nesănătos în ce sens?

– Nu ai libertate de spirit, spuse Anisha. Ai, de asemenea, o capacitate remarcabilă de a-ți refuza plăcerea. În plus, mintea ta a fost uneori bolnavă, iar tu știi asta.

– Cum îndrăznești?! Femeia se dădu înapoi. Sugerezi că sunt nebună?

– Nu, nu.

Anisha își lăsă umerii să cadă; era așa cum se așteptase. Prea greu de explicat. Prea greu, chiar și pentru ea să înțeleagă pe deplin. Cum putea cineva să devină atât de chinuit și nefericit?

– Nu ești nebună, spuse ea în cele din urmă. Departe de asta. Dar ai lăsat ca furia, determinarea și negarea bucuriei să te împingă dincolo de gândirea rațională. Și dacă vei continua așa cum ești acum, doamnă Ashton, ți-ai putea pierde cu totul busola morală. Asta este ceea ce îți dorești?

– Cred că ești nebună.

Femeia tremura de furie acum. Anisha stătea calmă.

– Toată lumea se poate schimba, doamnă Ashton, spuse ea liniștită. Să îți spun cum? Pentru tine, se poate face concentrându-ne pe linia inimii și...

– Nu, ar trebui mai curând să îți spun ceva, interveni aceasta, ridicându-se în picioare într-un foșnet de muselină și jupoane. Du-te dracului!

Anisha simțea acum un sentiment rece de fatalism.

– Din experiența mea, de multe ori ne creăm propriul iad pe acest pământ, răspunse ea. Iată la ce se reduce totul, doamnă Ashton. Trebuie să alegi o mână. Nu-i așa? Sau stânga? Trebuie să alegi o parte. Întunericul? Sau lumina? Nu poți continua să suferi așa cum ești, jumătate din tine tânjind după bunătatea eului tău mai bun și jumătate din tine prinsă în propria amărăciune. Te avertizez din preocupare sinceră și nimic mai mult.

– Singurul lucru pe care îl aleg este să plec de aici.

Doamna Ashton desfăcuse deja clapele cortului.

– Știu foarte bine despre ce este vorba. În ceea ce privește avertismentele sumbre, permiteți-mi să vă împărtășesc unul – un adagiu bun, creștin, de asemenea, nu niște baliverne hinduse pe jumătate născocite într-un nor de fum și ierburi.

– Fă-o, rogu-te! rosti Anisha în mod egal. Încerc să-mi păstrez mintea deschisă.

– Bine, atunci, spuse ea peste umăr în timp ce trecea pe lângă prietenele ei speriate. Dacă te culci cu câini, te trezești cu purici! Acum pune asta în narghileaua ta și fumeaz-o, Lady Anisha Stafford.

Cu gura căscată, doamna Drummond făcu un pas înapoi în interiorul clapetelor. Doamna Howe își pusese o mână peste gură. Timp de o clipă lungă, se uitară pur și simplu după colega lor, care se îndepărta, cu capul drept, cu mâinile încleștate și cu fustele fluturând pe iarbă într-un ritm care se accelera rapid.

– Dumnezeule! zise în cele din urmă doamna Howe. Ce a apucat-o pe Beth?

Anisha își ridică privirea pentru a o întâlni pe cea a doamnei Howe.

– Deduc, spuse ea încet, că doamna nu dorea să i se citească norocul până la urmă.

Rance stătea tolănit pe bancheta bine capitonată din compartimentul de la clasa întâi, ținând în mână ziarul necitit pe care îl cumpărase în timp ce se plimba neliniștit prin gara Brighton. Privirea îi era concentrată, în schimb, asupra peisajului rural verde și deluros din Surrey, dincolo de ploaia care stropea totul, dar mintea lui – cel puțin jumătate din ea – era încă în grădina înmugurită a doamnei Ford.

La acest gând, mâna lui dreaptă se strânse involuntar pe tapițeria bogată, ca și cum ar fi putut, chiar și acum, să îi smulgă adevărul lui Alfred Hedge. Dar știa că obținuse tot ce avea să obțină vreodată de la acel nenorocit venal. Iar Hedge se va îndrepta spre marea lui recompensă, încă ținându-și secretele – dacă nu astăzi, atunci foarte curând, într-adevăr. Nu avea să existe răzbunare pe acest pământ, iar în privința asta, Rance nu se putea abține să nu se simtă înșelat.

Cu toate acestea, îi promisese Anishei că va căuta dreptate, nu răzbunare, și ea era cea care se afla prima în gândurile sale. Anisha, și senzațiile ciudate – certitudinea ciudată – care chiar și acum păreau să-l lege de ea. Chiar și în timp ce se grăbea să se întoarcă la Londra, după ce plecase atât de grăbit încât nu se oprise să își adune lucrurile, nu putea să înlăture sentimentul de urgență, aproape de panică, ce îl împingea înapoi la ea.

Tocmai atunci, însă, trenul se scuturâ, zgomotul clac-clac-clac-clac încetinind brusc într-un scrâșnet de frâne. Aruncat aproape de pe scaun, Rance se agăță de ușă până când tărăgănarea trenului se opri. Panica crescând, el se ridică în picioare și-și suci gâtul pentru a privi în josul șinelor.

Arcada înaltă de cărămidă a tunelului Merstham se uita la el dinspre aflorimentul său calcaros, dar Rance nu putea vedea cu adevărat intrarea neagră de dedesubt care înghițea șinele.

De undeva din adâncurile vagonului din spatele lui, auzi o ușă scârțâind și, într-o clipă, un conductor trecu târșâind prin ceață, pașii lui scârțâind în pietrișul de dedesubt.

O clipă mai târziu se întoarse din nou, cu umerii căzuți.

Rance deschise ușa și se uită în jos la el.

– Ce naiba ne reține? întrebă Rance.

Conductorul clipi la el prin ceață.

– Vaci, spuse el.

– Vaci? întrebă Rance. Cum naiba au ajuns vacile pe acest pasaj îngust?

– Dracu știe, zise conductorul, oarecum impertinent. Dar vaci sunt, și trebuie să le convingem să coboare înapoi pe linie, pentru că nu prea pot să treacă acum, nu-i așa?

– Ei bine, pentru numele lui Dumnezeu, omule! exclamă Rance. Du-te și convinge-le! Nu putem sta pur și simplu aici.

– Ei bine, trebuie să-mi pun cizmele, nu-i așa? spuse bărbatul.

– O, un conductor la modă! spuse Rance, deschizând ușa mai larg. Dumnezeu să ne salveze! Mă ocup eu de vacile alea nenorocite.

– O, domnule, spuse conductorul, ridicând o mână. N-aș face asta!

Dar era prea târziu. Rance sări pe pietriș și intră direct într-o grămadă de bălegar cald, care-l împroșcă până sus.

– La naiba! scrâșni el.

Conductorul chiţăi şi sări înapoi, dar nu destul de repede.

– Fir-ar să fie! spuse el, scotocind în buzunarul său masiv. Încă o blestemată zi de luni!

Rance ridică privirea de la cizmele sale murdare şi îl văzu pe bietul conductor ştergându-şi bălegarul de pe obraz.

– Luni?

El se uită acuzator la Rance.

– Întotdeauna într-o zi de luni se întâmplă ceva anapoda! bombăni el, ştergându-şi mâneca hainei. Şină desprinsă lunea trecută. Căderi de pietre acum două săptămâni. Lunea trecută, o femeie aproape că a născut în gara Brighton! Şi, dacă tu crezi că gunoiul de grajd este mizerie, ei bine, în orice caz, se pare că nu ar trebui să mă deranjez să mă ridic din pat.

Rance stătea îngheţat, nemişcat pe marginea pietruită a căii ferate.

Omul avea dreptate. În toată ceaţa speranţei zădărnicite şi a pasiunii îndelung negate, Rance pierduse noţiunea zilelor. Dar asta era luni.

Şi, deodată, impulsul din spatele sentimentului său îngrozitor de urgenţă deveni clar. Doamne! Era luni. Trebuia să se întoarcă la Londra. Şi trebuia să o facă acum.

– Haide, rosti el, trăgându-l pe conductor de braţ. Mutăm vacile alea şi, pentru Dumnezeu, o facem în clipa asta, fără să ne pese de cizmele alea blestemate.

Anisha fu nespus de uşurată când, în sfârşit, lacheii lui Lady Leeton veniră să dea jos cortul ţipător şi să tragă mobilierul. De-a lungul promenadei de pe peluză, tarabele erau şi ele demontate, iar ce mai rămăsese din oaspeţii familiei Leeton se mutaseră din nou în cortul cu gustări şi răcoritoare pentru ceaiul de după-amiază.

– Iată şi ultimul, declară Sir Wilfred, adunând stâlpii.

Se întoarse către tânărul servitor care încărca.

– Mulţumesc, spuse ea în timp ce acesta îngrămădea scaunele pe o roabă. Tot grajdul tău e plin de corturi şi lemne?

– Doar partea de est, spuse Sir Wilfred încruntat. Chiar şi podiumul pentru fanfară se desface. Hannah a vândut jumătate din grajdul meu de curse ca să facă loc pentru tot.

Anisha zâmbi.

– După cum spui, este hotărâtă.

El râse și, în timp ce servitorul împingea căruciorul, Anisha își duse o mână la ochi, căci, spre deosebire de sudul cenușiu, cerul din nord era încă strălucitor de soare. Departe, dincolo de peluze, o putea vedea pe Lady Leeton mergând spre grajduri alături de majordomul ei și gesticulând spre diverse corturi și grajduri, ca și cum ar fi vrut să spună care ar trebui să fie dat jos mai întâi.

– Iartă-mă, spuse Leeton cu mâhnire, dar mai bine o ajung din urmă pe Hannah și îmi fac treaba.

Anisha se simți brusc recunoscătoare pentru cele câteva momente de liniște. Aruncând o privire peste umăr, cumpăni să se întoarcă la Madeleine și Lady Bessett în cortul cu gustări, dar eficienta doamnă Day prezida ceaiul, iar Anisha nu dorea să se confrunte din nou cu doamna Ashton.

Nu avu mult timp să se gândească la asta, pentru că Sir Wilfred îi făcuse un semn din cap soției sale, se întoarse și se grăbea pe cărare spre ea, acum pufăind și roșu la față.

– Hannah dorește să te ducă în salonul ei, pentru a vedea colecția de ierburi a tatălui ei, spuse el când se opri lângă ea. Vrei să-i acorzi zece minute, apoi să ne întâlnim în casă? Trebuie să-l ajut pe Potter să dirijeze descărcarea.

– Da, bineînțeles, spuse Anisha. Ce drăguț!

Leeton aruncă o privire peste umăr spre casă.

– Cel mai bine ar fi să ocolim prin spate spre grădina de legume, spuse el. Casa este încuiată și tot personalul este aici.

După ce își luă reticulul, Anisha se plimbă pe o cărare umbroasă care șerpuia pe lângă zidul grădinii, sperând că nu o va vedea nimeni. După-amiaza lungă petrecută în căldura cortului, înghesuită de prea mulți oameni și înconjurată de prea multă gălăgie, o secătuise.

Apoi fu destul de ușor să-și croiască drum prin zonele formale care flancau casa și pe sub arcada de piatră care dădea în spate. Aici grădinile împrejmuite de ziduri continuau, mai joase acum, cu o secțiune dedicată culturilor de rădăcinoase, care abia începeau să înflorească, următoarea era cea a legumelor, iar ultima și cea mai mică, cea ierburilor aromatice.

Lângă peretele cu ierburi aromatice, cineva lăsase un morman de unelte de grădină acoperite de noroi, dar Anisha fu distrasă de

la această mică neplăcere de lungul șir dublu de pomi fructiferi care se îndepărtau de casă, la capătul căruia se afla o structură de piatră scufundată care părea aproape îmbrățișată de pământ și care era încununată de o cupolă – poate că era vorba de o lăptărie sau de o ghețărie. Această perspectivă bucolică era completată de un pițigoi cocoțat în cel mai apropiat copac care ciripea ca și cum s-ar fi bucurat să aibă un vizitator.

Alungând imaginea doamnei Ashton și a indignării sale, Anisha rămase perfect nemișcată, trăgând pentru o vreme aer în piept încet și adânc, dorind să alunge frustrările zilei. Pentru câteva clipe, pierdu noțiunea timpului, conștientă doar de iarba moale de sub picioarele ei, de cântecul păsărilor care se revărsa asupra ei și de mirosul pământului bogat și proaspăt răscolit. Conștientă doar de forța perfectă și eternă a lui Dumnezeu care genera o asemenea dulceață verde de plante din pământ.

Dar gândurile despre puterea eternă o purtară din nou cu gândul la Rance; la fericirea deplină care părea aproape la îndemâna ei. În momente ca acesta, era o bucurie liniștită să se oprească și să-și amintească de noaptea de pasiune pe care o petrecuseră împreună și de promisiunea încă neîmplinită.

El o iubea. Întotdeauna o iubise. Iar ea o știa; o știa în acel mod în care numai două suflete legate și predestinate puteau ști. Mai mult decât atât, erau în sfârșit pe punctul de a accepta această soartă. Aproape că nu-i plăcea că trebuia să vină aici. Cât de dulce ar fi fost să fi zăbovit, singură cu amintirile ei, în seninătatea propriei grădini.

După un timp, totuși, simțindu-se ceva mai liniștită, expiră încet, deschise ochii și reveni în grădina de ierburi. Metodic, începu să examineze alegerile lui Lady Leeton, mergând șir după șir. Precum cele din majoritatea grădinilor englezești, nu erau deosebit de incitante, nici măcar utile. Și nici nu erau la fel de îngrijite ca grădinile publice aspectuoase ale familiei Leeton, decise Anisha, aplecându-se să alunge un gândac de pe o frunză de măghiran dulce.

Chiar atunci, pițigoiul rămase sinistru de tăcut.

Anisha încremeni cu mâna întinsă. Se simți o briză ciudată – cel mai mic sunet, ca și cum pasărea ar fi zburat prea aproape de tâmpla ei. O lumină albă și spartă îi trecu prin cap, apoi dispăru, efemeră

ca și sunetul. Întinse o mână spre întuneric și simți cum pământul moale se ridică în întâmpinarea ei.

Anisha se trezi și constată că plutește. Plutind pe o placă de gheață care era rece sub corpul ei, cu sunet de apă care răsuna în jurul ei.

O peșteră? O peșteră rece. Durerea rece ca gheața îi pătrunsese până în măduvă.

Fragmente de memorie îi apărură în minte, rotindu-se în jurul ei ca un stol de cinteze speriate. Se întinse în gând după una. Aceasta zbură și se pierdu. Gemu și conștiința ei se topi în gheață.

Când se trezi din nou, auzi un zgomot de lemn zgâriind pe piatră. Simțea un fior rece ca moartea sub obraz și în palme, iar în gură simțea un gust de sânge.

Deschise un ochi și văzu o ceață de bețe.

Nu, nu bețe. Picioare de lemn. O duzină, se pare. Dar imaginea se limpezi, apoi deveni trei. Un scaun. Și cu el, două picioare mari, bine încălțate. Anisha deschise celălalt ochi și-și trecu limba peste dinți, simțind gustul sângelui.

– Țț, țț, spuse o voce blândă de sus. Ne trezim, carevasăzică?

Ea încercă să vorbească, dar nu reuși. Sunetul îngrozitor al metalului lovindu-se de piatră îi suna în minte. O lopată de grădină se izbi de podea în fața ei, cu spatele mânjit de sânge.

– Ar fi fost mai ușor pentru amândoi, poate, continuă vocea, dacă nu te-ai fi trezit niciodată.

Ea se strădui să se ridice și nu reuși. Realitatea revenea și, odată cu ea, o spaimă teribilă. Fusese lovită. Vocea blândă nu era blândă. Știa vag că trebuia să fugă, dar membrele ei nu o ajutau.

Mai bine se prefăcea că e amețită și își aduna mințile în vremea asta.

Închise pleoapele pe jumătate și privi printre gene. Își dădu seama că nu era întinsă pe gheață, ci pe o podea de gresie albă. Începea să-și dea seama unde era. Mica lăptărie de dincolo de copaci. Acolo trebuia să fie. În aer se simțea mirosul umed și acru de lapte vechi. Și gâlgâitul apei. Un izvor, poate.

– Lazonby nu putea să lase lucrurile în pace, nu-i așa?

Cuvintele melancolice răsunară prin incinta de piatră.

– Doamne Dumnezeule, își avea libertatea. Ce naiba vrea?

Pe mine, se gândi ea vag. Mă vrea pe mine.

El voise să fie îndeajuns de bun; voia să recupereze onoarea familiei sale. Cu siguranță că un asemenea devotament nu putuse duce doar la asta. Anisha trase adânc aer în piept, lent, sacadat, și jură că nu va permite așa ceva.

Cumva, se rostogoli ușor pe o parte și se uită în ochii albaștri și sumbri ai lui Sir Wilfred Leeton.

– Tu... l-ai ucis... pe lordul Percy, șoptit ea.

El stătea pe un scaun de muls cu trei picioare, cu coatele pe genunchi și mâinile atârnând în timp ce se apleca implorator asupra trupului ei. Doar lopata însângerată de la picioarele lui îi confirma natura vicioasă.

– N-am vrut, spuse el, vâicărindu-se puțin cam nazal. Dar trebuia să scap de Arthur. Nu puteam să-l omor cu adevărat – eram prieteni într-un fel, dar trebuia să plece. Ce puteam face?

– Arthur? Anisha se strădui să înțeleagă despre ce era vorba. Ce... ce...?

Sir Wilfred a oftat, trecându-și ambele mâini prin ceea ce mai rămăsese din părul său.

– O, altfel ea nu mi-ar fi aruncat nici o privire, spuse el. Toți banii ăia, numai buni de cules – și fetele lui Arthur cu nasul pe sus din pricina originii! Tu, dintre toți oamenii, vei aprecia cât de prostesc este acest lucru. Aurul evreiesc, aurul nababilor – toate acestea zornăie la fel în buzunarul cuiva, nu-i așa? Deși e obositor pentru un tip care joacă rolul de soț iubitor pentru o pescăreasă.

Cumva, ea se ridică pe un cot.

– Tu... îl urai, șopti ea.

Ochii albaștri ai lui Sir Wilfred se măriră într-o expresie nevinovată.

– Pe Arthur? Nu! Am vrut doar ca el să fugă în Franța. Mi-a spus că plănuia să... a promis, serios.

– Nu, R... R...

Anisha capitulă și-și lăsă capul să cadă înapoi pe podea.

– Ah, pe Lazonby? Nu, nu.

Dintr-odată, vocea îi deveni melancolică.

– O, putea să te scoată din minți să vezi doamnele oftând după el ca niște cățele în călduri, spuse el. Și e adevărat, în acel moment nu-mi puteam permite să plătesc cele 900 de lire sterline pe care i

le datoram. Dar băieții de la Black Horse au fost cei care au vrut să scape de Lazonby.

Vag, Anisha își dădea seama că trebuia să-l facă să vorbească.

– De ce...? reuși ea, scuipând sânge.

Leeton ridică din umeri.

– Îl bănuiau că trișează, dar nu-și dădeau seama cum, răspunse el. Îi îngrijora. Așa că mi-au oferit ce aveam mare nevoie – finanțare pentru The Athenian. Și, în schimb, mă asiguram că Lazonby nu-i mai deranjează.

Anisha încercă să-și adune puterile și își puse ambele mâini pe podeaua înghețată.

– Pentru asta... ai ucide? rosti ea răgușit.

– Doar pe Percy! replică el, ca și cum ar fi fost cumva logic. Vreau să spun, cine ar fi știut că Arthur va fi laș? Și cine ar fi visat că Lazonby se va ridica să lupte? Chiar l-am avertizat, i-am spus să fugă, prostul naibii!

Sir Wilfred privi în jos, aproape cu milă, și clătină din cap.

– Și acum va trebui să te las să pleci, Lady Anisha, oricât de mult mă doare.

La început, ea crezu că îl cuprinseseră remușcările. Dar apoi el ridică mâna, gesticulând cu un dezgust evident spre ceva dincolo de vederea ei, spre sunetul apei care bolborosea.

Apoi își linse buzele nesigur.

– Toată lumea se va întreba, desigur, de ce te-ai rătăcit singură până aici, dar nimeni nu va pune la îndoială tragismul acestui lucru, spuse el, cuvintele lui venind din ce în ce mai repede.

– O podea udă. Un picior pus greșit – și mult prea aproape de cutia cu arcuri. Recunosc că nu a fost cel mai bun plan al meu, dar mi-ai dat atât de puțin timp, draga mea. Acele hârtii – Doamne Dumnezeule! – dacă îți permit să le păstrezi... dacă Lazonby le-ar găsi vreodată... ar putea declanșa o avalanșă. Iar blestematul de George Kemble, acel individ rău și băgăcios, îmi va deslușî micul meu șiretlic cât ai zice pește sau îi va spune lui Lazonby cum să o facă.

Era prea târziu, ar fi vrut ea să spună. Ești terminat, câine laș.

Poate că asta ar salva-o.

– Ei... le-au văzut, murmură ea, luptându-se cu dorința de a închide ochii și de a dormi. Ei știu.

– Nu, ei nu știu. Vocea lui căpătase un accent ciudat. Ei nu au cum – nu încă – altfel nu ai fi aici.

Anisha închise ochii și încercă să-și amintească cine știa ce. Dar nu văzu decât o viziune a lui Durga, zeița războinică cu multe brațe, purtând săbiile, tunetul și puternica ei răzbunare. Leeton omorâse pentru bani. Îl lăsase pe Rance să fie trimis la spânzurătoare pentru asta ca un criminal de rând. Și-o imagină pe Durga ridicându-și fulgerul și îndreptându-l direct spre chipul lui Leeton. Imaginea îi dădu curaj și o sete teribilă de răzbunare.

Lopata. Mânerul lopeții, își dădu ea seama, era la îndemâna ei, dacă ar fi avut puterea să-l mânuiască. Răsuflă încet și încercă să blocheze durerea.

– O persoană se poate îneca, Lady Anisha, într-un sfert de litru de apă, murmura Sir Wilfred, atunci când este în incapacitate. Sau ținută sub apă. Știai asta?

– Da..., șopti ea, rostogolindu-se puțin mai aproape.

„Și un necredincios poate muri de o mie de ori."

– Înțelegi de ce mi-aș fi dorit să nu te fi trezit niciodată? Nu am nimic împotriva ta – și nici măcar împotriva rasei tale! Doamne, înțeleg de ce Lazonby te dorește. Chiar și acum, trebuie să recunosc, ești o bucățică tentantă.

El plescăi din buze și apoi își trecu o mână peste față.

– Dar nu sunt, bineînțeles, depravat. Totuși, de ce a trebuit să scoți la iveală acele vechi bilete cu datorii, draga mea? Și să pui întrebări atât de josnice?

Anisha se răsuci ca și cum ar fi avut dureri, încolăcindu-și mâna mai aproape de lopată.

– Cum, cum ai putut? tuși ea. Prietenii tăi...

– Dar sunt doar niște ticăloși chipeși, amândoi!

Vocea lui era rugătoare – aproape rugătoare – acum.

– Mi-am spus: Will, bătrâne, joacă bine și vei ucide doi iepuri dintr-o lovitură! Arthur va fugi, și Lazonby imediat după el. Sindicatul va fi fericit. Iar fetele plângăcioase ale lui Arthur se pot îneca cu mândria lor nenorocită.

Și, în acel moment, totul se schimbă. Ca și cum ar fi condusă de Dumnezeu, Anisha apucă lopata și imediat ușa se deschise în forță.

Leeton sări de pe scaun, împiedicându-se pe jumătate de mânerul lopeții. Într-un val de muselină cenușie, doamna Ashton sări de pe scara scurtă, iar fața ei era o mască de furie sălbatică.

– Ticălosule! șuieră ea.

Cu un țipăt hidos, Leeton se trase înapoi.

Anisha își dădu seama că femeia ținea un pistol de buzunar, încleștat în ambele mâini.

– Tu! Tot timpul, tu ai fost!

Doamna Ashton tremura aproape incontrolabil, dar coatele îi erau ferm fixate, degetul era pe trăgaci.

– Și tu...! scuipă ea, aruncând o privire în jos, către Anisha. Ieși afară. Asta nu te mai privește.

Ținând în continuare lopata în mână, Anisha încercă să se ridice, dar nu reuși. Se clătină cu stângăcie, sucindu-și glezna. Cumva, reuși să se tragă înapoi, până la marginea jgheabului de ciment.

Doamna Ashton dădu din cap spre Leeton.

– Jos! îi ordonă ea. Îngenunchează, Wilfred Leeton, și roagă-te la Dumnezeu, dacă ai unul, pentru că sunt pe cale să-ți ofer moartea de laș pe care o meriți.

Ochii lui Leeton erau mari ca niște farfurii.

– Cine...? răcni, trăgându-se înapoi la perete. Cine ești tu?

Ea înaintă doi pași spre el și Anisha nu se îndoi nici o clipă de intenția femeii. Ochii ei deveniseră însângerați de furie. Panicată, Anisha se uită în jur. Camera era făcută complet din piatră; podelele, pereții, treptele. Ghețărie din ciment Portland. O tejghea de marmură care se întindea pe un perete. Orice împușcătură ar fi ricoșat sălbatic. Oricare dintre ei ar putea muri, inclusiv doamna Ashton.

Grăbită, încercă să se ridice, dar glezna îi cedă și scăpă lopata cu zgomot. Doamna Ashton se întoarse brusc.

– Ieși afară sau stai jos! o avertiză ea, cu arma tremurând. Sau, așa să-mi ajute Dumnezeu, o să te împușc și pe tine. Acum tu, Leeton, în genunchi!

Anisha se trase la perete. Chiar atunci, o umbră trecu pe lângă ușă, o mișcare atât de slabă, încât ar fi putut foarte bine să fie în imaginația ei.

– Ce vrei? Leeton căzuse în genunchi și începuse să bolborosească. Ce, pentru numele lui Dumnezeu? Nici măcar nu te cunosc.

Doamna Ashton îndreptă pistolul direct spre vârful cheliei lui Leeton.

– O, ne-am întâlnit o dată, spuse ea cu o voce rece ca moartea. Mă plimbam în parc, ținându-l de mână pe tatăl meu.

– Eu... nu-mi amintesc, cârâi el. Îmi pare rău. Vrei bani? Am o cutie cu bani în casă.

– Da, pentru tine totul se reduce la bani, rânji ea. Nu, Leeton, nu-ți vei cumpăra ieșirea de aici. Eu sunt Elizabeth Colburne – și tot ce vreau este sângele tău vărsat pe podeaua asta. Și nu voi pleca până când nu voi vedea cum se scurge fiecare picătură din cadavrul tău.

Umbra se întoarse, de data aceasta umplând ușa.

Elizabeth Colburne aruncă o privire spre scări, apoi panica i se așternu pe față.

Calm, Rance se ghemui și întinse mâna, cu fața senină, cu fiecare mișcare lină.

– Dă-mi pistolul, domnișoară Colburne! spuse el liniștit. Nu vrei asta.

Furia îi scăpără acesteia în ochi.

– Ieși afară, Lazonby! scuipă ea. Asta nu te privește acum.

Rance avea o mână sprijinită aproape cu dezinvoltură pe tocul ușii, iar cealaltă era încă întinsă, în timp ce se ghemuia acolo în cizmele sale înalte și negre.

– Ba mă privește, spuse el. Întotdeauna m-a privit. Și chiar dacă nu m-ar fi privit, am fost totuși târât în povestea asta. Dar Wilfred, aici de față, l-a ucis pe Percy, bănuiesc acum.

– Și păcat că nu ai putut să o faci mai devreme, răbufni doamna Ashton.

Încă mai țintea spre chelia lui Leeton, dar acum îi tremura tot corpul.

– Dă-mi pistolul, domnișoară Colburne! spuse din nou Rance, cu vocea lui fină ca mătasea. Crede-mă, nu există iad mai mare și mai lent decât închisoarea Newgate. Iar Leeton va putrezi în ea.

– Nu, mârâi ea. O, nu. Leeton va sângera ca un porc măcelărit pe propria lui lespede însângerată – exsanguinare, i-au spus doctorii, când a murit tata. Sună mai bine, presupun, decât să spui ucis de așa-zisul său prieten.

– Nu, nu! Nu, am făcut-o! Leeton, încă în genunchi, făcu semn cu mâinile că se preda. Nu l-am atins pe Arthur. Doar l-am înjunghiat pe Percy! Și, da, i-am mituit pe Nick și pe portarul ăla. Și am aranjat în așa fel, presupun, ca să cadă vina pe Lazonby, aici de față. Dar asta e tot! Mi-a plăcut Arthur. Mi-a plăcut. După ce o convingeam pe Hannah să se căsătorească cu mine, voiam să-l vizitez. În Franța. Sau oriunde.

Afișând un rânjet pe față, Rance își lăsă brațul să cadă.

– Știi ce cred eu, domnișoară Colburne?

– Nu, șuieră ea, și nici nu-mi pasă.

– Cred, continuă Rance ușor, că poate ar trebui să-l împușți.

– Lazonby! strigă Leeton. Dumnezeule mare, omule! Ești nebun?

– De fapt, continuă Rance, cu vocea lui catifelată, cred că o să te las să-l împușți. Dar, domnișoară Colburne, m-ai hărțuit și m-ai urmărit, și foarte probabil că ai întârziat descoperirea perfidiei lui Leeton. Pe scurt, mi-ai făcut viața un iad.

– Și ce-i cu asta? răbufni ea. Am lucruri mai importante de făcut.

– Uite care-i treaba, spuse el. Îmi ești datoare, domnișoară Colburne. Și să nu faci nici o greșeală – te las să ții arma aia. Sunt rapid, mult mai rapid decât tine, draga mea, și tu știi asta. Doar frica de o împușcătură sălbatică mă face să ezit.

– Voi trage, declară ea. Voi trage.

– O, nu mă îndoiesc nici o clipă, spuse Rance cu blândețe. Știu exact cine ești acum. Vrei să-ți ridici acea masă de bucle castanii? Nu, mă gândeam că nu. Așa că iată ce-ți cer, ca o mică răsplată pentru că am fost hărțuit până aproape de mormânt: mă vei lăsa să intru și să o scot pe Lady Anisha în siguranță – pentru că, atunci când arma aia se va declanșa, dacă nu ținteșți bine, glonțul va zbura sălbatic. Și dacă o vei ucide, dacă îi vei clinti măcar un fir de păr, atunci vei ști ce este un adevărat iad.

Ea aruncă o privire vinovată spre ușă.

– Foarte bine, spuse ea, dându-se înapoi cu un pas pentru a face loc. Coboară aici! Dar să te grăbești.

Uitându-se fix la Anisha, Rance se ridică și coborî încet scările. Anisha își dădu seama că și ea tremura acum, iar dinții îi clănțăneau la propriu. Cu grijă și fără ezitare, Rance trecu prin linia de foc, păși pe lespede, apoi îngenunche ca să o ia în brațe. Se rușină să se audă izbucnind în lacrimi.

– Taci, iubire, sunt aici, spuse el, trăgând-o la el.

Dar în acea fracțiune de secundă, chiar în momentul în care Anisha își arunca brațele în jurul gâtului lui Rance, Leeton sări. Se aruncă asupra doamnei Ashton, trăgând-o pe spate. Ea se izbi puternic de tejgheaua de marmură. Zgomotul prafului de pușcă răbufni puternic. Din instinct, Rance se aruncă peste Anisha, încercând să o acopere cu trupul său. Asurzită de reverberație, ea văzu mai degrabă decât auzi vaietul ascuțit al doamnei Ashton.

– La naiba!

Aruncând o privire peste umăr, Rance o înșfăcă pe Anisha și se răsuci pe călcâie. Wilfred Leeton zăcea întins pe spate la picioarele ei, cu ochii holbați spre grinzi, cu o gaură neagră masivă în mijlocul frunții.

– O!

Doamna Ashton își ridică mâinile tremurânde ca și cum ar fi fost străine, apoi pistolul căzu zăngănind pe dale.

– O, Doamne!

Dintr-odată, Samir Belkadi pătrunse înăuntru prin ușa îngustă, aterizând jos ca o pisică.

– *Mon dieu! Qu'est-ce qui est passé*[1]?

Doamna Ashton își duse mâinile la gură.

– Coldwater l-a împușcat pe nenorocit, spuse Rance cu nonșalanță. Poftim, ia-o pe Anisha! E grav rănită.

– Coldwater?

Belkadi o apucă pe Anisha și o urcă pe cele trei trepte.

– Oprește-te! ordonă ea, ștergându-i lacrimile. Lasă-mă jos!

– *Non, madame*, spuse el ferm. Sângerezi. Mergem la cort.

– Belkadi! Cumva, ea îl lovi în umeri. Lasă-mă jos! Trebuie să rezolvăm asta.

El ridică dintr-o sprânceană întunecată, apoi o așeză ușor jos, pe o veche piatră de moară, care se afla lângă ușă, înconjurată de flori sălbatice. Ea izbucni într-un râs isteric la acest contrast.

Dincolo de casă, se auzi un strigăt. Rance părea zdruncinat, privirea lui era îndreptată spre Anisha, ca și cum ar fi vrut să se asigure că era bine.

Elizabeth Colburne însă se plimba în sus și în jos.

[1] Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? (în limba franceză în original)

– L-am omorât! striga ea, trăgându-se de păr, ca și cum ar fi fost nebună. L-am omorât.

Rance se întinse și o prinse de braț. Ea tresări, dând jos peruca castanie pentru a dezvălui părul roșcat scurt de dedesubt.

– Nu mă atinge! strigă ea, apoi fața i se schimonosi. O, Doamne, am făcut-o! L-am împușcat.

Simpatia se așternu pe fața lui Rance. Își întări strânsoarea și o trase înapoi.

– Jack Coldwater l-a ucis, spuse el. Leeton s-a năpustit. Jack a tras. A fost legitimă apărare.

Ochii ei erau sălbatici.

– Dar am vrut să-l omor! strigă ea. Am vrut. Nu și atunci. Nu în acea secundă. Dar am vrut ca el să moară. Nu înțelegi?

De data asta, Rance o smuci atât de tare încât aproape să-i rupă gâtul.

– Domnișoară Colburne, stăpânește-te! ordonă el. Auzi mulțimea care vine? Acum, ascultă-mă! Jack Coldwater, fratele tău, l-a ucis pe Leeton. A fost o ceartă. Lady Anisha a încercat să intervină și a fost lovită în cap. Jack l-a împușcat și a fugit.

– Dar eu nu am un frate! strigă ea.

Anisha văzu cum degetele lui se înfigeau în brațul ei, îi văzu mintea lucrând febril pentru o clipă.

– Misteriosul tău frate nelegitim, spuse el. Jack Coldwater. L-a împușcat pe Leeton, după ce a descoperit adevărul, iar acum a fugit – ca să nu mai fie văzut niciodată. Mă înțelegi?

– Eu... da, șopti ea. Dar... de ce?

– De ce... ce? se interesă Rance laconic.

– De ce să faci asta? Ochii ei erau rugători acum. De ce să faci asta pentru mine?

Rance aruncă o privire lungă spre Anisha.

– Pentru că cineva mi-a spus odată că e mai bine să ai dreptate decât răzbunare, spuse el în liniște, și asta mi se pare a fi dreptate.

– În regulă.

Domnișoara Colburne își șterse mâinile pe fuste, ca și cum ar fi vrut să se calmeze. Înțeleg ce... ce să spun.

Rance se uită spre Anisha și Belkadi.

– Sam, înțelegi? întrebă el.

– O, *oui*, perfect! spuse Belkadi fără probleme. Totul este evident!

– Dar eu... Eu nu înțeleg nimic, spuse Anisha, a cărei tâmplă încă pulsa.

– Pentru că ai primit o lovitură teribilă la cap, spuse Rance cu blândețe, și nu-ți vei aminti nimic; nu trebuie să te implici mai mult. Samir a trimis deja după Napier, care se va ocupa de restul acestei afaceri. El o va face să dispară.

– Aha, așa crezi? întrebă Belkadi răutăcios.

Rance ridică din umeri.

– Sau poate să deschidă o anchetă, spuse el, și să explice duplicitatea tatălui său. Aceasta este alegerea pe care intenționez să i-o ofer. Iar tu, Nish, tu nu-ți amintești nimic. Nu vei spune nici un cuvânt.

– O, spuse Anisha cu melancolie. O, cu atât pot să mă descurc...

Rance se apropie de ușă și se întinse prin ea. Fața lui se schimonosi puțin de durere când îi cuprinse obrazul, acum pătat de sânge.

Ochii lui spuneau că nu și-o va ierta niciodată, dar inima Anishei spunea că se va asigura că el o va face.

Epilog

Te voi pune într-o ploaie de aur,
Și voi lăsa să cadă grindină de perle bogate peste tine.

La zece zile după ce Jack Coldwater a dispărut din aglomerația de muritori numită Londra, lordul Lazonby se pregătea să-și închidă casa din Ebury Street și să-și trimită toți servitorii în vacanță. Ei bine, toți, cu excepția lui Horsham și a tânărul Emmit. Oricum nu prea conta; el se mutase imediat în apartamentul de oaspeți al lui Ruthveyn și nu avea nici o intenție să plece de acolo prea curând. Nu înainte de a se convinge că Tom și Teddy erau pregătiți să treacă la o nouă viață, iar lordul Lucan să rămână nesupravegheat.

Își închipuia că asta va mai dura ceva timp.

Și așa se făcea că Lazonby stătea la biroul său într-una dintre scurtele sale vizite, numărând salariile pe sfert de zi pe două săptămâni înainte, când Horsham intră să se plângă de toate acestea.

– Nu înțeleg, vorbi cu amărăciune valetul, de ce nu mergem și noi în vacanță.

Rance deschise carnetul de cecuri și se uită încruntat la el.

– Pentru că ești pedepsit, zise el luându-și stiloul, pentru că ai lăsat-o pe Lady Anisha Stafford în casa mea.

– Pentru că am lăsat-o în casa dumneavoastră? întrebă Horsham indignat. Dar, domnul meu, ați locuit mai mult în a ei! Într-adevăr, nu ați dormit o noapte în propriul pat de aproape două săptămâni!

Rance ridică o sprânceană în semn de avertisment.

– Dar nici nu am dormit în patul ei, rosti el apăsat. Ea este o lady, te rog să-ți amintești. O lady cu copii mici. Și un frate care să-i păzească virtutea.

Horsham își trase nasul și îndepărtă un fir de praf de pe birou.

– Mult bine va face și ăla!

– Va fi destul de bun pentru scopurile mele, vorbi Rance, dându-se în spate pentru a deschide sertarul de sus.

Ochii lui scrutară conținutul.

– La naiba, Horsham, unde e cutia aia?

– Cutia? Care cutie? întrebă valetul.

– Cutia cu care te-am trimis la Garrard, răbufni Rance. Și aceeași pe care ai adus-o ieri.

Horsham își trase din nou nasul, ocoli pe partea cealaltă și deschise sertarul de jos, în care se afla caseta mare de bani a lui Lazonby.

– Am încuiat-o, replică el. Nu pot să cred că ați vrea ca așa ceva să stea la îndemâna oricui.

– Da, ai dreptate. Mulțumesc.

Lazonby descuie cutia chiar când valetul se întorcea să plece.

– Și Horsham?

– Ce e?

Rance oftă și scoase cutia de catifea căptușită.

– Ai fost reținut aici pentru că am nevoie de tine. Există planuri în desfășurare.

Valetul se îndreptă de spate.

– Deci sunt indispensabil?

– Da, și arogant, răspunse Lazonby. Nu-ți forța norocul. Am nevoie de tine în Upper Grosvenor Street. Și, odată ajuns acolo, o să faci din tânărul Emmit un valet. Chatterjee, omul lordului Lucan, a demisionat supărat, și-a luat o căsuță și și-a cumpărat o iapă de prăsilă.

– Doamne Sfinte! spuse Horsham.

– Să nu-ți vină vreo idee, spuse Lazonby. Acum pune să mi se aducă cabrioleta.

O jumătate de oră mai târziu, o găsi pe Anisha în dormitorul ei, ghemuită pe un teanc de perne cu o carte groasă, cu Tom și Teddy cuibăriți de o parte și de alta a ei. După ce bătu încet în ușa deschisă, intră zâmbind spre cei trei.

– Ei, care este subiectul de astăzi? întrebă el.

Anisha îi zâmbi și își îndreptă spatele.

– Astronomie, spuse ea, închizând încet cartea. Unul dintre puținele lucruri pe care chiar sunt calificată să le predau.

Rance zâmbi privind-o în ochi, cu caseta ținută discret la spate.

– Oh, nici nu știu, bătrânico, spuse el cu o solemnitate perfectă. M-ai învățat foarte multe.

Anisha râse și îi dădu cartea lui Tom.

– În regulă, băieți, înapoi sus cu voi, zise ea. Este timpul pentru domnul Jeffers și pentru latină.

– Oh, veni, vidi, vici! spuse Teddy, prăbușindu-se pe saltea cu o bufnitură. Asta e latina, Lazonby, căci sunt atât de plictisit, încât aș putea să mor!

– O, cred că vei supraviețui.

Rance îi întinse o mână pentru a-l ajuta pe băiat să se ridice.

– Dumnezeu știe că eu am făcut-o. Acum veniți, băieți. Faceți cum vă spune mama voastră și nu mai găsiți pretexte.

Teddy se încruntă la el și își lăsă brațele să cadă înapoi pe ăatul cel moale.

– Nu ar trebui să fii aici, știi, se plânse, dar nu era cine știe ce ranchiună în tonul său. Ai voie doar dacă ești căsătorit.

Rance făcu o mutră lungă.

– Ei bine, m-am gândit că poate aș putea scăpa? Dacă aș lăsa ușa deschisă?

Teddy clătină din cap, buclele lui blonde măturând plapuma.

Rance oftă și își pipăi buzunarul.

– În regulă, atunci, zise el. Îmi cereți să fac gestul onorabil, înțeleg?

– Cred că da, spuse Teddy, clipind inocent la el.

– Ei bine, nu-mi lăsați de ales, spuse el, extrăgând o foaie de hârtie.

– Poftim, Teddy. O licență specială, iar cerneala abia s-a uscat.

Teddy zâmbi și sări să o privească.

– Ca un permis de căsătorie?

– Se pare că altfel nu pot continua să vizitez dormitorul mamei tale, răspunse Rance.

Tom lăsă cartea jos și se uită solemn la el.

– Ai de gând să fii tatăl nostru? întrebă el.

Rance îi ciufuli buclele aurii, iar privirea lui o surprinse pe cea a Anishei, care se înmuiase.

– Am de gând să... fiu soțul mamei voastre, vorbi el, dacă mă va accepta. Și mi-ar plăcea foarte mult să fiu tatăl vostru. Dar voi

trebuie să alegeți, pentru că ați avut deja unul. S-ar putea să nu vă doriți un înlocuitor.

Tom părea neobișnuit de timid.

– Nu prea mi-l amintesc, vorbi el. Cred că... mi-ar plăcea să am un tată nou.

Teddy rămase recalcitrant.

– În ceea ce mă privește, se văicări el, mi-ar plăcea să am un tată care nu mă va obliga să merg la latină.

– Da, se poate, dar nu e genul pe care îl primești, zise Rance sever. Îmi pare rău pentru asta, băiatule.

Teddy se strâmbă, apoi se lumină din nou brusc.

– Ești bun la crichet?

Rance zâmbi din nou uitându-se în ochii Anishei, din ce în ce mai adânc. Direct spre inima ei, se rugă el în gând.

– Ucigător de bun, răspunse el. Foarte, foarte bun. Pot să joc crichet, băiatul meu, până când plămânii vor să-ți explodeze și picioarele să se prăbușească și creierul tău vrea să doarmă pentru o săptămână – toate astea ți-ar fi de folos, sincer, și te-ar feri de o mulțime de necazuri, aș îndrăzni să spun.

– Ei bine, hmm...

Teddy acceptă în cele din urmă mâna lui Rance și se dădu jos din patul înalt.

– Mă voi duce sus și mă voi gândi la asta.

– Excelent, spuse Rance. Am încredere că vom putea ajunge la o înțelegere reciprocă în legătură cu viitorul mamei tale. Acum, fugi, și chiar în clipa asta. Azi e ziua în care mă voi pune în genunchi și o voi ruga să devină Lady Lazonby. Nici un bărbat nu vrea un martor la o astfel de prosternare umilitoare.

– Ce este o prosternare?

– O, într-o bună zi vei întâlni femeia perfectă, Teddy, zise Rance, și atunci vei afla cu siguranță. Până atunci, du-te și rămâi vesel în ignoranța ta.

– Doamne, chiar este o asemenea nenorocire să fii îndrăgostit? întrebă Anisha, zâmbind la el atunci când băieții plecară.

Rance puse un genunchi pe pat și se aplecă.

– Umilitor, răspunse el, sărutând-o ușor. Cu totul doborâtor.

O sărută în curbura gâtului.

– Sunt sclavul tău, draga mea, și în întregime... fără voință. Te rog să spui că vrei să mă ai și să mă eliberezi de soarta-mi mizerabilă.

Anisha își trecu o mână prin coama de bucle indisciplinate.

– Foarte bine, te voi accepta, rosti ea lejer, dacă te tunzi.

– Doamne, ce ușuratică ești! spuse el, așezându-se ușor pe patul de lângă ea. Bine, atunci. O tunsoare. Poftim, fata mea, ți-am adus ceva.

Îi puse în poală caseta de catifea verde, iar ea tresări de plăcere.

– Un cadou de logodnă! exclamă ea.

El clătină din cap.

– Nu, de fapt, era deja al tău, spuse el. Janet m-a ajutat să-l fur și, apropo, mă bucur că nu pleacă.

– Ei bine, a trebuit să-i dublez salariul, zise Anisha, și pe cel al lui Chatterjee, mai mult sau mai puțin. El va lucra jumătate de zi, dar cel puțin s-a întors.

Rance zâmbi.

– La fel ca tot ce se găsește în această casetă, draga mea, rosti el, bătând-o cu un deget. Plecat, dar pentru scurt timp, acum din nou acasă.

Sprâncenele ei perfect arcuite se împreunară.

– Ce ciudat! vorbi ea. Și trebuie să o deschid?

Sprijinit pe un cot, el își ridică cealaltă mână, cu palma în sus.

– Cum am spus, draga mea, este al tău.

Anisha desfăcu încuietoarea de alamă, deschise capacul și tresări. Kundanul lat al mamei ei sclipea spre ea, proaspăt lustruit – și doar puțin diferit.

– Doamne Sfinte! strigă ea ridicându-l ușor. Este... diferit cumva.

– Ridică următorul nivel, sugeră Rance.

– Serios?

Punând la loc colierul, Anisha scoase compartimentul de sus complet în afară. Un șir lung de perle zăcea cuibărit în partea de jos a cutiei.

– Mai multe perle? întrebă ea, nedumerită.

– Nu, stai... acea încuietoare cu rubin... acestea sunt perlele bunicii Forsythe!

– Da, spuse Rance, dar diferite. Mult mai scurte, de fapt.

Anisha își întoarse privirea la colierul cu nuanțe strălucitoare, care acum atârna cu perlele mari, albe. Trei perle pe șir, toate

atârnate de ultimul rând de pietre prețioase, poziționate astfel încât să prindă culorile profunde ale bijuteriilor și să le reflecte din nou în sus într-un bogat curcubeu de safir, smarald și rubin.

În cele din urmă, își dădu seama.

– O, Doamne! strigă ea. Tu... tu ai atârnat perlele bunicii Forsythe la colierul mamei?

Rance întinse mâna și mângâie ușor una dintre ele cu vârful degetului, făcând-o să sclipească în lumina dimineții.

– M-am gândit că Saraswati ar putea fi de acord, rosti el încet, pentru că tu nu ești, fata mea, un lucru simplu. Ești profund complexă – ca o bijuterie fină, un amalgam prețios din mai multe lucruri. Iar eu iubesc și îmbrățișez tot ceea ce ești. Eu doar... ei bine, cred că am vrut doar ca tu să fii absolut sigură de asta.

– O, Rance! șopti ea, cu ochii strălucitori. Cât de perfect genial este acest lucru!

– Deci acum, Nish, bijuteriile tale se potrivesc cu tine, spuse el. Pentru că ești perfect strălucitoare – la fel ca toate amestecate împreună – și cu atât mai frumoasă pentru asta.

Ea aruncă, practic, bijuteriile la o parte și îl sărută îndelung și apăsat.

– O, spuse ea o clipă mai târziu. O, Rance! Când m-ai cerut în căsătorie, mi-am amintit să spun da?

– Da. El o sărută din nou, de data aceasta legănându-i fața în mâinile lui. Da. Ai spus da – ceea ce e un lucru bun, din moment ce Sutherland vine mâine-dimineață.

Ea râse și îl sărută din nou.

– Cu toate acestea, reuși el să rostească printre săruturi, dacă aș fi fost un gentleman, mai întâi i-aș fi scris fratelui tău, mi-aș fi pledat cauza, i-aș fi cerut permisiunea – și iertarea lui – apoi aș fi așteptat respectuos răspunsul său.

Anisha își ridică privirea, cu ochii dansând, dar și sclipind puțin periculos.

– Rance Welham, rosti ea ferm, nu te-ai comportat respectuos în toată viața ta. Și dacă începi acum, dacă mai amâni încă o zi să-mi dai ceea ce vreau dintr-un simț al onoarei deplasat, atunci voi împacheta respectuos ceea ce a mai rămas din perlele bunicii Forsythe în jurul gâtului tău și te voi sugruma cu ele!